PETER

# SPIEGELMAN

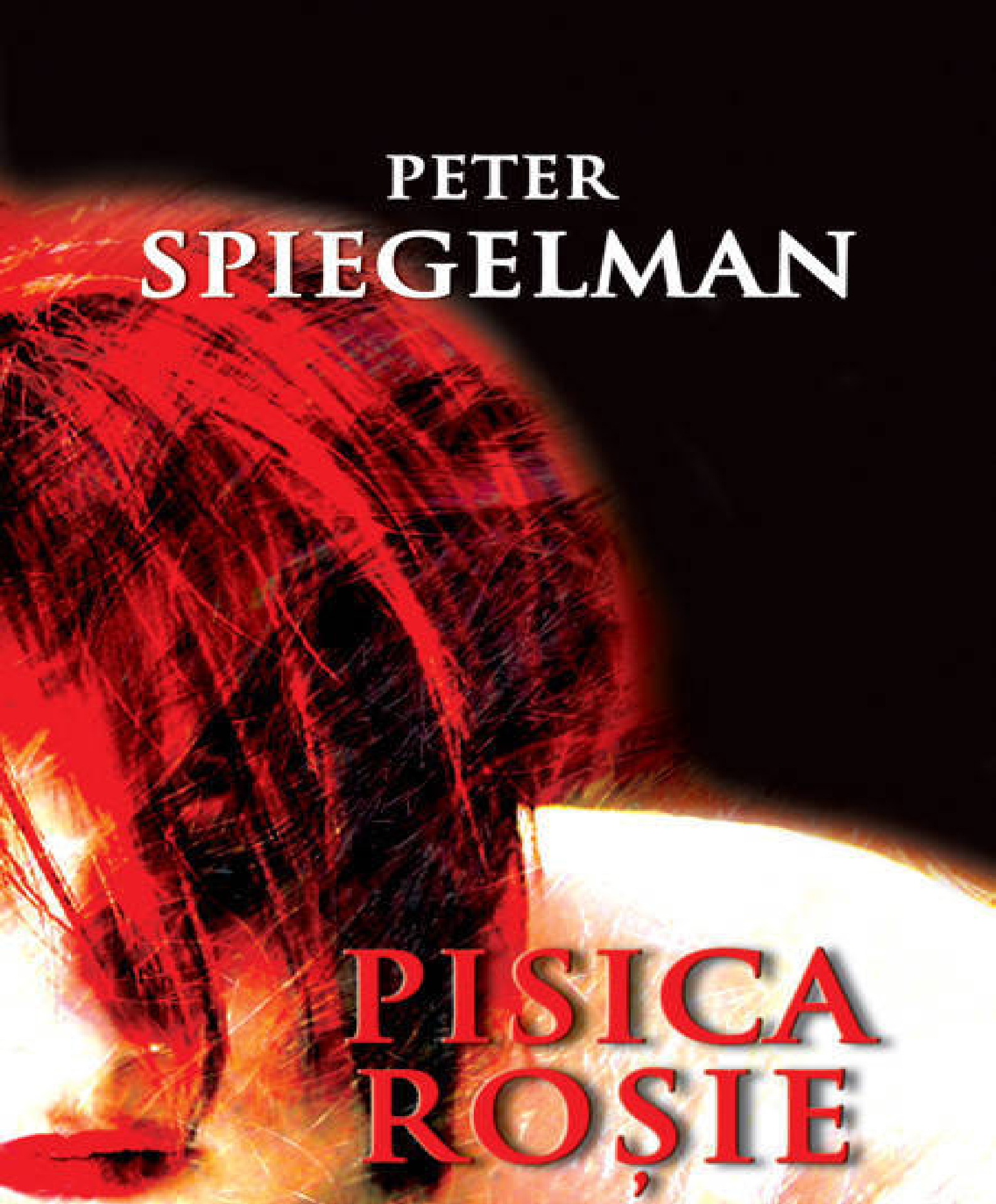

# PISICA ROȘIE

*Sex, șantaj și minciuni periculoase*

PUBLISHERS WEEKLY

*Pentru Nina*

*Povestea fraților e povestea copilăriei,*
*Trăită separat și împreună, un copac răsucit*
*În direcții diferite, în rădăcini și în crengi,*

*O bucată de pământ împărțită în parcele,*
*Ari și jumătăți de ar, părți ale întregului divizat,*
*Amintiri gravate în versiuni oficiale și neoficiale.*

Edward Hirsch, *Frați*

# MULȚUMIRI

Pentru această carte le datorez mulțumiri multor oameni. Primilor mei cititori – Nina Spiegelman, Barbara Wang și Jan Taradash – care încă o dată au fost generoși cu timpul lor. Lui Denise Mărcii și echipei ei de la Denise Mărcii Literary Agency, pentru eforturile lor susținute față de mine. Lui Sonny Mehta, Pat Johnson și Gabrielle Brooks de la Knopf, pentru discernământul, încurajările și sprijinul lor. Și lui Alice Wang, care a făcut totul posibil.

# 1

Îl văzusem mânios, de nenumărate ori. Îl văzusem arogant, disprețuitor, mustrător și batjocoritor – și nu de puține ori, karma asta rea fusese îndreptată în direcția mea. Dar în cei treizeci și patru de ani de când îl cunoșteam, nu-l văzusem niciodată pe fratele meu în starea aceasta. Nu-l văzusem niciodată speriat.

David își trecu o mână prin părul roșcat, ciufulindu-și frizura și stricându-și cărarea. Se ridică de pe canapea și-și scutură praful imaginar de pe pantalonii gri imaculați, și începu să se plimbe încoace și-n colo prin fața peretelui lung de ferestre. Am clătinat din cap, atât din cauza surprizei de a-l vedea la ușa mea într-o luni dimineața – sau, de fapt, oricând cât și din cauza a ceea ce-mi spusese.

— Doamne sfinte, David – de pe internet? Ce naiba te-ai gândit că faci?

Se opri și se uită la acoperișurile caselor și la soarele ce se chinuia să se înalțe pe cerul mohorât de ianuarie. Reflectat în geam, chipul îi era slab și cu trăsături ascuțite – cu părul și ochii mai deschiși la culoare, dar mai ridat și mai acrit decât al meu, însă totuși foarte asemănător. La un metru optzeci și doi, nu era mai scund ca mine decât cu trei centimetri, însă acum părea mai mic. Zâmbi subțire și amar.

— Asta ți-e metoda obișnuită de lucru cu toți potențialii clienți – să le întrerupi prezentarea cazului ca să-ți exprimi dezaprobarea personală?

Își scutură o scamă invizibilă de pe mâneca sacoului.

Era evident că David nu sesizase cât de ironic era să se plângă chiar el de dezaprobarea mea, dar mi-am stăpânit impulsul de a-i atrage atenția. N-am comentat nici faptul că nu-mi spunea ce se întâmplase, ci mai degrabă dădea târcoale problemei. Știam că ar fi fost inutil. Neștiind cum să facă față senzației de frică și neobișnuit să discute asta cu cineva – și în orice caz, nu cu mine – David recădea în atitudinile mai familiare și mai sigure, ca de pildă enervarea și batjocura. Mai văzusem și alți clienți trecând prin asta; o ceartă n-ar fi fost de niciun folos.

David se întoarse și-mi studie cu atenție mansarda – bucătăria într-un capăt, dormitorul și baia în celălalt, tavanul înalt, coloanele de fier forjat, rafturile de cărți și puținele piese de mobilier dintre ele. Strânse din buze dezaprobator.

— N-am mai fost pe aici de când era al lui Lauren, zise el. Arăta mai bine pe-atunci, adăugă el după o scurtă pauză.

Nu i-am răspuns. Lauren e sora noastră mai mică și apartamentul era în continuare proprietatea ei. Eu îl subînchiriasem în ultimii cinci ani. David se apropie de un raft de cărți, se uită la titluri și rânji.

— Mai sunt oameni care citesc poezie? zise el. Alți oameni în afară de tine, adică.

Am oftat și am încercat să-l fac să-și îndrepte atenția măcar asupra celorlalte aspecte ale problemei.

— V-ați spus numele adevărat, tu și femeia asta?

Râjetul îi dispăru.

— Numai prenumele, și nu cele adevărate. Cel puțin, cel pe care i l-am spus eu nu e adevărat. I-am spus că mă cheamă Anthony.

— Și ea…?

— Wren. Și-a zis Wren.

— Dar acum îți știe numele – numele adevărat.

David își netezi părul și cravata albastră cu luciri metalice.

— Da. Acum, când mă gândesc la asta, nu cred că i-a fost prea greu. Aveam portmoneul în haina de la costum, și haina în debara sau pe spătarul scaunului. Ar fi putut foarte ușor să-l găsească în timp ce eram în baie. Bănuiesc c-ar fi trebuit să am mai mare grijă cu chestia asta, dar am presupus că amândoi țineam la anonimat. La urma urmei, ăsta e și scopul, nu?

— Scopul?

David își înălță o sprânceană, într-un gest familiar de nerăbdare.

— Scopul website-urilor. De aceea foloseam cuvinte ca „ocazional” și „discret” în mesaje.

— Văd că știi foarte bine convențiile, i-am zis eu, dând încet din cap, iar David se uită la mine tăcând mâlc. Vreau să zic: presupun că n-a fost prima dată când ai folosit un site din acesta.

— N-a fost.

— Câte?

Mă întrerupse brusc:

— Este relevant?

Mi-am golit ceașca de cafea, m-am frecat la ochi pentru a îndepărta ultimele urme de somn și am numărat până la zece.

— Nu știu ce e relevant și ce nu e. Încă încerc să îmi dau seama care e situația.

David pufni.

— E suficient să știi că au fost și alte site-uri și alte femei.

— Toate au fost o aventură de o noapte?

David se apropie din nou de ferestre. Câțiva fulgi de zăpadă încărcați de funingine pluteau peste Sixteenth Street. David se uită la ei.

— Câteva, și câteva au fost de trei sau patru nopți. Wren a fost de patru ori.

— Niciuna dintre celelalte femei…

— Niciuna dintre celelalte nu mi-a dat vreodată telefon, John. Niciuna nu mi-a apărut acasă. Putem deci să le lăsăm în pace și să ne concentrăm pe Wren? zise el cu vocea tremurând.

— Ai văzut-o de patru ori, cam cât de mult timp în total?

— Cam două luni, poate.

— De când până când?

— Din octombrie până în decembrie. Ultima dată acum aproximativ șase săptămâni.

— Când a început să-ți dea telefoane?

— De Anul Nou. Mi-a lăsat un mesaj pe mesageria vocală de la birou.

— Și de atunci?

David se întoarse spre mine. Purta un costum italian, croit impecabil, dar pe sub el se vedea clar că era țeapăn și încordat ca o statuie de oțel. Fața lui, de obicei roșcovană, era acum albă ca varul.

— În ultimele două săptămâni am primit încă patru apeluri la birou, trei pe mobil și trei acasă. Acum patru zile a apărut acasă în persoană.

— A zis ce vrea?

— În cele două rânduri când a reușit să vorbească personal cu mine mi-a spus că vrea să ne întâlnim din nou. Nu pare să înțeleagă ce înseamnă cuvântul *nu.*

— Nu ți-a spus nimic altceva?

David își examină unghiile cu atenție încordată.

— Ba mi-a zis o grămadă de lucruri. Am salvat câteva mesaje; poți să le asculți și tu.

— Poate ai putea să-mi faci un rezumat.

David oftă cu nerăbdare.

— *Pretinde* să mă vadă; nu acceptă să fie *refuzată* sau *ignorată.* E tot șpilul din *Atracție fatală.* Și a demonstrat clar că știe unde lucrez – nu numai numărul meu de la birou, ci și exact ce fac și unde anume. L-a menționat pe Ned, a amenințat că-l sună dacă nu iau legătura cu ea.

Ned era fratele nostru, cel mai mare dintre noi cinci. De la pensionarea unchiului Ben din iunie trecut, devenise și directorul asociat de la Klein & Sons – șeful băncii comerciale fondate de străbunicul nostru cu câteva generații în urmă. Ceea ce-l făcea și șeful lui David.

— Și cum ar trebui să iei legătura cu ea?

— În același fel în care am aranjat lucrurile și înainte, prin e-mail.

— Ce altceva ți-a mai spus?

David mă ațintì cu privirea. Ochii lui albaștri erau obosiți, dar nesovăitori.

— Știe că sunt însurat, zise el în cele din urmă. A pomenit numele lui Stephanie, și câteva evenimente sociale la care a participat Steph – la gale de strângeri de fonduri. A amenințat c-o sună.

Am dat din cap. Asta era mai mult decât o simplă privire aruncată într-un portmoneu, deși n-ar fi fost foarte greu să se documenteze. David e un tip destul de renumit în anumite cercuri și o căutare pe Google ar fi fost de ajuns. Îmi aminteam că se menționase în mai multe ziare de profil promovarea lui David din august, trecut în poziția de șef al Departamentului de marketing și achiziții de la Klein. Articolele acelea ar apărea probabil primele în orice căutare, dar cu siguranță puteai da și de numele lui Stephanie, împreună cu un cerc de cunoștințe.

— Văd că și-a făcut temele, am zis eu.

Pe chipul lui David trecu un val de iritare.

— Serios? Așa crezi?

Se duse cu pași mari să-și ia ceașca de cafea de pe masa de bucătărie. Bău din ea cu o strâmbătură și o goli apoi în chiuvetă.

— E rece, zise el, pe un ton acuzator.

— Și-a pus amenințările în practică?

— Crezi c-aș mai fi aici? N-ar mai avea niciun rost, nu?

Am numărat din nou până la zece, și apoi până la douăzeci. Începeam deja să mă pricep la asta. Cel puțin aveam mult antrenament cu David.

— A încercat să le pună în practică?

— Oare nu contează vizita pe care mi-a făcut-o acasă? Slavă Domnului, cel puțin Steph nu era acolo. Și slavă Domnului că de Crăciun am avut grijă de cretinii ăia de portari.

— Deci Stephanie nu știe nimic despre ea?

— Nu, zise David, cu vocea din nou lipsită de emoție. Și nici Ned, și am de gând să rămână așa.

O ambiție nobilă, m-am gândit eu, deși probabil nu prea realistă.

— Stephanie știe despre celelalte fem…

— Nu, la naiba, și nu putem rămâne la subiect?

Degetele lui David erau albe pe marginea tăbliei mesei. Deja nu mai aveam până la ce număra.

Am tras adânc aer în piept.

— Ce se întâmpla când erai împreună cu Wren?

În privirea lui David era un amestec de iritare și de întrebare retorică „ești cretin, sau ce ai?”

— Tu ce crezi că se-ntâmpla? Și dacă vrei să-ți dau detalii, poți să…

— Nu. Dar ți-a spus ceva sau a făcut ceva neobișnuit… ceva care să te facă să crezi că are un scop ascuns?

— N-a fost nimic, zise el clătinând din cap. Conversațiile tind să fie… limitate, și așa a fost cu ea. A fost probabil puțin mai tăcută decât altele, puțin mai… introvertită… dar asta-i tot.

— Și nu i-ai spus nimic? Nimic care s-o facă să creadă…

— Să creadă ce? Că o să fugim împreună în lume sau ceva de genul ăsta? Că o să ne luăm o căsuță pe malul mării și o să creștem o nouă generație de copii March? Crezi că sunt tâmpit?

Era unul dintre multele gânduri care mi se învârteau prin minte și pe care reușisem până în momentul acela să-l țin

pentru mine. Dar David îmi îngreuna foarte tare misiunea. Mă împunse cu degetele.

— Și ce s-a întâmplat cu rămasul la nenorocitul de subiect?

— Mi-ar fi mult mai ușor dacă mi-ai spune și mie care *anume* e nenorocitul de subiect. Ce vrei de la mine?

— Vreau s-o găsești pe Wren asta, ce mama naibii… să descoperi cine e și unde locuiește. Să descoperi tot atât de multe lucruri despre ea câte știe ea despre mine. Și apoi vreau să vorbești cu ea. Să-i explici limpede că nu sunt deloc interesat să o mai văd – sau să aud vești de la ea – niciodată, pentru tot restul vieții. Explică-i clar că nu o să accept placid să mă extorcheze sau manipuleze sau… orice altceva are de gând. Fă-o să înțeleagă că există consecințe.

La început vocea îi era tremurătoare, dar deveni din ce în ce mai hotărâtă pe măsură ce vorbea despre acțiune. Fantezia de a controla această situație nefericită fu însă de scurtă durată, și când, în cele din urmă, își termină discursul, tăcerea îi era încărcată de îngrijorare. Privirea ațintită asupra mea era mai mult disperată decât hotărâtă.

— Văd că nu prea înțelegi ce fac eu de fapt.

David pufni.

— Știu exact ce faci tu, John. Cotrobăiești prin viețile oamenilor… le cauți prin gunoaie și lenjeria murdară. Îi găsești pe ei și lucruri despre ei, toate lucrurile lor personale, toate secretele lor. Știu exact ce faci, și asta se înscrie perfect pe linia ta de lucru.

— Nu sunt ucigaș năimit, David.

Ridică din sprâncene și clătină din cap. În voce i se simți o surpriză autentică.

— Crezi că asta îți cer? Doamne… ce fel de om crezi că sunt?

Era o întrebare bună, și mi-am dat seama că n-aveam idee.

— Atunci la ce fel de *consecințe* te-ai gândit?

— Nu am de gând să permit să-mi fie dată viața peste cap sau să fiu jecmănit în halul

ăsta. Dacă n-o să te asculte pe tine, următorul mesaj o să-i vină de la un avocat – unul cu prețuri piperate, nemernic și neabătut, cu apetit pentru carnea de om. Ăsta-i mesajul pe care vreau să i-l transmiți.

M-am gândit câteva clipe fără să-i răspund.

— Presupunând c-o găsesc…

— *Presupunând?* Eu am crezut că ești bun la asta.

— Sunt bun, dar nimic nu e sigur în meseria asta. Presupunând c-o găsesc, și că-i transmit mesajul, tot rămâne posibilitatea că n-o să se teamă de avocați. Chipul lui David îmi arătă clar că ideea i se părea de neconceput. Poate că n-are nicio avere, și nu merită s-o dai în judecată sau – dacă e destul de nebună – poate că n-o să-i pese. E posibil chiar să-i și placă să fie în centrul atenției.

David se înfioră vizibil și-și trecu mâna de câteva ori prin părul lucios.

— Vom trece podul acela când vom ajunge la el, zise el în cele din urmă. Prima dată s-o găsim.

Își închise ochii și-și apăsă vârfurile degetelor pe tâmple. Părea și mai mic acum.

— Ai putea pur și simplu s-o lași să te găsească, știi… pur și simplu să aștepți până te sună și să accepți să te-ntâlnești cu ea să-i transmiți mesajul în persoană.

— M-am săturat de așteptat! zise David și lovi cu pumnii în masă. Nu mai pot să stau așa, cu sabia asta deasupra capului și n-am de gând să dansez cum îmi cântă ea. Dacă mă sună, bine – o să accept o întâlnire, și poți merge tu, dar n-am să stau așa, ca un fraier, până se întâmplă asta.

M-am dus cu ceașca de cafea în bucătărie și am reumplut-o, apoi m-am apropiat de o fereastră. David mă urmărea prudent cu privirea și m-am uitat și eu la el. Nu era decât cu doi ani mai mare decât mine, dar în lumina cenușie a dimineții, ochii lui își pierduseră orice expresie, stofa scumpă de lână îi atârna pleoștită pe umerii înguști și părea să aibă o sută de ani.

— Ce e? întrebă el în cele din urmă. Dacă-ți faci griji pentru bani – nu-ți face. Nu mă

aștept la o reducere doar pentru că suntem rude sau mai știu eu ce; o să-ți plătesc prețul întreg.

Prețul întreg. Doamne sfinte. Am clătinat din cap.

— Mai sunt și alți detectivi particulari în lume, David. De ce vrei să mă angajezi pe mine?

— Crezi că mie-mi *place* ideea? Crede-mă că nu. Dar îmi place și mai puțin gândul să merg la un străin. Parcă n-aș avea totuși nevoie în momentul ăsta de un pervers nenorocit care să-mi scotocească viața, dând lucrurile peste cap sau… Dumnezeu știe ce. Tu, cel puțin, ești un nenorocit pe care-l cunosc, zise David după o pauză, cu un mic zâmbet amar de o clipă. Tu ești răul mai mic.

M-am uitat la David și am încuviințat. Era primul răspuns cu adevărat cinstit pe care mi-l dăduse toată dimineața.

# 2

Hendry era un hotel mic și elegant în Nolita – un sanctuar luxos și discret, construit în interiorul sablat a ceea ce pe vremuri fuseseră cinci blocuri de apartamente lipite unul de celălalt. Clienții din ziua de azi nu mai erau masele de nespălați, ci oameni din lumea filmului, staruri rock, creatori de modă și fotomodele și, în trei după-amiezi din toamna trecută, David și Wren. David îmi spusese că Wren îi sugerase acel loc și că tot ea se ocupase și de rezervarea camerelor, așa că m-am dus acolo marți dimineață, în speranța că voi reuși, fiind fermecător sau derutant, să conving pe cineva să mă lase să arunc o privire în registrul de rezervări. Însă, în afară de faptul că demonstra gusturile scumpe ale lui Wren, a fost întru totul o pierdere de vreme.

Datorită clientelei lor, oamenii în costume Armani care lucrau în lumina mereu slabă din hotelul lustruit al hotelului Hendry erau extraordinar de sensibili la problemele de confidențialitate, și cu desăvârșire imuni la manipulările mele. Registrele erau cu totul în afară de orice negociere și tot așa și ideea de a arunca o privire pe casetele camerelor de securitate și n-am găsit decât o singură persoană care să-mi ofere mai mult decât amenințarea ușor voalată de a fi azvârlit afară din hotel cu forța.

Numele ei era Vera și, când nu era la recepția hotelului Hendry, Vera era studentă la actorie la NYU. Era o irlandeză brunetă, semănând cu un spiriduș, ironică și cu obrajii îmbujorați de frig când ne-am întâlnit la un Starbucks pe Houston Street în timpul pauzei ei de prânz. I-am cumpărat o cafea cu lapte și i-am oferit descrierea lui Wren pe care mi-o dăduse și mie David: de aproximativ un metru șaptezeci și opt și cam de treizeci de ani, cu păr des, roșcat-castaniu, lung până la umeri, pielea deschisă și ochii căprui, fața îngustă, nasul destul de lung, gura lată, zveltă, având o constituție atletică, vocea scăzută, fără bijuterii, cu haine simple, dar scumpe, mai ales negru și cenușiu. Nu i-am menționat pisica roșie zâmbitoare tatuată foarte sus în interiorul coapsei ei stângi, sau lenjeria franțuzească minusculă, sau semnul din naștere de pe fund ce semăna puțin cu Florida. Vera clătină din cap.

— Ar putea fi jumătate dintre afurisitele noastre de cliente, zise ea. Și dacă-mi spui că e prea slabă cu cel puțin șase kilograme și pe jumătate dependentă de droguri, ar putea fi două treimi.

— Aveți mulți clienți care nu vor camere decât pentru o oră sau două?

Vera zâmbi ironic.

— Ai fi surprins să afli, zise ea.

— Dacă-ți dau trei date, n-ai putea să arunci o privire rapidă prin calculator?

Vera râse.

— Sigur, dacă ești de acord să-mi plătești taxele de la universitate pe ultimele două semestre.

— Ce zici de o singură dată, atunci? am întrebat eu. Optsprezece noiembrie. Îți aduci aminte dacă s-a întâmplat ceva la hotel în ziua aceea?

Aceasta era ultima dată când David se întâlnise cu Wren în altă parte decât la Hendry.

Vera se uită fix la cafeaua din ceașcă pentru un moment și apoi dădu din cap.

— Sigur. Toată săptămâna aia a fost o nenorocită de grădină zoologică, ascultă la mine. În centru, se dădeau premii pentru videoclipuri muzicale, sau o tâmpenie de genul ăsta, și aveam toate camerele rezervate.

I-am mulțumit Verei, care îmi mai zâmbi o dată strâmb, dădu mâna cu mine și plecă. Eu am rămas pe loc, sorbindu-mi pe îndelete băutura și gândindu-mă.

Nu mă descurcasem cu mult mai bine nici în ajun, când aproape toată dimineața încercasem să pun niște carne pe oasele poveștii lui David. Iar el nu-mi ușurase deloc sarcina.

— Nu e de-ajuns să știi c-am cunoscut-o pe internet? zicea el. La ce-ți trebuie detalii?

— Ei, na, David, nu știu… poate pentru posibilitatea infimă că mă va ajuta s-o găsesc.

— Nu văd cum.

— Nici nu e nevoie să vezi. De aceea m-ai angajat pe mine.

— „Angajat” fiind cuvântul-cheie – înseamnă că *tu* lucrezi pentru *mine.*

Ne-am învârtit așa în cerc o vreme până când, în cele din urmă, David se înduplecă. La început posac, dar la sfârșit cu o notă de mândrie în glas, și mi-am dat seama că în sinea lui era mulțumit de șiretenia lui.

Putea să-mi recite aproape cuvânt cu cuvânt anunțul lui Wren de pe Metromatchpoint.com, website-ul de întâlniri anonime pe care-l folosise s-o găsească: „Roșcată zveltă, cu

picioare lungi, de peste douăzeci de ani, sănătoasă, rasată și discretă, vrea să se întâlnească ocazional cu bărbat de 35–55 ani cu profesie stabilă. Numai Manhattan, preferabil centru". David trimisese un mesaj la adresa de e-mail din anunț, și stabilise ceea ce numea el „regulile lui de bază".

— Jumătate din oamenii de pe site-urile astea se pretind a fi femei, și nu sunt – așa că, înainte să-mi pierd vremea, le cer o fotografie.

Era cât pe-aci să mă înec.

— Te rog, spune-mi că nu ți-ai trimis fotografia peste tot pe internet, David.

Acum îmi aruncă o privire de „vino-ți în fire, omule".

— Doamne sfinte, nu. Primesc fotografii de la ele; eu nu trimit nimic.

— Cam strâmb târgul, nu? Și dacă cealaltă parte nu e de acord?

— Treaba lor, ridică David din umeri. Dacă nu joacă după regulile mele, trec la alta.

— Și de unde știi că fotografiile pe care le primești sunt adevărate? Ce le împiedică să-ți trimită fotografia unei cu totul alte persoane?

— Se mai întâmplă, de aceea insist ca prima întâlnire să fie la Third Uncle. Are un geam mare în față și-i poți vedea pe toți oamenii dinăuntru de pe trotuar. Dacă-mi place ce văd, intru și mă uit îndeaproape. Dacă nu, merg mai departe, zise el cu voce autoritară.

Cunoșteam locul, era o cafenea pe Charlton Street, dincolo de Varick.

— Deci n-ai fost niciodată păcălit?

Se uită la mine cu ochii mijiți.

— Cum adică, păcălit?

— N-ai văzut *The Crying Game?*

— Ce naiba, exclamă David, cu fața încrețită de dezgust. Crezi că e un banc?

— Nu e un banc, David. E un oraș mare, și e plin de tot felul de oameni.

— Du-te dracului. Știu să deosebesc o femeie de un bărbat.

— Mă rog. Și de exact câte ori ai mers să arunci o privire, de fapt?

Chipul i se goli de orice expresie și vocea îi răsună sec.

— Mai ai și alte întrebări despre Wren sau nu? mă întrebă el.

— Hai s-auzim mesajele alea, i-am răspuns eu.

David se albi la față.

— Le-am șters pe cele de la mesageria de la birou și de acasă, zise el, și apăsă niște butoane de pe celularul lui minuscul. Dar le-am salvat pe cele de pe celular.

Își ridică telefonul la ureche și apoi mi-l pasă mie. Îi tremura puțin mâna. După un moment, am înțeles de ce.

Erau trei mesaje scurte, dar melodramatice. Vocea lui Wren era liniștită, educată, nu foarte groasă și, când nu era încărcată de furie, ciudă sau nebunie pură, era plăcută, deși suna puțin obosită. Primul mesaj era cel mai puțin strident:

— David – e David, nu-i așa? – sunt Wren. A trecut așa demult timp, David, și mi-a fost dor de tine de sărbători. Am vrut să te sun acasă, dar apoi m-am gândit c-ar fi stânjenitor din cauza lui Stephanie, așa că ți-am lăsat un mesaj la birou. Când nu mi-ai răspuns, m-am gândit că poate ți-ai luat liber de la lucru, și că nu ți-ai verificat mesageria. Presupun că ți-ar prinde bine o vacanță, dacă pun la socoteală cât de ocupat trebuie să fii la Klein & Sons – o slujbă nouă, și toate celelalte. Călătorești? Ești undeva unde e cald? Aș vrea să fiu cu tine la soare, David. Vreau să te văd. Scrie-mi cât mai repede.

Dacă nu știai contextul, felul cum repeta mereu numele lui David și insistența din voce îți dădeau puțin fiori. Al doilea mesaj era rostit cu o voce mai tare și mult mai arțăgoasă:

— Au trecut două zile și n-am auzit nimic de la tine. Știu că ești în oraș, David – ați fost la gala aceea aseară, tu și Stephanie. Dintr-odată pari să ai așa demult timp pentru ea, David, și deloc pentru mine. Nu m-am gândit niciodată că ai putea fi atât de crud în felul ăsta, sau așa de grosolan. Dar nu accept să fiu ignorată, David – și nu voi tolera lipsa asta de respect. Vreau să te văd, și dacă nu, voi continua să te sun. Și cine știe ce număr o să sun… și cine va răspunde? Poate fratele tău mai mare sau

unul dintre ceilalți parteneri ai tăi. Poate nenorocita de nevastă-ta.

Vocea îi era încărcată de venin la sfârșit, după ce fusese supărată, indignată și autoritară. Al treilea mesaj se pare că îl lăsase după o conversație telefonică dintre Wren și David.

— Nu mai răspunzi, David? Foarte bine – fă cum vrei. Ai fost așa un bădăran ticălos azi-dimineață când am vorbit – așa de rău și de rece – că nu sunt sigură că vreau să vorbesc cu tine chiar acum. Știu că-ți place să vorbești porcos, dar asta a fost diferit, David. Ai fost… brutal și grosolan și nici măcar vag sexy. Spune-mi, așa vorbești și cu Stephanie? Ei îi place? O să trebuiască să-mi amintesc s-o întreb.

Vocea lui Wren suna acum înfricoșător de șireată, și aproape triumfătoare. Ea controla situația și își savura puterea.

La sfârșitul mesajului m-am uitat la afișajul celularului.

— Scrie că e un apel *privat,* i-am zis lui David și i-am înapoiat telefonul.

— Altfel aș fi căutat-o singur, murmură el.

Nu mult după aceea plecă, la fel de alb la față.

Am aruncat la gunoi paharul Verei și pe al meu, și am ieșit în gerul și strălucirea zăpezii de afară, îndreptându-mă spre vest, pe Houston. Dinspre East River bătea un vânt înghețat, care mă împinse brutal înainte, în graba sa de a ajunge în Jersey. Deși era foarte rece, tot mă simțeam bine să fiu afară la aer, să umblu. Nu mai făcusem jogging de joi și poate la un moment dat în timpul weekendului, și aveam senzația că ochii îmi era grei și că îi apăsa ceva, și o durere surdă mi se înțepenise în frunte. Mă simțeam molâu și pe jumătate mahmur, și faptul că nu reușisem în ajun să găsesc nici urmă, picior, păr sau pană de Wren pe website-ul Metromatchpoint nu făcuse decât să-mi accentueze senzația că eram ușor cretin.

Adresa de e-mail pe care o folosise Wren în corespondența ei nu mă ajutase să ajung nicăieri. Ca și cea folosită de David, era oferită gratuit de unul dintre marile motoare de căutare pe web și era imposibil de descoperit cine o deținea fără o citație sau un ordin judecătoresc. Nu ajunsesem încă în punctul acela, și în orice caz nu exista niciun motiv să cred că Wren fusese mai cinstită în informația oferită pentru înregistrarea pe site decât fusese fratele meu când se înregistrase.

David îmi dăduse cuvintele-cheie pe care le folosise ca să găsească anunțul lui Wren pe Metromatchpoint: „vârsta 25–35

ani; Manhattan; albă”; și mai important ca orice altceva, „ocazional și discret”. Criteriile de căutare mă ajutaseră să reduc miile de anunțuri de femei care căutau bărbați la mai puțin de o sută, dar chiar și așa lista părea infinită. Și, după primele câteva zeci, infinit de sinistră.

Câteva încercau să fie sexy sau amuzante, dar autoarele nu aveau talentul de a reuși așa ceva în douăzeci de cuvinte sau mai puțin, așa că rezultatul era grosolan, incoerent sau amândouă. Majoritatea anunțurilor însă nu aveau nicio altă aspirație decât să fie practice și expeditive: o listă a pretinselor atribute fizice ale femeii, și cele căutate la un partener; câteva cuvinte despre restricții sau înclinații specifice; și o adresă de e-mail. Fără îndoială erau folositoare ca instrumente tranzacționale, dar efectul global era de singurătate zdrobitoare, și de foame neabătută și deprimantă. Am sucit și răsucit criteriile de căutare date de David, dar n-am găsit nimic, nici măcar ceva vag asemănător cu anunțul lui Wren, și după trei ore, m-am dat bătut.

O pungă goală de plastic suflată de vânt zbură pe lângă mine pe trotuar, împreună cu trei pagini dintr-un ziar chinezesc, un meniu de mâncare mexicană și o sută de chiștoace de țigări sau pe-aproape – și, de asemenea, în cele din urmă, propria mea durere de cap. Pe când traversam Sullivan Street, urechile îmi erau amorțite de frig, dar creierul mi-era plin de aer răcoros.

Era prea târziu pentru micul dejun și prea devreme pentru prânz și prin geamul mare, care i se păruse atât de folositor lui David, am văzut că Third Uncle era aproape gol. În spatele tejghelei de oțel erau câteva fete slăbănoage, care aveau grijă de mașinile de espresso, și o pereche de diletante moleșite răsfoiau fără vlagă revista *Times* la o masă de oțel din față, tot restul încăperii în carouri albe și negre fiind gol. Am intrat și căldura bruscă îmi făcu fața să ardă.

M-am așezat la bar, mi-am agățat haina de spătarul scaunului și am comandat o ciocolată fierbinte. Pe când o băusem cam pe jumătate, am descoperit că fetele nu dădeau atenție clienților lor decât vag, chiar și când aceștia erau chiar în fața lor, și în orice caz nu lucrau acolo decât din noiembrie. Era o pistă cu puține șanse oricum, așa că nu am fost prea dezamăgit.

M-am uitat la ceas. Mai aveam aproape o oră până la întâlnire și diletantele își abandonaseră ziarul și masa. Mi-am luat haina și ciocolata fierbinte și m-am așezat într-o zonă cu soare. Una dintre fetele slăbănoage puse un CD – Nellie Mckay. Am ascultat inflexiunile și tonalitățile schimbătoare ale vocii ei talentate și m-am uitat pe prima pagină, în timp ce

afară vântul răscolea praful. Știrile erau cam aceleași și toate rele – o alunecare necontenită în jos și înapoi, o prăbușire inexorabilă către un nou ev mediu întunecat. Eram recunoscător că nu le urmăream decât cu jumătate de minte. Cealaltă jumătate era încă șocată din cauza a ceea ce-mi spusese David.

Presupuneam că n-ar fi trebuit să mă surprindă: după cum observase chiar fratele meu, secretele erau pâinea și cuțitul afacerii mele. În activitatea mea ca detectiv particular, și înainte de asta ca polițist, aproape toți oamenii pe care-i întâlneam aveau ceva de ascuns, și deseori lucruri foarte mari – o dependență de droguri, un cont bancar în străinătate, o relație adulteră sau două, un soț sau o soție, uneori o întreagă familie secretă, cu copii, acvariu cu pești și o ipotecă secretă pe casa secretă. De ce-ar fi fost David diferit? Numai pentru că-l cunoșteam sau credeam că-l cunosc? Deși, bineînțeles, nu-l cunoșteam.

Înainte să mă sune la interfon cu o zi înainte, aș fi zis că nu era așa. M-aș fi uitat în ochii lui de un albastru șters, atât de asemănători cu ai mamei noastre, și aș fi zis că știu tot ce vreau să știu despre David March, și cu siguranță toate lucrurile importante – carapacea țepoasă de dispreț și de superioritate îngâmfată; straturile interioare de ambiție de-abia ascunsă, inteligență nerăbdătoare și autodisciplină rigidă; și miezul încordat și răsucit, gata așa de repede să se supere din nimic, așa de sigur că orice recompense i-ar fi revenit ar fi trebuit să apară demult și nu erau niciodată suficiente, niciodată întru totul ceea ce i se cuvenea de drept. Și aș fi zis că Stephanie era perechea lui perfectă, ambiția ei, mulțumirea ei de sine și felul cum avea mereu un reproș pe buze potrivindu-se atât de bine cu ale lui David. Înfruntau lumea cu aceleași coate ascuțite, limbi amare și înverșunate și ochi sfidători: un front unit, deși neatrăgător, sau cel puțin așa crezusem. Dar ce naiba știam eu?

Întrebările lui David îmi dansau la nesfârșit în minte. „Crezi că sunt tâmpit?” Nu, nu tâmpit, David, nici pe departe, dar poate puțin nebun – poate mai mult decât puțin. „Ce fel de om crezi că sunt?” Douăzeci și patru de ore mai târziu încă n-aveam niciun răspuns. Chipul acela atât de familiar devenise o mască, și ochii aceia albaștri deveniseră brusc opaci.

Pe când îmi terminam de băut ciocolata fierbinte și de răsfoit ziarul, sosise vremea să mă întâlnesc cu Victor Sossa.

Vântul se întețise cu un nod sau două, și haina de pe mine părea făcută din tifon, atât de puțin mă apăra de frig pe Lispenard Street. Mă ustura fața și ochii îmi erau plini de praf când am intrat în holul micuț al clădirii de pe Church Street.

Victor Sossa era deja acolo, studiind o crăpătură minusculă în podeaua lustruită de piatră, și mă aștepta.

Victor era un bărbat de peste cincizeci de ani, robust și musculos, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte. Fața îi era ridată ca o frunză de tutun, și capul chel era acoperit cu o șapcă verde tricotată, cu sigla echipei Jets. Avea ochii negri, sclipitori și sceptici. Se uită la ceas și apoi la mine.

— Dumneata ești March? întrebă el și eu am încuviințat. Ai sosit chiar la timp.

Indiferent de accentul pe care-l avusese odinioară, acum era mai ales din Bronx.

Victor Sossa era administratorul clădirii – intendentul – deși nu locuia în ea și-i găsisem numele și numărul de telefon de la agenția de administrație a clădirii. Victor și echipa lui se ocupau de mai multe proprietăți din vecinătate, toate case cu apartamente scumpe transformate cu câteva zeci de ani înainte, din depozite și fabrici. Pe vremuri, cam cu treizeci de ani înainte, clădirea în care stăteam acum fusese o fabrică de textile. Mai de curând, pe 18 noiembrie – când Hendry era ticsit de vedete rock – David și Wren își petrecuseră aici o după-amiază. David își amintea adresa, un apartament mare cu un singur dormitor la etajul patru, dar nu știa numărul apartamentului sau numele proprietarului. Speram că Victor mă va putea ajuta.

Aveam pregătită o mică poveste pentru Victor, despre cum anchetam un accident auto ce avusese loc pe data de optsprezece și acum încercam să găsesc pe cineva care ar fi putut să vadă ce se întâmplase de la fereastra apartamentului de la etajul patru. Victor mă ascultă politicos și încuviință, dar nu sunt sigur dacă era convins de povestea mea sau mai degrabă cei cincizeci de dolari. Oricum, îmi zâmbi, și-mi spuse tot ce voiam să știu.

# 3

Nu era încă trei când m-am întors acasă, dar cerul se întuneca deja vizibil. La vest erau stivuite bârne cenușii de nori și soarele semăna cu un petic de zăpadă veche. M-am oprit pentru o clipă în ușa apartamentului meu. Pe spătarul canapelei era o haină neagră lungă și în bucătărie era o sticlă deschisă de apă tonică, lângă una de vodcă, un cuțit și trei sferturi dintr-o lămâie tăiată în patru. Pe masa lungă de stejar era o poșetă Kelly de culoare indigo. Se simțea miros de parfum Chanel și din baie se auzea sunetul dușului. Clare.

Începusem să mă văd din nou cu ea de aproximativ șase luni, după o lungă pauză. Acum doi ani Clare hotărâse că ceea ce trecea drept legătura dintre noi nu era un lucru deosebit de sănătos și că eu nu eram deosebit de amuzant, iar eu n-am avut cum s-o contrazic. Nu m-am schimbat mult de-atunci, și cu siguranță nu în bine, așa că în iulie trecut, când m-a sunat din nou, n-am putut concluziona decât că-și revizuise opinia despre sănătate și amuzament.

I-am dat o cheie în octombrie. Asta a făcut situația mai convenabilă, dar tot nu mă obișnuisem cu ea. Nu că ar fi venit neanunțată; Clare era mereu un oaspete cu bun-simț, mă suna întotdeauna și aducea mereu ceva – suc de portocale și cornuri calde dimineața, struguri și cașcaval după-amiaza, și în serile când soțul ei era plecat din oraș, flori, mâncare indiană și o geantă cu haine de schimb pentru a doua zi. Așa că nu surpriza mă dăduse peste cap atât de mult, ci lungul obicei de a fi singur. Nu eram încă obișnuit să deschid ușa și să găsesc altceva decât tăcere și praf.

Am atârnat în cuier haina mea și pe a lui Clare, și mi-am verificat mesajele. Nu aveam niciunul, și nici nu mai avusesem de fapt de o bună bucată de vreme. Cazul lui David era primul caz nou pe care-l aveam de o lună și în afară de el nu mai aflasem nicio veste de la niciunul dintre ceilalți frați ai mei de un an și jumătate. Iar mâna de cunoștințe care mă sunau pe vremuri din când în când nu mă mai căutau acum cu aceeași frecvență, poate pentru că foarte rar îi sunam înapoi. Mi-am apăsat tâmplele cu vârfurile degetelor. Mă durea din nou capul, așa că mi-am turnat un pahar de apă și am înghițit două aspirine. M-am uitat afară prin șirul lung de ferestre și m-am gândit să ies să alerg, dar nu apucasem să iau nicio hotărâre, când Clare ieși din baie.

Era îmbrăcată în halatul meu de baie de bumbac și părul ei lung, blond pai, îi atârna umed și greu până la mijlocul spatelui. Avea un prosop într-o mână și un pahar gol cu picior în cealaltă. Văzută de cealaltă parte a camerei era frumoasă ca

un manechin, cu bărbia ascuțită, nasul drept, obrajii sculptați și un profil uluitor, dar când te apropiai mai mult de ea, impresia se schimba. În arcuirea sprâncenei i se citea scepticismul, iar pe buzele curbate batjocura, și în general erau prea multă ironie și inteligență pe chipul ei pentru a putea juca rolul de ingenuă.

— Ai o presiune grozavă la apă, zise ea. Dar trebuie să-ți cumperi un șampon nou. Am folosit porcăria aia verde în clasa a șaptea, și chiar și atunci mirosea a flori de mort.

Avea vocea răgușită și caldă și întotdeauna vag amuzată. Râsul îi era ca whisky-ul pur. Clare mă sărută pe gură și aproape că nu trebui să se întindă ca să mă ajungă. Îmi lăsă un amestec ciudat de gusturi – vodcă, tonic, lămâie și Crest.

Își turnă încă un pahar și în ochii ei cenușii îngustați se zări o sclipire de inteligență dură, de parcă ar fi reparat un ceas, sau ar fi fost în mijlocul unei intervenții chirurgicale minore. Trăsăturile ei ascuțite se estompară și se îndulciră în lumina tot mai slabă a înserării și obrajii îi păliră, trecând de la trandafirii la culoarea porțelanului pe măsură ce căldura dușului se risipea. Își încununa opera cu o felie de lămâie și câteva cuburi de gheață din congelator și apoi mă măsură din cap până-n picioare.

— Arăți ca naiba – palid și obosit, și uite ce pungi ai sub ochi. O să-ți nenorocești porii ăia frumoși dacă n-ai grijă, zise ea, după o sorbitură infimă. Dacă n-aș ști că nu e așa, aș crede că te-ai îmbătat criță azi-noapte. Hai să te întinzi puțin, adăugă ea.

Mă lovi ușor pe piept cu mâna ei cu degete lungi.

Când m-am trezit eu, Clare dispăruse deja, și tot așa și ziua. Ningea cu fulgi mărunți, devenind trandafirii de la luminile din trafic. Am întins mâna pe bâjbâite pe noptieră după ceas. Dormisem o oră, dar nu mă simțeam deloc mai odihnit, încă mă durea capul, iar acum mă dureau și pulpele și îmi înțepeniseră șalele: rezultatul atletismului lui Clare. M-am rostogolit pe un loc rece și umed și am continuat să mă rostogolesc – afară din pat și în baie.

Un duș lung și un sandvici cu unt de arahide și gem m-au înviorat suficient pentru a putea începe să lucrez. M-am scotocit prin buzunare după însemnările de la discuția cu Victor Sossa și am luat telefonul.

Victor își cunoștea toate proprietățile și pe proprietari, și-mi spusese destule despre apartamentele de la etajul patru al clădirii de pe Lispenard Street ca să-l pot identifica pe cel în

care fusese David: 4-C, singurul de la etajul acela cu un singur dormitor.

Apartamentul era proprietatea domnului Martin Litella și a soției sale, care-l cumpăraseră pentru fiica lor, Jill. După spusele lui Victor, fiica era actriță, o blondă mignonă, cu numele de scenă Jill Nolan, cu suficient noroc ca să-și găsească o slujbă stabilă la o companie de teatru într-o comedie muzicală de succes despre Inchiziția spaniolă. Nolan începuse să meargă în turneu cu patru luni în urmă, îmi spusese Victor, și mai avea trei luni de petrecut pe drumuri. Nu se întorcea la New York decât foarte rar – cam o dată la șase săptămâni – și nu stătea decât o noapte sau două. Nu-și amintea să se fi întors deloc prin noiembrie, și credea că, în momentul acesta, era în Seattle. Și cea mai bună veste era că avea numărul ei de mobil. Lăsasem telefonul să sune de trei ori până mi-a răspuns; i-am spus că mă numesc Fitch.

Jill Noian îmi spuse că am prins-o în timpul unei pauze de cafea decafeinizată moca fără grăsimi, fără frișcă și foarte fierbinte; exact între ora de spinning și cea de yoga Bikram. De obicei reușea să strecoare și o oră de box în după-amiezile de marți, dar nu și marțea asta, pentru că lui Mandy, fata cu care stătea în cameră – roșcata scundă care joacă rolul fiicei rabinului din Salamanca, cea care moare la începutul actului doi – îi venise în vizită iubitul din Cincinnati, și ca să-i lase un pic singuri, Jill rămăsese peste noapte la Brittany, cea din cor, care uitase să pună ceasul să sune dimineața, așa că nu se treziseră la timp și asta îi dăduse peste cap toată afurisita de zi, de la micul dejun, când plecase să-și ia lenjeria de la curățătorie și să returneze cizmele pe care și le cumpărase săptămâna trecută. Toate astea se revărsară într-o singură suflare pripită și nesfârșită, cu o voce cântată, aproape hipnotică, ce se ridica și cobora, se poticnea și se înspuma, părând să-mi umple capul de clăbuci.

În cele din urmă, trase adânc aer în piept.

— Ai numărul meu de la Victor? întrebă ea.

— Da, i-am răspuns.

I-am repetat și ei povestea despre accident și căutarea unui martor care chipurile văzuse totul de la fereastra de la etajul patru. Ea păru să ia mult mai în serios povestea decât Victor.

— A fost un accident grav? A fost cu un nenorocit din ăla de curier pe bicicletă? La cum merg nebunii ăia pe stradă, zău dacă n-ar trebui să fie și mai mulți morți. Îți vine să crezi că am ieșit odată cu unul

dintre indivizii ăia? A fost o nebunie, ce să-ți povestesc.

— Sunt sigur.

— Își spunea Vijelie, ca și cum ar fi fost un super erou, sau ceva de genul ăsta. Poți să crezi așa ceva?

— Mă străduiesc din răsputeri. N-ai fost din întâmplare acasă în ziua de optsprezece?

— Optsprezece noiembrie, spui?

— Optsprezece noiembrie.

— Nu, n-am fost acasă deloc toată luna.

— Ar fi putut fi altcineva în apartament atunci?

— Altcineva, ca de exemplu cine?

Am încercat să nu oftez.

— Asta speram să-mi spui tu mie.

— Păi, nu știu. Părinții mei au cheie și folosesc apartamentul uneori, dar de obicei îmi spun și mie, și oricum au fost în Palm Beach de la Halloween încoace. Nu se întorc până în martie.

— Nu mai e nimeni altcineva?

— Altcineva…?

— Altcineva care să aibă o cheie.

Jill Noian căzu pe gânduri, ceea ce se dovedi a fi chiar mai dificil pentru ea decât pentru mine. Îi luă ceva vreme, dar în cele din urmă termină.

— Păi… mai e Victor, presupun – dar ai vorbit deja cu el. Și mai e Holly. Ea are o cheie, dar nu e decât pentru urgențe – de exemplu, dacă se întâmplă ceva când nu sunt în oraș și părinții mei sunt plecați și ei.

— Plecați, ca de exemplu în Florida?

— Da, exact. Dar acasă la mine nu s-a întâmplat nimic. Adică, n-am sunat-o niciodată pe Holly s-o rog să meargă acolo pentru nimic. Nici măcar n-am vorbit cu ea de vreo cinci luni.

Ascultând-o pe Jill Nolan, nu-mi pierise chiar cu totul capacitatea de gândire. M-am uitat la borcanul de gem pe care-l lăsasem pe masa de bucătărie.

— Înțeleg, i-am zis. Și te referi la Holly Welch acum, nu?

— Cine e Holly Welch? Eu vorbesc despre Holly Cade.

— Desigur, i-am răspuns și am chicotit – *ce aiurit sunt!* – în timp ce-mi notam numele. Și ești sigură că Holly ți-ar fi spus dacă s-ar fi dus acolo?

— Sunt sigură, zise ea.

— Nu e posibil să fi trecut pe la tine pe-acasă, dar să nu fi avut ocazia să-ți spună încă?

— Ce prostie. Holly îmi știe numărul – m-ar fi sunat dacă trecea pe la mine.

— Cum poți fi atât de sigură?

— Pentru că o știu de… din clasa a doua – de-asta știu.

— Înțeleg. Poți să mi-o descrii pe Holly, domnișoară Nolan?

— Ce să fac? Ce-are asta a face cu accidentul ăla?

— Poate nimic, dar clientul meu e sigur că a văzut o femeie uitându-se la scena accidentului de la o fereastră ce s-a dovedit a fi în apartamentul dumitale. Spune-mi, Holly are părul blond?

Jill râse.

— Nici pe departe. Holly are părul roșcat și așa a fost toată viața. Deci clientul tău evident s-a înșelat, domnule Fitch. Poate a încurcat ferestrele.

— Nu am afirmat că ar fi văzut o femeie blondă, domnișoară Nolan. De fapt clientul meu, a văzut o femeie înaltă și subțire, de aproximativ treizeci de ani, cu păr des, castaniu-roșcat, pielea albă și fața îngustă. Sună familiar?

Nu-mi răspunse decât după o pauză lungă și în voce i se strecurase o notă de furie alături de surpriză și confuzie.

— Se pare că… Dar ea m-ar fi… M-ai… m-ai păcălit.

— Și-mi cer scuze, dar se potrivește descrierea asta cu Holly Cade?

După alte câteva momente de tăcere, furia câștigă lupta asupra lui Jill Noian. Deveni mai isteață.

— Și cum a putut de fapt clientul tău să vadă pe cineva atât de clar de jos din stradă? M-ai mințit, domnule Fitch – dacă

ăsta ți-e numele adevărat – și nu cred că mai vreau să-ți vorbesc.

— Îmi pare rău că gândești așa. Dacă-mi dai numărul lui Holly, aș putea termina discuția direct cu ea.

N-am fost surprins când Jill Noian a închis, și nu am fost nici dezamăgit. Aveam un nume acum, și poate chiar numele păsării pe care o vânam. Holly Cade.

Holly Cade, care nu avea niciun număr de telefon, nici adresă pe undeva, nicio înmatriculare de mașină sau o înregistrare ca elector, nicio proprietate imobiliară pe numele ei – aproape nicio prezență în lumea internetului. Aproape.

Am găsit o referire la ea pe un site al unei săli de teatru din Williamsburg, Brooklyn, pe calendarul lor de spectacole. Spectacolul respectiv era punerea în scenă a piesei intitulate *Clubul mincinoșilor,* de către o trupă de teatru numită Gimlet Players. *Clubul mincinoșilor* era o piesă într-un singur act, scrisă de unul dintre membrii fondatori ai trupei Gimlet Players, o anume Holly Cade. Din nefericire pentru mine, spectacolele se desfășuraseră în aprilie, cu trei ani înainte, și între timp Gimlet Players părea să se fi destrămat.

Singura altă urmă pe care am găsit-o era o scurtă mențiune a ei într-un număr vechi a ceea ce se numea *Digital Gumbo: The On-line Journal of Emerging Video Arts.* M-am uitat pe site, dar n-am aflat mare lucru despre aceste „arte video în devenire" sau orice altceva, și majoritatea articolelor păreau a fi pastișe stângace după Jacques Derrida și Roland Barthes. Referirea la Holly era în recenzia unui spectacol de grup la Krug Gallery, în Woodstock, New York. Holly era unul dintre cei patru artiști care-și expuseseră acolo creațiile video cu aproximativ doi ani în urmă. Recenzia era complet lipsită de entuziasm, și lucrarea lui Holly nu meritase decât două propoziții amărâte. Ca și Gimlet Players, nici Krug Gallery nu rezistase testului timpului; fusese închisă în mai, anul trecut. Asta mă văduvea pe mine de orice informație în plus despre Holly Cade, în afară de numele ei, deși seara era pe sfârșite. Însă îmi aminteam ce-mi spusese Jill Nolan.

„Pentru c-o știu din clasa a doua…"

Holly Cade era aproape invizibilă pe internet, dar Jill Nolan nu era. Am găsit o biografie a ei de un paragraf pe site-ul companiei cu care era în turneu, și o fotografie a ei, o față banală, drăguță, cu dinți sclipitori. Biografia consta mai ales într-o listă de apariții la teatru și la televiziune, dar la sfârșit era și pepita de aur pe care o căutam: „S-a născut și a crescut în Wilton, Connecticut…"

# 4

Patruzeci și opt de ore era mai mult timp decât era dispus David să aștepte pentru un raport despre progresele făcute. Aș fi fost fericit să-i raportez la telefon mărunta realizare, dar David nici n-a vrut să audă. După cum îi era obiceiul, și restul pretențiilor sale erau foarte specifice: să nu mă opresc la biroul lui, să nu ne întâlnim la sud de Park Row sau oriunde altundeva în Upper East Side, și absolut niciun telefon acasă – nu acasă la el, cel puțin. În cele din urmă, ne-am întâlnit la Florida Room, un restaurant spațios, amenajat în stil foarte modern, aflat chiar la colțul străzile mele. Avea multe jaluzele și ventilatoare de tavan ce se roteau lent, și suficient zgomot de fond pentru conversații private. Lângă peretele din spate era un șir de separeuri și când sosi David, eu mă aflam în unul dintre ele, cu un bol de terci de ovăz în față. Nu-și dădu jos pardesiul. Se așeză și se uită afară pe fereastră la trecători și la mașini.

— Holly Cade, zise el din nou, și clătină din cap. N-am auzit niciodată de ea.

Își vârî mâinile în buzunarele pardesiului și păru să tremure. Veni chelnerița și David comandă un suc de portocale și nimic altceva.

— Dar de Jill Nolan? l-am întrebat eu.

— Nici de ea, îmi răspunse el încet.

Era îmbrăcat într-un costum bleumarin cu dungulițe, proaspăt și imaculat în ciuda trotuarelor murdare. Dar David arăta și mai mic azi, mai bătrân, chiar mai distrat decât de obicei.

— Nolan asta o să-i spună amicei ei c-ai sunat-o? mă întrebă.

— Poate, i-am zis eu. Probabil. Și nu cred că lui Holly îi va lua prea mult timp să-și dea seama despre ce e vorba.

— Ei, porcăria naibii, zise David. Și ce s-a întâmplat cu discreția?

— Crezi c-o să fie surprinsă că o cauți? Doar nu ți-a poruncit să nu încerci s-o găsești, la urma urmei. La naiba, s-ar putea chiar să fie măgulită. Poate asta o va face să ia legătura cu tine.

— La naiba, zise el din nou.

Chelnerița îi aduse sucul, dar David se uită la el o vreme și apoi continuă să privească pe geam. Se uită spre est, spre vest, și iar spre est, căutând ceva de-a lungul lui Seventeenth Street.

— Te-a mai sunat? l-am întrebat.

— Nu crezi că ți-aș fi zis? pufni David.

Nu eram câtuși de puțin sigur, dar am încuviințat totuși.

— S-a întâmplat altceva atunci?

David înțepeni și clătină încet din cap.

— Ce tot spui?

— Pari cam agitat.

David se holbă la mine îndelung, cu ochii febrili pe fața ca de ceară.

— Nu te gândi că știi ceva despre mine acum, fiindcă nu e adevărat, zise el.

Se ciupi de pielea de deasupra mărului lui Adam, cu un tic nervos pe care-l avea din copilărie, dar pe care nu i-l mai văzusem de ani de zile. Și m-am gândit la ceva la care nu mă mai gândisem de cel puțin tot atâta timp.

Nu cred să fi avut mai mult de zece ani, ceea ce însemna că David avea probabil doisprezece. Era primăvară, asta-mi amintesc, căci ușile de sticlă erau deschise către terasă, și afară era o masă aranjată cu micul dejun pentru părinții noștri, deși nu mânca nimeni. Și-mi amintesc că era în timpul săptămânii, căci Irma, femeia care avea grijă de noi pe atunci, se învârtea obosită în jurul meu și a lui Lauren, încercând să ne pregătească pentru școală. Dar eforturile ei erau zadarnice în dimineața aceea; eram mai puțin cooperanți ca de obicei, distrași fiind de tensiunea crescândă din jurul nostru și de zumzetul periculos din aer.

Asta se întâmpla când războiul mocnit care de obicei fierbea la foc mic între părinții noștri clocotea într-o conflagrație deschisă. Niciodată nu știam exact care era substanța conflictului dintre ei sau motivele care făceau lucrurile să scape de sub control de fiecare dată, dar toți știam, mai mult sau mai puțin, la ce să ne așteptăm: glasuri joase, șoapte răgușite, pași grăbiți și uși trântite, și între timp o tăcere grea, apăsătoare. Familiară, și totuși înfricoșătoare.

N-o văzusem pe mama, nu-i auzisem decât vocea, în fragmente zdrențuite. Tata apăruse o clipă, neras și încă în pijama și în halatul de casă – renunțase deja să mai meargă la birourile Klein & Sons cu ani în urmă. Trecuse rapid prin bucătărie cu o sticlă de apă minerală sub braț și-mi ciufulise părul în treacăt cu mâna. Zâmbea strâmb și se uita în gol. Dispăruse imediat apoi spre dormitor, și l-am urmat de la distanță. L-am găsit pe David în fața ușilor duble de la camera lor, cu urechea lipită de ușă. Când m-am apropiat, s-a întors spre mine.

— Ce spun? i-am șoptit eu, dar nu mi-a răspuns. Îi auzi?

David nu mi-a răspuns nici atunci, așa că m-am apropiat de ușă, să ascult și eu, și am văzut fața lui David – avea lacrimi în ochi și pe obraji. Era prima dată când îmi aminteam să-l fi văzut plângând.

— La ce naiba te uiți? se răstise el.

— La nimic.

— Atunci dispari de-aici.

— Tu-i auzi? l-am întrebat din nou. Despre ce vorbesc?

David s-a răsucit, și-a șters cu dosul palmei și m-a îmbrâncit.

— Despre tine, cretin mic ce ești – vorbesc despre ce ratat ordinar și nenorocit ești, și că o să te trimită la școala militară. Așa că mai bine ai fugi de pe-acum, până nu vin pușcașii marini să te ducă de-aici.

M-am tras înapoi împleticindu-mă, până am dat de peretele holului. Îmi ardeau ochii.

— Du-te dracului, plângăciosule, am șoptit.

David se holbase atunci la mine și se ciupise de o bucățică de piele de pe mărul lui Adam. Se uitase lung la mine și apoi, din senin, îmi trăsese un pumn, înainte să-mi dau seama, spărgându-mi buza de jos.

Era prima dată când se întâmpla și asta.

Mi-am scuturat capul ca să-mi alung din minte amintirea și mi-a revenit în urechi zgomotul surd al restaurantului. David mă privea în continuare, de cealaltă parte a mesei.

— Deci unde naiba trăiește Cade asta – în Wilton?

— O persoană numită Nicole Cade trăiește acolo – singura Cade din oraș; nu știu dacă o cunoaște pe Holly. Dar Jill Nolan a crescut acolo, și a fost prietenă cu Holly din copilărie, și…

— Da, da, da – am înțeles, zise David, și se uită din nou în sus și în jos pe Seventeenth Street. Sună-mă când te întorci.

Chelnerița veni să-mi mai aducă o cafea și, când plecă, David se ridică și el de la masă.

Wilton era la doar o oră depărtare cu mașina din oraș, la nord-est pe 95 și apoi la nord pe Route 7 – o autostradă haotică, urmată de un șir de malluri și apoi de suburbii scumpe de case cu șindrilă. Betonul și noroiul fuseseră înlocuite de pini și garduri de piatră, și de zăpadă albă neatinsă, iar

mașinile erau mai puține, dar mai scumpe. Am ieșit de pe Route 7 pe Route 33, către Ridgefield, și am întors din nou când am ajuns în Cranberry Lane. Era o stradă liniștită, iar casele erau mari și cu mult spațiu între ele. Mașina mea închiriată derapă pe o porțiune și urmară aproape trei kilometri de serpentine cu peisaje impresionante înainte să ajung la reședința Cade.

Era o vilă colonială albă, cu ușa roșie și obloane negre, situată la mare distanță de drum, poziționată încântător în peisaj. Teii imenși din față ofereau cu siguranță o umbră plăcută vara și un colorit frumos toamna, iar sera din aripa de sud, deși deloc originală, era bine proporționată și se potrivea cu liniile acoperișului și conturul fațadei. Plantele din jurul fundațiilor de piatră erau zdravăn înfășurate în pânză groasă. Zăpada semăna cu glazura de tort peste boccelele maronii și acoperea peluza lată din față cu o pătură imaculată, dureros de strălucitoare în lumina soarelui de amiază. Aleea curbă era curățată de zăpadă, fiind acoperită de un strat de gheață și pietriș presat. Am mers cu grijă pe ea, fără viteză, parcând în curtea din fața garajului, și coborând apoi, pe jos, pe cărarea de lespezi de piatră măturate. Bărbatul de pe treptele din față, care se chinuia stângaci cu o șurubelniță și balamalele unei uși de siguranță, mă privi tot drumul.

Era bondoc, de vârstă mijlocie, molatic, cu o privire vag speriată în ochii negri ce mă priveau dindărătul unor ochelari fără rame. Își scoase de pe cap șapca Red Sox și lăsă să i se vadă părul castaniu rărit și zburlit. Își șterse fruntea cu mâneca de la cămașa de catifea reiată și trase o înjurătură când își scăpă șurubelnița în zăpadă. Se aplecă să o ia de jos și ușa i se izbi de șold. L-am prins de cot înainte să se răstoarne.

— Mersi, zise el încet.

Se sprijini de brațul meu în timp ce se ridica. Avea fața mică, anostă și cărnoasă în jurul maxilarului. O rețea de vene sparte îi înnegrea vârful nasului și obrajii nebărbieriți i se colorară de jenă.

— Domnul Cade? l-am întrebat eu.

Își țuguie buzele, iritat.

— Numele meu e Deering, Herbert Deering. Pe cine căutați?

— Pe Nicole Cade, i-am zis cu.

Nicole Cade era numele pe care-l găsisem în arhivele publice – proprietara acestei case, care o cumpărase cu șase ani în urmă de la un anume Frederick Cade.

Iritarea bărbatului crescu pentru o clipă, iar apoi dispăru.

— Nicole e soția mea, dar nu mi-a spus că așteaptă pe cineva. Cine sunteți?

— John March. Soția dumneavoastră e acasă?

Deering își vârî șurubelnița în buzunarul din spate al blugilor și-și șterse mâinile de coapse.

— De ce vreți s-o vedeți?

M-am uitat dincolo de el prin ușa deschisă, în holul de la intrare și pe coridorul lat din mijloc. Am văzut un candelabru de alamă, pereți de culoare crem, podele lucioase de lemn și covoare persane întunecate, și am auzit sunetul ascuțit de pași, ca niște lovituri de ciocan. O umbră trecu prin hol în depărtare, dincolo de scări.

— Holly, am zis. Am venit pentru Holly.

Deering aproape își scăpă șapca din mâini. Glasul îi deveni mai cald și mai neliniștit:

— Ce s-a întâmplat cu Holly?

O voce de femeie ne întrerupse. Era groasă și nerăbdătoare, și semăna puțin cu trosnetul copacilor. Păru să-l sperie pe Herbert Deering.

— Cine e, Herbert, și ce vrea? *Încerc* să lucrez aici, pentru numele lui Dumnezeu.

Pașii apăsați se apropiară și o femeie se ivi pe hol. M-am uitat la ea și am încercat să găsesc vreo asemănare cu Wren, așa cum mi-o descrisese David. Poate la statură, și poate părul. Nu am făcut nicio supoziție în privința tatuajului sau a semnului din naștere.

Era trecută bine de patruzeci de ani, înaltă și uscățivă, cu umeri ascuțiți sub puloverul verde și picioare subțiri și vânjoase în blugi. Avea fața osoasă și ridată, și orice frumusețe va fi avut era demult măcinată de vânt și de soare, sculptată acum într-o expresie bănuitoare. Ochii ei reci erau înconjurați de un mănunchi de linii, și gura îi era o dungă subțire incoloră sub lama tăioasă a nasului. Își dădu părul roșcat decolorat după urechi și-și încrucișă brațele musculoase peste piept. Nicole Cade părea să fie cu mulți ani mai în vârstă decât soțul ei, și în orice caz mai impresionantă. Era încălțată cu mocasini ușori, și bătu nerăbdătoare cu piciorul în podea, întorcându-și privirea spre Deering, care se ofili sub apăsarea ei.

— Acesta e domnul March, Nikki, zise el, și-și scoase șurubelnița din buzunar, ieșind afară, pe trepte. A venit să discute cu tine. Despre Holly.

Imediat după aceea, Deering coborî treptele aproape în goană și o porni în viteză spre garaj, pe cărarea de lespezi de piatră.

Nicole mă măsură din cap până-n picioare, evaluându-mi cizmele de călărie, pantalonii negri de catifea reiată, puloverul

gri și jacheta de piele. Înclină din cap aproape neobservat și aruncă o privire spre ceasul mare sport de pe încheietura ei osoasă. Își încleștă buzele.

— Ce vrei să-mi spui despre sora mea? zise ea.

— Nu putem vorbi înăuntru?

— Nu. Deci, care-i chestia cu sora mea?

Am tras adânc aer în piept și mi-am recitat din nou povestioara, cu accidentul și martora. Nicole nu păru să se gândească la ea suficient demult cât să o creadă sau nu.

— Și ce vrei de la mine? întrebă ea.

— Speram să mă ajutați s-o contactez pe Holly.

Se uită la mine mai multe clipe, bătând în continuare din picior. Fața îi era neclintită și încremenită într-o expresie de neîncredere ce părea a fi atitudinea ei obișnuită.

— Asta presupune că aș ști ceva despre viața surorii mele, domnule March, și că am un interes să te ajut. Dar mă tem că niciuna din aceste presupuneri nu e adevărată.

Nicole Cade se uită din nou la ceasul ei mare și apoi la mine.

Aproape am zâmbit văzând cât de nepoliticoasă era și cât de mult îmi amintea asta de David.

— Presupun c-ar fi trebuit să sun înainte.

— Sigur c-ar fi trebuit – e o politețe elementară dar asta nu mi-ar fi schimbat răspunsul. N-am mai vorbit cu Holly de multă vreme.

— Aveți adresa ei sau un număr de telefon?

— Mi s-a părut c-am fost suficient de clară: nu știu nimic despre viața surorii mele și nici nu vreau să știu. Și acum, dacă mă ierți…

— Desigur, i-am zis eu. Credeți că soțul dumneavoastră s-ar putea să știe mai multe?

— Evident că nu, răspunse ea, ca și cum aș fi întrebat-o despre porcii zburători.

— Dar prieteni din oraș?

Nicole Cade își țuguie buzele subțiri și ochii îi scânteiară cu asprime.

— Holly nu ține legătura cu nimeni din Wilton, răspunse ea calm.

— Probabil aveți dreptate, i-am zis eu. Dar nu strică niciodată să întrebi. Poate o să încep cu vecinii.

Sclipirea aspră deveni calculată și Nicole bătu de câteva ori din picior.

— Vrei să mă amenințI, domnule March? rosti ea încet. Că vei fi o pacoste, și mă vei face de râs prin vecini, dacă nu vorbesc cu dumneata? Ăsta e tipul de ticăloșie abjectă pe care o deprindeți la școlile de detectivi particulari?

Furia din vocea ei era mocnită și acoperită de un strat de satisfacție: mă dovedisem a fi exact la nivelul la care se așteptase ea.

I-am oferit zâmbetul meu cel mai inocent.

— Încerc doar să-mi fac meseria, doamnă Cade.

Se uită din nou la ceas de data asta și mai ostentativ.

— Ai noroc că am treabă, și n-am timp de toate tâmpeniile astea, zise ea.

Se îndepărtă pe coridor și coti la stânga când ajunse la capătul lui; se întoarse în mai puțin de un minut, cu un caiet negru în mână.

— Asta e ultima adresă pe care o am de la ea. N-am idee dacă mai e valabilă acum.

Era o adresă din Brooklyn și mi-am notat-o.

— Și acum e actriță? am întrebat eu.

Oftă nerăbdătoare.

— Actriță, scriitoare, creatoare de scurtmetraje – Holly s-a jucat de-a o mie de lucruri, și din câte știu eu, niciunul nu s-a prins de ea. N-am nici cea mai vagă idee ce face acum.

— Și se poate întreține așa – jucându-se?

Nerăbdarea se transformă în suspiciune, și Nicole Cade mă scrută cu atenție.

— Întreab-o pe Holly, dac-o găsești – deși nu-mi pot închipui cât de relevant este pentru cazul dumitale cu accidentul. Și acum, la revedere, domnule March.

Trânti ușa de siguranță în urma mea și imediat după aceea și ușa propriu-zisă, iar eu m-am trezit stând în frig pe trepte.

Am coborât pe cărare spre mașină. Dincolo de colțul casei, am găsit toate cele trei uși ale garajelor deschise, într-unul era un Volvo sedan imaculat, o dubiță VW mizerabilă în al doilea, și Herbert Deering în al treilea, lângă un cărucior

metalic verde de unelte, lucrând stângaci cu o cheie universală. Își ridică privirea și scăpă cheia pe jos pe ciment. Zdrăngănitul îl făcu să tresară.

— Ultimele retușuri la mașină? l-am întrebat eu.

Deering își lăsă capul în jos, vag speriat, și zâmbi trist.

— Am destul timp pentru asta acum, nu? Minunile furnizorilor la domiciliu.

Am încuviințat consolator. Deering deschise un sertar al căruciorului de unelte și scotoci înăuntru cu zgomot.

— Ai terminat cu Nikki? mă întrebă el.

— Mai degrabă a terminat ea cu mine.

Deering zâmbi din nou.

— Nici nu m-am gândit c-o să te țină mult, când ai zis c-ai venit să vorbești despre Holly.

— Presupun că nu se înțeleg foarte bine.

Deering clătină din cap.

— N-au nimic de-a face una cu cealaltă, zise el și se uită la mine. Holly e bine?

— Din câte știu, da, i-am zis eu și i-am servit și lui povestea cu accidentul. Deja începea să-mi placă, și Deering nu părea să aibă niciun motiv să se plângă de ea. Soția dumitale mi-a dat o adresă, am concluzionat eu. Dar nu știa dacă mai e valabilă.

Deering încuviință vag și mai deschise un sertar.

— Holly se mută des, și cum am spus, ea și Nikki nu prea țin legătura. E stilul ăla în care, dacă una zice alb, cealaltă trebuie neapărat să zică negru. E o chestie care se întâmplă între surori, uneori.

Și nu numai surori, m-am gândit eu. Am încuviințat către el.

— Holly trăiește și acum din actorie?

Deering se gândi o vreme și apoi ridică din umeri.

— Nu știu. Nu sunt sigur că a trăit vreodată cu adevărat din asta.

— Și atunci din ce-și plătește chiria – e chelneriță?

— Asta n-a fost niciodată o problemă pentru ea, zise Deering, clătinând din cap. Maică-sa i-a lăsat niște bani, continuă el, uitându-se în jur, și apoi fixându-și iar privirea asupra mea. Te duci acolo? În

Brooklyn? Am încuviințat. Atunci… salut-o și din partea mea.

— Așa am să fac, i-am răspuns.

Mi-am căutat cheile de la mașină în buzunar. Le-am găsit în sfârșit și mi-a venit în minte încă o întrebare pentru Herb Deering.

— Cine e Frederick Cade?

Herb aproape a scăpat din nou cheia.

— Fred e tatăl lui Nikki – socrul meu. Ce ți-a venit?

— Asta a fost casa lui?

Deering făcu o mică grimasă.

— Fetele au crescut aici. Noi – Nikki – am cumpărat-o de la el acum câțiva ani.

— Și el unde s-a dus?

— La nord de aici, în Brookfield. E într-un sanatoriu. De ce?

— Crezi că Holly s-ar putea să fie în legătură cu el? În caz că adresa asta nu mai e valabilă?

Deering se albi la față.

— Dumnezeule, nu! Singura persoană cu care Holly se înțelege chiar mai rău decât cu Nikki e Fred. Nici vorbă să țină legătura cu el. Și chiar dac-ar fi așa el n-are cum să-i știe adresa, nu în starea în care e acum, zise el, lovindu-și tâmpla cu degetul. Alzheimer.

Am dat din cap și am început să-i mulțumesc, când clanța ușii din spatele garajului s-a ridicat. Nicole Cade era o siluetă rigidă în prag, și vocea îi era mai înghețată decât aerul.

— Am crezut că am terminat, domnule March – de fapt, știu sigur că am terminat. De ce ești încă aici?

— Am întrebat cum să ajung în oraș, am zis eu. Și unde se servește un prânz bun aici.

— Ei bine, aici nu e clubul auto, și sunt sigură că Herbert are lucruri mai importante de făcut cu timpul lui.

Am zâmbit în sinea mea și am clătinat din cap. Ușile garajului coborâră înainte să apuc să ajung la mașina mea.

Era aproape trei când am ajuns acasă. Mare parte din Sixteenth Street era cufundată în umbră și mâzga de pe trotuare începuse să înghețe din nou. Holul blocului era gol și pe coridoare era liniște. Apartamentul meu era scăldat într-o

lumină de iarnă, ca un imens cearșaf cenușiu așternut peste mobilă. Nu era nimeni acasă. Mi-am pus geaca pe masa din bucătărie, mi-am turnat un pahar cu apă și am tresărit când am auzit muzică de la etaj.

Se mutase acolo un avocat cu un an înainte, cu un contract de subînchiriere pe doi ani. În general era destul de liniștit, și chiar și când nu era, muzica de la el nu era neplăcută, dar de fiecare dată când o auzeam tresăream. De fiecare dată mă gândeam la Jane Lu.

În noiembrie trecut se împliniseră doi ani de când ea cumpărase apartamentul de deasupra și curând după aceea deveniserăm amanți. După nici măcar șase luni, Jane plecase mai întâi într-o vacanță prelungită în Italia, apoi într-altă delegație pe post de director comercial, de data asta în Seattle. Voise să mă duc și eu cu ea, cel puțin în partea de vacanță, și dacă m-aș fi dus, poate c-ar fi locuit și acum deasupra. Dar nu m-am dus și ea n-a rămas, și poate că oricum n-ar fi fost nimic diferit. Poate a fost o legătură sortită eșecului încă de la început.

Ce e sigur e că nu rămăsese prea mult din mine când am întâlnit-o. Pe atunci trecuseră trei ani de când soția mea, Anne, fusese ucisă – împușcată fără ezitare și nimerită din plin și lăsată să moară la câțiva metri de treptele casei noastre, ultima dintre multele victime ale unui om care nu a mai trăit să vadă sfârșitul acelei zile. Era de departe cel mai mare caz pe care l-am avut vreodată ca anchetator al șerifului districtului Burr, și de asemenea ultimul meu caz, și l-am nenorocit de la cap la coadă. Prostia și aroganța mea l-au făcut pe Morgan Fumess să rămână în libertate prea mult timp, și i-au dat ocazia să întoarcă jocul împotriva mea, transformând ancheta într-o sinucidere elaborată prin împușcare de către polițiști.

Luni de zile după aceea am fost devorat – de furie, de vină și de o jale copleșitoare, într-un uragan de alcool și de droguri. După ce am trecut de furtună, nu mai eram polițist, și reușisem să rad de pe fața pământului aproape tot restul vieții mele. Din rămășițele fumegânde mi-am construit altceva, ceva mic și simplu, alcătuit din muncă, jogging și singurătate. Era o construcție modestă, dar era tot ce eram în stare să fac.

Trecuseră nouăsprezece luni de când o văzusem pe Jane pentru ultima dată și-i ascultasem ultimul mesaj scârțâit pe telefon.

> — Nu mai rezist, John. Am crezut c-o să pot, dar m-am înșelat. Am încercat să țin lucrurile la distanță – să-mi spun că ești ca Nick Charles sau așa ceva, că ai o slujbă inteligentă și palpitantă, și cumva separată

de tine. Dar e o prostie, și nu mă mai pot preface. Nu e nimic amuzant să fii urmărit. Nu e nimic inteligent în bătăi și arme și camera de urgență. Nu e nimic distractiv să fii împușcat. Nu știu de ce vrei așa ceva în viața ta, John, dar știu sigur că eu nu vreau. Poate ar fi mai ușor dacă aș ști ce anume cauți să obții din asta – din relația noastră. Sau poate nu e niciun mister. Poate că nu cauți absolut nimic. Poate că viața ta este deja exact așa cum vrei.

Sortită eșecului încă de la început.

Am luat o aspirină și mi-am golit paharul cu apă. Mi-am scos însemnările făcute la Wilton, m-am dus cu ele la masă și am început să citesc. Moțăiam asupra lor ele când a sunat interfonul și am tresărit din nou. M-am apropiat de perete și m-am uitat la imaginile albăstrii de proastă calitate de pe ecranul minuscul. De data asta mă deranja nu o amintire, ci o vizitatoare chiar și mai surprinzătoare: cumnata mea Stephanie. Soția lui David.

# 5

Am trecut peste un petic de gheață (pe când coboram) de pe bordură la East Third Street, traversând Avenue B, mi-am răsucit glezna și aproape am căzut. Aproape…

— La naiba, am bombănit, reușind să-mi păstrez echilibrul în ultima clipă, și copiii de gimnaziu care traversau din sens invers râseră.

Nu făcusem nici măcar șapte kilometri și deja gâfâiam ca un ogar. Așa-mi trebuie dacă m-am lăsat pe tânjală atâta timp. Un fulg ud de zăpadă îmi ateriză chiar în ochi. Mi l-am șters și am continuat să alerg gâfâind, spre vest și câteodată spre sud.

Din cauza zăpezii îmi fusese cumplit de greu în acea dimineață să mă smulg din puțul adânc de somn, să mă forțez să ies afară în stradă, dar de fapt zăpada nu era decât parțial vinovată. Toată noaptea fusesem bântuit de vise pe care nu mi le mai aminteam, ceea ce-mi lăsase o senzație enervantă de lucru neterminat, sau rătăcit, sau abandonat. Și-n plus, mai era și coșmarul pe care nu puteam să-l uit: vizita lui Stephanie.

Rămăsese în prag mai bine de un minut, cu picioarele strâns apropiate, brațele lipite de corp, mâinile vârâte adânc în buzunarele paltonului ei bleumarin. Părul sârmos îi era mai scurt decât mi-l aminteam, prins neglijent cu o clamă de sidef. Fața palidă îi era încruntată și rigidă, și ochii ei exagerat de mari îi alunecau dincolo de mine prin tot apartamentul. Gura mică îi tremura.

— Intră, te rog, am invitat-o eu în cele din urmă.

Tresări violent auzindu-mi vocea, dar păși totuși înăuntru.

Mergea bățos și parcă neîncrezătoare, ca pe o suprafață de gheață subțire. M-am oferit să-i iau haina, dar nu a părut să mă audă. Se învârti prin încăpere, apropiindu-se prima dată cu pas împleticit de masa din bucătărie, apoi de rafturile de cărți, apoi de ferestre, și, în cele din urmă, de canapea. După care se așeză. M-am așezat și eu, și mi-am închis laptopul și carnetul.

Știam că lucra din nou, ca analist la o firmă din centru, și părea să fi venit direct de la birou – pantofi negri, ciorapi închiși la culoare, fustă neagră cu dungi și cămașă de culoarea fildeșului. Își ținea genunchii osoși strânși și paltonul înfășurat în jurul trupului ei îngust ca un cocon. Ochii îi alunecă în continuare prin încăpere încă un minut și apoi își încleștă mâinile în poală și vorbi în sfârșit.

— Ce-i faci? mă întrebă cu vocea șovăielnică.

— Stephanie, nu știu…

— Oh, nu te chinui să mă minți! Nu, John. Ce-i faci?

— Nu-i fac nimic…

— Ba da! Altfel de ce ar veni aici? De ce ar veni să te viziteze?

M-am frecat cu mâna pe față și am oftat.

— Cred că ar trebui să vorbești cu David despre asta.

Dar ea nu voia să audă de așa ceva.

— Nu ți-a plăcut niciodată de mine.

Doamne sfinte!

— Asta a fost o chestie reciprocă, de fapt, i-am răspuns.

Făcu un gest de indiferență din mână.

— Și nu ai ascuns asta niciodată, iar acum, când am nevoie de ceva de la tine, o să stai pur și simplu să-mi râzi în față.

— Nu știu despre ce vorbești, Stephanie, am clătinat din cap. Nu *râd* de nicio…

— Atunci răspunde naibii la întrebare, zise ea. Ce-i faci? În ce chestie l-ai implicat?

Vocea îi răsuna ca niște cioburi de sticlă.

Mi-am înghițit primele trei răspunsuri.

— Trebuie să vorbești cu David, i-am spus din nou.

M-a ignorat.

— N-ar fi prima dată când îți târăști familia în șanț, nu-i așa? Dar n-o să te las să-i faci asta lui David.

Mi se tăie respirația și cred că până și Stephanie își dădu seama că mersese prea departe.

— Ar trebui să pleci acum, i-am zis încet.

Dar nu plecă. Se duse în schimb la geam și rămase acolo înțepenită pe loc, exact în locul unde stătuse și David.

— Sau vrei să zici că a venit la tine să-ți ceară ajutorul cumva? Asta e? Dar ce fel de ajutor?

— Singurul lucru pe care-l zic este că ar trebui să pleci, am repetat eu.

Stephanie își plecă fruntea și o străbătu un fior. Se auzi un smiorcăit. La naiba. După un minut, își trase paltonul mai sus pe umeri, își încheie nasturii și se îndreptă spre ușă. Se opri când ajunse acolo și se întoarse spre mine.

— E vorba de femeia aceea, nu-i așa, cea cu telefoanele? întrebă ea.

Nu așteptă niciun răspuns.

Am mai alergat doi kilometri și jumătate și am ajuns în cele din urmă, de-abia mișcându-mă, la treptele de fier forjat ale blocului meu din Sixteenth Street. Și acum gâfâiam, și eram scăldat în sudoare, dar îmi trecuse durerea de cap. M-am târât în sus pe scări și am intrat sub duș, unde am rămas multă vreme cu fața înălțată spre stropii de apă.

După plecarea lui Stephanie, îl sunasem pe David, ca să-i spun de vizita ei și despre excursia făcută la Wilton. Nici măcar n-am ajuns însă la partea cu Wilton; toate întrebările lui fură despre Stephanie.

— Cât de mult știe? De unde a aflat? Nebuna aia nenorocită a sunat-o? Mai spune-mi odată ce ți-a spus.

Cam la a treia întrebare identică nu i-am mai răspuns.

— Nu vreau să mă amestec în chestia asta, i-am zis eu. Nu m-ai angajat ca s-o mint pe nevastă-ta.

— Cine ți-a rugat să minți, pentru numele lui Dumnezeu? Nu mă aștept decât la confidențialitate din partea ta.

— Sucește-o cum vrei, nu vreau să mai fiu vreodată într-o situație similară cu Stephanie.

— Cine s-ar fi gândit că ești așa de sensibil? spuse el, și închise.

Am căutat pe orbecăite robinetele dușului și am dat apa mai fierbinte.

La o oră după duș eram în trenul L către Brooklyn. Deși agenții imobiliari mutau mereu granițele, adresa pe care mi-o dăduse Nikki Cade era mai degrabă în Bushwick decât în Williamsburg, și nu era ușor de ajuns acolo de la nicio stație de metrou. Am ales stația de pe Montrose Avenue și am pornit-o încet la drum către sud pe Bushwick Avenue, mergând mereu aplecat înainte din cauza vântului. Era pe muchie de cuțit între a respecta ultimele tendințe la modă și scăpătare; pe doar câteva străzi bistrouri strict vegetariene și ateliere de genți lăsau locul bodegilor și magazinelor de piese de mașini și localurilor goale, cu ferestrele acoperite de scânduri. Când am ajuns pe strada lui Holly Cade, nu mai era nici urmă de piață de brânzeturi ecologice.

Blocul ei era o clădire de cinci etaje, din cărămidă roșie murdară, cu parterul de piatră cenușie, scări de incendiu pe părțile laterale, ce păreau șubrede, și straturi peste straturi de graffitti pretutindeni. În fața blocului mirosea înfiorător a gunoi ars, care învingea de departe duhoarea de infecție purulentă din vestibul. Pe perete era fixat un interfon, cu

grilajul deformat deasupra difuzorului și butoane uzate de plastic cu numerele apartamentelor lângă ele. Numele de la 3-G era scris cu cerneală verde pe o bucată de bandă adezivă. Cade.

Am apăsat butonul soneriei mai multă vreme, fără niciun răspuns, și mă gândeam ce i-aș putea face lacătului masiv de la ușa interioară când o ceată de adolescente se revărsară din lift și traversară holul scurt către mine. Nu le-am întrebat de ce nu sunt la școală, și ele nu mi-au dat nicio atenție, trecând pe lângă mine într-un vârtej de parfum, spray fixativ, gumă de mestecat și fum de țigară. Lăsară ușa deschisă și am urcat la etajul trei în urma lor.

Casa scărilor era îngustă și întunecoasă și duhnea a pisoar, iar coridorul de la etajul trei nu era diferit. Ușa de la apartamentul 3-G era la capătul coridorului, pe stânga, lângă 3-F și ghena de gunoi. Ușa era acoperită cu metal și pe vremuri fusese vopsită în negru. Mi-am lipit urechea de ea și am auzit pe cineva mișcându-se înăuntru. Am bătut tare și mișcarea încetă, dar nu răspunse nimeni. La a treia încercare, am auzit un zăvor și balamalele scârțâind în spatele meu. M-am întors la timp să văd ușa întredeschisă a apartamentului 3-F închizându-se rapid. Când m-am întors iar către 3-G, se deschidea ușa.

Bărbatul din prag era cu doi-trei centimetri mai înalt și probabil cu douăzeci de kilograme mai greu decât mine, și niciun gram de grăsime. Umerii abia îi trecură de rama ușii când ieși în hol. Închise ușa în urma lui, o încuie cu o cheie și-și puse cheia în buzunarul hanoracului său gri.

— Ce vrei? îmi zise.

Avea vocea surprinzător de scăzută. Își încrucișă brațele robuste pe pieptul masiv încordându-se, și mânecile aproape îi plesniră. Era blond, cu părul tuns scurt și capul mare și pătrățos, fixat pe restul corpului fără ajutorul unui gât. Avea fața lată, palidă și netedă și trăsături apropiate care păreau ciuntite și abandonate în mijlocul feței. Gura îi era un val roz sub un punct de nas, sprâncenele, doar niște liniuțe neclare, deasupra unor ochi albaștri goi de expresie și de orice altceva. Mâinile ca niște șunci aveau niște tatuaje verzi neclare ce păreau făcute în închisoare. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani.

— Locuiești aici? l-am întrebat.

— Am cheia, îmi răspunse Babyface. Ce mama dracului vrei?

— Am venit s-o văd pe Holly.

— Nu e aici, bombăni el. Ce vrei cu ea?

— Dar tu cine ești, soțul? Iubitul? Secretarul, poate?

Fața turtită i se îmbujorară.

— Sunt cel care o să-ți vâre cizma-n cur dacă nu spui de ce bați în ușă ca nebunul.

Am clătinat din cap și am zâmbit.

— Hai să nu ne prostim așa de repede, i-am zis eu, cu mai multă nonșalanță decât simțeam.

Babyface se uită la mine cu ochii mijiți și pe fruntea netedă îi apăru o cută.

— Ești copoi?

— De ce-ar căuta-o un polițist pe Holly?

— Ești copoi, arată-mi actele.

Am zâmbit în continuare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare: de ce ar căuta-o pe Holly un polițist? Sau poate te caută pe tine? Poate tu ar trebui să-mi arăți actele.

Ridul i se adânci și fața lătăreață i se întunecă.

— Nu ești niciun nenorocit de copoi, zise el. Și mă enervezi.

— Cheam-o pe Holly aici și nu mai trebuie să vorbești cu mine pe urmă.

Babyface clătină din cap.

— Nu m-asculți, scrâșni el din dinți. Acuma, zi-mi cine naiba ești și ce naiba vrei sau o să ai necazuri cu mine.

Își îndoi mâinile mari. M-am uitat la tatuajele de pe ele, am tras aer adânc în piept și am riscat.

— Așa vorbești și cu polițistul care te supraveghează? Mă gândesc că nu dă prea bine.

În ochi i se zăriră licăriri de uimire, furie și frică la menționarea polițistului care-l supraveghea după ieșirea condiționată din închisoare; mă gândisem eu că o să ating un nerv sensibil. Eram sigur de asta când m-a lovit.

Brațul lui era un trunchi de copac îmbrăcat în nailon gri; se repezi la mine ca azvârlit de furtună și mă izbi în tâmplă. În cădere, m-am ciocnit de ușa de la 3-F și am zărit pentru o clipă bocancii lui Babyface și tivul zdrențuit al blugilor lui trecând pe lângă mine.

— Dobitocule, mormăi el.

I-am auzit pașii pe scări și apoi n-am mai auzit decât un zumzet în urechi și n-am mai văzut decât linoleumul murdar.

Am tras aer în piept de câteva ori și mi-am pipăit tâmpla, apoi m-am ridicat încet. Capul îmi rămase la locul lui și tot așa și restul lumii, și eram aproape sigur că nu mi se spărsese

nimic. M-am uitat în sus și am văzut ușa închizându-se din nou la apartamentul 3-F. M-am apropiat de ea și am bătut.

Vocea care-mi răspunse venea de undeva de lângă vizor. Era o voce de bărbat bătrân, un glas subțire și cu un slab accent spaniol.

— Pleacă naibii de-aici, zise el. Pleacă de-aici sau chem poliția.

— Încerc să iau legătura cu Holly Cade, i-am spus eu. Nu știi cum aș putea da de ea?

— Nu știu nimic, decât că m-am săturat de-atâta gălăgie și de urlete, și de oameni care vin și pleacă încontinuu și data viitoare când se întâmplă porcăria asta, sun la poliție.

— Înțeleg, i-am zis eu. Știi cine era individul ăsta?

— Știu numărul nouă-unu-unu, și dacă nu pleci chiar acum, sun.

Mi-am scos o carte de vizită din portmoneu.

— Plec, i-am zis. Dar fă-mi un serviciu, te rog: când o vezi pe Holly pe-aici, sună-mă.

Am strecurat cartea de vizită pe sub ușă și aproape instantaneu a fost împinsă înapoi afară.

— Pleacă de-aici cu asta – nu vreau să am nimic de-a face cu ea sau cu tine.

— Nu trebuie să te implici în nimic, i-am zis eu. Sună-mă numai. O să fii răsplătit, te asigur.

— Nouă-unu-unu, domnule. Nu-ți mai spun încă o dată.

Mi-am ridicat mâinile în sus.

— Bine, bine, mă duc.

— Atunci, du-te.

Am coborât încet scările și n-am văzut nici urmă de Babyface. M-am oprit în vestibul și am sunat din nou la 3-G, și din nou n-am primit niciun răspuns. Numele de lângă butonul 3-F era Arrua; mi l-am trecut în carnet și am plecat. Afară era și acum frig, dar nu mai sufla vântul așa de tare, iar mirosul de gunoi ars era înăbușit de un strat de zăpadă proaspătă.

# 6

Aerul rece avea gust bun după duhoarea din blocul lui Holly Cade, și zăpada mi-a amorțit fața care mă durea, așa că m-am dus pe jos până pe Broadway și am continuat să merg, către nord-vest, în adâncul inimii excentrice a cartierului Williamsburg. Stradă după stradă, peisajul se schimba, trecând de la majoritatea latină, la hasidimi, iar apoi la boemul putred de bogați. Când am ajuns în Bedford Avenue, aveam zăpadă în păr și aș fi putut fi tot atât de bine în Tribeca.

Am găsit o cafenea unde se auzea în surdină Citizen Cope, cu scaune tapițate lângă fereastră și o asiatică drăguță cu cercel în nas la tejghea. M-am scuturat de zăpadă și am comandat o cafea espresso, pe care am sorbit-o încet, în timp ce-mi treceam în carnet niște însemnări despre vizita la adresa lui Holly.

Am așternut pe hârtie o descriere corespunzătoare a lui Babyface și câteva întrebări despre el: cine era, ce făcea în apartamentul lui Holly, ce relație avea cu ea? Dar n-aveam niciun răspuns pentru niciuna dintre ele. Tot ce știam cu siguranță era că e puternic și rapid, și că, dacă mai dau vreodată de el, va trebui să am grijă la pumnul lui și la viteza cu care se înfuria. Am terminat de scris, am mai băut niște cafea și am răsfoit paginile carnetului.

Holly Cade era până acum singurul meu indiciu despre misterioasa Wren, dar nici acum nu știam mai nimic despre ea, și încă nu dădusem ochii cu ea. Faptul că aflasem unde locuiește era deja o realizare, dar până n-aveam o fotografie și o confirmare clară de la David, nu era altceva decât o bănuială de-a mea. Puteam, la nevoie, să angajez niște oameni să stea în fața blocului ei și să aștepte până vine acasă, dar încă nu ajunsesem până acolo. O asemenea abordare nu ar fi nici ieftină, nici subtilă, iar fărâmele de informații de care dispuneam îmi permiteau să lucrez. Am citit cele câteva pagini de notițe și m-am întrebat dacă aș mai putea scoate ceva de la excursia mea în Brooklyn, în afară de un pumn în cap și o cafea prea scumpă.

Null Space era la sud-vest de cafenea, dincolo de Bedford Avenue, într-o clădire de cărămidă cenușie care fusese, cu multă vreme în urmă, un depozit de ceai. În afară de Null Space, la parterul clădirii mai erau o galerie de artă și un restaurant chinezesc. Cu trei ani în urmă, membrii trupei Gimlet Players puseseră aici în scenă piesa de teatru a lui Holly Cade, *Clubul mincinoșilor*. Era un spațiu mare și rece, cu pereți negri și o rețea deasă de lumini, cu difuzoare atârnând din tavanul înalt. Orice urmă de aromă de ceai fusese

estompată de mirosurile de vopsea și ciment, și de lămâiță din vecini.

Administratoarea era o femeie voinică de vreo patruzeci de ani, cu părul negru și ciufulit, chip plăcut și strungăreață, îmbrăcată cu o cămașă de flanel în carouri. Avea vocea monotonă, cu accent din Midwest, și o chema Lisa. În afară de niște indivizi prost hrăniți care aranjau scaune, nu era decât ea înăuntru când am bătut în ușile mari de metal. Lucra la Null Space de șase ani, își amintea bine de Gimlet Players și nu m-a întrebat ce treabă aveam cu ei. Era tipul aproape perfect de interviu.

— Au jucat aici cam trei sau patru piese de un act, într-un interval de optsprezece luni, zise ea. *Clubul mincinoşilor* a fost una dintre ele.

Am intrat în camera ce trecea drept birou, o încăpere pătrată și cenușie, de unde se zărea o stradă lăturalnică prin geamul înnegrit de praf. Mobilierul era compus din piese desperecheate de metal, prea urâte chiar și pentru guvern. Lisa se așeză la birou și-și puse în față doza de Diet Coke. Eu m-am așezat pe scaunul bej de oaspeți, care era chiar mai puțin confortabil decât părea.

— Și erau buni? am întrebat eu.

Lisa ridică din umeri.

— Îmi amintesc că piesele erau foarte *grele,* în stilul ăla de cursuri de teatru, știi. Mult dialog incoerent și familii scrântite total. Și-mi amintesc că cei din trupa Gimlet erau o pacoste.

— Cum așa? am întrebat eu.

Lisa sorbi din suc și-și trecu o mână prin păr.

— Mereu se plângeau de câte ceva – de scaune, de lumini, de publicitate, de public sau de lipsa publicului. Și mereu erau când într-o criză, când în alta.

— Ca de exemplu?

— Prostii de amatori, actori care ba nu apăreau la timp, ba nu veneau deloc, sau își pierdeau piese din decor, sau se luau la harță între ei.

— Ai idee care era motivul?

— Cine știe; stelele de pe ușa cabinei, poate. Am încercat să nu le dau atenție. Orice o fi fost, se vedea că n-o să poată niciodată să fie cu picioarele pe pământ.

— Presupun că vezi destule asemenea chestii în meseria ta.

— Nici nu m-ai crede dacă ți-aș zice, zise Lisa, zâmbind. Și trapele de muzică sunt de obicei cele mai rele. Dar poți să-ți închipui cât de pisălogi și smiorcăiți erau ăștia de la Gimlet dacă-i țin minte și după trei ani.

I-am zâmbit și eu.

— Câți erau?

Se gândi pentru o clipă.

— Patru sau cinci, poate.

— Și toți se plângeau mereu?

— Nu toți; mai ales cei doi care erau la conducere, ca să spun așa.

— Holly Cade era una din ei?

Încuviință din nou.

— Holly, da, roșcata, o fată foarte frumoasă. Prietenul ei era regizorul și ea era scenarista.

— Și pe prieten cum îl chema?

Lisa își termină sucul și aruncă brusc cu un zăngănit, doza goală în coșul de gunoi.

— Acuma îmi pui întrebări grele, zise ea. Pentru asta trebuie să sap.

Săpatul se efectuă într-o debara plină aproape până în tavan cu cutii de carton doldora de dosare. Desigur, fuseseră stivuite într-o anumită ordine, și Lisa știa asta. Mutând și împingând câteva cutii, reuși să scoată una și o puse pe masă. Ridică un nor de praf, care o făcu să tușească. Dădu la o parte capacul, cercetă dosarele de la fundul cutiei și scoase unul verde.

Răsfoi în interiorul lui și scoase o hârtie. O citi și-și ridică privirea spre mine.

— Ta-ra-ta-ta! Ăsta e programul pe care l-am făcut pentru *Cuibul* – altă piesă de-a lor într-un act. Uite, Gene Werner, așa îl chema. Ca să spun drept, el era o pacoste mult mai mare decât ea.

— Pot să mă uit și eu? am întrebat-o.

Mi-a dat hârtia. M-am uitat pe lista scurtă de actori și membri ai echipei. În afară de faptul că erau regizorul și scenarista, Gene Werner și Holly Cade mai erau și actori în spectacole. Gene juca un personaj numit Frederick, iar pe Holly o chema Wren în piesă. Am citit de două ori să mă asigur, și am simțit că-mi năvălește sângele în tâmple. Wren.

— Pot să păstrez asta? am întrebat.

Lisa ridică din umeri.

— Bine.

M-am uitat la program și m-am mai gândit la ceva.

— Îți amintești cum arăta Gene Werner?

Își mușcă buza de jos și se gândi câteva clipe.

— Nu prea bine. Brunet și înalt, frumos – tipul de fotomodel.

— Culturist?

— Adică plin de mușchi? întrebă ea și eu am încuviințat. Nu, era mai degrabă ca tine – destul de subțire.

Deci nu era Babyface. Am făcut un gest către cutia cu dosare.

— Nu este și vreo fotografie cu Gimlet Players înăuntru?

— Pot să verific, zise ea.

Dar n-am mai avut noroc.

Lisa răsfoi prin dosare de la primul până la ultimul și nu găsi nicio fotografie – dar nu rămase totuși cu mâna goală. Găsi programele de la încă două piese pe care le jucaseră Gimlet la Null Space, și scenariile de la *Cuibul* și *Clubul mincinoșilor*. Mă lăsă să le iau cu mine și astfel am ieșit afară în zăpadă și m-am îndreptat înapoi spre Manhattan.

Era două și jumătate după-amiaza când am ajuns în sfârșit acasă. Mi-am trecut un prosop prin păr, mi-am luat o pereche de șosete uscate și mi-am făcut un sandvici cu ton, după care mi-am petrecut restul după-amiezii pe laptop și la telefon, căutând foști membri ai trupei Gimlet Players. Ceea ce se dovedi mai ușor de zis decât de făcut. Lisa avusese dreptate că erau patru sau cinci oameni în trupă. Din nefericire însă, nu erau mereu aceiași patru sau cinci oameni. Dacă-l puneam la socoteală pe Gene Werner, aveam șapte nume pe listă. Spre seară le lăsasem deja mesaje la trei dintre ei, inclusiv lui Werner, dar n-am putut să găsesc nici urmă de alți trei, și am reușit să vorbesc efectiv numai cu ultima de pe listă.

Moira Neal îmi spuse că trupa Gimlet Players nu fusese niciodată un grup unit și că nu păstrase legătura cu niciunul dintre ei după ce se despărțiseră. Jucase în trupă un singur an, și experiența aceasta o ajutase să se lase cu totul de teatru și să se apuce de proiectarea de website-uri.

— Și crede-mă, personalitățile sunt mult mai ușor de suportat.

Râse. Avea vocea inteligentă și plăcută, și îi lipsea cu desăvârșire accentul, ca unei crainice de știri.

— Gimlet Players erau dificili?

— Holly și Gene erau, și ei erau șefii.
— În ce fel erau dificili?
— Gene era o primadonă și un terorist – ceea ce, crede-mă, nu e o combinație strălucită. Se credea un nou Mike Nichols sau ceva de genul ăsta, dar n-avea ce-i trebuie pentru asta. Și îi făcea o plăcere teribilă să fie un nemernic de excepție, un ticălos absolut execrabil. Holly era un pic mai ușor de înghițit; ea era pur și simplu pe altă planetă în majoritatea timpului.
— Adică…?
— Adică își lua munca foarte în serios, era foarte… *intensă.* Nu știu cât de mult percepea lumea reală când lucra la o piesă.
— Și era bună de ceva?
— Ca dramaturg, nu prea – cel puțin, eu una n-am considerat-o niciodată așa. Piesele ei erau foarte autobiografice, și o mare parte din ele pur și simplu nu le puteai înțelege dacă nu erai Holly. Partea pe care o puteai înțelege era destul de infantilă: multe chestii cu părinți diabolici și o grămadă de declarații siropoase.
— Și ca actriță cum era?
— Asta e cu totul altceva: Holly era grozavă. O ajuta și faptul că era superbă și nu-ți puteai lua ochii de la ea, bineînțeles, dar era mai mult de-atât. Era implicată trup și suflet în fiecare rol pe care-l juca, și se putea transforma complet. Ca să fiu sinceră, mă și speria, de fapt. Întotdeauna m-am întrebat dacă ar fi putut face asta într-un rol pe care nu l-a scris ea.
— Și Werner avea cu ea o relație romantică?
— Se culcau, când și când, dacă la asta te referi. Cât despre „relație” – asta nu știu. Nu știu ce relație putea avea Holly cu oricine nu era Holly.
— Am auzit că în afară de scris și actorie, Holly a făcut și scurtmetraje.
— Nu pe vremea când am cunoscut-o eu, dar nu mă surprinde. Și-a încercat norocul la o mulțime de lucruri – pictură, fotografie, chiar și pirogravură, cred. Și

chiar ai nevoie să știi toate astea pentru cazul de accident de care te ocupi, îmi spuse ea, cu un zâmbet în voce.

Am zâmbit și eu.

— Nu știi niciodată ce ai nevoie să știi, i-am zis. Apropo, nu ai întâlnit pe cineva cu numele de Wren când ai lucrat cu Gimlet Players?

Moira Neal se gândi.

— Ăsta e unul dintre personajele lui Holly, nu-i așa – unul dintre rolurile de nebună pe care le tot juca?

— Dar nu și o persoană reală cu numele ăsta?

— Nu, zise ea. Nu o persoană reală.

# 7

Părul lui Clare era răsfirat ca un evantai pe spatele ei gol, și răsuflarea îi era ușoară și liniștită, l-am tras pătura pe umeri, mi-am luat pe mine halatul și m-am dus în camera de zi. Știind că mi-ar fi imposibil să dorm, am băut un pahar cu apă și m-am uitat afară pe geam. Era miezul nopții și străzile erau pustii, o fâșie îngustă de lună traversa cerul decolorat de luminile orașului, singuratică asemeni unei verighete la amanet. Mi-am umplut din nou paharul cu apă și am luat în mână scenariul *Clubului mincinoșilor* și al *Cuibului.*

Le-am citit pe amândouă de două ori, și niciuna din piese nu părea să aibă vreo logică. Atât Lisa, la Null Space, cât și Moira Neal, fosta membră din Gimlet Players, îi făcuseră o critică perfectă. Piesele erau dense, încărcate de psihodramă de familie, discursuri incoerente, schimbări abrupte și derutante de timp și deloc, și depindeau masiv de un set de simboluri și repere atât de personale și de ezoterice, încât erau complet impenetrabile.

Din câte mi-am dat seama, *Cuibul* se întâmpla pe o navă spațială din viitorul îndepărtat, și *Clubul mincinoșilor* avea loc în suburbiile din Connecticut, în zilele noastre. Din amândouă era greu de ales o poveste cu sens, dar amândouă păreau să fie în principal despre un tată vanitos și tiranic, despre infidelitățile lui flagrante și repetate, și despre efectul devastator pe care îl aveau acestea asupra soției și fiicelor lui.

Deși opace și afectate, piesele nu erau chiar cu totul ridicole. Exista o emoție autentică în dialogurile dintre tatăl crud și fiice, și discuțiile lor erau triste și sfâșietoare – uneori înfricoșătoare. Și la a doua lectură am realizat că erau înfricoșător de asemănătoare cu mesajele telefonice pe care i le lăsase Wren lui David.

Eram obosit și ochii îmi alunecau de pe pagini, către geam, către cerul ce se lumina deasupra orașului. Gândurile mi se agățau în crâmpeie din viața lui Holly Cade – Gimlet Players, cei fără noroc, vocea aspră și privirea sfredelitoare a surorii ei, zdrahonul Babyface din ușa apartamentului ei, bărbatul băgăcios și speriat de la 3-F. Am pus scenariile pe masă și m-am gândit să merg să alerg. Mi-am pus în schimb de-o cafea.

Clare se trezi la zece, când mansarda era luminată de strălucirea aspră a iernii. Traversă camera de zi încruntată și aproape fără nicio altă expresie. Eu eram la masă, bând cafea și citind *Times,* și Clare se uită la mine cu ochii neguroși.

— Mai este? șopti ea, făcând semn din cap către ceașcă.

— Vrei și tu?

Dădu din cap că da, așa că m-am dus în bucătărie să-i torn și ei o cafea neagră.

— Mersi, zise ea.

Se duse cu ceașca și geanta cu schimburile de peste noapte în baie. Treizeci de minute mai târziu se întoarse, mirosind a săpun, purtând blugi și un tricou scurt, cu Norton Morcycles pe el. Își prinsese părul într-o coadă lucioasă și avea picioarele goale. Își golise ceașca de cafea.

— Mai vrei una? am întrebat-o.

Clare încuviință. I-am mai turnat una, își luă câteva secțiuni ale ziarului, și se duse cu ele pe canapea. Am luat din nou scenariile.

La a treia lectură am înțeles chiar și mai puțin, și piesele începeau deja să mă enerveze. După ce extrăsesem tot ce se putea din dialog, am acordat o mai mare atenție numelor personajelor. În *Cuibul,* în afară de Wren și de Frederick, mai era mama, Lark[1] și sora mai mare, Robin[2]. În *Clubul mincinoșilor,* tatăl se numea din nou Frederick – Frederick Zero – și fetele erau Cassandra și Medeea. Mama era Elena. Păsări și greci. Oare era ceva în asta? Pe rafturile bibliotecii mele erau îngropate câteva cărți îngălbenite de Aristofan *și* Euripide. Nu mă mai uitasem prin ele din facultate și m-am întrebat dacă n-ar putea fi cheia pieselor lui Holly, sau dacă nu cumva aluziile clasice, ca atât de multe alte lucruri dacă cele două piese, erau cifrate numai pentru ochii lui Holly. Am oftat și am azvârlit scenariile pe masă.

Clare era și acum tolănită pe canapea, cu picioarele goale rezemate de perne. Citise *Times* și *Journal,* și acum citea o biografie groasă a lui Andy Warhol, pe care o scosese de undeva. Îmi auzi oftatul și se uită la mine și la scenarii.

— Mai nou te apuci de actorie? mă întrebă ea.

Își întinse picioarele, și-și frecă talpa mică și palidă de marginea de sus a canapelei.

— Nu așa face toată lumea – pentru cincisprezece minute cel puțin?

— Mi-am închipuit că tu o să fii cel care se abține.

Își închise cartea voluminoasă, se ridică și se duse la fereastră. Niște pescăruși se răsuciră în aer și planară deasupra acoperișurilor de peste drum, bătându-se pentru o firimitură de pâine. Clare își înfășură brațele în jurul pieptului și se uită la ei.

— Nu ți-ai cumpărat încă mașină? mă întrebă după o vreme.

— Închiriez și acum.

— Vrei să închiriezi una mâine – poate să mergem undeva toată ziua?

Asta era ceva nou. Luă ceașca.

— Undeva, ca de exemplu unde? am întrebat rar.

— Oriunde – nu-mi pasă – undeva în afara orașului. Undeva unde să fim numai noi, să ne putem plimba.

M-am gândit puțin la asta, cât timp Clare se uita la pescărușii.

— Am de rezolvat niște chestii, dar dacă reușesc să le termin azi, atunci sigur.

Clare dădu din cap, tot cu spatele la mine. După o vreme, luă cizmele în picioare, își luă haina, își puse o pereche de ochelari de soare pe nas, mă sărută pe colțul gurii și plecă.

Parfumul îi plutea încă în aer când am ridicat receptorul. Era aproape ora unu și încă nu primisem niciun semn de viață de la Gene Werner, și nici de la ceilalți foști membri Gimlet cărora le lăsasem mesaje. Am încercat prima dată la numărul lui Werner, dar n-am reușit să dau nici măcar peste un robot. Am renunțat după ce l-am lăsat să sune de vreo douăsprezece ori. Am încercat apoi la Kendall Fein, în L.A., cu același rezultat. Am avut mai mult noroc cu Terry Greer. El locuia încă în oraș și juca într-un teatru foarte departe de Broadway, și, din fericire, era acasă.

Am repetat încă o dată povestea mea cu accidentul și Greer era dornic să-mi vorbească. Avea vocea tânără și prietenoasă și, deși nu-mi spunea ceva nou – că nu păstrase legătura cu nimeni din Gimlet; că, pe vremea când îi cunoscuse el, Holly și Gene erau arțăgoși și egoiști; că piesele lui Holly erau, în cel mai bun caz, problematice, însă ea era o actriță al naibii de bună – totuși Greer se dovedi a fi o mină de aur. Avea fotografii.

— Prietena mea tocmai a făcut curățenie în sertarul ăla aseară. Aveam de gând să arunc toate pozele alea vechi, dar ea le-a pus într-o cutie. Nu sunt artă de mare valoare sau mai știu eu ce, sunt doar instantanee de când am mers toți la un bar după ultimul spectacol cu *Clubul mincinoșilor.* Ăsta a fost ultimul lucru pe care l-am făcut împreună.

— Instantaneele sunt mai bune decât ce am eu acum, i-am răspuns eu.

— Presupun că da, râse Greer. Ei bine, poți să vii să le iei oricând – de obicei e cineva acasă.

Fotografii.

L-am sunat pe David pe celular, dar mi-a răspuns mesageria și, în cele din urmă, m-a sunat înapoi. Era în mașină, în drum spre aeroport, și nu era singur. Am auzit vocea unui bărbat în apropiere, fratele meu Ned. David ascultă în tăcere cât i-am povestit despre vizita mea în Brooklyn, despre conversațiile cu foștii membri ai trupei Gimlet Players, și despre fotografiile lui Greer. Când îmi răspunse, avea vocea de o neutralitate studiată, ca a unui om de afaceri.

— Totul sună rezonabil, zise el. Mă întorc marți seara; putem continua miercuri.

Am închis și m-am îndreptat spre ușă.

Greer locuia nu departe de mine, într-o clădire părăginită pe West Twenty-second Street, imediat lângă Tenth Avenue. Avea apartamentul la etajul întâi și luând în considerație câte nume erau trecute pe cutia lui poștală, îl împărțea cu cel puțin încă trei oameni. Greer nu era acasă când am sunat la interfon, dar, așa cum îmi promisese, cineva tot era. Colegul lui de cameră era un lungan de douăzeci și ceva de ani, cu părul blond și o barbă urâtă; veni la ușă într-o bluză cu sigla Universității Columbia și un nor de fum de marijuana. Îmi dădu un plic, cu un semn din cap și închise ușa.

— Mersi, am zis eu coridorului pustiu.

Am deschis plicul în holișorul blocului lui Greer. Erau două fotografii. Amândouă erau color și înfățișau doi bărbați și trei femei în jurul unei mese zgâriate de lemn, într-un separeu de bar. Pe masă erau sticle de bere, câteva pahare goale și o lumânare aprinsă într-un suport roșu.

O femeie palidă stătea la marginea grupului, la dreapta, uitându-se dincolo de aparatul de fotografiat, și poate dincolo de zidurile clădirii în care se aflau. Părul îi era o coamă roșcată grea, pieptănată pe spate de pe chipul unghiular, ca de icoană. Avea nasul lung și delicat și o gură lată și melancolică, iar ochii îi erau pete umbroase de culoare. Purta un tricou negru atât de mulat, că parcă era pictat pe ea, iar sânii îi erau rotunzi și plini sub el. Își rezemase pe masă un braț alb.

Chiar și slab luminată, semăna cu Wren pe care mi-o descrisese David. Mai frapantă decât mi-o imaginasem, mai șocant de frumoasă, dar eram aproape sigur că era ea. După biletul mâzgălit din plic, era de asemenea și Holly Cade.

— Ei nu-i pasă de el niciun pic, zise Clare.

Stătea în bucătărie la masă, sorbind o vodca tonic și uitându-se la fotografiile lui Terry Greer. Lumina de după-amiază târzie se revărsa prin ferestre și-i încălzea culoarea părului.

— El chiar ține la ea, dar ea nu dă nicio ceapă degerată pe el.

Eu îmi amestecam suc de merișor cu sifon și mâncam tăițeii reci cu susan pe care-i adusese Clare.

— Cui nu-i pasă de cine? am întrebat-o.

— Roșcata și tipul care stă lângă ea.

Din biletul lui Greer știam că tipul era Gene Werner. Avea părul negru prins într-o coadă la spate, era proaspăt bărbierit, în afară de un barbișon îngrijit pe bărbie. La încheietură avea o brățară din corzi împletite, în urechea stângă un cercel mic de aur și pe buze un zâmbet frumos. Se uita la Holly. Mi-am amestecat băutura, am sorbit din ea și am luat fotografia în mână.

— Crezi?

— Limbajul corporal e clar, zise Clare, și avea dreptate. Werner era întors către Holly, cu un braț pe spătarul banchetei separeului, încercând s-o cuprindă, cu celălalt pe masă, o barieră împotriva restului grupului. Ochii îi erau fixați pe chipul lui Holly și în zâmbet i se citeau îngrijorarea și nesiguranța. Holly stătea departe de brațul lui plin de speranțe și privirea ei era în altă galaxie.

Clare se jucă neatentă cu feliuța de lămâie din băutura ei.

— Cred că e obișnuită cu atenția de genul ăsta, spuse ea. Fie că o dorește, fie că nu.

— Cum așa?

— Tot stilul ăsta de pisicuță sexy renascentistă pe care-l are – e foarte atractiv.

M-am uitat mai îndeaproape la fotografii, la pielea palidă a lui Holly, la degetele ei subțiri și la gura mare și tristă. Clare avea dreptate.

— Pe ea o cauți? întrebă ea, și am încuviințat. De ce?

Am zâmbit și am clătinat din cap. Clare își ridică o mână în aer.

— Să ne prefacem că n-am întrebat.

Mai sorbi o dată din vodca ei cu tonic și-și redeschise biografia lui Warhol.

Mi-am dus paharul, tăițeii și fotografiile la masa unde mă așteptau laptopul și carnetul. Eram cu însemnările aproape la zi: acoperisem deja conversația cu Greer și fotografiile, și făcusem un rezumat din tot ce știam despre Holly Cade. Era o pagină și jumătate, dar în timp ce-l reciteam, m-am întrebat dacă la asta se gândise David.

„Vreau s-o găsești pe Wren asta, ce mama naibii… să descoperi cine e și unde locuiește. Să descoperi tot atât de multe lucruri despre ea câte știe ea despre mine."

Mă descurcasem destul de bine cu primele două cerințe, deși mai trebuia s-o identifice și David ca să fiu sigur; însă despre cel de-al treilea aspect aveam îndoieli. Presupunând că Wren și Holly erau una și aceeași persoană, cât de mult știam eu de fapt despre ea, în afară de nume și adresă? Legăturile încordate de familie, încercările ei de a fi scriitoare, actriță sau creatoare de scurtmetraje, și rezultatele evident neremarcabile, aspectul frapant și egoismul ei – la ce duceau toate astea? Ce făcea ea de când se destrămase trupa Gimlet Players și de când cariera de creatoare video se dusese pe apa sâmbetei? Cine era Babyface și ce relație avea cu ea? De ce scotocise pe site-uri de internet după un individ de tipul lui David? Și, odată ce-l găsise, ce naiba voia de la el?

# 8

M-am dus cu Clare la Orient Point sâmbătă dimineață, la capătul cel mai îndepărtat al North Fork din Long Island. Nu ne-a ieșit prea bine. Ne-am întors înapoi în oraș înainte de ora cinei și Clare nu-și dădu jos haina de pe ea în apartament. Dispăru în dormitor și reapăru un moment mai târziu, cu geanta cu hainele de schimb pe umăr. Se opri o clipă în drum spre ușă, și vocea îi sună mai degrabă obosită decât nervoasă.

— Știi, ai un adevărat talent să dai peste cap un lucru bun, zise ea.

Sunetul pașilor i se pierdu de-a lungul coridorului și ecoul lor răsună pe casa scărilor. Am închis ușa și am aprins luminile.

Autostrada Long Island era urâtă, dar pustie în acea dimineață, și în timp ce conduceam nu-i aveam în cap decât pe Holly Cade și pe David. Despre Holly nu știam decât fragmente disparate, nu de ajuns să-i înțeleg acțiunile – sau să pot spera să le înțeleg vreodată. Dar David era cu totul altă poveste; el era fratele meu și se presupunea c-ar trebui să-l cunosc. Sau ceva de genul ăsta.

M-am gândit la șirul lui de infidelități, și m-am întrebat de ce. M-am gândit la alte cazuri pe care le-am avut, cu soți care-și înșelau nevestele, și la justificările pe care le auzisem înainte: „Am nevoie”; „Ea nu mă înțelege”; „Nu e decât sex”; „N-are nimic de-a face cu ea”; „În afara orașului, nu contează” – toate chestiile obișnuite, și toate atât de banale. Îmi era greu să mi-l imaginez pe David justificându-se cu oricare dintre ele. Bineînțeles, îmi era greu și să mi-l imaginez făcând ceva atât de periculos – ceva cu potențialul de a fi atât de autodistrugător – ca aceste aventuri anonime.

Clare fusese mai mult tăcută alături de mine, uneori citindu-și cartea voluminoasă sau jucându-se cu radioul, alteori privind pur și simplu prin ochelarii ei negri asfaltul drumului ce se scurgea în fața noastră. Dar cu cât lăsam mai mult în urmă orașul, cu atât părea să se destindă și să se învioreze, și o încordare pe care nici nu o sesizasem la ea părea să se risipească. Când eram la Glen Cove, își pusese picioarele pe bord, iar pe la Melville, cânta încet în același timp cu radioul.

Am mers pe autostradă până s-a oprit în Riverhead, și de acolo ne-am continuat drumul pe Route 25. Peisajul se aplatiza în jurul nostru și cerul palid și imaculat devenea din ce în ce mai vast și mai strălucitor, de la lumina apei. Am trecut pe lângă podgorii și arii întregi de vițe goale. Erau noduroase și păreau tari, aliniate în șiruri stricte în spatele gardurilor de

sârmă ghimpată. Clare își scoase ochelarii și coborî geamul, iar briza rece de mare năvăli înăuntru.

Ne-am oprit pentru micul dejun la Southold, la un restaurant micuț cu vedere spre port. Era plin de localnici și bărbații o priveau pe Clare pe furiș pe deasupra farfuriilor cu ouă și clătite comandate. Clare mâncă o omletă și se uită îndelung la bărcile încuiate ce se legănau la ancoră. Eu am mâncat clătite și m-am gândit în continuare la David.

Câțiva dintre soții adulteri pe care-i căutasem, când erau prinși în flagrant, ofereau o apărare în genul capacității mintale diminuate – ziceau că judecata le fusese deteriorată de năvala bruscă a sângelui către zone la sud de centură. Scuza asta nu le fusese de niciun folos nici cu soțiile, nici cu judecătorii proceselor de divorț, dar ca explicație, avea o anume onestitate. Mă întrebam dacă asta era valabil și pentru David. Dar el fusese mereu un nemernic atât de neclintit și de disciplinat, și întotdeauna atât de îngâmfat din această pricină. Era greu să mi-l închipui lăsându-se pradă unui impuls, sau tâmpit de dragoste pentru cineva.

M-am întrebat apoi dacă aceste întâlniri nu erau cumva tocmai o supapă de control pentru toată această stăpânire de sine, dar în cele din urmă nu îmi venea să cred asta. Mai era ceva aici. Mi-am amintit ce-mi spusese David despre procedurile de selecție, și cât de satisfăcut era de propria istețime: „Dacă nu joacă după regulile mele, trec la alta”. Îi plăcea să mânuiască el sforile.

După micul dejun ne-am plimbat prin port, Clare înfășurată în haina ei neagră și cu ochelarii întunecați, cu o șapcă neagră Mets pe părul blond pai. Ne-am plimbat până la capătul străzii, la capătul unui promontoriu, până la o bancă cu vedere spre Shelter Island. Ne-am așezat pe ea și ne-am uitat la un feribot mic ce se târa pe apă, și Clare se rezemă de mine și-și vârî mâna în buzunarul meu. După câtăva vreme, vântul se înteți și ne alungă la mașină, și ne-am dus mai departe, spre est, către Greenport.

Route 25 deveni Front Street în Greenport, și se întâlni cu Main Street în port. Amândouă străzile aveau înșirate pe margini clădiri joase de șindrilă și erau mai aglomerate decât m-aș fi așteptat într-o zi din miezul iernii. Erau o mulțime de oameni ieșiți la cumpărături, alergând de colo-colo cu treburi, sau plimbându-se pur și simplu, și toți păreau să se cunoască între ei. Am parcat mașina și am ieșit și noi. Clare își dădu jos șapca din cap și-și trecu o mână prin păr.

— Parc-am fi la Bedford Falls, ce naiba, zise ea, dar râdea.

Tocmai se deschidea un magazin de antichități, și Clare mă conduse înăuntru, în sus și-n jos pe singurul culoar aglomerat, îi zâmbi individului de la tejghea și plecă fără să cumpere nimic. Afară pe trotuar, mă luă din nou de braț și ne-am plimbat în sus pe stradă. Gândurile mele rătăciră din nou la fratele meu.

Putere și control, egoism și furie: dincolo de justificări și de scuze penibile, majoritatea soților adulteri pe care-i întâlneam erau conduși, în adâncul lor, de una sau mai multe dintre acestea. Dar David devenise un mister pentru mine de luni, și mai greu de citit decât oricare dintre indivizii aceia. Să construiască o lume secretă, să-i impună reguli și norme, și să-i privească pe oamenii care se dau de ceasul morții să le respecte – toate astea erau despre putere și control; dar restul? Oare imaginea de sine a lui David era așa de fragilă încât avea nevoie de atențiile unor necunoscute ca să și-o proptească? Sau era mânat de furie și, dacă așa stau lucrurile, atunci furie împotriva a ce, sau a cui? Stephanie era un răspuns, dar poate nu singurul. Căsnicia lui, cariera lui, reputația lui, chiar și reputația firmei Klein & Sons – David le riscase pe toate.

Ne-am plimbat pe străzile cu magazine până se terminară toate magazinele și lui Clare i se făcu foame. La capătul lui Main Street era un chioșc cu hamburgeri, deschis pentru prânz și mă conduse acolo să-și cumpere ceva unsuros, cu ceapă. Mi-am comandat și eu același lucru și ne-am dus amândoi la o bancă lângă apă. Hamburgerii scoteau aburi în aerul rece și câțiva pescăruși se uitară fix la noi, plini de speranțe.

După prânz ne-am dus ultimii cincisprezece kilometri până la Orient Point. Am traversat digul rutier și Route 25 deveni Main Road și se sfârși la terminalul de feriboturi și parcul național. Parcul era deschis și ne-am plimbat prin el. De-a lungul cărării nisipoase erau arbuști de stejar și cedru roșu, petice de zăpadă la rădăcina lor, și o promoroacă albă la marginea iazului. Dincolo de copaci, iaz și de iarba înaltă maronie, era o plajă pietroasă, apă cenușie și cer, toate pustii, mohorâte, superbe. Clare își dădu jos ochelarii, își descheie haina și se plimbă pe malul apei. Eu mă gândeam la Holly, la David și la Stephanie în timp ce mă uitam la ea.

După o vreme, Clare se întoarse lângă mine. Avea fața trandafirie și părul o încâlceală de aur. Se rezemă de mine și-și lipi gura de a mea. Avea trupul cald și ferm și simțeam mirosul oceanului în părul ei.

— Am mâinile reci, zise ea.

Își puse mâinile în haina mea și sub cămașă. Am rămas amândoi așa până am întrebat-o:

— De ce faci asta?

— Ce anume? șopti Clare, cu buzele lipite de gâtul meu.

— De ce te vezi cu mine, dacă ești căsătorită?

Clare deveni rigidă în brațele mele și scoase un oftat lung. Pentru mai mult de un minut nu se mișcă. Apoi își luă mâinile de pe mine și făcu un pas mai departe.

— De ce-l înșel, vrei să spui?

Avea vocea plată și golită de expresie. Am încuviințat și pe buze i-a apărut un zâmbet amar.

— Dintr-odată ești curios?

— Încerc numai să înțeleg.

— Ce să-nțelegi, pentru numele lui Dumnezeu? izbucni Clare.

Își puse la loc ochelarii de soare, își încheie paltonul și mai spuse câteva cuvinte, luate de vânt, pe care nu le-am auzit. Avea chipul împietrit și soarele sclipi pe lentilele negre.

— Vrei să auzi toate detaliile disperate? Foarte bine. Are cu doisprezece ani mai mult decât mine; unica lui prioritate este firma lui; eu sunt soția numărul trei; și cred că s-a culcat cu alte femei încă de când eram logodiți. Nu cu o persoană anume, ci prin rotație cu mai multe. Are un anume tip care-i place cel mai mult, un fel de vânzătoare bine-crescută, cu educație bună, poate puțin artistă, dar impresionabilă și respectuoasă, obișnuită să-i facă fericiți pe clienți. Fata care administrează galeria de artă de unde cumpără câte ceva din când în când, fata de la comitetul de colectare de fonduri al consiliului de administrație al spitalului, cea care se ocupă de relațiile cu publicul la muzeu – genul ăsta. Am fost surprinsă când am aflat – rănită, chiar – dar nu pot să pretind că n-am știut în ce mă bag. Eu lucram la Christie's când l-am cunoscut, am evaluat niște gravuri pe care voia să le vândă. Era căsătorit pe vremea aceea și n-a făcut nicio clipă un secret din asta. Nu discutăm despre asta, dar e discret și încerc să fiu și eu la fel, și este ceea ce este – un aranjament care funcționează suficient de bine pentru amândoi, cel puțin pe moment.

Poate nu e ceea ce visam în liceu, dar am mai multe foloase decât la Christie's.

Stătea cu mâinile în buzunar și vorbea prozaic, ca o recitare școlărească vag plictisitoare, și când termină, își ridică gulerul și trecu pe lângă mine.

— Te aștept în mașină, zise ea.

— Fir-ar să fie, mi-am zis singur.

Pe masă erau vrafurile de însemnări aranjate cu o seară înainte și laptopul îmi era încă pornit, și pentru niciun alt motiv în afară de faptul că nu știam cu ce să-mi mai ocup timpul, mi-am dat jos haina și am început s-o caut din nou pe Holly Cade.

# 9

În ciuda eforturilor mele, și a tuturor permutărilor pe care le puteam face între „Holly”, „Cade”, „Wren” și „Gimlet”, Google n-a făcut cu nimic mai mult pentru mine decât prima dată. Mi-am făcut un sandvici cu unt de arahide, m-am reîntors pe site-ul Metromatchpoint și am căutat din nou mesaje noi de la Wren. Și, exact ca înainte, n-am găsit nimic. Atunci m-am gândit la numele celorlalte personaje din piesele ei, și la câte pseudonime folosise probabil Holly. Am căutat pe Metromatchpoint numele de Robin, Lark, Elena, Cassandra și Medeea. N-am găsit nicio Medeea, dar erau o grămadă din celelalte, deși niciuna care să sune măcar pe-aproape ca Wren. Așa că m-am întors iar la Google.

N-a fost chiar noroc chior, dar nici nu pot pretinde c-a fost o procedură riguroasă sau o logică impecabilă. Era o strategie mai oblică prin care scriam numele personajelor lui Holly în Google și vedeam ce apărea. A trebuit să cern mult din pleavă, dar în cele din urmă am dat peste un bob de grâu: Cassandra Z.

Legătura era prin Cassandra Zero, tânăra fiică condamnată din *Clubul mincinoșilor,* și Orlando Krug, proprietarul galeriei acum defuncte din Woodstock, unde-și prezentase Holly spectacolul de scurtmetraje atât de șters cu doi ani în urmă – același Orlando Krug care deținea acum Krug Visual din West Village, și care reprezenta munca unui artist de scurtmetraje pe numele Cassandra Z. Insistență și sincronizare – cei mai buni prieteni ai unui detectiv.

Cassandra Z. Nu ieșea foarte mult în relief pe website-ul lui Krug: apărea într-o listă de artiști pe care-i reprezentase el, o biografie de un rând – „Cassandra Z locuiește în New York” – și o notă, singura de tipul acesta pe website-ul lui Krug, potrivit căreia scurtmetrajele Cassandrei nu sunt expuse public. „Vizionarea numai prin programare, pentru colecționari calificați.” Ceea ce explica poate de ce nu fusesem în stare să găsesc nicio recenzie a lucrărilor ei. M-am întrebat la ce fel de calificări se gândise Krug.

Restul referințelor despre Cassandra, puține la număr, pe care le-am găsit erau într-un blog de artă numit Candy Foam, și – ca să vezi – *Digital Gumbo: The On-line Journal of Emerging Video Arts.* Erau destul de recente, în ultimele optsprezece luni și începură să-mi dea o stare de neliniște încordată.

Prima mențiune a lui Candy Foam era în toiul unei conversații încâlcite, de licean cu pretenții, despre artă și pornografie, și dacă acestea erau clasificări care se excludeau

reciproc. O persoană ce-și spunea Beattilstiff oferea lucrările Cassandrei ca exemplu pentru amândouă, ceea ce iscă o digresiune lungă, în care Candy și Beat – aparent singurii membri ai dezbaterii familiari cu lucrările ei – încercau să se întreacă unul pe celălalt cu aluzii la informații secrete, accesibile doar inițiaților, despre scurtmetrajele ei. Totul fără să descrie efectiv ce anume era în ele. Candy și Beat se apucaseră din nou de aceeași întrecere câteva luni mai târziu, într-o conversație despre însemnătatea operei Cassandrei.

Candy scrisese: „E felul în care intuiește strategia puterii sexuale, și obsesia ei despre momentele liminale și mutațiile tectonice – acele clipe când controlul este transferat brusc, când stăpânul devine supus, când negația devine capitulare, iar limbajul se destramă – când biciul schimbă mâinile, ca să zic așa. Și nu mă face să-ți explic aspectele deconstructiviste…”

La care Beat răspunsese: „Două cuvinte, Candy: pădure și copaci. Și, ca întotdeauna, nu o vezi pe prima pentru că te repezi cu toată viteza în cei din urmă. Ai sesizat bine partea cu sexul, și puterea, dar ideea în sine ți-a scăpat cu desăvârșire: Cassie face *noir pom,* cretino! E vorba de foame și voyerism, despre catastrofa inevitabilă și, mai presus de toate, despre RĂZBUNARE. Uită-te la luminile ei! Uită-te și la *5* din seria ei și apoi la orice de Musuraca sau Seitz. Du-te uită-te la *Out of the Past,* ce mama dracului! Și apropo – iar citești prea mult rahaturile lui William Gibson”.

La care Candy răspunsese: „Înecă-te-n veceu”.

Referința din *Digital Gumbo* era mult mai directă. Era într-un număr cu o lună înainte, în articolul de scandal numit „Piața secundară”, iar autorul nota că se zvonea despre două lucrări ale Cassandrei *Z – 3* și *8* – că se vânduseră recent, fiecare la prețuri de șase cifre. Nu știu ce făcea, dar oamenii erau dispuși să plătească o grămadă de bani pe ele.

Duminică dimineață am mers să alerg și vântul sufla cu atâta nisip în el, că aveam senzația că-mi smulge pielea de pe față. După un duș lung și un bol cu cereale, am ieșit iar în oraș și m-am dus pe jos până în West Village. Galeria lui Orlando Krug era pe Perry Street, între un magazin de antichități și un magazin ce vindea pijamale de bărbați extrem de scumpe, în spatele unei uși de sticlă sablată, pe care scria cu litere mici, negre. Decorul dinăuntru era în nuanțe de gri, alb și crem, iar designerul de interior reușise cumva să împace lambriurile cu placajele de PVC, covoarele William Morris cu monitoarele plate mari fixate pe pereți. Pe ecrane se derulau imagini cu acoperișuri cenușii de blocuri de locuințe, cu porumbei ce se transformau ocazional în flori tropicale viu colorate. Aerul mirosea a santal.

Un bărbat scund și slab stătea la un birou dublu în colțul din spate. Avea poate douăzeci de ani și o față ce aducea vag a nevăstuică, și era nebărbierit de vreo trei zile. Părul în cinci nuanțe de blond îi era aranjat cu grijă într-un haos studiat. Purta manșete franțuzești ce-i atârnau largi la încheieturi, dar cămașa albastră îi era bine croită și tot așa și expresia de plictiseală de pe chip. Își ridică privirea spre mine când am intrat pe ușă și apoi își întoarse iar atenția la iPod, apăsându-i absorbit butoanele. Când i-am vorbit, s-a uitat prima dată în jur, de parcă n-aș fi fost numai eu înăuntru.

— Orlando Krug?

— Nu.

— E aici?

— Și cine întreabă?

Avea vocea nazală și arogantă, și la fel de plictisită ca expresia de pe chip.

— Tipul care-l caută pe Orlando Krug. E aici?

Tânărul ridică din umeri.

— Nu e cazul să fii așa de morocănos, zise el.

Se ridică de la birou și intră pe ușă în spate. Bătu la o intrare aflată la capătul coridorului scurt, o deschise și intră. Ieși un moment mai târziu, împreună cu un bărbat.

Acesta avea aproximativ șaizeci de ani, era înalt, cu pielea de culoarea și luciul unei podele șlefuite de tec. Purta blugi călcați și un pulover negru, iar părul alb îi era tuns foarte scurt. Sprâncenele îi erau arce precis trasate deasupra ochilor albaștri prudenți, și chipul uscățiv îmi amintea de un călugăr. Poate de abatele unui ordin prosper și foarte bronzat.

Avea o voce profundă și un accent aproape inexistent și pe care nu l-am putut recunoaște.

— Eu sunt Krug. Cu ce vă pot ajuta, domnule…?

— March. Am înțeles c-o reprezentați pe Cassandra Z.

În spatele biroului, blondul deveni vizibil mai atent. Krug îi aruncă o privire.

— Ricky, fă-mi un espresso, te rog. Ricky își dădu ochii peste cap, dar se ridică în picioare. Krug se uită la mine. Și unul pentru domnul March, probabil? Ricky face o cafea foarte bună.

Am încuviințat și Ricky dispăru. Krug se așeză în spatele biroului și-mi făcu semn cu mâna spre scaunul din fața lui.

— Sunteți familiarizat cu lucrările Cassandrei? mă întrebă el.

Ochii albaștri îi sclipeau.

— Nu familiarizat, dar intrigat. Speram să aflu mai multe.

Krug zâmbi.

— Lucrările ei intrigă într-adevăr, domnule March, deși nu sunt foarte cunoscute. Am încuviințat, fără să zic nimic, iar Krug continuă să zâmbească. Cum ați aflat despre ele?

Am ridicat din umeri.

— Conversații banale de la oameni informați. Un comentariu aici, un comentariu dincolo… în cele din urmă se adună.

Krug își împreună degetele bronzate și lungi sub bărbie.

— Într-adevăr. Și ce alți artiști urmăriți, domnule March?

Ricky intră cu două cafele pe o tavă mică de argint. Am zâmbit mai larg.

— Eisner, Ditko, Infantino, Adams, Miller.

Ricky puse o ceșcuță în fața fiecăruia din noi, îmi aruncă o privire prin ochii îngustați, și plecă. Krug își țuguie buzele.

— Artiști de benzi desenate.

— Sunt gata să-mi lărgesc orizonturile.

— Și vreți să începeți cu artele video, și anume cu lucrările Cassandrei?

— Am auzit lucruri atât de interesante despre ele.

— De la cine, domnule March?

— De la oameni care le știu.

— Îi cunosc pe toți oamenii care le știu, domnule March. Dacă le știu, e pentru că eu am aranjat să le știe. Așa că, dacă unul dintre acești oameni v-a trimis la mine, vă rog nu vă jenați să-mi spuneți.

— Și dacă nu m-a trimis?

Krug oftă. Ridurile de pe față părură să i se încrețească și semănă cu o nucă acrită.

— Atunci ne putem bea cafeaua și discuta despre lucrările oricăror alți artiști.

— Dar nu și despre Cassandra?

Krug își strânse sprâncenele într-o expresie de compasiune minusculă și clătină din cap.

— Numai interesul nu mă califică? am întrebat eu.

— Lucrările Cassandrei sunt foarte provocatoare, domnule March – nu sunt ușor accesibile. Un colecționar nou în acest mediu, care nu are contextul necesar… v-aș face un deserviciu.

Am chicotit.

— Vă sunt recunoscător pentru îngrijorare. Banii ar avea vreun efect asupra calificărilor mele?

Krug se jucă puțin cu ceasul subțire de aur de pe încheietura maronie a mâinii lui subțiri.

— Deloc, mă tem. Lucrările Cassandrei merită apreciate, nu doar cumpărate și vândute.

— Eu mă gândeam că vândutul și cumpăratul reprezintă meseria dumneavoastră, domnule Krug. Cassandra știe că sunteți atât de… descurajator?

— Acestea sunt directivele ei, vă asigur.

Ochii albaștri erau reci pe chipul lui lucios.

— Poate aș putea discuta cu ea despre asta.

Krug oftă adânc și se rezemă de spătarul scaunului.

— Singurul lucru de care Cassandra e mai preocupată decât de felul cum este folosită munca ei, domnule March, este intimitatea ei. Se uită la ceas. Și acum, dacă nu mai e nimic altceva…

Își ridică la buze ceașca de cafea.

— Doar un lucru: o mai reprezentați pe Holly Cade?

Krug își sorbi cafeaua și nu vărsă nicio picătură. O sprânceană albă se înălță infinitezimal.

— Holly cine?

— Holly Cade. A făcut parte dintr-o expoziție de grup la galeria dumneavoastră, Woodstock.

Krug îmi aruncă o privire superficială de scuze.

— Mă tem că nu-mi amintesc numele.

— Nu, bineînțeles că nu, am zis eu, ridicându-mă. A trecut la urma urmei mult timp de-atunci.

La colț și de cealaltă parte a străzii era un magazin de mâncare sănătoasă. Avea o gamă uluitor de largă de produse din soia, și fereastra imensă avea o vedere directă asupra

intrării de la Krug Visual. M-am uitat la cerealele de secară și ceaiurile verzi o jumătate de oră până ieși Ricky. Purta un palton mai mare ca el, și se îndrepta spre est pe Perry Street, chinuindu-se să înainteze prin vânt. L-am urmărit.

Ricky era un om pornit într-o misiune, și misiunea, se pare, era masa de prânz. O luă la dreapta pe West Fourth Street și apoi pe West Eleventh și intră într-o patiserie, unde vorbi cu omul de la tejghea. Zece minute mai târziu ieși cu o pungă albă de plastic și o porni înapoi. M-am apropiat de el pe West Fourth.

— A fost o cafea foarte bună, Ricky.

Tresări.

— Mamă! zise el. Era cât pe-aci să-mi scap sucul, ce naiba!

— Scuze. Am vrut numai să vorbesc puțin cu tine.

Ricky se apropie de colț și se opri. Ochii de nevăstuică i se îngustară.

— Să vorbim despre ce? Trebuie să-i duc asta rapid sau m-am nenorocit.

— Cassandra Z, i-am spus eu.

Ricky își ridică în aer mâna liberă și făcu un pas înapoi.

— Las-o baltă, Morocănosule. Am nevoie de slujba asta. Și chiar dac-aș ști ceva despre ea – deși nu știu – de ce ți-aș spune ție?

Am ridicat din umeri și mi-am scos mâna din buzunarul paltonului.

— Pentru cincizeci de dolari, poate?

Bancnota era nouă și foșnitoare. Ricky se uită rapid în jur și-și întinse mâna după ea. Am tras-o înapoi.

— Pe de altă parte, ziceai că nu știi mare lucru.

— Dacă vrei un nume, sau un număr de telefon, sau așa ceva, atunci poți să-ți ții banii. E prea deșteaptă să se încurce cu servitorii când vine pe-aici. Nu discută decât cu O., și de la el nu poți să scoți nimic – mai ales de când a venit celălalt tip.

— Care celălalt tip?

Ricky se uită la mine și rânji răutăcios.

— Se pare că știu totuși ceva.

Își întinse iar mâna.

Am scos iar bancnota de cincizeci, dar am ținut de ea.

— Care celălalt tip?

— O. ma alungat în camera din spate, dar am putut auzi. Era un avocat sau așa ceva, și lucra pentru unul dintre subiecții interviurilor lui Cassie. Voia să intre în legătură cu ea, sau ea să intre în legătură cu el.

— Subiecții interviurilor?

Ricky părea să-și piardă răbdarea.

— Ca în titlul filmelor ei – *Interviul unu, Interviul doi,* și așa mai departe – știi.

Nu știam, dar am dat vag din cap că da.

— Despre ce a vrut să intre în legătură?

— N-a zis.

— Și când a fost asta?

— Acum o lună sau așa ceva.

— N-ai auzit și niște nume?

— Nu-mi amintesc, zise el. Văzu expresia de pe chipul meu. Nu, serios – chiar nu-mi amintesc. Se uită fix la bancnotă. Deci, ce zici?

— Aproape, am zis, și mi-am scos cealaltă mână din celălalt buzunar. Recunoști pe cineva de-aici?

Ricky se uită la fotografie și puse degetul pe femeia care stătea la marginea grupului.

— Asta e ea. Asta e Cassie, zise el, și am oftat. Holly. Wren. Cassandra Z. Acuma-mi dai banii?

— Sigur, i-am zis și bancnota mi-a dispărut din mână. Ricky îmi întoarse spatele și se îndreptă spre Perry Street.

L-am strigat. S-a răsucit, nerăbdător.

— Acuma ce mai e?

— Cum sunt filmele ei?

Ricky rânji și clătină din cap.

— Chestiile lui Cassie? Nu seamănă cu nimic din ce-am mai văzut, Morocănosule, și am văzut multe.

# 10

— I-am spus că vrei să cumperi, și că ai bani de cheltuit, zise Chaz Monroe. Dintr-odată a fost bucuros să te ajute.

Zâmbi și-și netezi bărbița triunghiulară cu dosul palmei. Semăna cu o pisică durdulie când făcea asta.

Își puse telefonul mobil în buzunarul hainei și se așeză în fața mea. Își examină paharul cu vin și hotărî că era prea aproape de a fi gol. Ridică sticla de Syrah și o înclină în direcția mea. Am clătinat din cap, iar el ridică din umeri și-și umplu paharul.

— Todd e întotdeauna dispus să servească arta, continuă Monroe. Mai ales dacă îi crește valoarea propriei colecții.

Sorbi din vin și scoase un oftat satisfăcut.

— A zis când? am întrebat.

— Diseară. O să mă sune el să-mi zică la ce oră.

Monroe se aplecă din nou peste masa pe care se afla prânzul plătit de mine. Își înfipse furculița în ultima bucățică de sufleu, în timp ce analiza meniul cu deserturi.

Nu fusese greu să-l găsesc pe Chaz Monroe. Pe când mă întorceam acasă duminică după-amiază, cuvintele lui Ricky îmi răsunau încă în cap, iar îngrijorarea îmi făcea urechile să zumzăie. Mă gândeam la scurtmetrajele lui Holly știind că, dacă voiam să înțeleg ce se-ntâmpla cu ea – și poate să pricep și ce anume voia de la fratele meu va trebui să le văd eu însumi.

M-am întors la blogul lui Candy Foam și am urmărit de acolo mesajele lui Beattilstiff până la un alt blog de artă contemporană, numit Arthauspolizei. Acesta se dovedi a fi teritoriul personal al lui Beat. Polizei era o versiune mai dură a lui Candy Foam și, în afară de comentariile lui Beat despre expoziții recente la diverse galerii, muzee și case de licitație, apăreau și digresiuni îndelungate despre animație, videoclipuri muzicale, moda pantofilor de sport și tatuaje. „Rahat” era, se pare, cuvântul lui preferat.

Am intrat pe o trimitere la „Profil” și am aflat că, în afară de faptul că era proprietarul lui Polizei Beat, era și „scriitor independent stabilit la New York, critic de artă și consultant de achiziții artistice”. Am zăbovit o vreme la această descriere și apoi am apăsat pe trimiterea „Contactează-mă”. Am fost vag în e-mailul meu despre ce fel de consultație aveam nevoie, dar am fost foarte limpede despre faptul că sunt capabil să plătesc. Mi-am inclus și numărul de telefon. Piața pentru scriitori

independenți / critici de artă / consultanți de achiziții de artă era evident foarte slăbuță, pentru că n-a trebuit să aștept nici măcar o oră ca să primesc un răspuns.

I-am spus că sunt interesat de lucrările Cassandrei Z, și că voiam ajutor să văd ceva din ele. Problema mea nu l-a surprins.

— Să înțeleg c-ai vorbit cu Don Orlando? întrebă Monroe.

Avea vocea răgușită și ironică.

— Nu am devenit din prima prieteni pe viață.

Pufni în râs.

— Ești într-o companie bună, amice. O. E un maniac al controlului, mai ales când vine vorba de Cassie. Mai demult mă gândeam că e doar un rahat nemțesc, dar acum cred că a fost dintotdeauna o nenorocită de strategie. Atât de mult mister și exclusivitate au dat naștere unei adevărate frenezii în anumite cercuri, și asta a făcut minuni pentru prețurile ei.

— Minuni, am zis eu. Poți aranja o vizionare pentru mine?

— O vizionare cu ideea de achiziție?

— Asta e ideea generală, da.

Am discutat și despre onorariul lui, dar nu m-am târguit prea mult. Îl voiam motivat și în orice caz cheltuiam banii lui David, nu ai mei. L-am auzit aprinzându-și o țigară când am aranjat lucrurile și Monroe părea ușurat și dornic să înceapă.

— O să dau niște telefoane și putem să ne întâlnim mâine, să zicem la prânz.

A ales localul Cousin Dupree, un bistrou nou și foarte la modă pe Upper East Side, și m-a lăsat să-l aștept vreo douăzeci de minute. Vorbea la telefon și fuma o țigară când intră pe ușă – un bărbat rotunjor, de vreo patruzeci de ani, într-un palton foarte uzat de păr de cămilă și pantofi Gucci foarte purtați. O chelneriță îl opri în prag și-i arătă țigara și trotuarul, dar reacția lui fu destul de amabilă. L-am privit prin geam pufăind în continuare și mai telefonând și altora. Avea părul încâlcit, negru și lucios, și tot așa și ochii. Îi scânteiau deasupra obrajilor rumeni și, împreună cu gura șireată și umflată, îi dădeau înfățișarea unui heruvim jerpelit.

Monroe își goli paharul.

— Nu-ți iei desert? mă întrebă.

Am clătinat din cap și Monroe se uită bănuitor la mine și-și comandă o tartă cu fructe. Se uita la lista de Sauternes când

mi-am dres glasul.

— Câte scurtmetraje de-ale ei ai văzut? am întrebat.

Îmi răspunse rapid.

— Cinci: *Interviurile doi* până la *cinci* și *Interviul opt.*

— Câte sunt în total?

— Douăsprezece până acum.

— Și cum sunt?

La asta se gândi mai mult.

— N-o să-ți stric plăcerea încercând să ți le descriu, zise el în cele din urmă. Și în orice caz, n-aș reuși să le descriu cum merită – dar o să-ți spun părerea mea, și anume că sunt absolut geniale. O aiureală bizară, cu siguranță, destul de dementă să-ți dea un fior bolnăvicios, dar afurisit de genial. O să vezi.

Veni tarta cu fructe a lui Monroe și o mâncase pe jumătate când îi sună telefonul. Își ridică sprâncenele și se scuză să meargă iar până la bar. Când se reîntoarse avea un zâmbet satisfăcut.

— Ora nouă, zise el. Acasă la Todd.

Aveam cam cinci ore de pierdut după ce mi-am luat rămas-bun de la Monroe. De una dintre ele am scăpat alergând prin frig, cu picioarele înțepenite de-a lungul bulevardului Hudson, de la Twentieth până la Tribeca. Când am intrat pe ușă suna telefonul. Era Clare.

— Mă întrebam dacă-ți vrei cheia înapoi, mi-a zis ea.

Pe fundal se auzea gălăgia străzii.

— Am fost surprins că nu ai lăsat-o sâmbătă.

— M-am gândit la asta. M-am gândit s-o arunc în tine. O vrei înapoi sau nu?

— Nu, i-am răspuns. Unde ești?

Tăcu pentru o clipă.

— În apropiere, zise ea în cele din urmă.

— Vrei să treci pe-aici?

— Nu știu, zise ea, și închise.

Dar când am ieșit de la duș, era acolo. Se așezase pe canapea cu paltonul încă pe ea și amurgul învăluia camera în albastru în jurul ei. Răsucea cheia în mână.

— Și acum te gândești s-o arunci? am întrebat eu.

Mi-am legat cordonul halatului și m-am așezat la masă.

Ochii cenușii ai lui Clare erau înnegurați și vocea îi era joasă.

— E prea ușoară, zise ea. Nu te-ar durea deloc.

Am zâmbit.

— Îmi cer iertare pentru sâmbătă.

— Pentru care parte?

— Pentru că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Despre asta e vorba? Sunt într-un fel uluită că nu m-ai întrebat niciodată înainte. Oricum, nu asta e problema.

— Atunci ce e?

Oftă din toți rărunchii, se ridică în picioare și se plimbă încet de-a lungul rafturilor cu cărți. În lumina amurgului, părul îi părea alb când și-l răsfiră pe umeri.

— Momentul. Ți-ai ales momentul cel mai penibil.

Am încuviințat.

— Atunci îmi pare rău pentru alegerea momentului și pentru că am fost nesimțit.

Clare râse scurt și amar.

— „Nesimțit”? După câțiva ani de terapie, poate niște medicamente – și *poate* ai reușit cu greu să ajungi la nivelul de nesimțit. Și apoi, „nesimțit” e o chestie pe care-o zic iubiții. Asta crezi că ești?

Se rezemă de o coloană de fier forjat și-și încrucișă brațele peste piept.

— Un prieten, oricum.

Încă un hohot scurt de râs.

— Un prieten cu privilegii? Un tovarăș de nebunii amoroase?

— Și tu cum îi zici atunci, dacă nu prieten?

Clare zise ceva ce n-am auzit și am traversat camera ca să ajung în fața ei. Avea capul plecat și umerii îi tremurau în umbră.

— Tu cum îi zici? am repetat.

Mi se pusese un nod în gât și vocea îmi răsună slabă, ca venind de departe. Clare se aplecă înainte și-și rezemă fruntea de umărul meu. Mă lovi ușor cu cheia pe piept.

— Habar n-am, murmură ea. Tu ești afurisitul de detectiv, descoperă tu.

Își puse apoi cheia în buzunar, își ridică fața și mă sărută.

Clare dormea când am intrat la duș, iar când am ieșit, plecase deja. M-am îmbrăcat rapid în pantaloni de flanel gri cu un pulover negru și am luat metroul până în Brooklyn.

Chaz Monroe mă aștepta la intersecția străzilor President și Hicks, fumând o țigară, vorbind la telefon și bătând din picioare, ca să se încălzească. Își ridicase gulerul hainei de păr de cămilă și ochii negri îi sclipeau de la luminile străzii. Își luă la revedere de la persoana de la telefon și închise.

— Ți-ai adus floricele și suc? întrebă el, zâmbind.

Mă prinse de cot și mă conduse spre Henry Street, vorbind încontinuu, până acasă la Todd Herring.

— Todd e un avocat faimos în industria muzicală, zise Monroe. A cumpărat locul ăsta acum doi ani – în același moment în care și-a schimbat și fosta nevastă pe un model mai nou – și de atunci tot renovează. Cam singurul lucru pe care-a reușit să-l termine e sala de proiecții, ceea ce e un noroc pentru noi. O să ne arate *Interviul doi* și *Interviul patru* în seara asta.

Casa lui Herring era o clădire lată de patru etaje cu schele pe toată fațada, și un camion de construcții parcat în față. De la trotuar erau niște trepte late ce duceau la o ușă dublă înaltă, cu fronton, vopsită în negru. Monroe apăsă insistent soneria și zâmbi în camera de luat vederi.

Un bărbat roșcat și slab, în blugi și cu o bluză de trening cu inscripția FUBU, ne făcu semn să intrăm în holul cu tavan înalt, decorat cu prelate și praf de tencuială.

— Chaz, fratele meu, zise el.

Avea o voce gravă, de radio, și-l înfășură pe Monroe într-o îmbrățișare țeapănă, stilizată, lovindu-l ușor pe spate cu pumnul. Monroe îndură amuzat.

— Todd, bătrâne, răspunse el, reușind să-și ascundă mare parte din râsul din voce. Acesta e John March.

— Mă bucur să te întâlnesc, frățioare, zise Todd, și-mi întinse un pumn.

L-am atins ușor cu al meu.

Todd Herring era înalt, slab și avea o mulțime de pistrui. Părul roșu ca morcovul era tuns într-un stil la modă, dar presărat cu fire albe, și în ciuda fițelor cu pumnii și limbajul cu „fratele meu”, m-am gândit că avea cam cincizeci de ani.

— O să mergem jos, zise el.

Ne conduse pe lângă spiralata casă a scărilor și pe lângă multe găleți cu vopsea, la o altă scară, mai îngustă, ce cobora. Parterul casei era acoperit cu un covor gros, lambriuri grele, și iluminat puternic de lămpi ascunse cu halogen. L-am urmat pe Todd de-a lungul unui hol, pe lângă o bucătărie bine echipată.

— Ceva de băut? întrebă el.

Eu am refuzat, dar Monroe îi ceru o bere. Todd aduse o Carta Blanca și o halbă rece și ne conduse în sala de proiecții. Se duse la un întrerupător și pe tavan și pe pereți se aprinseră lumini slabe. Erau douăzeci de scaune tapițate gros, în stil de cinema, aranjate pe patru rânduri în semicerc, în fața unui ecran mare. Todd se duse la un dulap negru din fundul camerei și se jucă la aparatele de acolo.

— Așezați-vă unde vreți, zise el.

Apăsă un buton și un ecran plat imens coborî silențios din tavan în fața camerei.

Chaz se așeză pe un scaun în rândul al doilea din centru și-și puse sticla de bere și paharul în suportul încastrat în mânerul scaunului. Eu m-am dus agale în partea din față a încăperii și m-am uitat la două lăzi de lemn cu capac de sticlă rezemate de perete. Erau de aceeași dimensiune, aproximativ treizeci de centimetri pe patruzeci și zece centimetri înălțime. Una era făcută din lemn de cireș și cealaltă din arțar, iar înăuntru aveau rafturi și unghere, cu mici obiecte aranjate în interior. Îmi aminteau de cutiile lui Joseph Cornell și m-am apropiat mai tare și am îngenuncheat ca să văd mai bine. Mă străbătu un fior rece.

— Ea le numește relicvarii, fratele meu, zise Todd. Le face chiar ea, cu mâna ei, și are câte unul pentru fiecare scurt-metraj, dar în locul tău aș aștepta până după proiecție să te uiți prin ele. Atunci vei pricepe ce vor să fie și impactul va fi… mai mare.

M-am uitat la Chaz și-mi făcu și el semn din cap că da.

— E o chestie de context, zise el, și sorbi din bere.

Am încuviințat și eu și m-am așezat în spatele lui Chaz. Todd stinse luminile și în camera se făcu întuneric beznă, și eu mă întrebam ce context ar putea explica oare ceea ce văzusem în spatele sticlei.

# 11

— Nu vrei să bei ceva tare? mă întrebă Chaz Monroe. Fiindcă pari să ai nevoie de o băutură adevărată.

— O coca-cola e de-ajuns, i-am răspuns.

Monroe ridică din umeri și se strecură în grămada adunată la bar ca să comande. De fapt, avea dreptate. Mă simțeam nesigur pe picioare și oarecum dezorientat, și venitul pe jos de acasă de la Todd Herring până pe Smith Street nu-mi schimbase deloc senzația. „Nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum”, îmi spusese Ricky. Și nu mințise.

Am găsit o masă liberă într-un colț al sălii aglomerate și m-am lăsat să alunec pe bancheta verde. Monroe se întoarse repede, îmi puse paharul în față și se așeză pe bancheta din fața mea. Schiță un toast cu paharul lui.

— Pentru artă, fratele meu, zise el ironic. Deci, ce părere ai?

Luă o înghițitură de whisky și-mi aruncă o privire întrebătoare.

Am clătinat din cap.

— Toate sunt așa?

— Amănuntele diferă, dar arcul narativ e același – cel puțin la toate pe care le-am văzut eu: e-mailul, prima întâlnire, dominația și supunerea, investigarea și interogarea finală.

— Se văd vreodată fețele bărbaților?

Monroe clătină din cap.

— Totdeauna sunt mascate digital, fețele și orice altceva după care să-i recunoști – cicatrice, tatuaje, chestiile de genul ăsta. Și vocile sunt distorsionate. Îi depersonalizează – le distruge individualitatea și-i transformă în obiecte, în nimic altceva decât dorințele și pretențiile lor. Cel puțin, până ajungi să-ți fie milă de bieții nenorociți.

— Dar Cassandra se vede întotdeauna?

— Tot ce e de văzut – și întotdeauna îi auzi și vocea. La ea, nimic nu e mascat.

„Nu prea mult”, m-am gândit, și am clătinat din cap.

— Dumnezeule, am zis.

— Exact, spuse Monroe, și înghiți restul de whisky. Prea repede, oftă el. Îți mai aduc un suc, sau poate ceva mai tare?

Am refuzat și Monroe se duse la bar. M-am uitat în pahar și m-am gândit din nou la filme. Nu era un lucru ușor, dar îmi era imposibil să mă opresc.

Fiecare dura aproximativ cincizeci de minute, și amândouă începeau cu imagini filmate cu camera de luat vederi în mână, în stil de documentar – focalizări pe imagini mișcate de e-mailuri scoase la imprimantă. Părțile cu *de la* și *către* sau orice altceva ce ar fi putut identifica expeditorul și destinatarul erau tăiate cu linii negre groase, iar mesajele în sine erau scurte – precaute, răspunsuri de două sau trei rânduri la un anunț publicitar de un rând. O voce de femeie citea textul în timp ce camera trecea peste pagini. Plată și lipsită de intonație cum era, am recunoscut-o de pe celularul lui David. Wren.

Primul scurtmetraj, *Interviul doi,* trecea brusc de la e-mail la o filmare cu camera ascunsă făcută la nivelul mesei într-un bar sau o cafenea care nu se vedea prea bine. Cassandra era la masă cu un bărbat, pe care l-am numit în mintea mea Skinny[3]. Fața îi era o masă cețoasă de pixeli care imitau culoarea pielii, și vocea îi era sintetizată și mecanică. Dar judecând după croiala scumpă a hainelor de pe el, putea fi un informator guvernamental sau directorul general al unei firme într-un film cu ostatici.

> — Mie-mi convin după-amiezile târzii – pe la cinci și jumătate sau șase… Nu le am cu drogurile, dar dacă ție-ți plac, ne putem opri chiar acum… îmi place să vorbesc când… știi tu.

Vocea robotică părea la început prea groasă pentru corpul subțirel al lui Skinny, și prea detașată pentru situația atât de stânjenitoare. Dar după o vreme, ceea ce părea să nu se potrivească era părțile omenești ce rămăseseră în limbaj – tușitul, oftatul și respirațiile, pauzele și micile bâlbâieli.

Cât despre Cassandra, ea rămase rezervată de-a lungul întregii discuții. Dădea din cap a încuviințare la aproape orice zicea Skinny și, când vorbi, o făcu în cuvinte puține și rostite de-abia mai tare de o șoaptă.

> — Am o cameră la câteva străzi de-aici. Vrei să mergem acolo?

Și apoi se trecea la sex.

Începu fără nicio tranziție, într-o cameră întunecoasă de hotel cu lumină galbenă ce venea dinspre ușa deschisă a băii și puținele raze strecurate prin despărțitura mică a draperiilor de la geam. Imaginile erau cețoase și stilul vizual era de pornografie amatoristică de pe internet: siluete verzui, fantomatice, mișcări imponderabile, ca de pe lună, și nimic nu

era lăsat imaginației. În cele din urmă am realizat că scena era de fapt mai multe scene, un montaj din mai multe după-amiezi târzii, și mi-am dat seama că era o progresie și a sexului: de la foarte, la din ce în ce mai puțin convențional. După varietatea de unghiuri, am ghicit că erau trei camere de luat vederi ascunse în cameră, și că, prin ele, Cassandra capturase un întreg catalog de traiectorii și penetrări. În tot acest timp, Skinny deținea controlul, la început nesigur, și apoi fără nicio rezervă.

— Îți place asta, nu?… O vrei acolo?… Spune-mi c-o vrei acolo… Spune să te cred… Mai zi o dată, târfă…

Sonorul era dominat de comenzile și îndemnurile lui sintetizate și de gâfâielile, gemetele și oftaturile lui nemascate. Sunetele neprocesate erau surprinzătoare prin senzația de intimitate, și erau mult mai tulburătoare decât cuvintele lui.

Dincolo de poruncile lui Skinny și de celelalte sunete pe care le scotea, vocea Cassandrei era un laitmotiv de supunere icnită. Făcea ceea ce-i spunea Skinny să facă și zicea ceea ce-i spunea să zică, și când îi cerea să repete, repeta. Gemea și țipa și-l implora, uneori din plăcere, alteori nu, și trupul ei alb și flexibil se îndoia și se răsucea sub chipul cubist al lui Skinny. Când era vizibilă, fața ei ca de icoană era palidă și cu ochii goi.

Ceea ce Monroe numise segmentul de investigație începea cu ceea ce părea o pauză în montajul de sex, și cu o schimbare gradată a sonorului și a aspectului filmului. Comenzile și gemetele se auzeau înăbușite din depărtare și sunetul unui duș se auzea tot mai tare. Culorile dispărură încet de pe ecran, ca secătuite, fiind înlocuite de un alb-negru fumuriu. Gustul acru de sex sordid se risipi și-i luă locul o paranoia asudată.

Ușa de la baie era deschisă larg și Cassandra era singură pe patul mizerabil. Corpul ei gol era luminos, dar mișcările îi erau înțepenite și îndurerate când se ridică să se ducă la un scaun, la haina atârnată pe spătar, la buzunarul și portmoneul dinăuntru. Cassandra se uită peste umăr în timp ce scotocea prin portmoneu și scoase ceva afară. Își ridică mâna în fața lentilelor camerei și, deși aveau suprafețele mascate, era evident că erau cărți de credit și cărți de vizită. M-am gândit la David când le-am văzut. „Aveam portmoneul în haina de la costum…”

M-am gândit din nou la el când scena s-a schimbat la un alt interior cețos și o imagine a Cassandrei, îmbrăcată acum și aplecată peste telefon. Vocea tensionată a lui Skinny se auzea de la distanță la telefon, dar frica și furia din cuvintele lui erau apropiate și de neconfundat.

— Nu suna aici, pentru numele lui Dumnezeu… Cum ai făcut rost de numărul ăsta, târfă nebună ce ești… De ce mă suni… Ce vrei de la mine… Curvă ordinară – te omor dacă mai suni… Lasă-mă-n pace… Te rog… lasă-mă-n pace.

Dar Cassandra nu voia să-l lase în pace. Mai auzisem partea de conversație a Cassandrei și înainte, pe mesageria vocală a lui David. Cuvintele ei erau diferite în film, dar acopereau același teritoriu înspăimântător, și era de neînduplecat.

— De ce nu-mi mai scrii? De ce nu mă suni? Crezi că poți să mă ignori pur și simplu? Dacă tu nu-mi răspunzi la telefoane, poate o să-mi răspundă nevastă-ta.

Replicile lor erau acompaniamentul torturat al mai multor imagini ale Cassandrei la telefon, și al unor fotografii ale lui Skinny, cu fața mascată digital, mergând pe stradă, chemând taxiuri, intrând și ieșind din clădiri de neidentificat, fără să știe că era urmărit de o cameră de luat vederi. Pe parcursul a poate zece minute de film, surpriza lui inițială se transforma în furie, furia i se preschimba în frică și frica i se dizolva în disperare. La sfârșit, cuvintele sintetizate ale lui Skinny se pierdeau în sunete omenești – smiorcăituri, sughițuri, poate lacrimi – și am fost surprins de grăuntele de milă ce-mi apăruse pentru ticălos.

— Las-o pe nevastă-mea afară din asta, pentru numele lui Dumnezeu. Te rog, ea n-are nimic de-a face cu asta – absolut nimic. Spune-mi numai ce naiba vrei de la mine. Te rog…

În cele din urmă Cassandra spuse:

— Vreau să te mai văd, o singură dată.

Ca și secvența de investigație, scena finală – interogatoriul, cum îi spusese Monroe – era filmată în alb-negru, deși negrul era cumva mai adânc și griurile mai argintii. Aceasta îi aduse pe Cassandra și pe Skinny înapoi în ceea ce părea a fi aceeași cameră de hotel, unde draperiile erau și acum trase, dar patul era făcut. Skinny era stânjenit și țeapăn de furie, dar se așeză în scaunul cu spătar drept după cum îi indică ea. Cassandra era așezată pe marginea patului, cu mâinile ei albe pe genunchi. Purta o bluză albă, o jachetă neagră de costum și pantaloni bine croiți, iar părul roșcat părea negru și lăcuit. Avea o postură militărească și tonul vocii era aseptic. Puse întrebări simplu și direct.

— De ce ai făcut-o… Te-ai gândit la soția sau la copiii tăi – ce s-ar întâmpla dacă ar afla… Te-ai gândit la riscuri… N-a fost decât sex… Asta e tot ce ai vrut?

Skinny încercă prima dată să fie sfidător, dar era bătut încă înainte să intre pe ușă. Împotrivirea sa se degradă rapid, de la beligerantă la irascibilă, apoi la plângăreață și, în cele din urmă, ultima fărâmă de rezistență pieri din el într-o respirație adâncă, cutremurătoare, care-l lăsă chircit și micșorat în fața camerei. Dar primele lui răspunsuri nu-i plăcură Cassandrei.

— „Nu știu" nu e un răspuns… Cum poți să spui că n-are nimic de-a face cu ea… Nu s-a *întâmplat pur și simplu* – tu ai venit să mă cauți, și apoi ai venit pentru mai mult.

Sfâșie în bucăți evaziunile lui Skinny ca un terrier și azvârli resturile la o parte până când îl slei de puteri și-atunci îl prinse în colți de os.

— Am făcut-o pentru că așa am vrut, pentru că te-am dorit. Odată ce am început, lucrurile pe care le-am făcut – nu m-am mai putut gândi la nimic altceva. M-a făcut să mă simt atrăgător – puternic. Nu m-am gândit la ea sau la copii… Nu mi-a păsat deloc de ei.

Vocea lui Skinny amuți ca un titirez obosit și silueta lui subțire se pleoști în umbră. Cassandra era perfect nemișcată și fața îi era o mască albă.

— Și ai face-o din nou, nu-i așa? întrebă ea. Ai face-o din nou, dac-ai putea?

Skinny se uită la ea, năucit și nesigur. Când vorbi, i se putea citi o implorare în voce.

— Dac-aș putea, zise el încet.

Ecranul se întunecă.

Deasupra mesei căzu o umbră și Chaz Monroe se reîntoarse cu un pahar de băutură și un bol de alune sărate. Odată cu el reveni și sunetul mulțimii din bar. Își înălță paharul către mine și bău.

—E greu să ți le scoți din cap, nu-i așa? zise el și eu am încuviințat. Au chestia asta sexy și viermănoasă în același timp: supunerea totală a unei femei frumoase față de un bărbat fără nume și fără chip, și totul expus în fața camerelor atâta doar că numai ea știe că sunt camerele acolo, și ea e cea care a aranjat toată tărășenia. Abuz, degradare de sine, voyerism: trei așii câștigători. Și apoi femeia întoarce jocul, își aruncă în gură câteva alune și le făcu să alunece pe gât cu whisky. Todd nu te-

a mințit cu relicvariile, zise el. Nu au sens decât după ce ai văzut filmele, și atunci au un impact ca de pumn în față.

Ăsta era adevărul. Un ambalaj gol de prezervativ, ciorapii rupți ai Cassandrei, chiloții ei, un prosop murdar – toate văzute ultima dată pe ecran, în mâinile Cassandrei sau ale lui Skinny. Prezența lor de după geamul cufărului dădea faptelor petrecute în film o realitate imediată, de netăgăduit și violatoare. Dar aceste suvenire, din *Interviu doi,* erau efectiv caraghioase în comparație cu suvenirele din cealaltă cutie: chibriturile arse, bucățile de ceară topită, cordonul verde de mătase de la draperiile hotelului, punga albă de plastic, bucata pătrată tăiată cu grijă din așternutul patului, pătată cu ceea ce părea a fi sânge. Mă trecu un fior pe șira spinării.

Monroe mă văzu tremurând și se prinse încotro îmi alunecaseră gândurile.

— Ai auzit vreodată cuvântul „târfă” folosit așa de mult? zise el. Eu, unul, nu mă culc cu femei, dar cu siguranță îmi place mai mult de ele decât indivizilor Cassandrei. Și e fascinant cât de asemănătoare sunt toate noțiunile lor de erotic. Universalitatea culturii populare, presupun. Monroe își trecu degetele prin barbă. Sunt cel puțin două sau trei disertații de doctorat pe chestia asta.

— Cel puțin, am răspuns eu. Și celelalte filme sunt la fel de dure ca *Interviul patru?*

Monroe se gândi puțin.

— E unul dintre cele mai brutale, după părerea, și mai ales din cauza lui Bluto. Lui n-a trebuit să-i sugereze nimic.

— Bluto?

Zâmbi.

— Așa-i spun eu protagonistului din *Patru.*

Eu mă gândisem la el ca Bronzatul, pentru că avea o dungă intens colorată pe unde se bronzase și i se cojea pielea de pe umerii mătăhăloși, dar numele dat de Monroe i se potrivea mai bine. M-am gândit la trupul îndesat și păros și la lucrurile pe care i le spusese Cassandrei, și pe care i le făcuse, și m-am înfiorat din nou.

— Ce vrei să spui „sugerat”?

— În ultimele ei lucrări, Cassandra îi încurajează pe bărbați să se comporte cât mai extrem. Sau poate e mai potrivit să zic că îi „întărâtă”, spuse Monroe, clătinând

din cap. De parcă nu s-ar pune și așa destul în pericol.

Îmi trecură prin minte și alte imagini cu Cassandra și Bluto: mâinile lui groase pe trupul ei culcat, ceara topită, punga de plastic întinsă peste fața ei, cordonul verde în jurul gâtului ei. Mă trecu un nou fior.

*Interviul patru* începuse la fel ca *Interviul doi,* cu mesajele de e-mail și filmarea cu camera ascunsă a primei lor întâlniri într-un bar neidentificat. În timp ce Skinny purtase un costum albastru convențional, Bluto era îmbrăcat într-o haină sport în carouri și pantaloni de culoarea ciocolatei, și dacă Skinny avusese o mulțime de condiții, Bluto era complet dispus să facă orice concesie, toate rostite într-o voce sintetizată ascuțită.

— Sigur, oricând vrei tu – orarul meu e flexibil și sunt lejer… În centru, într-un cartier, mie mi-e totuna… După, chiar acum? Hei, eu sunt gata imediat.

În camera de hotel, lucrurile se schimbară. Culorile erau mai vii decât în *Interviul doi* și tot așa și sexul, care începu pe muchie de cuțit și trecu rapid dincolo de orice limită. Fiecare dintre întâlniri începu cu Bluto explicând – în detalii grafice – ce intenționa să facă, și Cassandra accepta.

— O să doară? întrebă ea.

— Pe mine n-o să mă doară deloc, păpușă, zise Bluto și râse.

— O să mă doară pe mine?

— Probabil. Îți pasă?

— Nu prea mult, răspunse ea.

Avea vocea slabă și lipsită de expresie.

Cassandra îl urmări pe Bluto în mod diferit de asemenea. Primul telefon nu iscă decât un râs batjocoritor din partea lui, și când îl urmări nu reuși să obțină decât fotografii de la distanță cu un bărbat masiv urcându-se sau coborând dintr-o mașină neagră. Cassandra trebui să recurgă la amenințări că-i va vizita socrii, undeva în New Jersey, ca să-i atragă atenția.

Spre deosebire de Skinny, furia lui Bluto nu se dizolvă în frică. Deveni în schimb mocnită și bubuitoare, iar când Cassandra nu se evaporă cum i se poruncise, păru aproape să se bucure de ideea de a o întâlni pentru ultima dată. Intră țanțoș în camera de hotel, cu umerii drepți și se opri lângă pat, cu mâinile pe centură. Aproape că nu așteptă ca ea să închidă ușa și începu să vorbească.

— Bine, târfă, ai vrut să vin aici și-am venit. Așa că jos chiloții și apleacă-te, și hai să-i dăm bătaie rapid.

Cassandra râse puțin, încordată.

— Nu asta aveam în minte pentru după-amiaza asta.

— Nu de mintea ta vorbesc eu, târfă, zise Bluto, și o apucă pe Cassandra de braț și-o azvârli pe pat. Acum apleacă-te.

El rămase în picioare lângă pat și-și desfăcu centura de la brâu.

Cassandra clătină din cap și arătă ceasul de pe noptieră.

— Ce oră arată? întrebă ea calmă.

— Ce?

În vocea Cassandrei se strecură un tăiș ascuțit.

— Ai surzit? Te-am întrebat ce oră e pe ceas?

— Ce naiba…?

— Pentru că la ora trei fix, și după aceea la fiecare douăzeci de minute, trebuie să dau câte un telefon. Și persoana pe care o sun se neliniștește foarte tare dacă nu sun la ora exactă. Se agită enorm.

— Ce tot vorbești…?

— Și nu e de ajuns să știe unde sunt și cu cine, cred. Persoana asta tot vrea să mă audă. La fiecare douăzeci de minute. Precis. Vocea mea.

Bluto tăcu, și aproape era posibil să vezi calculele pe care și le făcea în minte exprimate pe fața mascată digital. Când vorbi din nou, avea vocea mai puțin agresivă.

— Ce? Asta se presupune că o să mă sperie?

Cassandra râse din nou și se dădu jos din pat. Își netezi jacheta și-și vârî bluza la loc în pantaloni.

— Nu te sperii tu, voinicule. Acuma stai jos.

Îi arătă un scaun, și după un moment tensionat, Bluto se așeză pe el.

Nu se poate spune că ar fi fost amabil după aceea, dar nici nu-și mai ridică mâna la ea din nou. Cassandra se chinui cu el ceea ce păru a fi multă vreme, întrerupându-se regulat ca să intre în baie să dea telefon. Bluto era mult mai familiar cu propriile pofte decât era Skinny cu ale lui – mai îndrăgostit de ele și convins că nu necesitau nicio explicație sau scuză. Așa că nu se auzi nicio ezitare sau bâlbâială când în sfârșit îi trecu încăpățânarea și se hotărî să răspundă întrebărilor Cassandrei, niciun oftat profund sau lacrimă vărsată, și doar un singur regret.

— Nu, nu m-am gândit la nevasta și copiii mei – și de ce naiba aș face-o? Ce treabă au ei? M-am gândit să te regulez până-ți sar fulgii și nimic altceva. Am crezut că ai un mare potențial și nu-mi pare rău decât că te-ai dovedit a fi o țicnită nenorocită.

Era imposibil de spus dacă asta o satisfăcuse pe Cassandra, dar se pare că-și dăduse seama că nu va obține nimic mai mult de la el.

Imaginile insistente ale feței nedeslușite a lui Bluto, conturându-se amenințător deasupra ei, mă făcură să-mi încordez falca până la durere. Am auzit vocea lui Monroe ca de foarte departe.

— Ești sigur că nu vrei să bei ceva? mă întrebă el.

Am clătinat din cap.

— Și ceilalți sunt la fel de răi ca Bluto? l-am întrebat.

Monroe se gândi o clipă. Sorbi puțin din scotch și-și trecu o mână peste bărbie.

— El e. Cel mai brutal, cred, dar există momente tensionate în toate scenele de interogatoriu. Dintre toate chestiile periculoase pe care le face în filme, cred că segmentele alea sunt cele mai înspăimântătoare.

Avea dreptate. Singură într-o cameră de hotel cu un bărbat furios, speriat și încolțit – jongla cu fierăstraie electrice. Apăruse pentru o clipă o idee de violență și cu Skinny, un moment când era cu spatele la el și acesta își ridicase mâna, dar nu se întâmplase nimic mai mult de-atât. Cu Bluto în schimb existase mai mult decât o simplă idee.

— Întotdeauna reușește să-i facă să vorbească la sfârșit?

Monroe își amestecă gheața în pahar și-și ridică privirea spre mine. Avea ochii împăienjeniți și bărbița îi era presărată cu sare. Aproape i se pierdură cuvintele în gălăgia din bar.

— Întotdeauna, zise el. Pozează, amenință, se eschivează și mint, dar în cele din urmă toți răspund.

Nu mă surprindea. Din câte văzusem, Cassandra era pricepută să-i facă pe oameni să vorbească, foarte pricepută. Era răbdătoare și fermă și părea să aibă o înțelegere înnăscută a teatrului interogatoriului – a chimiei fragile de putere, frică și empatie care-l făcea să funcționeze, și a amestecului de

vinovăție, vanitate și oboseală care-l făcea să producă mărturisiri. Ar fi fost o bună polițistă.

L-am plătit pe Chaz Monroe și l-am ajutat să se trântească într-un taxi, și apoi m-am dus pe jos pe Smith Street, în direcția podului Brooklyn. În afară de câțiva indivizi rătăciți din baruri și alții care luau cina târziu, toată această parte din Brooklyn era numai a mea. Dar dacă frigul și vântul curățaseră trotuarele de oameni, nu făcuseră nimic pentru capul meu, care era încă plin de gânduri despre Holly Cade. Holly, Wren, Cassandra – ecuația se derula iar și iar în fața ochilor mei, întretăiată de imagini sordide din filmele ei și frânturi de dialog din piesele ei slabe de teatru, într-un ciclu sinistru și disperat. Îndeplinisem o parte a slujbei pentru care mă angajase David: descoperisem cine era Wren și ce anume voia de la el. Acum nu mai trebuia decât să descopăr ce naiba să fac în privința asta.

# 12

Marți dimineață, cerul era apăsător, plin de nori grei, mohorâți, și știrile locale erau încărcate de vijelii ce se învârtejeau pe coasta de est, năvălind în jos din Canada, și se ciocneau una de alta peste tot New Yorkul. Nu erau siguri când anume se va întâmpla asta – poate ziua următoare, poate în două zile – dar previziunile erau toate cumplite.

— Aiurea, bombăni Clare, rupându-și în două felia de pâine prăjită. Toți se isterizează, dar niciodată nu se întâmplă cum zic ei.

Își unse o felie de pâine cu gem de căpșuni și se concentră din nou asupra lecturii din *Times*.

Sosise devreme în dimineața aceasta, tocmai când mă întorceam de la jogging, și de atunci stăteam amândoi într-o tăcere amicală, ea răsfoind ziarele, iar eu scriind un raport pentru David. Am băut niște suc de portocale și l-am recitit.

Faptele erau clare, deși cam ciudate: Holly mai făcea un scurtmetraj și, fără știrea lui, fratele meu era coprotagonistul ei. Filmase deja mare parte din el, și acum se pregătea pentru marea finală. Pentru care avea nevoie de o ultimă apariție a lui David.

Problema era ce să fac cu aceste fapte. O opțiune era să ignore cererile lui Holly, deși era riscant. Se dovedise neclintită în urmărirea victimelor sale, și orele întregi de material video pe care presupuneam că le avea cu întâlnirile ei cu David i-ar fi dat un mare avantaj într-un șantaj. Dar șantajul funcționa și invers. Orlando Krug îmi spusese că, pentru Cassandra, era extrem de important să-și păstreze anonimatul – așa că amenințarea de-ai dezvălui identitatea secretă ar putea într-adevăr să aibă o anume greutate. Dar Holly era, de asemenea, scrântită la cap și asta era demonstrabil, ceea ce-i făcea motivele greu de sesizat și reacțiile imposibil de prevăzut. Am oftat și mi-am trecut mâna prin păr. Știam că speculațiile acestea erau zadarnice – un simplu joc în care mă complăceam pentru a nu mă gândi prea mult la filmele în sine.

Cele aproximativ douăsprezece ore de când le văzusem îmi dăduseră o perspectivă suficientă să le văd ca lucrări de artă unice și minunat construite. Și știam și că foștii colegi de teatru ai lui Holly, Moira Neal și Terry Greer, îi subestimaseră talentele de actriță. Era remarcabilă, iar abilitățile ei și felul în care se abandona rolului erau înspăimântătoare. Dar sentimentele dezgustătoare, lipicioase, evocate de filme, încă nu-mi trecuseră. Disperarea pe care o descriau mă deprima, iar disprețul și cruzimea lor studiată mă înfuriau.

Și, bineînțeles, era imposibil să nu-l văd pe David ca pe unul dintre acești bărbați mecanici, fără chip – imposibil să nu mă gândesc la ceea ce-l adusese la Holly, și la ceea ce capturase ea din el în camerele ei ascunse de luat vederi. Imposibil să nu mă întreb ce rezerve de brutalitate îi accesase, și de câtă încurajare avusese nevoie. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai puțin știam: cu atât mai mult se transforma într-o siluetă ce dispărea într-un coridor întunecat.

Poate că mirosul de pâine prăjită îmi readuse în minte amintirea. Poate că era lumina amenințătoare de pe cer.

Era o zi mohorâtă de miercuri în luna februarie și venisem acasă de la internat, nu în vacanță, ci pentru că fusesem prins, pentru a treia oară, fumând marijuana în pădurea din spatele căminului meu. Directorul zisese că o suspendare de o lună ar putea să mă învețe câte ceva, și avusese dreptate, învățasem că pot să-mi cumpăr iarbă de calitate la prețuri ca lumea de la portarul de noapte al blocului nostru, și că barmanii care lucrau noaptea în timpul săptămânii la Barrytown, de pe First Avenue, nu-ți cereau niciun act de identitate dacă le dădeai un bacșiș suficient de mare. Am dormit până la trei după-amiaza în ziua aceea, și aș fi dormit chiar mai târziu, dacă n-ar fi fost atâta hărmălaie. Făcută de părinții mei.

Anul acela, mama își amânase pelerinajul de la miezul iernii la Boca și tata făcea una dintre rarele lui incursiuni în biroul lui, și se hotărâseră să se ia la harță chiar în fața ușii dormitorului meu. Cum se întâmpla deseori pe vremea aceea, eu eram scuza convenabilă. Nu era nimic nou și am încercat să nu-i ascult, dar vorbeau neobișnuit de tare.

— Ce are de gând să facă cu viața lui? zise mama.

Tata râse încet.

— Își găsește propriul drum. N-are decât cincisprezece ani, la urma urmei.

— Are șaisprezece, și pe câte văd eu, nu-și găsește nici pe dracu'.

— Chiar trebuie ca toți cei din familia asta să devină bancheri?

Apoi se auziră pași pe coridor și vocea lui David. El era pe vremea aceea la Columbia, dar apărea deseori acasă, ca să mănânce, sau să-și spele rufele, sau cine știe ce. Zicea ceva despre o listă a decanului și participarea la seminarul cuiva, și avea vocea puternică și pătrunzătoare. Când termină se făcu tăcere, dar nu pentru mult timp, pentru că părinții mei continuară exact de unde-și lăsaseră cearta înainte.

— Se pare că *nu* toată lumea trebuie să fie bancher, zise mama. Dar chiar trebuie să fie indisciplinați și imaturi? Chiar trebuie să fie așa de afurisit de delăsători?

Râsul tatei era amar.

— Și despre cine anume vorbim acum?

Cuvintele lui rămaseră în aer multă vreme. Am auzit apoi iar pași și m-am gândit că fiecare se retrăsese în colțul lui, dar mă înșelam. Din hol se auzi un oftat profund, niște mormăieli nedeslușite și o înjurătură.

— Cretin! zise David.

Am rămas cu ochii ațintiți pe tavan câtăva vreme, și când mi-am dat seama că sigur nu voi mai adormi, m-am dus în bucătărie. Citeam ziarul și mâncam o felie prea arsă de pâine prăjită când intră David. Era îmbrăcat în pardesiu, cu cravată la gât, cu părul proaspăt tuns, și arăta ca posterul de reclamă al unui colegiu biblic – probabil căpitanul echipei de dezbateri. Se uită ostentativ la ceas.

— Văd că te-ai trezit devreme, zise el. Presupun că ai o zi plină, nu? Trebuie să te uiți la televizor și să fumezi o grămadă de iarbă.

L-am ignorat și el rânji.

— Ce, azi n-ai nicio replică inteligentă să-mi servești? Poate ești încă amețit un pic – își mai face efectul iarba de azi-noapte.

— Dacă-și făcea, tocmai mi l-ai împrăștiat tu.

David izbucni într-un râs rece.

— Asta era, atitudinea de câștigător care te-a ajutat atât de mult în viață. Ține-o tot așa, Johnny, o să te ducă până-n vârf.

I-am arătat degetul și David râse.

— Nici la asta să nu renunți – o să te ajute să obții o slujbă la făcut hamburgeri. L-am ignorat în continuare, dar David nu se lăsă. Cât timp crezi c-o să te mai suporte înainte să-ți dea un șut afară din școala asta? Încă un semestru? Mai puțin? Și asta a câta e? I-am spus deja de nu știu câte ori mamei că aruncă pe geam banii pe care-i dă pe taxele tale școlare, dar…

— Dar ea n-ascultă niciun amărât de cuvânt pe care-l zici tu, David, nimeni n-ascultă. Și totuși tu vorbești în continuare.

Și eu, care credeam că ești un tip așa de deștept.

Chipul lui David se înnegură și se trase de pielea de pe gât.

— Destul de deștept să nu mă las prins de trei ori.

Am izbucnit în râs.

— Prins la ce? Cu toate lingușelile și săpăturile pe care le faci, n-ai timp de nimic altceva.

— Ai fi surprins să afli ce fac eu, șopti el, și-și strânse pumnii. Făcu un pas către mine, și m-am ridicat în picioare. Râmă ce ești, îmi zise el amenințător, și-și ridică pumnii.

Pe vremea aceea era mai înalt decât mine cu un centimetru sau doi, și mai greu cu cel puțin șase kilograme, dar nu-mi păsa. Tata intră chiar atunci în bucătărie, și David își coborî brațele. Tata avea părul răvășit și un zâmbet vag. Era încă în pijama.

— Vă întrerup? întrebă el.

David strânse din dinți, se răsuci pe călcâie și ieși afară.

Oare de unde pornise, ce anume îl mânase pe David să aranjeze aceste întâlniri – din ce sâmbure crescuseră, și unde fusese el plantat? Dormisem sub același acoperiș – eu și David, Ned, Liz și Lauren – și mâncaserăm la aceeași masă. Oare buruiana aceasta crescuse în taină chiar și atunci? Chiar așa eram de preocupați doar de problemele noastre, atât de atenți să nu atragem atenția asupra noastră în focul încrucișat dintre părinții noștri, încât nu observasem că punea stăpânire pe David? Sau eram în mod necesar orbi, pentru că aceeași tulpină întunecată se înfășură și în jurul nostru?

— Vrei niște cafea? mă întrebă Clare, readucându-mă cu o tresărire în prezent, risipind gândurile la proprietăți și daune ireparabile. Sau poate ești destul de agitat și așa.

Zâmbea, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Vreau puțin.

— Ai găsit-o pe fata aia pe care-o căutai? mă întrebă ea.

— Mai mult sau mai puțin.

— Și e bine?

— N-aș zise chiar așa, am zis eu, după o pauză.

— Nu?

Clare se uită la mine întrebătoare și pentru o clipă am fost tentat să-i povestesc și ei – despre Holly, David, despre filme, totul – și s-o întreb ce părere avea. S-o întreb dacă i se pare că are vreun sens. Impulsul m-a luat prin surprindere, dar mi-am ținut gura, și Clare se încruntă văzând că nu-i răspund. Se concentră din nou asupra ziarului și plecă la amiază, abia rostind un la revedere.

Pe la ora unu eram letargic de-a binelea, și mă apucase și o migrenă. Am luat niște aspirină, m-am întins pe canapea și am așteptat în zadar să mă slăbească puțin. Mi-am împărțit amiaza între vreo zece cărți la care nu am fost în stare să termin nici măcar primul capitol, și tot atâtea albume pe care le schimbasem înainte să ajungă la melodia a doua. Era o stare familiară de apatie, un fel de mahmureală pe care o resimțeam după ce rezolvam cazuri, care devenise din ce în ce mai rea pe măsură ce cazurile însele se răriseră. Investigația mea se terminase, cel puțin deocamdată. Rapoartele erau scrise, toate punctele puse pe i, toate semnele de punctuație la locul lor, nu mai rămânea nimic de făcut decât să-l întâlnesc pe client. Nimic de făcut. Nicăieri de mers. Nimic altceva decât mintea mea. Nu, mersi. La un moment dat, am alunecat într-un somn zadarnic.

Telefonul nu sună până după zece, și când în sfârșit catadicsi să sune, eram în pat. Era David, care se întorcea acasă de la JFK. Era răgușit și obosit, dar se înviora când i-am spus că descoperisem ceea ce voia.

— Mâine-dimineață am programul supraîncărcat, mi-a zis el. Dar o să încerc să vin după prânz.

După cum era de așteptat însă, veni mult mai repede de-atât.

De-abia se crăpase de ziuă când interfonul îmi bâzâi, și prima dată am crezut că visam. O ploaie de gheață se izbea de geamuri, și sunetul pe care-l făcea era un argument convingător să-mi trag pătura peste cap. Închisesem din nou ochii, când sună iarăși interfonul. Fratele meu era cenușiu și gârbovit pe micul ecran video. Avea capul descoperit și gulerul paltonului ridicat, și ținea încleștat la piept un ziar.

— Lasă-mă să intru, ceru el, înainte să apuc să zic ceva.

Am apăsat pe buton și am deschis ușa apartamentului și, după o clipă, am auzit pași pe scări. Intră înăuntru cu capul plecat, și cu un vârtej de aer rece agățat în haine.

— Ce s-a întâmplat, David?

Avea vocea gâtuită și pielea avea aspectul unui om înecat. La fel și ochii lui.

— Eram în drum spre birou, zise el. Aproape niciodată nu cumpăr *News,* dar azi am cumpărat unul. Nu știu de ce.

Puse ziarul pe masă.

— Ce s-a întâmplat?

Deschise ziarul la pagina a treia, și i-am urmărit degetul tremurător în josul coloanelor. Se opri la un articol ce purta titlul „Cadavru de femeie scos din râu”, la o fotografie neclară – un prim-plan foarte apropiat – al unui desen cu o pisică roșie ce stătea pe labele dinapoi și rânjea cu indiferență. Fiind mărită, imaginea era neclară și decolorată, dar tot îți puteai da seama că pisica era un tatuaj, desenat pe o bucată de carne cenușie, ce părea moartă.

# 13

În *Post* era numită Sirena din Williamsburg, căci i se găsise cadavrul sub podul Williamsburg, la capătul vestic. În afara acestei porecle poetice, articolul nu conținea nimic în plus față de ce citisem în *Daily News.* Fusese găsită duminică seara de un bărbat care aduna sticle, și până în momentul de față nu i se cunoștea identitatea. Poliția o descria ca albă, între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani, slabă, cu părul castaniu-roșcat și un tatuaj distinctiv pe picior. Cât despre ora morții, nu erau încă siguri, dar scria că fusese în apă „o vreme". Cât despre circumstanțe sau cauze, nu se spunea decât că erau „suspecte". Se pornise o anchetă a tuturor rapoartelor privind persoanele dispărute, pentru femei care se potriveau cu descrierea ei, dar detectivii Secției 7 de poliție rugau pe oricine avea vreo informație să sune la numărul gratuit.

M-am uitat la fotografia pisicii roșii din *Post;* era aceeași cu cea din *News.* Poliția nu dăduse încă publicității nicio fotografie a feței ei, nici măcar un desen, și mă întrebam care să fi fost cauza, oare cât timp plutise în East River. Am închis ziarul și l-am aruncat pe masa mare, ovală. David se uită pentru o clipă la mine și apoi începu din nou să meargă înainte și înapoi prin cameră. Eu m-am rezemat de spătarul moale al scaunului de piele și am băut puțin din apa minerală pe care ne-o lăsase Michael Metz când ne rugase să așteptăm în sala lui de conferințe.

Mike era asociat fondator la Paley, Clay and Quick – un avocat foarte bun și foarte scump de la o firmă foarte serioasă și piperată. Reputația lui bine-meritată de avocat inteligent, dur, neabătut și cu un calm înghețat în fața haosului îi păstra calendarul mereu plin, dar își făcuse timp pentru mine și David în dimineața aceea – nu numai pentru că-mi era în mod frecvent client, ci și pentru că-mi era cel mai vechi prieten. Singurul care-mi rămăsese din facultate, și asta în ciuda tuturor telefoanelor la care nu-i răspunsesem.

Se putea spune că aproape îl târâsem pe David în biroul lui Mike, deși șocul și frica îl secătuiseră de puterea de a se lupta cu adevărat. De-abia în taxi, blocați în trafic în drum spre centru, își revenise suficient cât să se înfurie.

— La naiba! strigă el, și bătu cu putere în peretele despărțitor de plexiglas. Șoferul aruncă o privire înapoi și clătină din cap. N-am timp de porcăria asta, zise David, cu vocea tremurătoare. Trebuie să mă întorc la birou.

— Biroul poate aștepta. Trebuie să vorbești cu cineva despre asta.

David clătină din cap.

— Nu trebuie să fac nici pe dracu', zise el, și puse mâna pe portieră.

L-am luat de braț.

— Ai nevoie de un avocat, David.

— Pe naiba, zise el, și-mi scutură mâna de pe el.

Dar se rezemă la loc de banchetă și restul drumului se uită fix pe geam, cu privirea golită de orice expresie.

În sala de conferințe a lui Mike, fără să ia în seamă priveliștea turnurilor de birouri învăluite în nori, făcând un făgaș în covorul scump, David își regăsise mânia.

— Făcea nenorocite de filme? mă întrebă el, pe un ton ce spunea clar că era vina mea.

Îi raportasem de trei ori deja tot ce aflasem și mă săturasem să mă tot repet, și oricum mi se părea în afara subiectului acum.

— Scurtmetraje, i-am răspuns. Făcea scurtmetraje. Dar acum avem alte lucruri la care să ne gândim.

— Mă rog.

David ridică din umeri și mai făcu o dată turul camerei. Am tras aer adânc în piept. Îmi zumzăiau prin cap mai multe întrebări din momentul în care văzusem fotografia cu tatuajul, pe care nu ardeam de nerăbdare să i le pun lui David, dar trebuia totuși.

— Când ai vorbit ultima dată cu Wren?

Se opri din mers și se uită la mine cu ochii îngustați. Își încleștă buzele.

— Am mai vorbit despre asta săptămâna trecută. Nu s-a schimbat nimic de-atunci.

— Totul s-a schimbat. Ai auzit ceva de la ea de când m-ai angajat pe mine… sau ai văzut-o?

David își încleștă mâinile de marginea mesei, și încheieturile i se albiră.

— Ce naiba insinuezi?

— Nu insinuez nimic, eu…

— Pe naiba! Lovi cu palma masa de conferințe. Imediat o să vrei să-ți spun dacă am un alibi. Doamne, am crezut că lucrezi pentru mine.

— Asta și fac, dar trebuie să știu care e situația. Și Mike va trebui să știe.

— Atunci nu te mai învârti în jurul cozii – tu crezi că am avut ceva de-a face cu asta.

— Nu asta am întrebat, i-am zis, dar nu eram sigur că spuneam adevărul.

David era sigur că nu-l spuneam.

— Aiurea, zise el. N-am auzit nimic de la ea încă dinainte de-a te angaja pe tine. N-am nimic de-a face cu asta.

Umerii îi căzură și părea să se fi dezumflat; se întoarse spre geam.

— Unde ai fost în weekendul acesta?

David râse acru.

— Am știut eu c-o să ajungem și la asta.

— Pur și simplu încerc să văd cum s-au desfășurat lucrurile.

— Sigur că da, pufni el. Am fost în Londra. Am plecat vineri după-masă și m-am întors ieri, și aproape tot timpul am fost în ședințe. E destul de bine?

Nu era, nu până nu știam când murise Holly, dar nu i-am zis și lui David asta. Am tras din nou adânc aer în piept.

— Și Stephanie? am întrebat.

David înțepeni.

— Ce-i cu ea?

— Ea ce știe despre Wren? Ce i-ai spus?

— La ce folosește să știi asta? mă întrebă, și m-am uitat doar la el fără să-i răspund. Ce – acuma crezi că ea e implicată?

— E o întrebare pe care o s-o pună și poliția.

Auzind cuvântul poliție, David se dădu cu o jumătate de pas înapoi. Își trecu o mână peste fața pământie.

— Nu i-am zis nimic, spuse el. N-am vorbit despre asta. Nu știu ce știe.

— Știa ceva, asta a fost clar când a venit la mine. Cum ai putut să nu…?

— N-am vorbit despre asta, repetă el încordat, și se răsuci pe călcâie, întorcându-se iar către geam.

Mike mă salvă să-l mai întreb și altceva. Se opri în prag, o siluetă înaltă, subțire, într-un costum gri impecabil, cu dungulițe și o cravată roșie de culoarea vinului. Faptul că era partener la firmă făcuse să-i apară riduri subțiri pe trăsăturile înguste, dar cumva avea încă fața unui student, roz de la

bărbierit, mai ușor de imaginat aplecată peste un volum prăfuit decât hipnotizând jurații și speriind alți avocați. Își trecu degetele prin părul negru rărit și se uită de la mine la David. Schiță un zâmbet.

— Iertați-mă că v-am făcut să m-așteptați așa de mult, zise el, întinzându-i mâna lui David. Am auzit multe despre tine.

David îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar în vocea lui Mike nu era niciun pic de ironie, și în zâmbet nu i se citea decât sinceritate. Era foarte bun la asta.

— Te-am văzut la televizor acum câteva săptămâni, continuă David cu prudență. Pe canalul juridic.

— A fost o zi cu foarte puține știri, replică Mike și zâmbi modest. Și acum, spuneți-mi ce se întâmplă.

Și i-am spus. La început David ezită, uitându-se fix la covor sau la imprimatele arhitecturale de pe pereți, dar strânse din dinți și reuși să prezinte toate faptele. Am spus și eu ceea ce știam, recitând încă o dată refrenul: Holly, Wren, Cassandra. Mike ascultă cu atenție și-și făcu însemnări pe un carnet galben. Nu întrerupse decât de câteva ori, ca să pună întrebări, toate despre date și ore. David concluzionă, cu un oftat epuizat, și se rezemă de spătarul scaunului, uitându-se la Mike și încercând să vadă o luminiță la capătul tunelului.

Mike își ciocăni bărbia cu degetele sale lungi. Când vorbi, în cele din urmă, vocea îi era lipsită de orice emoție.

— Nu știm încă în ce condiții a murit femeia asta. Poliția spune că sunt suspecte, ceea ce în teorie ar putea însemna sinucidere, dar…

Se uită la mine.

— Vorbesc folosind expresii foarte interesante, am zis eu. Și țin cărțile la piept să nu se știe în ce stare e cadavrul și care a fost cauza morții. Și în afară de tatuaj, n-au dat publicității nicio altă fotografie. Dac-ar fi să citesc printre rânduri, n-aș paria pe sinucidere.

Mike încuviință.

— Sunt de acord, și în orice caz, trebuie să fim pregătiți pentru cea mai rea situație, ceea ce în cazul ăsta înseamnă stabilirea făptașului unei crime.

— Dumnezeule, șopti David.

Mike îi oferi o privire plină de compasiune și continuă:

— Dacă împrejurările ar fi diferite, ar fi posibil să stăm să vedem ce se întâmplă. La urma urmei, dacă atenția presei rămâne relativ scăzută față de povestea asta, este perfect plauzibil să fi putut rata articolele din ziare, sau să nu recunoști descrierea dată, sau fotografiile cu tatuajul. În acest caz, ai putea pur și simplu să aștepți să te contacteze poliția. Nu ai câștiga niciun premiu de cetățean al anului, dar nu e ilegal, și probabil ar fi cea mai sigură cale de acțiune. Și-mi imaginez că asta fac chiar acum și ceilalți bărbați din scurtmetrajele ei – își țin răsuflarea, cu capul plecat, și se roagă. Cel puțin cei care au văzut articolele în ziare și au recunoscut tatuajul. Dar, din nefericire, nu asta e situația noastră. Situația noastră e că femeia asta te hărțuia în mod activ – te suna, venea la tine acasă, te amenința. Și trebuie să presupunem că poliția va afla asta destul de rapid, dacă și când o identifică.

— Cum o să afle? întrerupse David. Cum naiba o să facă legătura cu mine?

I-am răspuns eu:

— Ar fi probabil de ajuns să-i verifice apelurile telefonice, dar îi vor percheziționa și casa, și cine știe ce vor găsi acolo. Scurtmetrajele ei, presupun, și orice informații a adunat despre tine.

Nu credeam că David putea păli și mai tare, dar reuși cumva.

— Toate astea vor sugera poliției un motiv, zise Mike. Ceea ce înseamnă că vor dori să-ți vorbească, și, de asemenea, cu soția ta. Și se vor uita și mai atent la tine când vor afla că ai fost atât de deranjat de hărțuire încât ai angajat un detectiv particular ca s-o localizezi pe Holly. Dac-ai fost de-ajuns de supărat ca să faci asta, se vor gândi ei, ai fi putut fi în stare să faci și altceva, chiar mai disperat. Li se va părea greu de crezut că n-ai văzut povestea despre femeia necunoscută din ziare, și se vor întreba de ce – dacă n-ai nimic de

ascuns – nu te-ai adresat poliției din proprie inițiativă.

— Asta nu e o imagine prea plăcută, David, și de aceea nu cred că poți aștepta să vină poliția să te găsească. Trebuie să fii cu un pas în fața lor și să te duci tu la ei.

— Să merg la poliție?

David aproape sări de pe scaun. Se duse la geam și-și vârî mâinile în buzunare, legănându-se de pe un picior pe altul.

— Doamne sfinte, zise el încet.

— Asta ar demonstra că ești cooperant, spuse Mike. Că n-ai nimic de ascuns. Prezinți chiar tu toate faptele și astfel dezamorsezi mare parte din bănuieli.

Dar David nu-l asculta.

— „Dacă și când", ai zis – „dacă și când o identifică". Deci există șansa să n-o identifice.

— Nu prea mari, am intervenit eu. Holly avea familie, prieteni, oameni cu care lucra. Chiar dacă nu era apropiată de ei, o cunoșteau. Măcar unul dintre ei va vedea articolele în ziar și va face legătura, sau se va îngrijora într-atât încât să completeze un formular de persoane dispărute la poliție, și atunci poliția va face legătura. Și asta fără să ne mai gândim că poate are undeva înregistrate amprentele, sau ADN-ul, sau poate avea o etichetă de la vreo curățătorie de haine, sau ceva. Nu e decât o chestiune de timp.

Totuși, David nu părea să audă.

— Dacă mă duc la poliție și află presa… s-a terminat.

— Nu e o crimă să vorbești cu poliția, zise Mike.

— Dar să fiu târât în toate astea… o fată moartă, filme cu sex… nu, ăsta ar fi sfârșitul. David își frecă fruntea. Și dacă se descoperă că s-a sinucis? Sau că fata din ziar nici măcar nu e ea?

Vocea lui Mike era calmă și joasă.

— Știu câteva persoane de la secție. O să mă interesez. Dacă se dovedește că poliția crede că moartea e o sinucidere, atunci evident nu e nevoie să faci nimic. Cât

despre dacă e sau nu Wren, putem încerca să obținem o descriere mai bună a corpului – unde anume e tatuajul, dacă are semne din naștere – dar în afară de asta, nu sunt sigur cât de mult putem afla înainte.

David oftă prelung și tremurător. Se clătină pe picioare și se prăbuși într-un scaun, uitându-se la mine. Ochii îi deveniră puțuri fără fund.

— Deci îmi spuneți că sunt terminat. Poliția o va identifica, va găsi scurtmetrajele, va lua lista telefoanelor și – bang – eu sunt suspectul principal. Și singura mea opțiune e dacă m-am nenorocit acum sau mai târziu.

Mike își strânse buzele.

— Poliția va fi interesată de tine dar, din ce-a povestit John, n-o să fii singurul. Pentru început, o să vrea discute cu toți ceilalți bărbați pe care i-a filmat Wren. Și singuri, tipii ăștia dau naștere unor dubii rezonabile – și se pare că unul dintre ei a reușit s-o găsească. Și apoi mai e și individul cu care s-a întâlnit John la apartamentul ei, ca să nu mai vorbim despre toți suspecții obișnuiți: iubiți, familie, parteneri de afaceri.

— Și de unde știi că poliția o să fie în stare să-i găsească pe indivizii ăștia? întrebă David. Am înțeles că toate fețele și vocile de pe scurtmetraje au fost mascate.

— Au fost, am zis eu. Dar mai sunt și convorbirile telefonice și, dacă reușesc să găsească filmele needitate, sau dacă ținea notițe scrise, astea o să-i îndrepte în direcția bună.

— Prea mulți afurisiți de dacă, replică David, și lovi din nou cu pumnul în masă. Cât timp va dura să se întâmple toți acești dacă? Și, între timp, poliția vorbește numai cu mine, și toți afurisiții de reporteri cu camerele lor de filmat sunt în fața casei mele. Nici vorbă, clătină el din cap. Nu mă bag eu în asta.

— Nu avem prea multe pârghii în momentul ăsta, zise Mike, cu vocea calmă și convingătoare. Nu putem schimba faptul

că e foarte probabil ca poliția să se uite la tine, dar putem schimba felul în care te vor privi.

— Prin faptul că mă duc eu acolo?

— Crede-mă ce-ți spun, îi spuse Mike. E o diferență enormă între a merge singur la ei și a fi chemat.

— Poate, sau poate pur și simplu mă ofer pe o tavă de argint. Cine poate băga mâna în foc că, odată ce mă au pe mine în vizor, nu-și vor opri ancheta? Poți să-mi garantezi că n-o să se gândească la cât de ușor le-ar fi să-și construiască tot cazul împotriva mea, în loc să meargă să mai urmărească o grămadă de indivizi fără nume? Se uită la Mike și apoi la mine, și niciunul din noi nu avu un răspuns să-i dea. Și, cum se întâmplă, continuă David, presa o să mă mănânce de viu.

— Faptul că mergi la poliție din proprie inițiativă îți dă o oarecare influență și asupra presei. Putem primi asigurări de confidențialitate de la…

— Da, sigur, pufni David. Sunt sigur că astea contează foarte mult. Și la cine fac plângere când dă careva primul telefon anonim la Fox?

Mike se uită la mine și ridică o sprânceană.

— E un risc, zise el încet.

— E fatal, asta e. Dacă devine public, e fatal, fir-ar…

David își cuprinse fața în mâini și nimeni nu vorbi. Singurul sunet ce întrerupea tăcerea grea era fâșâitul aerului în conducte.

— Nu îi poți aștepta tu pe ei, i-am zis eu după o vreme. Dacă vin ei la tine…

David se îndreptă de spate. Îi revenise puțină culoare în obraji.

— Dacă mă duc la ei, nu mă duc singur.

Mike încuviință.

— Sigur că nu. Merg și eu, și va veni și John. Și vei avea de asemenea toate resursele acestei firme la dispoziție.

David scutură cu nerăbdare din mână.

— Nu la asta m-am referit. Dacă merg să vorbesc cu ei, nu mă duc cu mâna goală.

Mă duc cu alte nume.

Mike se uită la mine, nedumerit. Nu era singurul.

— Despre ce nume vorbești?

— Dacă mă duc la ei și polițiștii n-au niciun alt suspect în afară de mine, există posibilitatea să nu mai caute și pe alții. Și chiar dacă totuși caută, atâta timp cât numele meu e singurul cunoscut, eu voi fi singurul subiect al presei. Dar dacă mă duc cu alte nume – tipii din celelalte scurtmetraje, tipul care și-a angajat avocatul, tipul care te-a bătut pe tine, iubiții ei, sau pe oricine naiba mai poți găsi – atunci nu voi fi singur. O să fie o grămadă de alți oameni pe care polițiștii să se poată concentra să-și construiască un caz, și pe care să-i roadă de vii presa. Cum ai zis, spuse el, uitându-se la Mike: Vor exista o mulțime de îndoieli rezonabile.

Am deschis gura, dar mi-a trebuit un moment până să reușesc să vorbesc. Când am reușit, cuvintele îmi răsunară ca de departe.

— *Pe oricine găsesc?* }mi ceri să anchetez moartea lui Holly?

David scutură din nou din mână.

— Moartea ei, viața ei – mă rog. Am nevoie de nume pe care să le pot duce cu mine la poliție – oricine altcineva care să-i intereseze mai mult decât mine.

M-am uitat la Mike, care se ciocănea ușor cu vârful degetelor în bărbie. În ochi avea o lucire familiară și ușor perfidă. Am clătinat din cap.

— Ai uitat că asta e o anchetă activă a poliției? am zis eu. Poliția newyorkeză nu se dă în vânt după străini care se ușurează în grădina lor când îi taie capul, și cu atât mai puțin când străinul respectiv e un detectiv particular, al cărui frate e un suspect probabil.

Mike încuviință încet.

— Bineînțeles, dar David are și el dreptate într-un fel. Femeia asta ducea o viață foarte riscantă – scurtmetrajele ei stau mărturie a acestui fapt – și e important ca poliția să fie conștientă de lucrul acesta în timp ce hotărăsc direcția anchetei, și

înainte să se fixeze asupra unui suspect. Ar trebui să dea de gândit și procuraturii, când se analizează care cazuri pot fi câștigate și care nu. Am clătinat mai viguros din cap, dar Mike nu mă băgă în seamă. Și nu se poate spune că n-ai mai făcut lucruri de genul ăsta: verificarea de ipoteze, găsirea de noi martori, identificarea contradicțiilor – dezvoltarea de teorii alternative.

— Dar de obicei o fac după punerea sub acuzație, când au un acuzat și capete de acuzare clare, se apropie procesul și poliția și-a terminat ancheta – „terminat" fiind cuvântul cheie. În cazul ăsta, nici n-a început încă.

— Dar ai mai *făcut* asta și înainte. Relația ta cu clientul e mai delicată de data asta, dar nu e o problemă insurmontabilă. Nu trebuie decât să fii foarte meticulos cu rapoartele tale, și cu ierarhia custodiei oricărei dovezi pe care o găsești – dar oricum tu ești mereu atent la lucrurile astea. Poliția n-o să fie încântată, dar ar trebui să fie acceptabil.

David se uită la mine cu ochii îngustați.

— E absolut necesar să faci asta pentru mine, la naiba, zise el. Și de când îți pasă ție pe cine enervezi?

Era aproape ora unsprezece când David plecă la birourile Klein & Sons, arătând încă fragil, dar cu cravata îndreptată la gât și având cel puțin o parte a atitudinii sale tipic abrazive remontată. Mike îl asigurase de mai multe ori că-l sună dacă află cea mai mică informație despre femeia moartă de la contactele sale din poliție, dar îl avertiză să nu fie optimist. Chiar și așa, David era plin de speranțe când ieși din sala de conferințe. Mike oftă și își puse în pahar restul apei minerale.

— Ar trebui să fiu enervat pe tine că nu-mi răspunzi la telefoane, zise el. Dar cel puțin când apari în sfârșit, îmi aduci un client nou. Așa că presupun că suntem chit.

— Mai așteaptă puțin. După încă niște întâlniri cu David o să-ți dorești să fiu în continuare dat dispărut.

— Este… intens, zâmbi Mike. Și având în vedere lucrurile pe care mi le-ai zis despre

familia ta, nu e tipul de client la care m-aș fi așteptat.

— Și eu sunt la fel de surprins.

— Deci asta nu-i o apropiere?

— E o slujbă.

Mike se uită cu atenție în pahar și își ascunse astfel în mare măsură privirea sceptică.

— Te-ai gândit la un plan?

— Știu unde să încep: caut acasă la ea, vorbesc cu vecinii, cu familia, cu Krug sau cu oricare alți oameni pe care îi găsesc – toate chestiile obișnuite. După aceea, citesc și reacționez.

— Dar prietena ei – actrița?

— Jill Nolan? Ea ar putea fi o problemă. Nu sunt sigur cât de mult aș obține de ea la telefon – deja i se ridicaseră antenele când am vorbit ultima dată – și, dacă n-a văzut povestea cu Sirena din Seattle, nu vreau s-o fac să se gândească la Holly mai mult decât se gândește deja.

Mike încuviință și bău și ultimele picături de apă.

— Presupun că micul hobby al fratelui tău te-a luat prin surprindere, zise el. Am încuviințat. Crezi că ne-a spus tot ce era de spus?

— Știu sigur că nu, am replicat eu. Nu vrea să vorbească despre Stephanie, de exemplu.

— Crezi că asta e tot?

— Dacă-mi ceri să garantez pentru el, nu pot. Știu din ce în ce mai puțin despre el pe zi ce trece.

— Mă întreb numai dacă o să ne mai cadă ceva în cap în ultima clipă.

— Clienții mint.

Mike se încruntă.

— Fratele tău are o grămadă de chestii scoase la mezat acum – căsnicia lui, ba poate chiar și slujba, ca să nu mai vorbim de vânătaia pe care toată chestia asta o s-o provoace firmei Klein & Sons. Situația e suficient de putredă și fără să mai aibă secrete.

— Predici unei babe surde, i-am zis eu. Dacă eu aș fi polițistul la cazul ăsta, și aș

avea de ales între a-mi petrece timpul prețios de anchetă cu un tip care a fost deja terorizat să apară într-unul din scurtmetraje sau cu tipul care tocmai era în curs de a fi terorizat când a murit Wren, știu bine pe care l-aș alege.

Mike dădu grav din cap.

— Și fereastra de timp cu care lucrăm nu e mare. Dacă necunoscuta moartă e într-adevăr Wren, poliția ar putea bate la ușă foarte curând.

Am încuviințat și eu.

— Într-o săptămână sau două, mă gândesc. Nu mai mult.

# 14

Înghețul se transformă în lapoviță spre după-amiază și în Brooklyn trotuarele erau acoperite de o mâzgă alunecoasă. De pe hanorac mi se scurgeau stropi de zăpadă topită și la picioare mi se formase deja o băltoacă în holul blocului lui Holly Cade, care și acum mirosea foarte tare, deși de data asta a clor, nu a putreziciune. Interfonul era în continuare stricat și, dacă nu mă înșelam, lipseau chiar mai multe nume de pe butoane.

Am apăsat butonul de la 3-G, apartamentul lui Holly, și n-am primit niciun răspuns. Nu eram surprins. Am încercat la vecinul ei furios și curios, domnul Arrua, de la 3-F. Și aici liniște. Am apăsat la întâmplare pe încă șase butoane, dar cele trei voci care răspunseră – una în engleză și două în spaniolă – voiau să știe cine naiba eram înainte să-mi dea drumul înăuntru. Ușa interioară era bine încuiată, și deși aveam mănuși de vinil, o șurubelniță și un mic șperaclu în buzunar, nu eram sigur că voiam să le folosesc încă. Am ieșit afară.

La intrare erau câteva trepte metalice și jos o ușă de metal. Era grea și impozantă, având și o încuietoare mare, care sigur ar fi ținut la distanță pe oricine, dacă n-ar fi fost paharul de carton îndoit pe care cineva-l folosise să o blocheze. Am intrat pe acolo, am trecut pe lângă spălătoria întunecată și am ajuns la lift.

Ușa de la 3-G era și acum încuiată, și nu era mai zgâriată decât data trecută; am răsuflat ușurat că nu avea pe ea sigiliul poliției. Am bătut la ușă, așteptându-mă să nu primesc niciun răspuns, și n-am fost dezamăgit. Apoi m-am întors către 3-F. Am bătut de două ori și am auzit târșâit de papuci și un scârțâit metalic lângă vizor.

— Da? zise vocea subțire de după ușă.

— Domnule Arrua? Am fost aici și săptămâna trecută, s-o caut pe vecina dumitale și aș…

— Îmi amintesc de tine. Mi-ai dat cartea ta de vizită și eu ți-am spus să mă lași în pace.

— Da, eu eram, am răspuns. Mă întreb dac-am putea discuta puțin.

— N-am avut nimic să-ți spun atunci și n-am nimic să-ți spun acum.

— Ai văzut-o pe Holly în ultima vreme?

— Știi numărul ăsta: nouă-unu-unu?

— Nu am nevoie demult timp, domnule Arrua, și pot plăti pentru deranj.

— Văd că ai probleme cu auzul, zise el, dar nu mai amenință cu poliția. Ce ești, detectiv particular sau așa ceva?

— Da.

Arrua chicoti în spatele ușii închise.

— Și cât costă timpul meu?

— Spune-mi dumneata.

Pentru o vreme nu se auzi nimic, și m-am gândit că-l pierdusem, dar nu se întâmplă așa.

— Cum e vremea afară? mă întrebă el.

— Urâtă, i-am răspuns. E lapoviță și trotuarul e ca un patinoar.

— Așteaptă, zise Arrua.

Se îndepărtă de ușă târșâindu-și picioarele, reveni târșâit în mai puțin de un minut, și lângă piciorul meu se ivi o bucățică de pagină de caiet.

— Piața e după colț, zise el.

Prețul timpului lui se ridică până la urmă la două pungi de cumpărături: cafea, lapte condensat, ouă, o pungă de orez, un borcan de sos de caramel, două papaya, o pâine și șervețele de hârtie. Arrua deschise ușa la 3-F și-mi luă pungile din mână, iar eu l-am urmat prin coridorul scurt în camera de zi.

Era un bărbat scund, în haine uzate, dar bine întreținute, pantaloni kaki, un pulover gri și o cămașă albă. Apartamentul era în mare măsură asemănător. Camera de zi era un dreptunghi îngust cu pereți albi și dungi bej pe margini, iar dușumelele trecuseră prin vremuri grele, dar fuseseră totuși cernite de curând. Avea două ferestre ce dădeau spre scara de incendiu și erau întărite cu obloane de metal. În fața lor era o canapea cu tapițerie gri, cu brațele zdrențuite și cârpite cu grijă. Într-un colț era un mic corp de bibliotecă, încărcat cu volume cu titluri spaniole și deasupra câteva tablouri. O fotografie decupată dintr-un ziar și îngălbenită sub sticlă: echipa de fotbal din Argentina în alb-albastru, și golul faimos „mâna lui Dumnezeu” al lui Maradona din meciul cu Anglia. Lângă ea, o plăcuță în onoarea a douăzeci și cinci de ani de serviciu pentru Autoritatea Metropolitană de Tranzit – la revedere și cu bine, inginer la întreținerea motoarelor, Jorge Arma. Lângă ea, o altă fotografie, alb-negru, cu o femeie palidă și drăguță, care părea bolnavă, într-o rochie cu guler înalt. Soție, mamă, soră, fiică – oricine o fi fost, aveam impresia că nu supraviețuise bolii, și că asta se întâmplase cu multă vreme în urmă.

Arma îmi arătă cu un gest canapeaua și se duse în chicinetă. M-am așezat și l-am privit punându-și alimentele în minifrigider și pregătind un ibric de cafea pe mini aragaz. În

timp ce aroma de cafea umplea camera, își prăji niște felii groase de pâine și deschise borcanul cu sos de caramel. De undeva apăra o pisică tărcată, care i se frecă de picioare și se uită la mine pieziș.

Arma avea șaptezeci și ceva de ani, era slab, cu înfățișarea unui soldat, dar cu pașii șovăielnici. Părul îi era grizonant, tăiat scurt, și pielea, palidă și pergamentoasă. Era bine bărbierit și în jurul gurii avea șanțuri adânci, iar ochii palizi aveau o privire încăpățânată și certăreață. Turnă cafeaua și așeză cești le pe o tavă. Duse tava la măsuța de cafea din lemn de stejar și se așeză într-un fotoliu în fața mea. Își adăugă lapte condensat în cafea, sorbi o dată și oftă.

— Numai micul dejun îmi mai place zilele astea, zise el. Așa că asta mănânc la fiecare masă. Servește-te.

Își unse pâinea prăjită cu sos caramel. Mi-am turnat și eu lapte condensat în cafea și am băut. Era densă, dulce și tare. Am oftat și eu.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Holly, domnule Arma?

— Cred c-ai putea să-mi spui George. Am văzut-o pe hol, acum vreo două săptămâni, poate. Nu-i țin eu socoteala.

— De obicei o vezi mai des?

Ridică din umeri.

— Cam de trei, patra ori pe lună. Eu mă culc devreme și mă scol devreme, și ea cred că are un program diferit. Pe vremuri știam tot blocul – toți vecinii – dar acum, nu.

Ridică din nou din umeri.

— Deci n-o cunoști cu adevărat pe Holly?

— O știu cât să-i dau bună ziua.

— E o vecină bună?

Arrua se uită la mine și mai sorbi din cafea.

— Sigur.

Am ridicat o sprânceană.

— Data trecută când am fost aici, te plângeai de gălăgie.

— Ai făcut circ în fața ușii mele.

— Dar te-ai purtat ca și cum n-ar fi fost prima oară.

Arrua își înclină capul.

— N-am nicio problemă cu ea, zise el. Își vede de treburile ei și în general respecta liniștea. Dar oamenii pe care-i aduce la ea

fac scandaluri. Urlete, tropote, uși trântite – uneori se aude de parcă trec prin pereți.

— Se ceartă sau dau petreceri?

— Nu e nicio petrecere, zise el.

Pisica își frecă fruntea de glezna lui și toarse prelung.

— Ceartă cu urlete sau cu bătaie?

— Urlete și lucruri aruncate de pereți. Mai mult de atâta, nu știu.

— Și au fost multe certuri?

Arrua se gândi.

— Poate zece în total.

— Recent?

Ridică din umeri.

— Ultima dată acum vreo două săptămâni, cred. Înainte de asta, multă vreme nu – din vară sau de la începutul toamnei.

— Cu cine se ceartă?

Arrua mușcă din pâine și clătină din cap.

— Sunt prea bătrân să mă bag în așa ceva.

— Nu te bag în nimic, George – nu i-aș face eu așa ceva unui om care știe să facă o cafea atât de bună.

Pe buze îi flutură un zâmbet pentru o clipă, deși privirea îi rămase sceptică.

— Asta nu ajunge nicăieri mai departe de mine.

Arrua încuviință încet, de parcă ar fi făcut-o împotriva voinței lui.

— Prietenul ei, cel mai mult – fostul ei iubit, cred. Se luau la harță ceva de groază.

— Ai idee din ce motiv?

Arrua clătină din cap.

— Îl auzeam zbierând și trântind lucruri, dar nu știu ce zicea.

Am mai sorbit din cafea și am stat pe gânduri o vreme.

— Și nu te-ai plâns de asta?

Arrua încuviință.

— Și?

— Am bătut la ușă și ea a zis că-i pare rău și lucrurile se linișteau pentru o vreme – dar uneori nu pentru multă vreme.

— Nu te-ai dus niciodată la administrator sau mai știu eu?

Arrua se coloră puțin la față.

— Am șaptezeci și nouă de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Nu vreau să mă bag

în chestii de genul ăsta.

— Ce gen de chestii, George?

Se foi în fotoliu și-și trecu degetul subțire pe suprafața cănii.

— Ultima dată când am fost acolo, a răspuns la ușă prietenul ei. Mi-a zis să-mi văd naibii de treabă și că dacă nu o să…

Arrua se înroși mai tare și se uită la pisica adormită la picioarele lui.

— Nu știu… a zis niște mizerii despre ce-o să-i facă lui Diego al meu. Clătină din cap. Ea a încercat să-l oprească, dar el a împins-o la o parte. După aceea, nu m-am mai plâns. Cum am spus, sunt prea bătrân.

Am tras adânc aer în piept.

— Nu știi cum îl cheamă pe tipul ăsta? Arrua scutură din cap. Cum arată?

— E alb, brunet, de vreo treizeci de ani și ceva, cred. Înalt – mai înalt ca dumneata, cred.

— De câtă vreme nu mai vine pe aici?

— Nu știu, poate că din iulie sau august.

Am reflectat o vreme.

— Ai zis că se certa *cel mai mult* cu fostul ei iubit. Asta înseamnă că are și alți vizitatori gălăgioși?

— Acum o lună a fost un individ care a bătut la ușă la ea foarte tare.

— Ce voia?

— Nu știu. Nu știu dac-a reușit măcar s-o vadă.

— L-ai mai văzut și înainte de asta, sau de atunci încolo?

Arrua chicoti și clătină din cap.

— Nu era genul de om care se învârtește de obicei pe aici.

— Ce gen de om era?

— Mie mi s-a părut că e bancher sau poate avocat – cărunt, costum negru, cămașă albă, cravată la gât. Nu prea vezi așa ceva pe la centrul comunității.

Am dat din cap.

— A mai venit și altcineva pe la ea?

— A fost o femeie acum câteva săptămâni, și ea s-a pus pe plâns și zbierat. Brunetă,

de treizeci și cinci, poate patruzeci de ani – n-am reușit s-o văd prea bine.

— Și altcineva?

— Păi mai e și noul iubit.

— Cât de nou?

— De câteva luni, poate.

— Și cu el se ceartă?

— Eu nu-i aud.

— Știi cum îl cheamă? Arrua clătină din cap. Știi cum arată?

— Sigur – și dumneata știi.

Am ridicat o sprânceană și mi-a zâmbit.

— El e tipul care ți-a dat șuturi pe coridor.

N-am mai avut alte întrebări pentru Jorge Arrua, așa că mi-am terminat cafeaua și i-am mulțumit, apoi l-am auzit încuind ușa în urma mea. După aceea am început să urc scările.

Pe ușa de metal ce ducea pe acoperiș era o avertizare de alarmă, dar sârmele ce fluturau libere la ușă făceau amenințarea prea puțin convingătoare. Am reușit s-o deschid aproape fără să scârțâie. Afară, lapovița se transformase în ninsoare și văzduhul era alb.

— Grozav, am șoptit.

Am mers la marginea acoperișului și m-am uitat în jos, în pasajul îngust dintre blocul lui Holly și clădirea vecină.

Scara de incendiu era acoperită cu o crustă de gheață, zloată și dedesubt decenii întregi de rugină. Mica poartă fixată la întâlnirea cu linia acoperișului scoase un sunet strident ca de metrou când am tras de ea, dar nu se deschise nicio fereastră dedesubt și nu apăru niciun cap să vadă ce fac. M-am împiedicat și am alunecat de vreo șase ori până am ajuns jos și, când m-am ghemuit în fața ferestrelor lui Holly, aveam coatele julite și genunchii leoarcă.

Ferestrele erau încuiate și, ca acelea ale vecinilor, păzite de un grilaj metalic. M-am uitat printre zăbrele în apartament. Era chiar mai mic decât al lui Arrua, o singură cameră pătrată cu o nișă pe post de bucătărie într-o parte, baia în alta, o saltea într-un colț, și ceea ce păreau a fi toate obiectele din apartament împrăștiate pe jos. Mi-am pus șperaclul la o parte. Cineva mi-o luase înainte.

# 15

— O spargere? întrebă Mike Metz.

— Mă îndoiesc, i-am răspuns eu. Cel puțin, nu în stilul tradițional. Ferestrele erau intacte și tot așa și ușa, deci oricine a fost avea o cheie – și nu l-a interesat televizorul, iPod-ul sau cele trei monitoare LED destul de scumpe.

Mi-am rezemat telefonul de umăr și mi-am pus niște iaurt într-un castron.

— Ai văzut toate astea?

— Apartamentul nu e mare. Însă nu i-am văzut calculatoarele sau orice alt echipament video.

— Crezi că toate astea au fost acolo la început?

— Era o masă cu un modem, o imprimantă și toate monitoarele, plus un mănunchi de cabluri libere atârnând pe o parte. Și pe jos erau trei cutii – trei – de camere video digitale. Două erau deschise și goale. N-am putut vedea într-a treia.

Mike plescăi din limbă.

— Mai lipsea ceva?

— Era un fișet răsturnat pe o parte. De unde eram eu toate sertarele păreau goale, dar n-am văzut niciun dosar nicăieri. N-am văzut nici CD-uri sau casete video.

— Deci, cineva căuta… ce?

— Eu mă gândesc că lucrările ei.

Mike înjură încet.

— Cineva interesat de lucrările ei și cineva cu o cheie.

— Presupun că se poate să-i fi dat chiar ea drumul înăuntru – dar oricum asta implică o persoană care-o cunoștea.

— Ca de pildă noul ei iubit. Sau poate fostul.

— Ăsta e răspunsul dat de speranțele noastre, am zis eu. O discuție cu ei este în capul listei mele de priorități.

— Vecinul nu le știa numele?

— Nu, dar sper că soră-sa sau cumnatul ei știu. Mă duc iar la ei mâine-dimineață.

Mike scoase un sunet vag de asentiment.

— Dar ceilalți vizitatori ai ei – femeia, tipul la costum – vecinul ăsta nu știa nimic despre ei?

— Numai descrieri vagi.

— Nu ți-a venit nicio idee când le-ai auzit?

— Tipul în costum s-ar putea să fi fost avocatul despre care mi-a vorbit asistentul lui Krug. Sau nu. Femeia putea fi oricine.

Mike rămase tăcut pentru câteva clipe și aproape că-i puteam auzi rotițele învârtindu-i-se în cap.

— N-ai intrat înăuntru? m-a întrebat în cele din urmă.

— Ar fi trebuit să forțez fereastra și grilajul, și asta n-ar fi făcut decât să creeze probleme cu poliția. Încălcarea proprietății e destul de gravă, dar e mult mai rău să le stric o posibilă scenă de crimă, și dacă află că le-ai făcut pe amândouă devine mult mai greu să-i convingi că nu ai falsificat dovezile. Și, că veni vorba de poliție, ce vești ai de la contactele tale?

— O să vorbesc cu tipul mâine la prânz, zise Mike.

— Muncă grea.

— Tu nu l-ai văzut cum mănâncă.

Am închis telefonul și am mâncat niște iaurt. Afară se așternuse polei peste mâzgă și cerul nopții era traversat de nori. Zăpada din această după-amiază nu fusese decât o păcăleală, nu atacul promis, ci doar o expediție de recunoaștere. Totuși, echipele de știri de la televiziunile locale erau într-o stare frenetică de anticipare. Pălăvrăgeau neobosit despre plugurile de zăpadă, sare, închideri și amânări, și numai un război ar fi putut să-i facă mai fericiți. Furtuna era o veste bună și pentru David, ca de altfel orice altă poveste care ocupa timpul de emisie și centimetri de coloană în ziare, împingând-o pe Sirena din Williamsburg departe de ochii publicului. Dacă dădea norocul peste el, furtuna de zăpadă avea să fie urmată de divorțul scandalos al vreunei vedete.

La televizor, o femeie cu părul aspru gesticula către o hartă meteorologică, albă de la Maryland până în Massachusetts, și la vest de Ohio Valley. Am dat sonorul mai tare. Spunea că furtuna va lovi New Yorkul mâine după-amiază la un moment dat. Nu puteam decât să sper că nu va fi decât după ce mă voi întoarce de la Wilton.

Nicole Cade era în Toronto, îmi spuse Herbert Deering, blocată la aeroport de furtuna care nu ajunsese încă până la

noi, și profund nefericită. Ceea ce explica de ce, la a doua mea vizită, am reușit să intru efectiv în casă.

— Nu se știe când o să reușească să curețe pistele de decolare, zise el. Și cine știe cum vor fi pe atunci aeroporturile de aici. S-ar putea să treacă zile întregi până se va întoarce.

Ideea aceasta nu părea să-l copleșească întru totul de jale.

Mă conduse într-un birou plin de rafturi de cărți, cu o canapea de mătase în dungi și fotolii asortate, și un foc în micul șemineu de cărămidă. Ardea în liniște în spatele ușilor de sticlă, dând lumină, dar nu și căldură. Am luat loc pe canapea și Deering își așeză cu atenție corpul masiv pe un fotoliu, la fel de confortabil ca un hipopotam la operă. Se uită la mine și apoi se uită agitat în jur prin cameră, de parcă nu avea de obicei voie să intre aici și se aștepta în orice clipă să i se poruncească să iasă. Își trecu o mână peste părul subțire și ciufulit.

— Credeam că Nikki ți-a dat adresa lui Holly, zise el.

Am dat din cap că da.

— Da, încă nu am reușit să dau de Holly acolo. Speram că unul din voi ar putea avea vreo idee pe unde aș putea-o găsi.

Deering își frecă bărbia cu dosul palmei. Când se bărbierise se tăiase în mai multe locuri. Pe gât mai avea încă agățată o mică bucățică de hârtie igienică, pătată la mijloc cu o picătură de sânge. Avea ochii roșii și vocea moale, și m-am întrebat dacă nu cumva era mahmur.

— Nu știu, zise el. Cum ți-am spus și data trecută, nu ținem legătura.

— Dar tot trebuie să-i știți câțiva prieteni un iubit, poate…

Deering clătină din cap și-și frecă mâinile de pantalonii reiați.

— Serios, nu-i știm. Chiar și când auzeam mai des vești de la ea, tot nu știam chestii din astea.

— Nu? am zis eu, și i-am zâmbit într-un fel ce speram că pare încurajator. Când auzeați mai des vești de la ea?

Mă privi derutat, prin ochii mijiți.

— Când…?

— Adică, acum câteva luni, sau ani? Cam când?

— Ea și Nikki n-au fost niciodată apropiate, și după primul an de facultate aproape că nu ne-a mai căutat. Când s-a mutat în oraș, am auzit de la ea chiar și mai puțin.

— Știai pe careva din Gimlet Players?

Numele îl luă prin surprindere.

— Trupa aia de teatru cu care a fost? Am încuviințat. Nu am văzut niciodată nicio piesă. N-am văzut-o niciodată în nimic.

— V-ați întâlnit vreodată cu alți membri din trupă?

— A fost un tip care a venit aici.

— Ce tip?

— Un actor din trupă. A adus-o cu mașina aici de câteva ori, ca să-și ia de aici niște lucruri. Cred că erau împreună.

— Gene Werner?

Deering ridică din umeri.

— Poate. Nu-mi amintesc.

— Când a fost asta?

— Prima dată? Acum vreo doi ani, poate. Și apoi din nou vara trecută.

— Vara asta? am întrebat eu, și el încuviință. Îți amintești cum arăta?

Deering se trase de mânecile cămășii de flanel și se gândi câteva clipe.

— Era un tip înalt, cu părul șaten, lung, cred, și o mică bărbiță, un cioc, știi. Arăta bine pentru un bărbat, părea să fie actor sau așa ceva.

Gene Werner.

— Și e iubitul ei?

— Așa părea.

— L-ai mai văzut de atunci?

— Numai de astea două ori.

— A mai adus vreodată pe altcineva aici?

Un lemn trosni și fu mistuit de flăcări în șemineu și Deering tresări. Scutură din cap.

— Aproape că nu vine pe aici nici ea.

— Nici de sărbători sau de zile de naștere? Deering dădu din cap că nu. Când a fost aici ultima dată?

Își miji din nou ochii și ridică din umeri.

— Poate că în vară, când a apărut cu tipul ăla, sau poate că a mai fost o dată și după

aceea. Oricum, a fost mai demult. Luni de zile.

— Crezi că soția dumitale și-ar aminti mai bine?

Gândul că aș putea s-o întreb îl îngrozi.

— În vară a fost ultima dată – sunt sigur.

— Nu are cumva prieteni în oraș? Cineva cu care să fi păstrat legătura?

Deering își luă ochelarii de la ochi și-i curăță de poala cămășii.

— Eu n-am auzit de nimeni, zise el.

— Dar colegi de facultate?

Deering ridică vag din umeri.

— Îmi pare rău, zise el.

Am dat din cap.

— Și Holly nu merge la Brookfield, să-și viziteze tatăl?

Deering păli.

— Nu, răspunse el.

— De unde știi? l-am întrebat, și se uită lung la mine. Adică, cum ai putea ști dacă nu s-a dus cumva acolo să-l vadă?

Deering clătină din cap.

— Nu s-ar duce. N-are nimic să-i spună.

Încă un lemn se prăbuși în foc și m-am uitat împreună cu Deering la jar și la cenușa ce plutea împrejur.

— Ce s-a întâmplat cu Holly de nu vorbește cu familia ei? am întrebat după o vreme.

Deering se uită iar cu precauție în jur prin cameră, de parcă s-ar fi temut că va apărea cineva în prag, poate Nikki. Își prinse bărbia groasă între degetul mare și arătător.

— Nu e nimic extraordinar, zise el încet. Părinții lor se certau foarte mult și fetele s-au coalizat cu câte unul – Nikki de partea tatălui ei și Holly de a mamei – și apoi, mama lor a murit exact când Holly începea liceul. Ăsta e un moment dificil pentru orice copil, și Holly a fost furioasă de atunci încolo – pe Frederick, pe Nikki, chiar și pe maică-sa. De când o cunosc eu, Holly a fost furioasă pur și simplu pe toată lumea.

Deering se uită din nou la focul care se stingea. Afară, începea să ningă.

# 16

Furtuna începu încet, fără vânt, și, deși străzile erau înțesate de oameni care fugeau de la lucru sau de la școală și-și făceau ultimele cumpărături disperate la supermarketuri, m-am întors în oraș fără incidente și am înapoiat mașina închiriată în starea în care o primisem. Înapoi în apartament la mine, am ascultat un mesaj de la Clare – „O să trec mai târziu pe la tine, cu cizme de eschimos cu tot” – apoi mi-am turnat un pahar de apă și mi-am deschis carnetul.

În vremuri imemoriale, pe când nu încercam decât s-o găsesc pe Holly Cade, Gene Werner nu-mi răspunsese la niciun telefon. În cele din urmă, am reușit să ajung unde voiam și fără ajutorul lui, și nu mai fusese necesar să insist. Dar asta fusese atunci. Acum știam că Werner și Holly fuseseră împreună chiar vara trecută, și descrierea vagă a lui Jorge Arrua a fostului iubit certăreț al lui Holly – „alb, brunet, de vreo treizeci de ani și ceva… înalt” – nu mai suna acum atât de vag. Mi-am răsfoit carnetul de notițe până am găsit numărul de telefon și adresa lui Werner.

Îmi răspunse o voce profundă, de crainic de știri, dar nu era decât robotul, care se pare că era din nou în stare de funcționare. I-am lăsat încă un mesaj. M-am uitat la adresa lui, pe West 108th Street. M-am uitat apoi afară, la orașul ce se albea de zăpadă și m-am gândit să încerc totuși. Mi-am luat blugi și cizme, un pulover cu gât și hanoracul. I-am lăsat un bilet lui Clare și m-am îndreptat spre ușă.

Când am ieșit în stradă, ningea mult mai puternic. După doar câțiva metri, părul îmi era alb și, când am ajuns la intrarea în stația de metrou de pe Fourteenth Street, dârdâiam deja de frig. Când am urcat iar treptele să ies în stradă, pe 110th Street și Central Park West, bătea vântul și se aprindeau felinarele. M-am îndreptat spre sud-vest.

Strada lui Werner era un amestec heteroclit – câteva case de cărămidă restaurate cu grijă, câteva verișoare de-ale lor în paragină și cu scânduri la uși și la ferestre, câteva blocuri de locuințe sociale din anii șaptezeci, înfiorător de urâte, și un centru pentru bătrâni ce arăta chiar mai rău, din anii optzeci – toate mărginite, de ambele părți, de blocuri de apartamente de închiriat într-o paragină dezolantă. La un capăt al străzii era o cafenea și la celălalt o pizzerie. Blocul lui Werner era în mijloc, o clădire de cărămidă de patru etaje, fără scânduri la ferestre, dar în niciun caz restaurată. Era pătată cu funingine și ușa de la intrare era de sticlă, cu plasă și bare metalice. Interfonul era afară, fixat la intrarea în nișă.

Erau câte trei apartamente pe fiecare etaj; Werner era în 2-B. Am apăsat îndelung soneria, dar n-am primit niciun răspuns. Am încercat la vecinii lui și același rezultat. M-am tras înapoi pe trotuar și m-am uitat în sus. Toate ferestrele de la etajul doi pe care le puteam vedea erau întunecate. Între blocul lui Werner și cel vecin era un pasaj îngust, iar cam la șase metri distanță era o ușă laterală, cu o lumină de siguranță deasupra, dar aleea era protejată de o poartă înaltă de metal, pe care nimeni nu fusese suficient de amabil s-o lase deschisă. Mi-am scos mobilul și am încercat încă o dată numărul lui Werner. Din nou mi-a răspuns robotul. Mi-am vârât la loc mobilul în buzunar și m-am dus la colțul străzii, la pizzerie.

Erau cam șase mese la dreapta, toate goale, și la stânga tejgheaua. Omul de la tejghea învârtea aluat și asculta muzică forró la radioul dat foarte tare, abia ridicându-și privirea când am intrat. Am comandat o felie și un Pepsi. Îmi puse o felie mare de pizza în cuptor și-mi umplu un pahar înalt cu gheață și suc. Am dus paharul la o masă de lângă geam și mi-am așteptat pizza, uitându-mă prin ninsoare la fațada blocului lui Werner.

Am făcut felia să-mi țină mult și tot așa și sucul, și tot timpul cât am mâncat, n-am văzut decât o singură persoană intrând pe ușa blocului lui Werner. Era o femeie scundă și grăsuță, cu un palton lung și pufos și păr foarte creț ce-i exploda de sub căciulița albă împletită. Intrase însă în clădire înainte să apuc să fac vreo mișcare. Un minut mai târziu am văzut o lumină aprinsă la ultimul etaj. Îmi aruncam șervețelele unsuroase când a apărut a doua persoană. Era un bărbat înalt într-un hanorac roșu, și sub zăpada adunată pe cap avea părul negru. Ducea două sacoșe de cumpărături și le așeză pe trotuar cât se căută în buzunare. Am alergat la ușă, închizându-mi fermoarul la haină din mers.

— Gene, l-am strigat, în timp ce traversam strada. Nu s-a întors spre mine. Hei, Gene, am zis din nou, ajungând lângă el.

Își scoase un inel gros de chei din buzunar și se aplecă să-și ia sacoșele. Se uită la mine cu curiozitate.

— Ha? zise el.

Dacă nu cumva lui Werner i se deformase dantura și-i apăruseră din senin cicatrice enorme de acnee de când îi făcuse Terry Greer fotografiile acelea în bar, atunci acesta nu era el.

— Scuze, i-am zis. Te-am confundat cu altcineva. Trebuia să mă-ntâlnesc cu Gene, dar n-a apărut. Gene Werner – îl cunoști?

Pe chipul bărbatului apăru o strâmbătură de dezgust.

— Știu cine e.

— Trebuia să mă întâlnesc cu el aici acum o jumătate de oră. Nu l-ai văzut cumva?

— Nu în ultima vreme, zise el.

Își vârî cheia în broască și deschise ușa. L-am urmat îndeaproape și am ajuns până pe prag. Se întoarse însă și împinse ușa cu cotul s-o închidă. Am oprit-o cu piciorul.

— Te superi dacă aștept înăuntru? E foarte frig afară.

Clătină din cap că nu.

— Nu se poate – regulile blocului. Îmi pare rău, omule, și împinse cu forță ușa.

Nu aveam nimic de câștigat dintr-un concurs de îmbrânceli; mi-am tras piciorul înapoi.

— Îți amintești când l-ai văzut ultima dată? l-am întrebat în timp ce se închidea ușa.

Bărbatul ridică din umeri și clătină din cap.

— Îmi pare rău, repetă.

Își duse sacoșele la lift și se uită la mine prin geam până m-am îndepărtat.

Era deja acum complet întuneric și ningea mult mai tare. Și vântul era mai puternic, viscolind printre clădiri și răsucind zăpada în vârtejuri ametitoare. Sulițe de aer înghețat îmi intrau pe sub guler și pe la mâneci. De cealaltă parte a străzii, se stingeau luminile la pizzerie, și la cafenea grilajul de protecție din metal era deja rulat până jos. M-am îndreptat spre est, către metrou.

L-am zărit după doar câteva case, când ieși din umbra centrului de bătrâni și începu să mă urmeze cu mers târșâit. N-ar fi putut fi mai penibil ca urmăritor nici dacă ar fi bătut toba. Și l-am recunoscut imediat, de la hanoracul cenușiu, bocancii de motociclist și umerii largi, până la fața lată cu trăsături micuțe: Babyface, noul iubit al lui Holly.

Știam că nu mă urmărise pe 108th Street – ar fi fost imposibil să nu-l observ când am venit – ceea ce însemna că-mi luase urma la blocul lui Werner. Ceea ce însemna că îl supraveghea. Va trebui să-mi amintesc să-l întreb de ce. M-am oprit la colțul dintre 108th și Central Park West și m-am uitat ostentativ la ceas. Babyface se piti după un furgon. Cel puțin era sârguincios, băiatul.

În Central Park West nu prea era trafic: doar câteva taxiuri mergând încet spre sud, derapând când li se aprindeau luminile de frână, un camion FedEx pe 106th Street, livrând numai Dumnezeu știe ce pe viscolul acesta, un autobuz numărul 10 urcând huruind strada și altul venind din direcția opusă. De cealaltă parte a străzii, Central Park era un peisaj

văzut prin paraziți atmosferici: copaci golași, alei, felinare și ziduri de piatră, toate cenușii și cețoase și dizolvându-se într-un vârtej de zăpadă. Autobuzul ce mergea spre nord era cam la trei lungimi de mașină depărtare când am luat-o la fugă peste bulevard și, când am intrat în goană în parc, încă mai claxona furios.

Aleea era alunecoasă și am patinat în jos pe pantă până m-am oprit la locul unde aleea se bifurca, spre nord și spre sud. M-am oprit o clipă să mă asigur că Babyface era încă în urma mea. Era – stătea lângă intrare, luminat din spate, și din el ieșeau aburi. M-am dus sub un felinar, ca să mă asigur că mă vedea, și apoi m-am îndreptat spre sud. Aleea cotea în sus și era adăpostită de ninsoarea laterală de niște stânci la stânga și de coroana de crengi de deasupra. Am ieșit de pe alee, m-am strecurat între două stânci mari, și am așteptat.

L-am auzit pe Babyface – răsuflarea gâfâită și cizmele târșâite – înainte să-l văd, și apoi trecu pe lângă mine o suprafață mare de nailon gri, ca un vagon de marfa. L-am lăsat să meargă vreo cincisprezece metri înainte și apoi am ieșit dintre bolovani.

— Se face frig, când stai să aștepți, i-am strigat.

Babyface se răsuci și-și ridică pumnii într-un mod demoralizant de bine exersat.

— Ce naiba vrei?

— Același lucru ca și tine, cred: pe Gene Werner. L-ai văzut pe undeva?

— Nu te văd decât pe tine peste tot, și deja mi s-a acrit ca dracu'.

— Ți s-a acrit și de Holly? Asta s-a întâmplat cu ea?

Auzindu-i numele, Babyface înțepeni și făcu un pas către mine – și se opri când un câine Samoyed apăru de după colțul din spatele lui. Câinele târa după el, de o lesă roșie, o femeie bine înfofolită, și când îl văzu pe Babyface îngheță pe loc și scoase un mârâit feroce.

Babyface se uită la câine și la femeie și apoi iar la mine, și păru pe punctul de a mârâi și el. Înjură în schimb, se răsuci pe călcâie și o luă la goană în sus pe alee, pe lângă femeie, dispărând după colț. Câinele lătră și mușcă în aer, dar Babyface nu se uită deloc înapoi. Femeia își trase câinele de lesă și, când am trecut și eu în goană pe lângă ei, gura îi era deschisă într-un „O" perfect.

N-am ajuns prea departe. Babyface se încordă și-și mări viteza, cu brațele legănându-se pe lângă trup și umerii tresăltând, și o luă brusc la stânga la o nouă intersecție. Am

făcut și eu același lucru și l-aș fi ajuns din urmă, însă la o nouă cotitură am dat peste o porțiune lată de gheață. Cizmele mi-au zburat în sus și mi-am învârtit brațele în aer ca un personaj din desene animate, și m-am izbit vârtos cu fundul, coatele și ceafa de gheață.

Prin vâjâitul din urechi i-am auzit pașii îndepărtându-se și m-am gândit să mă ridic și să mă duc după el. Dar mi se muiaseră picioarele și-mi simțeam capul plin de nisip, și n-am putut decât să zac acolo, în timp ce-mi ningea pe față și vântul îmi tăia răsuflarea.

# 17

Dimineața m-am inspectat în oglinda din baie. Vânătaia mare de pe șoldul stâng era cea mai rea, apoi zgârieturile și vânătăile de pe coate și ultimul era cucuiul de la ceafă. Țeapăn și șchiopătând m-am îndreptat spre bucătărie, știind că la capătul drumului mă aștepta cafeaua. Mai era și un bilet de la Clare: „Mă întorc mai târziu. Cafeaua e proaspătă". Mi-am trecut degetele de-a lungul marginilor ordonate ale pansamentului și leucoplastului de pe cot.

În noaptea din ajun, oamenii din metrou îmi ignoraseră cu scrupulozitate hainele ude și noroioase și evitaseră chiar și să se uite în direcția mea. Clare fusese mai puțin circumspectă.

— Doamne sfinte, ce-ai pățit?

Își scăpă cartea din mână și se ridică de pe canapea când mă văzu intrând șchiopătând.

— Am alunecat pe gheață, i-am spus.

Mi-am aruncat haina și m-am așezat cu mare grijă și cu o strâmbătură pe un scaun. Clare își mușcă buza. M-am chinuit neîndemânatic cu șireturile cizmelor și Clare mi-a dat mâinile la o parte și mi le-a dezlegat ea.

— N-ar trebui să spui o aiureală de genul: „Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip"?

Mi-am întins piciorul și m-am strâmbat din nou.

— Eu sunt individul celălalt.

Clare clătină din cap.

— Nu mă prea pricep la chestiile astea de Florence Nightingale, zise ea.

Dar se dovedi că se pricepea totuși, și fu atentă și surprinzător de tandră.

Mi-am umplut o ceașcă și m-am uitat la fereastra cu flori de gheață pe ea. Vântul încetase de azi-noapte, dar încă ningea, cu fulgi mărunți și deși. Știrile la televizor ziceau că era calmul de dinaintea celei de-a doua – mult mai puternice – furtuni ce trebuia să sosească la noapte. Crainicii citeau liste lungi de locuri ce fuseseră închise, și care se presupunea că vor rămâne așa încă o vreme, iar reporterii de teren își focalizau camerele de luat vederi pe drumurile blocate și pe pasagerii ghinioniști și obosiți de prin aeroporturi. M-am uitat afară pe geam la Sixteenth Street. Singurele mașini pe care le-am văzut erau parcate pe marginea drumului, îngropate până la primăvară, și singurii oameni erau pete cenușii, înaintând greoi prin mijlocul drumului. M-am întrebat unde se dusese Clare.

Dușul îmi mai dezmorți oasele și trei cești de cafea îmi făcură neuronii să țiuie, dar tot n-am reușit să pun lucrurile cap la cap în privința lui Babyface. Era noul iubit al lui Holly. Avea

o cheie de la apartamentul ei. Căuta ceva sau pe cineva – poate pe Gene Werner. Își pierdea cumpătul foarte ușor. Și de două ori deja, conversațiile pe care le avusesem cu el se sfârșiseră cu vânătăi. M-am gândit iar la tatuajele verzi grosolane de pe mâinile lui și am adăugat o speculație la grămada jalnică de fapte pe care le cunoșteam: poate fusese închis până de curând. Asta nu mă ajutase să ajung la nicio concluzie când sună telefonul.

Era Mike Metz, care reușise cumva să ajungă la birou. I-am relatat conversația cu Herbert Deering, din Wilton, și i-am povestit despre întâlnirea mult mai palpitantă cu Babyface.

Când am terminat, Mike rămase tăcut câteva clipe.

— Ar fi bine să aflăm cum îl cheamă, zise el în cele din urmă. Și dacă a fost într-adevăr închis – și dacă da, pentru ce. Ar fi bine să știm unde a fost marțea trecută sau așa ceva. Și la fel și Werner.

— De ce marțea trecută?

— Legistul susține că atunci a fost aruncată în apă, sau cel puțin așa mi-a zis tovarășul meu de prânz. Ei cred că a stat în apă cinci zile.

— Știu ora morții?

— La un moment dat în acea zi – marți dar nimic mai precis deocamdată.

— Și cauza?

— Împușcată în față, de patru ori.

Am tras adânc aer în piept.

— Prin urmare, n-a fost o sinucidere obișnuită.

— Nu prea.

— Așa se explică de ce n-au publicat nicio fotografie.

— Da.

M-am gândit când se întâmplase. Călătoria lui David la Londra nu-i făcea deloc bine acum și m-am întrebat dacă avea vreun alibi pentru ziua de marți. Nu mă încânta deloc ideea să-l întreb.

— Să împuști pe cineva în față e…

Mike găsi cuvântul în locul meu.

— …intim.

— O asemenea furie te face să te gândești la *amant* – ceea ce, în cazul lui Holly, nu prea micșorează lista de suspecți.

Mike scoase un sunet afirmativ.

— Prietenul meu mi-a spus că n-au fost numai împușcăturile. Înainte să fie împușcată, a fost și bătută, și încă destul de urât.

— Dumnezeule, am oftat. Cu cât timp înainte?

— Cu câteva zile, se crede. Se pare că vânătăile începuseră să se vindece.

— Poliția crede că a fost aceeași persoană?

— Prietenul meu zice că încă mai discută asta. De ce – ai o teorie?

— Nici măcar vagă, i-am răspuns. Holly a provocat prea multor oameni furie, frică, sau și una, și alta.

— Aș vrea să știu cine au fost măcar câțiva dintre oamenii ăștia.

— Cu asta mă ocup acum, i-am răspuns, mai răspicat decât intenționasem.

Vocea lui Mike era calmă și blândă.

— Atunci te las să te întorci la treabă, zise el și închise.

De patru ori, în față. Dumnezeule.

M-am pus pe treabă, în primul rând trăgându-mi pe mine o pereche de blugi și un pulover, și sunându-l iar pe Gene Werner. Nu mi-a răspuns și nu i-am lăsat niciun mesaj, iar după aceea am sunat la galeria lui Orlando Krug. Telefonul sună de cinci ori înainte să aud vocea gravă, aproape lipsită de accent, și după ce i-am spus cine sunt, o bună bucată de vreme rămase tăcut.

— Ca aproape în tot orașul, domnule March, și la noi e închis azi.

— Păi atunci înseamnă că avem mai mult timp să discutăm.

— Am discutat deja despre lucrările Cassandrei; nu cred că mai am și altceva de spus.

— Nu despre lucrările Cassandrei vreau să discutăm, domnule Krug. Vreau să discutăm despre Holly.

Iar să lăsă o tăcere lungă și, în cele din urmă Krug, îmi răspunse:

— O să rămân la galerie încă vreo câteva ore.

Drumul până în West Village îmi luă mult timp, prin gerul înfiorător și pe străzile aproape pustii. Câțiva vânzători mai îndrăzneți și viguroși curățau cu lopețile zăpada care continua

să cadă pe asfaltul din fața magazinelor lor și erau răsplătiți cu puținii clienți suficient de disperați – cafea, gogoși, țigări, scutece și bere. Mergeam șchiopătând prin mijlocul străzii și mă trăgeam la o parte din când în când din fața vâltorii plugurilor de zăpadă, cu masivitatea lor portocalie.

Orlando Krug nu se deranjase să-și curețe bucata de trotuar din fața galeriei sale de pe Perry Street, dar poarta de securitate era ridicată. Am bătut în geam și mi-a dat drumul înăuntru. Krug era și acum îmbrăcat imaculat, dar sub bronzul întunecat era palid, iar ochii albaștri îi erau înnourați. L-am urmat prin galerie până în biroul lui, o încăpere mică și luminoasă, decorată și ea cu lambriuri și un chilim roșu cu verde pe podea, un birou mare din lemn de cireș în fața ferestrei acoperite de obloane.

— Ai venit prin zăpadă; mă gândesc că aș putea să-ți ofer măcar o cafea.

Krug se duse la pervazul lat al ferestrei și turnă cafea dintr-o carafa de oțel într-o cană grea. Îmi dădu cana și se așeză într-un scaun de piele bej.

— Am fost surprins să te găsesc aici azi, domnule Krug, am zis eu.

— Nu mai mult decât mine. Planul meu era să mă trezesc în Palm Beach în dimineața asta.

— Am fost surprins și c-ai acceptat să vorbești cu mine.

Ridurile de pe fața castanie a lui Krug se adânciră pentru o clipă.

— Mi-ai trezit curiozitatea, domnule March, ceea ce presupun că ai și intenționat.

— Când ai văzut-o ultima oară pe Holly, domnule Krug?

Krug zâmbi subțire.

— Cine este această Holly despre care tot vorbești?

Am oftat.

— Nu m-ai făcut să vin până aici pentru asta, nu? Pentru că e foarte frig afară și mi s-au udat șosetele și, dacă n-ai de gând decât să te joci cu mine, numai cafeaua asta nu merită efortul.

Zâmbetul îi dispăru de pe față și trăsăturile i se reașezară în cutele obosite de dinainte, dar nu spuse nimic.

— Știu că numele adevărat al Cassandrei Z este Holly Cade, și că Holly Cade este și

Wren, am zis eu. Am văzut două scurtmetraje de-ale ei. Așa că nu violezi nicio normă de confidențialitate.

— Ce vrei de la ea?

— Sunt detectiv particular, am zis, și vestea nu păru să-l șocheze. Încerc s-o găsesc pe Holly, dar n-a mai ajuns acasă de multă vreme.

— În numele cui încerci s-o găsești? Am clătinat din cap și Krug râse aspru. Iar eu ar trebui să am totuși încredere în dumneata?

— Ai cuvântul meu că nu-i vreau răul.

— Cuvântul unui om care m-a mințit din momentul când ne-am întâlnit.

Am mai băut din cafea, mi-am întins piciorul și m-am uitat la Krug.

— Domnule Krug, m-ai invitat aici din curiozitate, sau din îngrijorare?

Krug își țuguie buzele.

— Sunt aproape două săptămâni de când am primit ultima dată vești de la ea.

— Și asta e o perioadă lungă pentru voi?

El încuviință.

— Sunteți apropiați.

— „Apropierea" e dificilă cu Holly. Sunt lucruri pe care le discută cu mine, altele pe care nu le menționează niciodată, și întotdeauna e foarte preocupată să-și păstreze cu strășnicie intimitatea. Dar țin la ea, domnule March, și nu țin la mulți oameni.

— Este ceva anume care te îngrijorează?

Pe chipul lui Krug flutură o expresie de nerăbdare.

— Dacă i-ai văzut scurtmetrajele, știi ce riscuri își asumă pentru arta ei. Sunt un motiv suficient de îngrijorare.

Am încuviințat.

— De cât timp o cunoști?

— De la expoziția de grup de la galeria mea din nord, de acum doi ani. A venit la mine câteva luni mai târziu, ca să discute despre lucrările Cassandrei, și trebuie să-ți mărturisesc că am fost surprins.

— Surprins în ce fel?

— Când am întâlnit-o prima dată, am așezat-o în categoria unei fete de un anume gen. O fată frumoasă, fără discuție, dar mă gândeam că, pur și simplu una între multe altele, care vin în oraș cu o educație scumpă, aspirații artistice vagi și mult prea puțin talent. Sunt sigur că ai întâlnit genul. Plutesc în derivă prin oraș vreme de câțiva ani, își încearcă mâna la orice, pictură, teatru, sau mai știu eu ce, și umplu cluburile până când se așază la casa lor alături de bancherii lor rotofei. Dar când am văzut versiunile inițiale ale *Interviului unu,* mi-am dat seama că mă înșelasem în privința ei.

— Are talent.

— *Talente* – la plural – și, de asemenea, o viziune remarcabilă, și nu are nimic amatoristic sau delăsător în ea.

Am încuviințat din nou.

— Ai încercat să dai de ea?

— La apartamentul ei. După cum ai spus, n-a fost nimeni pe-acolo de o bucată de vreme. Nu știu unde altundeva s-o caut.

— N-ai încercat la prieteni sau familie?

— Nu-i cunosc pe prietenii lui Holly, domnule March, și despre familia ei nu știu decât că nu ține legătura cu ei, zise el și-și îngustă ochii. Presupun că ai încercat la ei, nu?

— Numai familia ei, care nu știe mai nimic despre ea. Cât despre prieteni, n-am găsit prea mulți, cel puțin nimeni cu care să fi fost recent în contact. Încerc să-i localizez iubitul acum.

Își îngustă și mai tare ochii și chipul castaniu i se aspri.

— Te referi la Gene?

— Gene Werner – el e unul dintre bărbații pe care-i caut, însă am înțeles că nu se mai vede cu el de câteva luni.

— Așa am înțeles și eu, zise el.

Părea nesigur dacă să spună sau nu mai mult.

— Îl cunoști pe Werner?

— L-am văzut o singură dată, o aștepta pe Holly când a plecat de aici într-o zi, dar nu am făcut niciodată cunoștință.

În vocea lui Krug se simțea dezgustul.

— Ai idee de ce s-au despărțit? Krug îmi aruncă o privire meditativă, dar nu răspunse. Încerc să dau de Werner de câteva zile, dar se pare că a dispărut și el. Drept să spun, mă cam îngrijorează.

Krug oftă.

— Domnule March, nu se poate spune că Holly vine să-mi plângă pe umăr povestindu-mi viața ei amoroasă, dar impresia mea a fost că relația dintre ei a fost întotdeauna foarte încordată. După câte am înțeles, el era efectiv obsedat de Holly. Ea era mai puțin interesată, dar a lăsat lucrurile să continue – nu sunt sigur de ce. Probabil îi plăcea să fie subiectul maniei lui, sau poate că, rămânând cu el, alesese calea minimei rezistențe; poate că-i plăcea elementul de abuz care cred că exista între ei; dar, oricare ar fi fost motivul, Holly a permis ca relația asta să continue mai mulți ani. Și apoi – la un moment dat pe la sfârșitul verii sau în toamnă – el a aflat despre scurtmetrajele ei.

— El nu știa?

Am simțit că mi se ridică sprâncenele.

— Intimitatea e una, am zis eu, dar să ascunzi așa ceva de persoana cu care ai o relație…

Krug clătină din cap.

— Holly depune mari eforturi să-și izoleze viața de lucrările Cassandrei, dar ai dreptate, e ciudat, și nu pretind să înțeleg. Poate că s-a gândit că nu e treaba lui Werner, sau poate se temea de reacția lui.

— Care a fost reacția lui?

— Furie. Gelozie. O furie și mai mare. Nu cunosc toate detaliile, dar știu că Holly a fost foarte supărată, și că asta a ținut mai multe săptămâni. El a sunat aici de nenumărate ori căutând-o, și au avut o scenă foarte urâtă în fața galeriei. Cred că a fost și violent cu ea.

— A lovit-o?

— E doar o ipoteză de-a mea, dar… am văzut vânătăi.

— Ai spus că exista un element de abuz în relația lor – asta înseamnă că a existat violență și înainte?

Krug încuviință.

— N-a fost prima dată când am văzut vânătăi.

— Nu puteau fi de la filmele Cassandrei?

Ridică din umeri.

— Sigur că puteau. Cum am spus, nu e decât o ipoteză de-a mea.

— Și ce s-a întâmplat în cele din urmă cu Werner?

— Se pare că și-a epuizat furia după trei sau patru săptămâni. Holly n-a mai vorbit despre el și părea mai puțin tensionată. Și puțin după aceea, mi-a spus că a început o relație cu Jamie.

Am tras adânc aer în piept.

— Jamie e tipul cu care e acum?

Krug încuviință.

— Holly pare fericită cu el, mai fericită decât am văzut-o vreodată.

— Știi cumva numele de familie al lui Jamie?

— Nu l-am întâlnit, clătină el din cap. Nici măcar nu l-am zărit vreodată. Nu-l știu decât ca Jamie.

— Vreo idee pe unde locuiește?

Clătină iar din cap.

— Dar unde lucrează?

— Lucrează în East Village, la 9.30 Club. Acolo l-a întâlnit Holly.

— Când?

— Nu știu precis, dar l-a angajat peste vară să lucreze din când în când pentru ea.

— Să facă ce anume?

Krug își țuguie buzele și-și trecu un deget cu o manichiură impecabilă peste bărbie.

— Securitate, pentru o parte a filmărilor.

Văzându-mi surprinderea, Krug continuă:

— Filmarea scenelor finale poate fi periculoasă. Subiecții ei sunt agitați, și uneori devin… ostili. Holly s-a hotărât în sfârșit să fie rațională și să aibă pe cineva

în apropiere. Se pare că Jamie este un tip impunător. Holly mi-a spus c-a fost luptător și mi-a sugerat c-a petrecut timp și la închisoare.

— Pare un tip minunat. Și cât de aproape îl ține în timp ce filmează?

— Nu în cameră, bineînțeles, dar aproape, și poate fi contactat prin telefon.

M-am gândit la *Interviul patru,* la Bluto și la telefoanele de confirmare ale lui Holly. M-am uitat la Krug.

— Cu el a vorbit în *Interviul patru?*

Krug zâmbi subțire.

— Pe acela l-a făcut cu mult timp înainte de a-l angaja pe Jamie.

— Cu dumneata, atunci?

— Nici cu mine, domnule March. Juca teatru. Nu era nimeni la telefon, care să aștepte apelul lui Holly când a filmat scena cu pricina, dar l-a făcut pe omul acela să creadă că era, și te-a făcut și pe dumneata să crezi.

Am oftat și am clătinat din cap.

— Are un apetit excesiv pentru risc.

— Ce operă de artă care-și merită acest nume nu e riscantă?

— Nu vorbeam numai despre arta ei.

Krug mă studie gânditor.

— Viața unui artist și opera sa se întretaie în mod necesar, domnule March. Munca lui Holly este periculoasă și… extremă, și presupun că și viața ei este tot așa, deși se străduiește să le mențină separate.

— Chestia cu alter ego-ul, adică?

Dădu din cap că da.

— Anonimatul îi permite să lucreze. O păstrează în siguranță.

— Dar identitatea ei secretă nu este chiar atât de secretă, nu-i așa?

— Prezența dumitale aici este o dovadă a acestui fapt.

— Și nu sunt eu primul, am zis, iar Krug își trecu mâna prin părul alb, își ciocăni ușor bărbia cu degetul și nu zise nimic. Vorbesc despre avocatul care a venit aici acum vreo două luni. Individul care lucra

pentru unul dintre subiecții interviurilor lui Holly.

— Știu despre cine vorbești, domnule March.

— Știi pentru cine lucra?

— Nu.

— Sau ce voia?

— O voia pe Cassandra, deși n-a vrut să spună de ce. De fapt, a zis extrem de puțin, deși într-un mod foarte amenințător. În ciuda acestui fapt, nu i-am spus nimic.

— Știai c-a găsit-o totuși? A menționat Holly asta?

Krug își îngustă ochii.

— Nu mi-a zis. Eu i-am spus despre vizită și i-am dat informațiile de pe cartea lui de vizită, și asta a fost ultima oară când am discutat despre asta.

— Ți-a dat o carte de vizită?

Krug căută rapid în birou și scoase o agendă mare legată în piele. O deschise, răsfoi printr-un teanc gros de cărți de vizită și-mi dădu una dintre ele. Era albă, simplă, din carton gros, cu litere negre neîngroșate. *Thomas Vickers, avocat.*

Am copiat numele și numărul și i-am înapoiat cartea lui Krug. Mi-am terminat cafeaua rece și i-am mai pus câteva întrebări la care nu mi-a putut răspunde. M-a condus apoi la ușă. Când i-am mulțumit pentru timpul acordat s-a uitat fix la mine. Fața lui semăna cu o piatră erodată și ochii îi erau plini de îngrijorare.

— Spune-i numai să mă sune, zise el.

Avea vocea scăzută și răgușită, și îmi stărui în minte, pe tot drumul spre casă, în timp ce mergeam prin zăpadă.

# 18

Când am vreo nedumerire legată de către un avocat, îl sun pe Michael Metz. Mi-am încălzit niște supă dintr-o conservă și m-am uitat la un taxi care derapa pe Sixteenth Street cât timp l-am așteptat pe Mike să vină la telefon. Când am rostit numele Thomas Vickers, a rămas tăcut.

— Îl cunoști pe tipul ăsta? l-am întrebat după o lungă tăcere.

— Da.

— Și?

— Și Tommy Vickers e un avocat foarte bun. Un avocat foarte scump și foarte discret. Un avocat despre care sunt multe zvonuri și speculații, niciuna dintre ele nefiind însă vreodată dovedită.

— Zvonuri și speculații despre ce?

— Tommy se ocupă cu consultanță privind impozitele – cel puțin așa zice el. Deduceri masive de impozite, corporațiile fantomă în străinătate și aranjamentele alambicate de trusturi sunt specialitățile casei. Se zvonește că lista lui de clienți e încărcată de indivizi de pe Wall Street și se speculează că serviciile lui sunt chiar la limita – poate chiar dincolo de limita – evaziunii fiscale și a spălării de bani. Excelentul nostru Departament de Justiție se pare că se uită la el de ani de zile fără nicio bucurie.

— Cum de știi așa de multe despre individul ăsta?

Mike chicoti.

— Pe vremea când era pledant, acum mai bine de zece ani, m-a bătut de mi-au sărit fulgii într-un caz civil. Îmi place să țin scorul.

— N-am știut c-ai fost bătut vreodată până la săritul fulgilor.

— Ce pot să spun, de-abia mi se uscase cerneala pe diplomă. A fost foarte educativ.

— Fără îndoială. Cum arată?

— Să aibă vreo cincizeci de ani, de înălțime medie, cărunt, și foarte de modă veche. Întotdeauna la costum închis la

culoare și cu cravată neagră, cămașă albă, ca un personaj din G-men, și întotdeauna cu gura închisă.

— Se potrivește cu descrierea făcută de vecinul lui Holly. Cum se numește firma lui?

— Se numește Firma Tommy Vickers Singur-Singurel. Nu prea le are cu încrederea și împărțitul cu alții.

— Și atunci de ce o caută pe Holly Cade un consultant de impozite așa de piperat?

— Nu-mi vine îmi vine în minte decât un singur motiv.

— Și anume?

— Pentru că i-a cerut-o un client important.

Am râs.

— O să-l sun azi să aflu cine.

— Dacă reușești să-l faci să spună mai mult de douăzeci și cinci de cuvinte, îți fac cinste cu un prânz. Eram pe punctul să închid, dar Mike nu terminase. Am vorbit cu fratele tău azi-dimineață, și i-am spus ce-am aflat despre cauza morții și când s-a întâmplat.

— Și cum a mers?

— Nu prea bine. Vestea l-a supărat – ceea ce nu-i o surpriză – și n-a fost deosebit de cooperant când l-am întrebat pe unde a fost marți.

— Oh.

— Știi, am mai lucrat cu clienți dificili și înainte – chiar mai răi decât David, dacă poți să crezi – și mă descurc foarte bine, dar să știi că nu-și face nicio favoare. Și asta bineînțeles mă face să am îndoieli, și să mă îngrijorez.

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— Trebuie să treacă de tâmpenia asta cu negarea furioasă a realității. Doamne ferește să-l sune poliția și încă să nu știm clar unde a fost în marțea aia, sau ce anume știe cumnata ta.

— Vorbesc eu cu el, am spus.

Parcă asta ar fi folosit la ceva. La naiba!

Mi se tăiase cu totul pofta de mâncare, dar am mâncat totuși supa și m-am gândit la fratele meu și la tâmpenia lui, cu negarea furioasă a realității. Nu-l vedeam capabil să depășească furia prea curând: avea prea multă, depozite adânci de furie, și mult prea temeinice. David era ancorat în mânia care îi organiza lumea și într-un fel îi oferea alinare – deși nu știam împotriva a ce.

Negarea realității însă era ceva nou, și stătea mărturie pentru o iraționalitate pe care nu mă așteptasem s-o întâlnesc la el. Lui David îi plăcea întotdeauna să se pretindă realist – pragmatic, nesentimental și suprem de logic; cu mintea dură, așa-i plăcea lui să se considere. Refuzul de a răspunde la întrebarea propriului avocat nu se potrivea cu imaginea asta. Dar, la urma urmei, ce anume din cazul ăsta se potrivea cu orice imagine a lui David pe care o avusesem vreodată? Afară se întețea vântul, și mici vârtejuri de zăpadă se ridicară ca niște fuioare de pe acoperișuri. M-am uitat cum se înălțau și dispăreau apoi în aer.

Mi-am pus bolul de supă în spălătorul de vase și l-am sunat pe Thomas Vickers. Răspunse o femeie cu voce firavă, care-mi ceru numele și îmi ceru să aștept. Vickers preluă apelul cinci minute mai târziu. Am început să mă prezint și m-a întrerupt.

— Știu cine sunteți, zise el. Un detectiv particular.

Avea vocea caldă și răgușită și părea să vină de undeva din districtul Nassau.

— Sun în legătură cu Holly Cade, am zis. Sau poate dumneavoastră o cunoașteți mai bine sub numele de Cassandra Z.

— Ce vă face să credeți c-o cunosc în orice fel?

— Poate faptul c-ați fost la Krug Visual s-o căutați, și că ați fost văzut la apartamentul ei luna trecută.

— Căutatul nu este același lucru cu găsitul.

— Ați găsit-o?

— Nu mi-e clar în ce fel e asta treaba dumneavoastră.

— Ați prefera să fie treaba poliției?

Vickers scoase un sunet ca o tuse care era poate râs.

— Și cu asta s-a terminat romanța.

— Nu vreau să irosesc timpul nimănui. Ne putem întâlni?

— Trebuie să dau un telefon, zise el. Ce număr aveți?

I l-am dat și Vickers a închis. Următoarele câteva ore le-am petrecut fără să-l sun pe fratele meu și gândindu-mă ce să-i spun când în sfârșit urma să o fac. Am ridicat receptorul de vreo șase ori, și l-am pus în furcă imediat, și între timp am încercat la 9.30 Club. Am fost surprins că mi-a răspuns cineva.

Vocea bărbatului era ascuțită și enervată.

— Sigur că e deschis diseară – de ce să nu fie? Jumătate din personal mi-e blocat aici, ce naiba să fac altceva?

— Jamie lucrează diseară?

— Nu, turele ei sunt miercuri și joi.

Ale ei?

— Eu vorbesc despre bărbatul Jamie – un tip masiv – care e uneori portar acolo.

Omul tăcu multă vreme, mi se păru. Când vorbi în cele din urmă, avea vocea grăbită și agitată.

— Înseamnă că te gândești la alt club, zise el. Aici nu e niciun Jamie.

Și cu asta, închise. Am pus receptorul în furcă și m-am mirat. Era posibil ca Krug să fi greșit numele locului unde lucra Jamie, dar bărbatul de la telefon nu fusese derutat, fusese încordat. Mi-am reamintit tatuajele de pe mâinile lui Babyface, și pe Krug spunându-mi că Jamie fusese poate în închisoare. Dacă era adevărat, asta ar explica atunci tensiunea: localurile cu licență de vânzare a băuturilor alcoolice – ca de exemplu 9.30 Club – nu au voie să angajeze infractori care au făcut pușcărie.

Clare deschise ușa apartamentului și intră. Avea zăpadă pe paltonul lung și negru și în părul blond pai. Obrajii îi erau roșii și ochii cenușii îi străluceau. Îmi întinse o pungă maro de plastic, dădu jos mănușile și-și scutură fulgii de zăpadă de pe mâneci. Pe umăr avea o geantă cu haine de schimb pentru a doua zi, și un geamantan mai mare pe rotile în urma ei. M-am întrebat unde era soțul ei, și cât de mult timp va fi blocat acolo de zăpadă, dar m-am hotărât să nu întreb.

Clare râse.

— Ei, să știi că au ghicit bine de data asta, zise ea. Începe să fie urât deja.

M-am uitat în punga de plastic. Din cutiile de mâncare se ridica miros de coriandru.

— Mâncare thailandeză? am întrebat, iar Clare zâmbi și încuviință. Unde-ai găsit deschis pe vremea asta?

Își descheie paltonul.

— Aici e centrul afurisitului de univers, amice, n-ai auzit? Pune chestia aia în frigider și hai să facem o baie împreună. O să vedem ce-ți mai fac vânătăile alea.

Era ora șase și se făcuse întuneric când sună telefonul. Clare se mișcă și mormăi ceva, iar eu m-am rostogolit afară din pat să răspund. Era David. Avea vocea în același timp somnoroasă și certăreață, și-mi trebui puțin până să-mi dau seama că era beat.

— Am vorbit cu amicul tău Metz azi.

— Ar trebui să te gândești la el ca la avocatul tău, David, nu ca la amicul meu.

— Dacă mă gândesc la el așa, nu sunt prea impresionat. De fapt, mă gândesc că e mai degrabă fum decât foc și că poate ar trebui să-mi găsesc pe altcineva.

— Ce l-a făcut să devină așa de șters în ochii tăi?

— Din câte văd eu, n-a făcut absolut nimic. Încă nici acum nu știu sigur cine e sirena din ziar, și amicul tău se pare că nu e în stare să afle de la polițiști.

— Ce să afle? Poliția n-a identificat-o încă, pentru numele lui Dumnezeu – și pentru asta ar trebui să fii extrem de recunoscător.

— Deci nu știe cine e, dar tot vrea să mă duc să vorbesc cu poliția? Ce tâmpenie e asta?

— Fii serios, David: câte femei crezi că au tatuajul ăla pe picior?

— De unde să știu eu? Și de ce naiba să-mi pariez eu viața pe șansa că n-a fost decât una singură?

— Dacă nu e ea, atunci nu te costă decât o mică stânjeneală în fața câtorva polițiști. Dacă e ea, atunci…

— *O mică stânjeneală?* De unde știi tu ce e mare și ce e mic? Ție nu-ți pasă nici cât negru sub unghie ce gândesc oamenii despre tine, niciodată nu ți-a păsat, așa că nu-mi ține tu mie predici, Johnny.

— Nu țin predici bețivilor. Am învățat că e o pierdere de vreme încă de când eram polițist.

David râse cu răutate.

— Abia atunci? La naiba, eu m-am prins de asta ascultând-o pe mama ținându-i predici lui tata.

Am tras adânc aer în piept și l-am expirat apoi încet.

— Unde ai fost marți, acum două săptămâni?

— Afurisitul tău de prieten m-a întrebat și el chestia asta. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Trebuie să vorbim despre asta. Unde-ai fost?

— Unde-am fost când?

— Nu mai face pe prostul, David, ce naiba!

— Unde naiba crezi c-am fost? Am fost la lucru, fir-ar să fie, exact ca în fiecare nenorocită de zi. Ar trebui să încerci și tu asta din când în când.

— La ce oră ai ajuns?

— Probabil la ora obișnuită – șapte, șapte și cincisprezece, cel mai târziu.

— Ce înseamnă „probabil”?

— Am ajuns la ora obișnuită – bine?

— Și ai mers acolo direct de acasă de la tine?

— Bineînțeles că da.

— Și ai stat la birou toată ziua?

— Ce înseamnă toată ziua? Am avut ședințe, întâlniri de afaceri, am fost la prânz – am fost și-n birou, și-n oraș.

— La ce oră ai plecat?

— Nu știu – la șase, șase jumate.

— Ai mers direct acasă de-acolo?

— Sigur.

— Asta vrea să însemne da?

— Da, m-am dus direct acasă.

— Și apoi?

— Și apoi nimic. Am luat cina; am citit niște rapoarte; m-am dus la culcare.

— N-ai ieșit în oraș?

— Ți-am spus: am mâncat, am citit, m-am culcat.

— Și Stephanie a fost cu tine?

— Ce mama dracului înseamnă asta?

— A fost cu tine tot în acest timp?

— Nu discut cu tine despre…

— Nu începe iar măgăria asta, David. Trebuie să știm unde ai fost. Trebuie să știm unde a fost Steph. Trebuie să știm cât de multe știe ea despre toate astea. Și ție trebuie să-ți intre în cap că ești vârât până peste cap în chestia asta. Și poliția o să-ți pună întrebările astea, și multe altele, și ei n-o să fie așa de amabili când o să te ancheteze. Și nu poți să-i ignori, sau să-i faci să te lase în pace fiind arogant sau furios. Polițiștilor le place când un suspect se poartă așa – îi face să creadă că au găsit ceva – și, când suspectul e cineva ca tine, îi face pur și simplu să se distreze.

— *Suspect?* râse David din nou, de data asta isteric. Nu-s niciun nenorocit de suspect.

Am scrâșnit din dinți și m-am gândit foarte serios să închid. Atunci însă am auzit un sunet de sticlă ciocnită în fundal.

— Unde ești?

— De ce, vrei să vii și tu? Mă gândeam că acum te prefaci că nu-ți mai plac chestiile astea.

— Unde…?

— Sunt la singurul bar deschis la sud de Fulton Street – sau cel puțin singurul pe care l-am putut găsi, naiba să-l ia.

— Hristoase – vorbești despre asta în public? Ce naiba ai? Încerci să-ți arunci toată viața în aer?

— Tu ești ultimul om de pe lume care să-mi dea mie sfaturi despre viață, nu crezi, Johnny, băiatule? De parcă tu ai făcut mare brânză cu a ta – cariera ta glorioasă, toată grămada aia de prieteni.

Am numărat în minte, am respirat adânc, și-n cele din urmă m-am dat bătut. Am închis telefonul și, când m-am întors, am văzut-o pe Clare rezemată de ușa dormitorului. Lumina din stradă era îndulcită de zăpadă, și cădea în dungi trandafirii palide peste brațele, picioarele și sânii ei mici și goi. Fața îi era în umbră, dar chiar și așa i se putea citi îngrijorarea din privire.

# 19

Clare a vrut să vină cu mine la 9.30 Club, dar luând în considerație zăpada și încercările mele de a o convinge, și poate arma pe care o aveam la spate, se răzgândi și renunță la idee.

— Ce naiba-i aia?

Încremeni cu furculița încărcată cu pad thai la jumătatea distanței dintre mână și gură.

— E un Glock 30, o armă de mână semiautomată de 9 mm.

— Văd și eu că e o armă. Ce faci cu ea?

— O pun în toc și mi-o fixez la centură.

— Nu fi caraghios. De ce ai nevoie de ea?

— Sper să-l găsesc pe individul cu care m-am fugărit prin Central Park azi-noapte. Și sper să avem o conversație mai liniștită.

— Ai de gând să-l… împușți?

— Aș prefera să vorbim, dar e bine să ai de ales.

— Dumnezeule, șopti ea.

Clare își mâncă tăițeii și mă privi cu gravitate cum scot încărcătorul, verific gloanțele, arcul și glisorul, încarc la loc pistolul și mi-l pun la centură. Îmi luam pe mine un impermeabil peste jacheta de lână când îmi vorbi din nou:

— Cu fratele tău ai discutat la telefon mai devreme?

M-am uitat surprins la ea. Nu discutasem niciodată despre familia mea cu ea, și n-aveam idee ce anume știa despre ea, dacă știa ceva. Avea o expresie calmă și ochii cenușii nu spuneau nimic.

— Unul dintre ei, am zis încet.

Îi apăru fugar un zâmbet trist.

— Recunosc tonul vocii. Este cel pe care-l adoptă sora mea când vorbim uneori la telefon; presupun că și eu tot așa vorbesc. Un fel de „o să explodez și o să te sugrum în același timp”. Numai familia te poate înnebuni în halul ăsta.

Am încuviințat.

— E clientul tău? mă întrebă.

Am clătinat din cap.

— Nu pot să…

Clare își ridică mâna.

— Nu contează. Nu voiam să spun decât că, orice ai face, îți prieste, zise ea și

zâmbi când îmi văzu surpriza. Cu toate vânătăile și loviturile, tot arăți mai bine decât ai arătat de multă vreme încoace. Mănânci și dormi mai bine, iar norul ăla de deasupra capului tău nu mai e chiar așa de întunecat.

Își văzu în continuare de mâncat, și tresări surprinsă când am sărutat-o de la revedere.

În față la 9.30 Club nu erau taxiuri sau mașini de închiriat și, dacă era vreun cordon de catifea, era îngropat sub o jumătate de metru de zăpadă. M-am rezemat de bar și mi-am băut sucul de merișor, supraveghind sala. Era o încăpere mare, de formă dreptunghiulară, slab iluminată și împodobită ca un serai într-un amestec de culori de bostan. Suprafețe mari de mătase verde și portocalie acopereau pereții, și flamuri verzi ca frunzele atârnau rotindu-se din tavanul înalt. Ringul de dans domina centrul încăperii, flancat de mese rotunde verzi de o parte, iar de cealaltă parte erau alcovuri cu canapele portocalii mari, adăpostite după draperii. Pe peretele din spate era o casă a scărilor lată cu stâlpi de susținere de un verde translucid, ce ducea la alte separeuri și camere VIP. Barul era față în față cu scările, o semilună portocalie acoperită cu sticlă mată, verde. Deasupra lui era un șir de monitoare cu ecran plat, prezentând imagini de la Copacabana când am intrat eu. Sistemul de sunet dădea un ritm tehno foarte jos, iar pe ringul de dans erau vreo douăsprezece persoane, străduindu-se din răsputeri să danseze.

În tot clubul am numărat vreo cincizeci de oameni, risipiți care pe unde, cu tot cu dansatori și personal – eram sigur că nu era numărul obișnuit vinerea seara, dar nu era prea rău pentru o furtună de zăpadă. Dezastrul comun al furtunii îi transformase pe toți în niște naufragiați prietenoși, fericiți să fie în viață și chiar acolo, dând o savoare vag frenetică întregii activități. Bucătăria servea mâncarea pe gratis, dar băuturile se vindeau încă la preț întreg.

Babyface – Jamie – nu era în club, dar bărbatul cu voce ascuțită cu care vorbisem la telefon era. Îl chema J.T. Și l-am găsit la capătul barului, uitându-se trist prin sală. Era un individ slăbuț, de treizeci și ceva de ani, cu părul decolorat și ciufulit, o barbă neagră de trei zile și un tricou cu *Buffy, spaima vampirilor.* El era administratorul, mai mult sau mai puțin, și nu era fericit să mă vadă.

— Fir-ar să fie de treabă, tu ești tipul care m-a sunat, zise el.

Am încuviințat, și el s-a încruntat.

— Ți-am spus, singura Jamie care lucrează aici e o fată, adăugă el.

— Deci, dacă mă apuc să pun întrebări personalului, niciunul nu va cunoaște vreun alt Jamie?

Încruntarea se accentuă.

— Da' ce, ești cumva polițist?

— Nu sunt polițist, și nu sunt nici de la Autoritatea de stat pentru licențele băuturilor alcoolice.

J.T. își feri privirea și-și trecu o mână pătată de nicotină peste fața îngustă.

— Ce vrea să-nsemne asta? întrebă el.

— Înseamnă că nu dau o ceapă degerată pe felul cum îți angajezi tu oamenii. Marțieni, infractori, mie mi-e totuna.

Clătină din cap și făcu o grimasă.

— Nicio faptă bună, omule, nicio afurisită de faptă bună.

— Nu vreau să cauzez probleme, J.T. Nici ție, nici lui Jamie.

— Atunci pleacă de-aici.

— Vorbește-mi despre Jamie, și mă duc.

J.T. Își scoase o țigară din buzunar și o legănă, neaprinsă, în colțul gurii.

— Nu știu ce pot să-ți spun. Nu suntem prieteni la cataramă.

— Știi care i-e numele de familie?

— Coyle, zise el și mi-l spuse pe litere.

— De cât timp lucrează aici?

— Cam de zece luni.

— Fără acte?

J.T. încuviință.

— Fără acte? Pentru c-a fost închis? Încă un semn că da.

— Știi și de ce?

Clătină din cap că nu.

— N-am insistat să aflu.

— Ce face aici?

— Lucrează mai ales la intrare, dar mă mai ajută și cu alte chestii.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu la bar, uneori, sau cu securitatea în camerele VIP.

— Lucrează în fiecare seară?

— De două, trei ori pe săptămână, de obicei, până a început să lipsească, naiba să-l ia.

— Să lipsească?

— N-a mai trecut pe-aici de trei săptămâni. Nici n-a sunat.

— Asta nu e ceva obișnuit pentru el?

— Nu. Înainte era mereu de încredere – venea la timp, era descurcăreț, nu făcea niciodată nicio porcărie.

— Și lucra bine?

— N-am avut nicio plângere, zise J.T. Știa când să stea liniștit și când să sperie oamenii, și știa să țină scandalurile departe de ochii lumii.

— Și n-ai fost îngrijorat de… experiența lui anterioară?

J.T. se uită la mine cu ochii îngustați.

— L-am pus la bar și acolo nu sunt decât bani. N-aș fi făcut chestia asta dacă mă îngrijora.

— O știi pe iubita lui?

— Nu.

— Ai o adresă a lui sau un număr de telefon?

J.T. își scoase o bazaconie digitală multifuncțională din buzunar și se apucă să se joace pe ea. Îmi recită un număr de telefon și de căsuță poștală, și mi le-am trecut în carnet.

— E cam riscant pentru tine să angajezi un tip ca ăsta, i-am zis eu.

J.T. ridică din umeri.

— Fratele mai mic al soției mele a fost închis la Coxsackie, zise el. Jamie a avut grijă de el.

J.T. se îndepărtă în direcția cabinei DJ-ului.

După o vreme mi-am ridicat privirea și era încă acolo, fumând în fața ferestrei deschise și sortând niște teancuri de CD-uri. Mi-am terminat băutura și mi-am pus paharul pe masă. O chelneriță stătea degeaba lângă pasajul spre bucătărie, așa că m-am dus la ea.

O chema Lia. Era tânără, nu cu mult peste vârsta legală de consumare a alcoolului, și aproximativ la fel de înaltă ca mine, iar părul ei dezordonat, de un blond roșcat se potrivea suficient de bine cu pistruii și ochii ei albaștri ca să pară natural. Avea gura largă și bărbia ascuțită, și-mi imaginam că agentul ei o descria ca pe un spiriduș bine spălat. În timp ce vorbeam arunca priviri leneșe prin sală.

— Să tot fie vreo două săptămâni de când nu l-am mai văzut pe Jamie, și asta e

ciudat pentru el.

— Sunteți prieteni?

Ridică din umeri.

— Mă rog.

— E un tip simpatic?

— Sigur. Adică, la început te sperii de el, dar odată ce ajungi să-l cunoști, ce să nu-ți placă?

— Cum te sperii de el?

— Păi, știi, e foarte masiv și încruntat, și nu prea zice mare lucru la început. Dar de fapt e un ursuleț care are grijă de toate fetele.

— Cum are grijă?

— Păi, dacă un client vrea să pună mâna pe ele, crezând că pe un bacșiș cumpără mai mult decât un mersi.

— Se întâmplă des asta?

Lia zâmbi cu regret și încuviință.

— Și ce face Jamie?

Zâmbi cu toată fața.

— În esență îi sperie de fac pe ei.

— Numai îi sperie?

— Vrei să zici, dacă îi bate de-adevăratelea?

Am încuviințat și Lia se gândi o clipă.

— A fost un tip, acum câteva luni, un tip mare de tot, și punea mâna fără rușine – picioare, fund, sâni – ori pe unde te putea apuca sau începea să se frece de tine. Și într-o seară n-a lăsat-o în pace nicio secundă pe Sheri, care era foarte nouă pe-atunci, și ea s-a speriat ca naiba. Sheri l-a evitat toată tura, dar în cele din urmă a prins-o singură când mergea la toaletă. Ei bine, Sheri e slabă c-o suflă vântul, și tipul ăsta avea cam un metru optzeci și de două ori pe-atât în lățime, și-a prins-o de brat pe coridor, când a trecut pe-acolo Jamie. Sheri mi-a spus că Jamie i-a zis ceva individului la ureche – n-a auzit ce – și că ăsta i-a dat drumul și s-a întors să-i dea un pumn lui Jamie. Și Jamie i-a apucat pumnul – uite-așa, așa a zis Sheri.

Lia își prinse un pumn în palma deschisă a celeilalte mâini.

— Și apoi mi-a zis că tipul s-a înroșit la față și parc-a început să plângă, și-a căzut în genunchi în timp ce Jamie încă îl strângea de pumn.

— Și apoi?

— Și apoi Jamie l-a făcut să-și ceară scuze de la Sheri, l-a prins pe tip de centură și l-a aruncat afară pe ușa din spate. Partea asta am văzut-o și eu, zise Lia zâmbind. A fost beton.

— Fără îndoială. O cunoști pe iubita lui Jamie?

Lia își încruntă fruntea pistruiată.

— Roșcata aia – care face filme independente, sau așa ceva?

Am încuviințat, și Lia mi-a răspuns că da.

— A fost pe-aici. Am auzit că-s împreună, dar n-am știut sigur. E foarte frumoasă.

— A fost pe-aici recent?

Lia ridică din umeri.

— Se înțeleg bine?

— Nu știu, așa păreau. Dar nu m-a interesat. Dar de ce vrei să știi toate chestiile astea? mă întrebă, curioasă pentru prima oară. Jamie are probleme?

Am clătinat din cap că nu.

— Încerc doar să dau de el.

Lia îmi studie fața și păru îngrijorată.

— Ascultă, e un tip de treabă, zise ea. Și nu știu cum să dau de el.

Cu asta dispăru în bucătărie. Nu mai ieși de acolo, iar barmanul și celelalte chelnerițe avură chiar mai puține de spus decât ea. Am mai stat pe-acolo o jumătate de oră, și m-am uitat la oamenii care intrau, în grupuri de doi sau trei, înghețați și bătuți de vânt, fericiți să se alăture petrecerii din barca de salvare.

Când am plecat, se făcuse aproape unsprezece, și drumul spre casă era chiar în direcția vântului. Deși mergeam cu capul plecat și hanoracul închis până la gât, gerul era zdrobitor. După două străzi, fața îmi trecu de la înghețată la o arsură amorțită, și după încă două îmi erau în aceeași fază și picioarele. Pe când am ajuns pe Avenue B, mersul mi se transformase într-o luptă chinuitoare și nesfârșită cu următorul pas, și-mi pierdusem orice simț al timpului. Vântul îmi zdrențuia plămânii și-mi urla în jurul urechilor, mă forțam să înaintez și cuvintele Liei îmi tot răsunau în minte – „Ascultă, e un tip de

treabă” – și în ecou auzeam ultimele cuvinte ale lui Orlando Krug – „Spune-i doar să mă sune”. După o vreme, nu mai eram sigur ce anume zisese fiecare.

Am reușit foarte greu să manevrez cheia în broasca de la intrarea în bloc și am rămas o vreme în hol, să-mi recapăt suflul, în timp ce toată fața mă durea usturător. Am luat liftul până sus, am deschis ușa apartamentului și am văzut-o pe Clare în picioare de cealaltă parte a camerei. Ținea în mână un prosop și se uită de la mine la canapea, cu o expresie în care se amestecau nedumerirea și dezgustul. Am pășit înăuntru și m-a lovit mirosul de vomă. M-am uitat peste spătarul canapelei și i-am depistat sursa: fratele meu, David, stropit cu vomă, culcat pe spate, și fără cunoștință.

## 20

I-am dat jos hainele împreună – paltonul de cașmir ud leoarcă, pantofii englezești plini de apă, costumul italian, ud și el, și pătat de la genunchi în jos – și l-am curățat cât de bine am putut cu un prosop umed. După aceea, Clare a pus niște așternuturi pe canapea, iar eu l-am îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou, și l-am acoperit cu o pătură. A bombănit ceva și s-a agitat puțin, și a mai vomitat o dată, dar mă chinuisem eu cu bețivi chiar mai puțin cooperanți decât el la viața mea.

Clare era în bucătărie, bând apă tonică și privindu-l pe David cum dormea.

— A apărut acum vreo douăzeci de minute, și n-am știut ce să fac cu el, îmi șopti ea. Se lăsase cu totul pe sonerie și zicea că e fratele tău, și era acoperit cu zăpadă de la piept în sus. N-am putut pur și simplu să-l las acolo.

Am încuviințat.

— Nu e nevoie să vorbești în șoaptă, i-am spus eu. Doarme tun. După cum arată, cred c-a venit pe jos din centru.

— Bine că nu s-a oprit să se odihnească pe drum – n-ar fi terminat de cioplit gheața de pe el nici peste o lună.

— A zis ceva?

— În afară că e fratele tău, nimic logic. Face des așa?

— Să bea până cade lat, adică?

Clare dădu din cap că da.

— Nu, e prima dată când îl văd așa, dar… nu știu cu adevărat cum e.

Clare se uită la el și apoi la mine și clătină din cap.

— Dumnezeule.

M-am trezit la miezul nopții. Clare respira încet lângă mine și amândoi eram adânciți în saltea. Dincolo de vântul ce făcea să zăngăne ferestrele, am auzit o tuse înăbușită din camera de zi, și fâșâit de așternuturi. M-am ridicat din pat cu grijă, mi-am luat un tricou pe mine, și am ieșit din dormitor.

David stătea pe podea, cu picioarele încrucișate sub el. Era înfășurat într-un cearșaf și se rezema cu spatele de bibliotecă. Era palid la față și părul îi părea umed. Avea o carte în poală și o răsfoia încet. Își ridică privirea spre mine. Avea ochii și acum tulburi și fața îi părea cumva neclară. Am închis ușa dormitorului.

— Ar trebui să dormi, i-am șoptit.

— Se învârtea camera cu mine, îmi răspunse încet.

— Vrei să-ți dau ceva?

— Niște apă, poate.

M-am dus la bucătărie și am umplut un pahar. I l-am adus și David îl luă și bău din el. M-am uitat la cartea pe care-o ținea în mâini. Era un volum mare, cu coperți zdrențuite și cotorul crăpat, o colecție de fotografii Brassaï, pe care nu-l mai deschisesem de ani de zile. David puse paharul pe podea și întoarse pagina la imaginea unui bulevard parizian învăluit în ceață. Întoarse din nou pagina, la imaginea unei femei sub un felinar. Râse încet.

— Prima dată când am fost la Paris, în capul meu mă gândeam că o să arate cumva în genul ăsta. Tocmai terminasem facultatea și, Doamne, ce dezamăgit am fost. M-am așteptat la ceață și la târfe la fiecare colț de stradă, și m-am gândit că totul o să fie fumuriu și romantic. Apoi am văzut nenorocitul ăla de Centru Pompidou. După aceea, nu mi-a mai părut așa de rău că mama nu m-a lăsat să stau acolo în primul an de liceu.

Pe frunte avea broboane de sudoare și tremura în timp ce vorbea.

— N-am știut c-ai vrut să mergi.

Mai întoarse o pagină – o berlină pe o stradă pietruită.

— Oh, am vrut, zise el absent. Și în schimb, am fost intern la Beekman Quist anul ăla. Chicoti încet. Era o recepționeră acolo care-mi făcea sex oral în depozitul de rechizite în fiecare vineri după-amiaza. Ei, da, *asta* a fost educativ.

Luă paharul de jos și-l goli.

— Mai vrei? l-am întrebat.

Făcu semn că da. Când m-am întors, examina coperta cărții.

— Mă uitam mereu în cartea asta, zise el. Era pe biroul tatei. Se desface toată în bucăți acum.

O răsuci în mâini și-și trecu degetele peste coperta ruptă.

— Ar trebui să te culci, i-am zis.

David mă ignoră și răsuci din nou cartea, deschizând coperta din față. Înăuntru era lipită o etichetă – un dreptunghi alb, acum îngălbenit, cu silueta vagă a unei clădiri ce se

presupunea a fi Biblioteca Widener. Scrise cu litere de tipar erau numele Philip și Elaine March. Părinții noștri.

Se uită la mine.

— Cum a ajuns asta la tine?

— Nu sunt sigur. Majoritatea cărților tatei au ajuns la mine.

David dădu ușor din cap și-și trecu degetul peste etichetă, peste numele lor.

— Ce-a fost cu ei, de fapt? zise el.

— Nu înț…

— Vreau să spun, de ce să stai împreună, dacă nu faci decât să te cerți mereu? De ce te mai căsătorești de fapt, pentru numele lui Dumnezeu? Și de ce faci copii, când n-ai nici cea mai vagă idee nenorocită ce să faci cu ei – sau cel mai mic interes să afli? Mai bine stai singur.

Întrebări vechi, și la care eu nu aveam cu siguranță niciun răspuns. Am clătinat din cap.

— Ar trebui să…

— Și ce dracu' voiau de fapt de la copiii lor, de n-au putut niciodată să găsească acel ceva la mine? N-am avut parola sau ce – vraja secretă? Se uită din nou la mine, cu ochii scânteietori și mânioși. Cum s-a întâmplat asta, Johnny? Cum s-a întâmplat că tu ai primit toată afurisita de strălucire, și eu n-am primit nimic?

Luă paharul și bău restul apei dintr-o singură sorbitură, și se înfioră din tot corpul. Își închise ochii strâns și-și lăsă capul în palme. Pielea îi deveni din albă, cenușie, și mi-am dat seama că iar se rotea camera cu el, și că se lupta să-și păstreze echilibrul. M-am dus în bucătărie și m-am întors cu găleata de gunoi. I-am luat cartea din poală și i-am ținut găleata cât timp a vomat.

Spre dimineață, furtuna trecuse, iar orașul era o fantezie înghețată de zăpadă sculptată de vânt și gheață sclipitoare, dureros de strălucitoare sub cerul de un albastru desăvârșit. Uitându-mă afară cu ochii îngustați la curbe și turle ca acelea ale lui Gaudi, am uitat pentru o clipă de David, care era la duș, și era acolo de multă vreme.

— Crezi că se îneacă acolo? întrebă Clare.

Era îmbrăcată în pantaloni de yoga și un tricou fără mâneci, și părul îi era prins într-o coadă lejeră la spate. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Ești liberă să verifici.

Clare rânji.

— Îi mai dau o oră sau așa ceva.

Mâncam cereale și ne uitam la știrile despre furtună când apăru David. Era palid și tras la față, înfășurat în halatul meu de baie. Părul lui roșcat era umed și pieptănat în grabă și ochii păreau să-l doară. Vorbi cu voce răgușită, dar lipsită de jenă.

— Unde-mi sunt hainele?

— Acolo.

I-am arătat un sac menajer negru de plastic din colț.

David se duse la el pe picioare tremurătoare, îl deschise și se uită înăuntru. Își trase rapid capul înapoi și închise sacul.

— La naiba, zise el. Ai ceva ce pot lua pe mine?

Am dat din cap că da, m-am dus în dormitor și am scos o pereche de blugi și un pulover pe gât din dulap. Când am ieșit, David și Clare nu se mișcaseră, se uitau unul la altul peste masa de bucătărie. Văzusem ultima dată o privire asemănătoare schimbată între șacali și lei pe Nature Channel, deasupra cadavrului unei antilope. David luă hainele și intră în dormitor. Clare se încruntă.

— Ce tip prietenos, zise ea. Foarte cald.

— Totdeauna.

— Nu ca tine.

— Nici măcar în glumă să nu zici asta.

Clare râse și mă sărută pe colțul gurii.

— Nu e la fel de drăguț, însă.

La știri arătau la nesfârșit scene cu pluguri de zăpadă și lopeți – zăpada de pe străzi, mașini în zăpadă, oameni în mașini – la nord de Washington. În oraș, primarul, conștient că furtunile îngropaseră permanent carierele câtorva predecesori ai săi, își asuma poze curajoase și pline de hotărâre pe plugurile de zăpadă și mașinile de împrăștiat nisip, asigurându-ne că totul mergea bine și promițându-ne că nu se va opri până când pe fiecare stradă din Queens nu se va vedea asfaltul. De fapt, transportul la suprafață de-abia începea să-și revină, deși oamenii care schiau pe Fifth Avenue nu păreau grăbiți să-l întâmpine.

David se întoarse îmbrăcat în hainele mele, care-i erau prea lungi la picioare și prea strâmte în talie. Se ghemui în fața sacului negru de plastic, strâmbă din nas și începu să scotocească prin el.

— Unde naiba-mi sunt pantofii?

— Acolo sunt, i-am zis.

Își vârî mâna printre rămășițele ude, îi scoase afară și-i lăsă să cadă pe podea, dezgustat. O nouă repriză de cotrobăială

scoase la iveală portmoneul, ceasul și mobilul. Deschise telefonul, apăsă pe niște butoane și după o clipă începu să țipe:

— Străzile sunt problema *ta,* nu a mea. Problema *mea* e să ajung acasă – și, dacă nu vrei să pierzi contul Klein & Sons, o s-o rezolvi naibii pentru mine.

Clare își înăbuși un hohot de râs și se uită la mine, cu sprâncenele ridicate. David mai formă un număr pe telefon. Când vorbi de data asta, avea o voce joasă și monotonă.

— Am stat la John. Da, la fratele meu John. Era suficient de aproape să ajung la el pe jos, de-aceea, și n-am putut găsi o mașină. Nu era niciun taxi, Stephanie, și toate trenurile sunt blocate. De ce, vrei să vorbești cu el? Așa credeam și eu. Cum merge treaba în New Canaan?

Își luă la revedere, închise telefonul și se uită la mine.

— Ai niște cafea? mă întrebă.

I-am turnat într-o cană și i-am dat-o. Clare se scuză față de noi, clătinând din cap, intră în baie și închise ușa. După o clipă se auzi curgând apa.

— Cine e? întrebă David.

— O prietenă.

David chicoti.

— De asta mi-am dat și eu seama. Și n-are și un nume?

— Clare.

Dădu aprobator din cap.

— Arată bine. Eu credeam că te vezi cu o chinezoaică.

— Ne-am despărțit de ceva vreme. Stephanie e în New Canaan?

— Cu părinții ei.

— Și e… bine?

David se încruntă.

— E super. Mai este cafea?

I-am umplut din nou cana.

— Și tu? l-am întrebat. Și tu ești super?

Își miji ochii.

— Nu începe, bine? Am băut cam prea mult pe stomacul gol și…

— Termină cu aiurelile, David. Ce naiba e cu tine?

— Nu e nimic. N-am mâncat de prânz ieri și…

— Nu vorbesc numai de băutură sau de plimbatul prin furtună. Vorbesc despre tot – sexul pe internet, nu cooperezi cu avocatul…

— Am dormit pe canapeaua ta o noapte, ce naiba, asta nu-ți dă dreptul – ție, mai ales – să-mi ții mie predici.

— Bine, nu mă asculta. Dar nu mă face nici să-mi pierd vremea.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Înseamnă că nu poți să ceri oamenilor să te ajute când nu vrei să te ajuți singur – când de fapt îți înrăutățești singur situația.

Chipul palid al lui David se înroși brusc, își deschise gura să urle la mine, apoi o închise din nou.

— Cum o înrăutățesc? întrebă.

— Mike trebuie să știe care-i treaba, și eu la fel. Surprizele ne îngreunează slujba și, crede-mă, e și-așa suficient de grea. Ar trebui să vrei ca mintea avocatului tău să se concentreze asupra rezolvării problemelor tale, David, nu să se întrebe ce nu i-ai spus și de ce.

David trase de gulerul puloverului.

— Despre asta era vorba – tu și Metz aveți îndoieli la adresa mea?

M-am uitat la el fără să zic nimic.

— Ticălos ordinar ce ești, tu crezi că eu am făcut-o.

— Cred că nu ești sincer cu mine, și nu știu de ce.

— N-am mai văzut-o pe fata aia de luni de zile, zise el cu vocea joasă și răgușită. N-am avut nimic de-a face cu moartea ei.

Am încuviințat.

— Cât de mult știe Stephanie despre… toate astea?

David se înroși din nou.

— Știe… cred că știe că am fost la alte femei. Am…

I se tăie vocea și-și trecu mâinile tremurătoare prin păr. Trase adânc aer în piept.

— Gata, zise el în cele din urmă. Nu mai discut despre asta.

Am început să vorbesc, dar Clare deschise ușa de la baie și ieși. Se uită la mine și la David.

— Întrerup ceva?

— Nimic, zise David rapid. Trebuie să mănânc ceva.

I-am prăjit multă pâine și se așeză pe canapea, mâncând în tăcere și semănând cu un bătrânel bolnav. Două ore mai târziu veni mașina după el. Își încălță pantofii încă umezi, își luă punga neagră de plastic și plecă fără un cuvânt.

— Ce naiba are? întrebă Clare, dar n-am avut niciun răspuns să-i dau.

Clare deschise un geam, lăsând aerul înghețat să pătrundă în încăpere.

Clare terminase biografia lui Warhol și începuse alta, a lui Diane Arbus. Era întinsă pe canapea și citea. Eu încercam să nu mă gândesc prea mult la fratele meu, și mi-am deschis în schimb laptopul.

La numărul de telefon pe care mi-l dăduse J.T. pentru Jamie Coyle răspunse doar o voce sintetică, cu un mesaj preînregistrat, potrivit căreia abonatul apelat nu era disponibil, și n-am găsit o adresă corespunzătoare pentru facturare în niciuna dintre bazele de date online. Căsuța poștală avea codul din Peekskill, New York, ceea ce nu mă ajută prea mult. J.T. îmi spusese că Jamie fusese închis la Coxsackie, așa că i-am introdus numele în DOCS – banca de date mereu serviabilă cu deținuții Serviciilor Corecționale ale Departamentului de Stat New York, și am avut noroc.

Conform DOCS, Jamie Coyle, născut pe 11 august 1979 – singurul Jamie Coyle din sistem fusese condamnat pentru „atac de gradul 2”, o infracțiune din clasa D, și primise o sentință de minimum doi ani și maximum cinci ani de închisoare. Petrecuse trei ani la Coxsackie și fusese eliberat condiționat cu un an în urmă, comportându-se suficient de bine următoarele zece luni încât să fie eliberat pe deplin, liber și fără alte datorii, din noiembrie trecut.

L-am căutat pe internet prin Google, dar am găsit mult prea puțin – un articol într-un ziar din Westchester despre arestul său, și un altul, câteva săptămâni mai târziu, când pledase să fie eliberat. Articolul despre arest era scris din perspectiva eroului local înrăit, și storcea niște lacrimi pentru faptul că Jamie Coyle fusese vedetă de fotbal în liceu și campion la Mănușile de Aur, care intrase într-o gașcă de proastă reputație după ce se rănise la genunchi în ultimul meci de sezon din ultimul său an de liceu. Gașca rea era condusă de un cămătar local pentru care Coyle devenise recuperator și se pare că arestarea lui Coyle era rezultatul unei discuții aprinse despre reeșalonarea datoriilor proprietarului unui magazin video din Peekskill. Fractură de craniu, răni pe față, fractură de

maxilar, retină desprinsă și coaste fracturate – cu această listă de răni mă miram că nu fusese condamnat decât pentru atac de gradul 2. Avusese un avocat bun. Mi-am notat detaliile și numele reporterului care scrisese cele două articole.

Clare oftă din rărunchi și lăsă cartea din mână. Se întinse, se duse la fereastră și se uită afară pe Sixteenth Street.

— Vreau să mergem la o plimbare înainte să curețe străzile de zăpadă. Nu vrei să vii?

Eram surprins: Clare avea de obicei foarte multă grijă unde ieșeam împreună în public. Poate că furtuna îi luase cu ea prudența. Am încuviințat.

— Stai numai să-l sun pe tipul ăsta încă o dată, am zis. Tot încerc să dau de el de zile întregi.

Clare își puse pe ea un pulover, în timp ce eu formam din nou numărul lui Gene Werner. Și am rămas complet uluit când mi-a răspuns.

# 21

I-am spus lui Gene Werner că greșisem numărul, mi-am luat cizmele, paltonul și ochelarii de soare, și mi-am cerut scuze de la Clare, care le-a primit cu stoicism. În cincisprezece minute eram la stația de metrou, unde zeii metroului se arătară binevoitori, și în doar treizeci de minute urcam treptele acoperite de zăpadă ale stației din 110th Street.

Strada lui Werner era într-o stare groaznică, pe aici nu trecuse plugul și zăpada era prost curățată, doar cu lopeți – de-abia o cărare îngustă pe care să poți merge, făcută de pașii altor oameni. N-am văzut nici urmă de Jamie Coyle, ceea ce nu însemna că nu se putea ascunde după un morman de zăpadă. Am tropăit pe loc la ușa blocului lui Werner, mi-am scuturat zăpada de pe picioare, și am apăsat butonul interfonului. Vocea lui de crainic de știri se auzi subțirică prin difuzor.

— Cine e?

— Sunt John March, Gene – tipul care-ți tot lasă mesaje, parcă dintotdeauna. Tăcere. Gene, fac pneumonie aici.

— Cine ești?

— John March. Ți-am lăsat mesaje telefonice. Mai multe.

— Și vrei…?

— Să vorbim despre Holly.

Iar tăcere.

— Holly Cade.

— Ce-i cu ea?

— Ce zici să vorbim înăuntru, Gene?

Îmi dădu drumul înăuntru și am urcat până la etajul doi. Werner era în hol, în fața apartamentului său. Era îmbrăcat în blugi și purta o cămașă neagră cu carouri, și trase ușa apartamentului în urma lui.

Arăta aproape cum îl văzusem în fotografii, deși acum părul său negru și drept era mai scurt – doar suficient de lung pentru o codiță mică la spate – și bărbița îi era tunsă atât de scurt, că nu mai era decât o mică dungă neagră pe mijlocul bărbiei. Și acum arăta bine, deși era mai slab, iar în ochii negri avea o privire șireată ca de vulpoi, pe care-o zărisem în fotografii, și o expresie crudă pe buze. Alt lucru ce nu se văzuse în fotografii era aura de forță perfidă ce-l înconjura pe Werner. Avea cam un metru optzeci și cinci, era musculos și zvelt, în ciuda înălțimii sale, și avea un aer răutăcios și șerpesc, ce făcea holul să pară periculos și prea strâns. Werner își ridică mânecile pe brațele musculoase și fără păr.

— Nu m-am gândit că o să iasă cineva din casă azi, zise el.

Tonul vocii implica ideea că se îndoia de inteligența mea.

M-am prefăcut că nu observ și ne-am dat mâna. Strânsura lui era puternică și elastică. Mă măsură din cap până-n picioare și clătină din cap.

— Am fost prea ocupat să te sun înapoi, zise el. Așadar, ce voiai să discuți despre Holly?

— Am niște întrebări, și probabil ar fi mai bine să vorbim înăuntru.

— Ce întrebări? N-am mai văzut-o de multă vreme.

— Ăsta e unul dintre lucrurile despre care voiam să discutăm. Încerc s-o găsesc pe Holly.

— S-o găsești?

— Nu cred că vrei să discutăm despre asta în hol, Gene – decât dacă e o problemă înăuntru.

Werner mă privi cu ochii mijiți.

— Mă rog.

Își scoase cheia din buzunar și l-am urmat înăuntru.

Am intrat într-un holișor, și de acolo în camera de zi. Era o încăpere cu tavan înalt, cu pereți albi de ipsos și sculpturi de lemn negru, parchet zgâriat și o fereastră mare la un capăt, scăldată în lumină albă.

Nu erau multe piese de mobilier, iar cele existente păreau niște vechituri șic – patinate și decolorate, dar păreau încă solide. O canapea verde, fotolii maro, mese întunecate, un corp de bibliotecă vechi din lemn de cireș și stejar, plin de piese de teatru. Pe pereți erau postere înrămate, reproduceri mari de reclame franțuzești și italienești din anii 1920, cu diavoli stilați și zâne voluptuoase cocoțate pe cești gigantice de cafea sau alungite pe calupuri de săpun. Singurele lucruri de pe pereți mai erau vreo șase fotografii înrămate – siluete îmbrăcate în alb, cu măști de sârmă, mânuind florete, sărind și lansându-se: scrimeri în toiul unui duel. O privire la decupajele din ziare lipite de fiecare fotografie îmi dezvălui că individul înalt din fotografii era chiar Werner, cu zece ani înainte – vedeta echipei de scrimă a colegiului său, se pare.

Werner se învârti prin cameră, privindu-mă bănuitor cum mă uitam la fotografii. Mi-am dat jos paltonul și mi-am deschis carnetul. Când am luat loc pe canapea, s-a așezat într-o postură grațioasă lângă șemineu. Se rezemă cu cotul de polița de lemn negru, se uită în oglinda de deasupra și își mângâie

absent barba. Când fu satisfăcut, îmi arătă fotografiile cu un gest.

— E un sport grozav, zise el. Îți dă o condiție fizică incredibilă, și e un bun antrenament pentru teatru. Și nu există nimic pe lume ca să se compare cu competiția, singura care-ți arată unde-ți sunt boașele.

Nu-mi aminteam să le fi rătăcit vreodată pe-ale mele, dar am rezistat impulsului de a comenta.

— În legătură cu Holly, am zis.

— A dispărut?

— Clientul meu încearcă să dea de ea de o vreme.

— Lucrezi pentru poliție?

Am tăcut pentru o clipă.

— Încă nu.

— De ce nu? Dacă a dispărut…

— Din câte am înțeles, Holly e extrem de preocupată de intimitatea ei. Clientul meu vrea să respecte asta.

— Și acest client este…?

— O persoană îngrijorată în privința ei.

— Dar nu o persoană pe care s-o numești?

— Clienții plătesc și pentru confidențialitate.

Werner clătină din cap.

— Nu pot să te-ajut. Ți-am spus, n-am mai văzut-o de mai mult timp.

— Dar ai cunoscut-o cândva – pentru multă vreme. O știi cel puțin de când erai în Gimlet Players.

— Da… și?

Am zâmbit încurajator.

— Și sigur trebuie să știi o mulțime de lucruri care mie-mi scapă.

Werner ridică din umeri și eu am insistat:

— Ai rămas în teatru după ce trupa Gimlet s-a despărțit?

A făcut semn din cap că da și mi-a zâmbit și el, fericit că i se dă ocazia să vorbească despre el.

— Sunt regizor, iar zilele când mă chinuiam să găsesc o scenă și un public par a fi foarte îndepărtate. Acum am atât de mult de lucru, încât nu pot să fac față. Sunt la sfârșitul unui sezon de piese într-un

act, și luna viitoare voi monta *Hamlet* în centru. La primăvară, montez o piesă de Mamet în Connecticut și pentru la vară am un proiect foarte mare, programat în Williamstown. Nu sunt destule ore într-o afurisită de zi.

Se uită în oglindă și-și trecu un deget peste sprânceană. Am încuviințat.

— Dar Holly a ieșit din toate astea, nu? Afară din teatru și acum lucrează în… domeniul filmului, nu?

— Scurtmetraje, zise el cu precauție.

— Și se descurcă bine?

— De unde naiba să știu eu? După cum ți-am spus, nu te pot ajuta, March.

Am zâmbit.

— Numai pentru că nu încerci, Gene. Sunt sigur că știi tot ce se poate ști despre ea – ați fost împreună mult timp, la urma urmei.

Werner înțepeni și maxilarul i se încordă vizibil. Vocea îi coborî.

— Văd că și tu știi destul de multe despre ea.

Am ridicat din umeri.

— Am vorbit cu mai mulți oameni.

— Cu cine?

— Prieteni, cunoștințe, suspecții obișnuiți. Am răsfoit ostentativ carnetul. De ce? N-am dreptate c-ați fost un cuplu?

Trase adânc aer în piept și se forță să râdă.

— Nu, doar că nu știu dacă i-aș spune *cuplu,* asta e tot. Am lucrat împreună, am fost prieteni, și uneori am făcut sex. Dar n-a fost o chestie exclusivă – cel puțin nu pentru mine.

— Și se pare că nici pentru Holly.

Sprâncenele expresive ale lui Werner se încruntară.

— Poftim?

— I-am văzut scurtmetrajele, Gene.

Werner se îndreptă de spate, dar nu zise nimic.

— Am înțeles că și tu le-ai văzut, și că te-au luat prin surprindere.

Își strânse buzele și se jucă distrat cu micul cercel de aur din ureche.

— Pe oricine l-ar lua prin surprindere, zise el rar.

— Sigur, am zis. Și n-ai avut nicio idee…?

— De cât de afurisit de nebună e? Nu, n-am avut. A fost un nenorocit de trăsnet din senin.

— Am auzit că ai fost supărat. Sunt sigur că a fost ca o adevărată trădare.

— De la cine ai auzit? întrebă el. *Cine* sunt oamenii ăștia?

— Prieteni de-ai lui Holly. Cât de supărat ai fost?

Werner trase adânc aer în piept și se duse la un scaun. Se așeză pe el cu o nonșalanță studiată, și-și scoase din păr elasticul cu care-și prindea codița la spate. Își trecu mâna prin părul lucios și-și impuse să zâmbească. Părea nesigur.

— Am fost… Werner îmi evită privirea, și apoi mă privi cu ochii mari. Scurtmetrajele alea au fost un șoc, e adevărat, dar au fost în același timp și un semnal de deșteptare. Holly a avut întotdeauna „bagaje emoționale”, dar chestia asta era cu totul altceva. Știi cum arată – superbă, incredibilă… fascinantă – dar chiar și așa, după ce-am văzut chestiile alea, a fost prea mult. E o chestie bolnavă, și n-am mai vrut să am de-a face cu ea. De aceea m-am despărțit de ea.

Mi-am menținut vocea calmă și fața inexpresivă.

— Tu te-ai despărțit de ea?

Werner își atinse bărbița și-mi arătă dinții lui mari.

— Nu am decât o cantitate limitată de energie, și drept să spun nu era de-ajuns să fac față nebuniei lui Holly. Am fost supărat, dar destul de repede am început să privesc lucrurile în perspectivă. Și, după cum am zis, n-a fost niciodată o chestie așa de importantă – cel puțin nu pentru mine.

Am încuviințat.

— Dar la momentul acela ai fost destul de nervos, nu? Am auzit că toamna trecută s-a lăsat cu scandal și lucruri aruncate de pereți.

Werner se aplecă spre mine și-mi întinse degetul în față.

— Ai vorbit cu bătrânul ăla, nu-i așa – cu nenorocitul de vecin?

Am clătinat din cap.

— Nu l-am întâlnit pe tip, dar să ne întoarcem la întrebarea mea: v-ați certat mult toamna trecută?

— Amândoi am fost nefericiți atunci.

— Nefericiți – ca și cum ar fi fost sfârșitul unei chestii mai importante decât o aventură banală?

Werner se ridică în picioare, își adună părul la spate și-l prinse iar cu elasticul. Oftă adânc și afișă o expresie gravă.

— Atâta timp împreună, și eu n-am știut nimic: a fost ca și cum m-ar fi mințit în fiecare zi. Așa că am fost supărat – amândoi am fost. Am urlat, am trântit uși, am spus lucruri pe care le-am regretat mai târziu – bine? N-a fost plăcut și nu sunt deosebit de mândru de asta, dar asta e.

Am încercat să par plin de compasiune, dar n-a fost ușor. Werner începu să se plimbe încoace și-ncolo prin camera de zi și l-am lăsat, l-am lăsat să creadă că urma să trecem la altceva. Cam după un minut, l-am luat din nou la întrebări.

— Am auzit că au fost mai mult decât cuvinte crude și uși trântite, Gene. Am auzit că ai lovit-o.

Werner se răsuci brusc. Pe chip i se citea mânie și poate și puțină frică.

— De unde naiba ai scos-o și pe asta? Pentru că e o minciună ordinară! Sigur că ne-am certat, dar n-am ridicat niciodată mâna la ea. E o porcărie, și-n locul tău aș avea grijă ce vorbesc și cu cine.

— Am auzit că ai urmărit-o pentru o vreme, ai mers peste tot după ea…

— O minciună gogonată! Ai vorbit cu Krug? Pentru că poponarul ăla bătrân mi-a purtat întotdeauna pică, deși nici măcar nu l-am întâlnit pe nenorocit.

— Ca să vezi! am zis eu. Dar mă întreb de ce-au crezut oamenii că o bați.

— De unde naiba să știu eu? Poate dacă mi-ai spune de unde-ai auzit rahaturile astea…

— Oamenii au văzut vânătăi pe ea, Gene, și era supărată. O cunoști, sau cel puțin, o cunoșteai pe atunci – de unde altundeva ar

fi putut avea vânătăile alea? Cine altcineva ar fi putut-o supăra?

— De unde naiba să știu? Putea să i se întâmple orice în camerele alea de hotel.

Am oftat și am lăsat tăcerea să fermenteze.

— Sigur, am zis în cele din urmă. Dar nu știi niciun nume.

În ochii întunecați îi apăru o sclipire șireată.

— A fost un tip… S-au împrietenit în timpul verii și, după ce ne-am despărțit, cred că a început să se vadă cu el. Dar e un adevărat psihopat, un individ musculos, portar la un club, dacă-ți vine să crezi. Oricum, cred că până la urmă și-a dat seama ce golan abject e și a vrut să se despartă de el. Dar se temea de el – se temea de ce-ar putea să-i facă.

— Și tipul ăsta ar fi Jamie Coyle?

Werner dădu din cap energic.

— Jamie, da, ăsta e – un nemernic mizerabil. Ai auzit de el?

— Vag. Când ți-a zis Holly asta?

— Nu știu… când am văzut-o ultima dată.

— Și când a fost asta?

— A trecut ceva vreme – cel puțin o lună.

— Și n-ați mai intrat în legătură de atunci?

Dădu din cap că nu. Nici săptămâna trecută?

Încă o clătinare a capului.

— Nici săptămâna dinainte?

— Ți-am spus – a fost acum câteva luni.

Am încuviințat încet, iar Werner s-a rezemat de polița căminului și s-a uitat la mine.

— Și acum, dacă ai terminat cu întrebările…

— Aproape. Ai spus că Holly avea un bagaj emoțional. La ce te referi?

Werner păru surprins.

— Chestii de familie, zise el. Probleme cu taică-său. Dumnezeule, numai despre asta scria. Nu știu detaliile, dar familia ei e un dezastru, mai rău decât ce se-ntâmplă de obicei. Am înțeles că, pe vremea când era mică, tatăl ei umbla după orice fustă și nu se obosea să ascundă asta. Și acum, dacă asta e tot…

— Încă un lucru. Cât de bine îl cunoști pe Jamie Coyle?

Se încruntă, și mai nedumerit.

— Nu-l cunosc – nu cu adevărat. L-am întâlnit de vreo două ori vara trecută, la un club la care mergea Holly. El lucra acolo. Dar nu cred că i-am zis zece cuvinte în total.

Mi-am înălțat sprâncenele.

— Nu? Atunci poți să-mi spui motivul pentru care se învârtește în jurul blocului tău?

Werner păli și cotul rezemat cu nonșalanță pe polița căminului îi alunecă.

## 22

— Până la urmă, cred că e bine că s-a lăsat de actorie, am zis.

Mike Metz râse înfundat. L-am auzit prin telefon turnându-și ceva și pe fundal se auzea canalul NPR: *Weekend Edition.* Era duminică dimineața, și la fereastră se scurgeau stropi scânteietori de zăpadă topită.

— Chiar așa de jalnic a fost? întrebă Mike.

— Înfiorător. Sau poate pur și simplu nu știe să improvizeze. Când mi-a zis că relația cu Holly n-a fost mare lucru pentru el și că el a fost cel care s-a despărțit de ea – a fost complet penibil.

— Dar chestia cu Jamie Coyle?

— Cum că lui Holly i-e frică de el? Presupun că e posibil – Jamie e un tip de care te poți teme – dar nu sunt gata să accept drept bun orice zice Werner. Cam singurul lucru despre el de care sunt sigur e că el însuși se teme.

— De cine se teme – de Coyle?

— De el, sigur. Werner aproape a făcut pe el când i-am spus că Jamie Coyle dă târcoale pe la blocul lui. Dar nu numai de Coyle; era agitat de la început. Era clar că nu vrea să discute cu mine, și putea să mă dea afară în orice moment, dar n-a făcut-o. Era suficient de îngrijorat de ceva – poate de ce știam, sau de ceea ce voiam să aflu, sau din cauza persoanei pentru care lucrez – ca să mă lase să vorbesc.

— Crezi că știe că Holly e moartă? întrebă Mike cu gura plină de ceva.

— Asta e întrebarea, nu-i așa? Dacă a văzut fotografiile din ziar, ar fi recunoscut tatuajul, dar e posibil și să nu le fi văzut. De câteva zile, furtuna a împins povestea asta și oricare alta la sfârșitul ziarelor, și n-a apărut prea mult nici la televizor. Bineînțeles, e posibil să știe și fără să fi văzut ziarele.

— Pentru că el a omorât-o.

— Asta i-ar explica și îngrijorarea, deși doar văzându-i fotografia în ziar și știind că e moartă ar putea fi o explicație. Dacă

ce mi-a zis Krug despre el e adevărat, că o bătea, o urmărea, tot comportamentul ăsta de iubit refuzat și obsedat – atunci Werner trebuie să știe că va arăta bine la poliție.

— Și mie mi se pare că arată foarte bine, zise Metz. Și tot așa și lui Coyle – poate destul cât să-l facă pe procuror să ezite să-l urmărească pe fratele tău.

— O să încerc luni să vorbesc cu polițistul care l-a supravegheat pe Coyle în timpul eliberării condiționate, și o să vedem cum arată atunci. Și cine știe – poate ne sună și avocatul Vickers.

— Nu-ți face speranțe. Dar verifică-l rapid pe Coyle; vreau să trecem la faza următoare săptămâna viitoare.

— O să fiu cât de rapid se poate, dar David mai trebuie încă să fie convins. Ultima dată când am vorbit, credea că ideea de a merge la poliție e o nebunie, și că poate și tu ești nebun. Și nu voia să asculte de rațiune.

Mike pufni în râs.

— Păi, nu știu ce i-ai zis, dar ceva s-a prins. M-a sunat azi-noapte, și a fost un adevărat model de cooperare.

— Te-a sunat el?

— Mi-a spus pe unde a fost în marțea aceea și mi-a răspuns la toate întrebările despre timp, locuri sau oameni. Aproape la toate, oricum.

— Care-i partea cu „aproape”?

— Încă nu vrea să vorbească despre Stephanie, sau să mă lase pe mine să vorbesc cu ea.

Am oftat din rărunchi.

— Poate să spună unde a fost?

— În mare parte. Mai sunt încă fragmente nelămurite, dar cu niște muncă de teren cred că probabil vom reuși să umplem golurile. Problema e cu perioada nopții.

— Mie mi-a spus c-a fost acasă.

— Asta mi-a spus și mie. Dar se pare că Stephanie e singura persoană care poate să confirme asta.

— Și nu te lasă să vorbești cu ea. Grozav. N-a zis de ce?

— A zis că Stephanie nu e în oraș și că va vorbi cu ea când vine înapoi, deși n-a spus când se va-ntâmpla asta.

Am tras din nou aer în piept. La naiba.

— Și ce-a zis despre mersul la poliție?

— Pare să înțeleagă că e cea mai bună strategie.

— Ceea ce nu e chiar același lucru cu a accepta s-o facă.

— Nu, zise Mike. Dar va ajunge și acolo.

— A înțeles că nu putem vorbi cu poliția până nu vorbim cu Stephanie?

— Da, deși ăsta nu pare să fie un motiv suficient pentru el să ne lase efectiv să vorbim cu ea. Și și-a construit o teorie potrivit căreia momentul morții lui Holly funcționează de fapt în avantajul său.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Raționamentul lui sună așa: Cum ar fi putut el s-o omoare când, în marțea aceea, el nici măcar nu știa cine e. Nu te angajase pe tine decât cu douăzeci și patru de ore înainte, și tu nici nu i-ai spus numele ei până a doua zi.

Aproape c-am râs.

— Da, pare o explicație absolut perfectă – am putea foarte bine să ne luăm jucăriile și să ne ducem acasă, Mike. Poate cu excepția faptului că *ea* a fost cea care-l căuta pe *el* – și care-l vizita acasă *și* probabil îl urmărea peste tot. Polițiștii nu vor trebui să fie Einstein pentru a construi un scenariu în care ea îl sună, aranjează o întâlnire și acolo lucrurile iau o întorsătură urâtă. La naiba, poate nici nu l-a sunat; poate pur și simplu i-a ieșit în cale undeva pe stradă.

— I-am explicat și eu toate astea, deși fără sarcasm. Nu sunt sigur însă cât de mult i-a intrat în cap.

— Deci cum rămâne situația atunci? am întrebat.

Mike își drese glasul.

— Mă tem că va trebui să ai încă o discuție cu el.

Am reușit să nu azvârl telefonul afară pe geam, și am închis în schimb. Clare ieși din dormitor căscând și întinzându-se, cu ochii umflați de somn. Își turnă un pahar de suc de merișor, se așeză la capătul canapelei și-și puse picioarele în poala mea. Erau reci și albe și i-am frecat degetele. Clare luă telecomanda de la televizor.

Știrile trecuseră de la săpatul și curățarea zăpezii la topire și la inundații și toate imaginile erau cu apă, apă peste tot – pe străzi, în pivnițe, scurgându-se prin canale și în tunelurile de metrou. Pe ecran apărură imagini de la aeroportul JFK, unde pistele erau libere, și șiruri lungi de avioane aterizau sau decolau, iar pasagerii blocați, nespălați, șifonați, buimăciți de nesomn, erau mai mult sau mai puțin pe punctul de a-și relua călătoriile. M-am uitat la Clare, care-și bea sucul și privea în tăcere. Când imaginile se schimbară din nou – scene cu pluguri ce împingeau munți de zăpadă în râu se uită la mine. Am deschis gura să vorbesc, dar Clare mi-o luă înainte:

— Nu vine cu avionul de nicăieri, dacă la asta te gândeai.

Într-adevăr, la asta mă gândeam, și acum mă întrebam de ce nu. Pe buzele ei flutură un zâmbet firav.

— Nu e blocat nicăieri de zăpadă, decât acasă.

M-am ridicat în șezut.

— Nu? am zis, cu vocea încordată.

Clare clătină din cap.

— Nu.

— Dar atunci unde… Auzeam un vuiet ușor în urechi. Ce ai…?

— L-am părăsit.

— L-ai…

— Părăsit. Am plecat de-acasă.

Am dat din cap că da, mai degrabă din obișnuință, decât pentru că aș fi înțeles ceva.

— Și… ce o să…?

Mai bău din suc și se uită la mine peste marginea paharului.

— Nu te îngrijora; nu am de gând să mă mut la tine. Dar din cauza furtunii mi-a fost imposibil să-mi găsesc o cameră la hotel. Aveam de gând să mai stau câteva zile, dar pot începe să sun la hoteluri acum, dacă vrei.

— Nu… eu… Nu trebuie să faci asta, am zis.

Clare încuviință. Se duse în bucătărie, își puse paharul în chiuvetă și rămase în picioare în fața geamului. Avea spinarea dreaptă și țeapănă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Clare clătină din cap, dar nu se întoarse.

— Poți să stai oricât de mult e nevoie, i-am zis. Oricât de mult vrei.

— Care din ele? mă întrebă ea încet. „Vreau” sau „e nevoie”?

— Oricare, am spus.

Clare încuviință din nou și se uită la o bucată mare de zăpadă ce alunecă de pe un acoperiș de cealaltă parte a străzii, sfărâmându-se în bucăți de diamant în aer.

— Totul se destramă, zise ea.

După amiază, Clare se duse la plimbare și nu mă rugă să-i țin tovărășie, iar eu m-am dus să alerg prin zloata formată. Adidașii îmi erau grei de apă când m-am întors, iar ochii mă dureau, căci îi ținusem aproape încontinuu pe jumătate închiși. Clare încă nu revenise nici când am ieșit de la duș. Am tras pe mine o pereche de blugi și un tricou și mi-am deschis laptopul și carnetul.

Am descoperit pe internet numărul de telefon al lui Phil Losanto și l-am găsit acasă, în Yorktown Heights. Tocmai se întorsese după patruzeci și opt de ore de patinat cu mașina prin tot nordul districtului Westchester, făcând reportaje despre reacția autorităților districtuale la furtună și, după cum îmi spuse, înghețând bocnă, până la ouă. Avea vocea permanent obosită și permanent amuzată.

— Plus că nevastă-mea mă bate la cap acum că aleea din fața casei noastre e singura de pe toată strada care nu-i deszăpezită. Doamne, lasă-mă să beau un Pepsi întâi.

Pe fundal se auzea foarte mult zgomot – desene animate cu sonorul foarte tare la televizor, șuierele și fluierăturile stridente ale unui joc video, țipete de copii mici care se băteau sau se jucau, sau amândouă, și vocea ascuțită a unei femei exasperate țipând la ei. Mi se făcu milă de Phil de adevăratelea.

— Acum câțiva ani ai scris câteva articole despre Jamie Coyle.

Phil se gândi puțin în toiul hărmălaiei de fond.

— Da, în Peekskill, exact. Băiatul ăsta l-a snopit în bătaie pe tipul de la magazinul

video. A fost închis o vreme.

— Și a ieșit acum un an. Îți amintești ceva despre el?

— Destule. De ce?

— În articol ziceai c-a fost vedetă în sport, un fel de erou local. Asta a fost de-adevăratelea, sau ai scris așa ceva numai pentru ca să vinzi ziarul?

Losanto pufni în râs.

— Ce, n-ai încredere în presă? Nu, în mare parte a fost de-adevăratelea. Până și-a nenorocit genunchiul, puștiul a fost un fundaș fenomenal – a câștigat campionatul pe tot districtul în anul doi – și a fost campion la Mănușile de Aur în clasa lui de la paisprezece ani. Cât despre partea cu *eroul*… asta-i altă poveste.

— Nu mă ține pe ace, Phil.

Izbucni în râs. În spatele lui se sparse ceva, femeia urlă și unul dintre copii începu să țipe.

— Chiar și înainte să se apuce să recupereze datorii, Coyle n-a fost înger. A fost un scandalagiu notoriu în liceu. S-a bătut de multe ori, a furat câteva mașini, și în general era unul dintre băieții pe care poliția locală îi știa pe nume.

— Nu prea sună a geniu criminal, totuși.

— Nu, nu era câtuși de puțin un geniu.

— Și ce s-a întâmplat cu tipul de la magazinul video?

— Ray Vessic? Chestiile obișnuite care se întâmplă când te bagi în ceva și n-asculți: îți vine cineva ca Jamie Coyle în vizită.

— Da, dar când vine, de obicei îl lasă pe individ în stare suficient de bună ca să poată plăti – ăsta-i tot scopul recuperării, la urma urmei. Dar tipul ăsta a mâncat o bătaie soră cu moartea. Am fost surprins că l-au lăsat pe Coyle să scape numai cu atac de gradul 2.

— A avut un avocat bun – Jerry Lavin, odihnească-se în pace – și poate au mai fost și alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

Losanto oftă, obosit.

— Am auzit că a apărut în negocierile de acuzare ale lui Coyle. Se pare că Vessic avea o afacere secundară în spatele magazinului, ceva mai puțin acceptabil decât ultimul film de groază pentru adolescenți.

— Pornografie?

— Varianta cu copii. Vindea porcăriile astea, conducea o cameră de chat pentru fani, și se pare că a făcut chiar el câteva filme – toate astea îl făceau un adevărat prinț. Coyle a vorbit cu procuratura și Jerry a reușit chiar să-i convingă că pornografia fusese și motivul pentru care Coyle își pierduse controlul în halul ăsta cu Vessic. Așa că, până la urmă, băiatul și-a aranjat o acuzare de clasa D.

— Avocat bun și noroc pentru Coyle. Și ai crezut povestea cu revolta morală?

Losanto pufni din nou în râs.

— Cine știe? E o poveste bună și Jerry, Dumnezeu să-l ierte, era un tip creativ, dar nu știu. Iar se auzi ceva spărgându-se acasă la Losanto, și din nou urlete. Și acum mai bine îmi văd de treaba mea aici, până nu am de-a face și eu cu o revoltă morală.

Am închis telefonul, mi-am tras laptopul în față și mi-am transcris notițele despre Coyle. Le-am mai citit odată, și apoi și pe cele de la Arrua, Krug, J.T., Lia și Werner, și am încercat să le fac pe toate să se potrivească. Și n-am prea reușit. Înspăimântător, ușor de înfuriat și violent – trăsăturile astea le văzusem cu ochii mei la Coyle, și nu se asortau deloc cu uriașul blând, protector al celor slabi, pe care-l descrisese Lia. Și apoi mai era și relația lui Coyle cu Holly. Krug îmi spusese că Holly era mai fericită cu el decât fusese vreodată de când o știa el, iar varianta lui Werner era că de fapt era speriată și voia să-l părăsească. Știam pe care din ei eram mai înclinat să-l cred, și totuși… Povestea lui Losanto era interesantă, dar în cele din urmă neconcludentă. Și bineînțeles, tot n-aveam nici cea mai vagă idee unde putea fi Coyle sau ce anume voia de la Werner. Am clătinat din cap. Poate că polițistul care-l supraveghease pe Coyle în timpul eliberării condiționate… poate mâine.

Am dat la o parte laptopul și m-am uitat la ferestrele aproape întunecate, întrebându-mă unde se dusese Clare. M-

am ridicat, m-am întins și m-am uitat afară. Cerul se golise de culoare, spre răsărit se întuneca, iar orașul era tot în nuanțe de gri. Pe străzi se vedeau mașini și oameni, deși niciunul nu părea a fi Clare întorcându-se. Se aprindeau lumini la geamurile de peste drum și prin tot orașul, puncte galbene dispersate, care făceau înserarea să pară și mai rece.

## 23

Mike Metz se înșelase în privința lui Thomas Vickers: îmi telefonă înapoi, sau mai degrabă secretara lui cu voce firavă o făcu pentru el. Mă sună luni, absurd de devreme, pe când eram înfășurat într-un vis, într-o învălmășeală de pături și în picioarele lungi ale lui Clare.

— Domnule March? zise vocea pergamentoasă. Vă sun de la biroul domnului Vickers. Am îngăimat ceva, nu știu sigur ce. Domnul Vickers ar vrea să vă vadă aici, azi după-amiază la trei, zise ea.

Nici vorbă de „Puteți veni?" sau cea mai vagă idee că aș putea refuza. N-am refuzat. Mi-a dat adresa, pe Broadway, la sud de Wall, și a închis.

M-am uitat la ceas: era prea devreme să-l sun pe Mike. M-am rezemat în cot și m-am uitat afară. Colți zimțați de gheață atârnau din partea de sus a ferestrelor și tremurau în vântul care făcea și geamurile să vibreze. Cerul era de un albastru subțire și limpede. Ceva – un pescăruș – trecu vijelios prin fața geamului, de la est la vest, și dispăru. Mă străbătu un fior. Mi-am ținut ochii strâns închiși și i-am deschis apoi din nou. Îmi plutiră în față pentru câteva clipe puncte albe și ultimele fragmente de vis îmi năvăliră în minte. Ceva cu Holly – fața ei de icoană, ochii ei creionați și privirea pătrunzătoare, și în spatele ei silueta în umbră a unui bărbat, poate Bluto. Și apoi imaginea dispăru, risipindu-se mai rapid decât pescărușul.

Când ne-am trezit în sfârșit, câteva ore mai târziu, Clare fu foarte rapidă, făcu duș, se îmbrăcă, își luă micul dejun și-și puse pe ea paltonul, totul înainte ca eu să apuc să mă bărbieresc măcar. Am întrebat-o unde merge și chiar și mie mi s-a părut o întrebare ciudată. Clare zâmbi ironic.

— Să-mi văd avocatul, spuse ea, ridicându-și gulerul paltonului negru.

Am dat din cap.

— E bun?

— Jay e cel mai bun, spuse ea. Nu c-ar fi prea mare lucru de făcut. Contractul prenupțial nu lasă nimic la voia întâmplări.

— Și asta e un lucru pozitiv?

— Pentru mine, da, zise, și zâmbetul îi deveni rece.

După plecarea ei, am făcut duș, m-am bărbierit și m-am așezat în fața laptopului, cu o felie de pâine prăjită. Îmi luă o oră și jumătate ca să scriu, să sun, să navighez prin labirinturi adevărate de meniuri telefonice, și să ascult muzică proastă pe

fir, așteptând să mi se răspundă, până am dat de polițistul care-l supraveghease pe Jamie Coyle în timpul eliberării lui condiționate. Era la biroul Departamentului de Eliberări condiționate din New Rochelle, și-l chema Paul Darrow. Avea o voce bogată de bariton, cu accent de Bronx, și părea să fie răcit cobză.

— Nu-mi spune că Jamie s-a băgat iar în ceva. Oh, Doamne, și era unul dintre succesele mele – dintre puținele mele succese.

— Nu știu dacă s-a băgat în ceva, dar am dat de numele lui într-un caz și încerc să-l găsesc, sau cel puțin să aflu câte ceva despre el.

Darrow tuși și pufni, și cineva îi zise ceva în spaniolă.

— Am aici șase clienți care m-așteaptă, March, așa că nu e un moment prea bun.

— Când ar fi?

— Luna viitoare, poate, râse el. Sau ce zici de anul viitor?

Am râs și eu cu el, ca să fiu politicos, și în cele din urmă își consultă agenda și găsi un moment.

— Am o întâlnire în oraș azi după-amiază, dacă vrei să luăm o cafea înainte.

— Bine, am zis, și am stabilit un loc și o oră.

Am mai mâncat o felie de pâine prăjită și am deschis televizorul să văd știrile. Reportajele despre furtună începeau deja să pălească, fiind pe locul patru după prețul petrolului, ședințele de cabinet și arestarea unui actor care joacă în filme de acțiune, pentru că făcuse exhibiționism în fața dădacei. Sirena din Williamsburg nu fu menționată deloc, nici la televizor, nici în ziare. Se vede că norocul nu-l părăsea pe David.

L-am sunat pe Mike Metz să-i spun despre întâlnirea cu Vickers și rămase tăcut pentru câteva clipe, gândindu-se.

— Ai atins un nerv, zise el.

— Și poate nici nu e surprinzător. Dacă clientul lui Vickers a apărut și el într-un scurtmetraj de-al lui Holly, e posibil să-i fi văzut fotografia în ziare, să-i recunoască tatuajul, și să se afle în aceeași barcă spartă cu fratele meu.

— În acest caz, trebuie să fim foarte atenți ce-i zicem lui Tommy.

— Noi? Vii și tu?

— M-am gândit că nu-ți strică un mic ajutor. Și-n plus, vreau să-l văd din nou pe nemernic.

— Ai mai auzit ceva de la autopsie?

— Încă nu, și mă gândesc că furtuna a încetinit puțin lucrurile – ceea ce e o veste bună pentru noi. Ai vorbit deja cu fratele tău?

— Nu.

— Dar o să vorbești?

— Da, am răspuns fără entuziasm.

M-am dus în schimb să alerg.

L-am întâlnit pe Paul Darrow într-un restaurant pe West Thirty-Second Street, nu departe de sediul Departamentului de Eliberări condiționate din Manhattan. Ultimii clienți de la prânz își plăteau nota și ferestrele erau aburite și pline de condens. Aerul era încărcat de miros de șuncă și cafea arsă și, dedesubt, un fel de lichid de curățare. Banchetele erau tapițate cu vinilin gri, lipit din belșug cu bandă adezivă.

Darrow era un bărbat negru, gras ca un butoi și chel, de aproximativ cincizeci de ani, cu fața ofilită, o mustață căruntă și ochi obosiți și apoși. L-am recunoscut după strănut. Era îmbrăcat într-un sacou vechi de stofa pufoasă gri, o cămașă albă, care devenise între timp bej, și o cravată lucioasă în dungi. Își așezase paltonul și pălăria lângă el pe banchetă și stătea aplecat deasupra ceștii de ceai, inhalând vaporii. M-am așezat pe bancheta din fața lui.

Și-a înălțat capul și m-a măsurat din cap până-n picioare.

— March?

Am încuviințat.

— Nu te-am așteptat.

Am ridicat din umeri, i-am făcut semn unei chelnerițe și am comandat un suc. Darrow își sorbi din ceai.

— Ai avut cazul Danes acum câțiva ani, zise el, nu sub formă de întrebare. Și cealaltă chestie, în nordul statului.

Mesajul transmis era: „Te-am verificat”. Am încuviințat.

— Ce-mi poți spune despre Jamie Coyle?

Darrow ridică din umeri.

— Ce se poate spune? E un băiat mare și dur despre care, dacă te uiți pe hârtie, te gândești: „într-un an-doi o să fie iar închis”, dar care a reușit cumva să se îndrepte. Numai dacă venirea ta nu înseamnă altceva.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt sigur că înseamnă ceva. O caut pe iubita lui, așa că aș vrea să vorbesc și cu el. Însă nu pot să-l găsesc.

Darrow dădu din cap.

— Iubita lui, artista?

— O cunoști?

— Jamie vorbea despre ea – mult de tot. Era foarte serios în privința ei.

— Cum adică foarte serios?

— Foarte serios în sensul că i-a schimbat viața, și i-a dat peste cap toată lumea.

Am ridicat o sprânceană.

— Vrei să-mi spui c-a fost salvat de dragostea unei femei cumsecade?

Darrow zâmbi, strănută și-și suflă nasul. Când termină, clătină din cap.

— Spun că așa zicea Jamie. Mie mi s-a părut că fata e frumoasă, deșteaptă, că are bani și ceva clasă, și că vrea mai mult de la viață decât să toarne patru prunci și să-i ducă în fiecare weekend cu autobuzul să-și vadă tatăl la pârnaie. Nu cred că Jamie a întâlnit prea multe fete de genul ăsta înainte, sau vreodată. Ea trăiește în altă lume, și poate că Jamie vrea să trăiască și el acolo. De dragul lui, sper c-avea dreptate. Cât despre întorsul vieții pe drumul cel bun, adevărul e c-a făcut-o în cea mai mare parte el însuși, în Coxsackie.

— A avut o experiență bună?

— Da. A avut probleme la început – nu e o tabără de tenis acolo, și mai ales că e băiat alb – dar n-a bătut pe nimeni prea tare, și nici el n-a fost prea tăbăcit, și a făcut multe cursuri de controlare a furiei, consiliere și chestii de-astea, și a și studiat pentru colegiu acolo. Pe când a ieșit, era pe jumătate gata să-și ia diploma. Mi-a zis că vrea să termine.

— E băiat deștept?

— E mai deștept decât pare, și e deștept mai ales când are grijă să-și controleze furia. Și nu-i e frică nici de muncă; e ambițios, în felul lui.

— Are probleme să-și controleze furia?

— Avea, dar mi s-a părut că a reușit.

— Ce știi despre procesul lui?

— A pledat pentru atac de gradul 2.

— Ceea ce pare prea puțin grav, având în vedere ce i-a făcut tipului ăluia.

— După câte am citit eu, individul era o jigodie de om.

— De aceea și-a dat Coyle drumul împotriva lui în halul ăla?

Darrow își suflă din nou nasul.

— Nu pot să-ți spun de ce-a făcut Jamie ce-a făcut. Dar în dosar scria că a oferit informații de l-au ridicat pe nemernic de pe stradă, și că așa a obținut aranjamentul cu procuratura.

Am încuviințat. Și acum, întrebarea de 64000 de dolari.

— Știi unde-l pot găsi?

— Ai încercat la el la serviciu?

— Unde e asta?

— Lucrează la întreținere la un complex de blocuri de apartamente în Tarrytown. Unchiul său e intendentul și Jamie are un apartament acolo, la demisol.

— N-am știut de slujba asta. Eu am auzit că lucra în oraș undeva… la un club.

Darrow încremeni și privirea i se aspri brusc.

— Ce club? întrebă el.

Am clătinat din cap.

— N-am reținut numele.

Darrow dădu cu palma în masă și cești le tresăltară.

— Afurisitul de Jamie! zise el. S-a tot plâns că-i trebuie niște bani în plus pentru școală, dar nu m-am gândit c-o să fie așa de prost încât să mă mintă.

— A mai făcut asta de multe ori?

Fața lată a lui Darrow se încreți de iritare.

— Asta e prima dată când aflu, zise el. Avem o mulțime de cazuri – nu poți verifica decât până la un punct – și ziua nu are decât douăzeci și patru de ore. Ce naiba putem face, să le trăim în buzunar?

Am sorbit din suc și am încuviințat.

— Ai zis că Jamie e ambițios. În ce sens ambițios?

— Întotdeauna avea un plan – nu întotdeauna același plan, mă rog, dar Jamie avea întotdeauna un obiectiv. Să facă niște

bani și să termine școala. Să facă niște bani și să deschidă un restaurant. Să facă niște bani și să cumpere o proprietate.

— Partea cu banii e consecventă.

Darrow ridică din umeri.

— Băiatul trăiește în lumea reală.

Am plătit eu nota și am ieșit împreună din restaurant. Deja se lungeau umbrele și simțeam vântul ca niște sulițe de oțel pe față. Darrow tremură și strănută.

Nu exista nicio modalitate de a-i pune întrebarea asta altfel decât fățiș, așa că l-am întrebat pur și simplu:

— Jamie e un tip periculos?

Darrow se întoarse spre mine.

— Periculos pentru cine?

— Pentru oricine.

— Cred că știi destule ca să-ți dai seama ce întrebare cretină ai pus. Tu, eu, bătrânul ăla de la tejghea dinăuntru – dacă faci presiuni unde trebuie, dacă-i sperii destul, dacă-i înfurii destul, dacă-i așezi cu spatele la zid, toți devin periculoși.

— Și Jamie nu e mai periculos decât oricine altcineva?

— Nu l-aș fi recomandat pentru eliberare dacă ar fi fost altfel, zise Darrow scoțându-și batista; se șterse la nas și mă aținti cu privirea. Pe de altă parte, n-aveam habar de porcăria asta de slujbă de noapte.

## 24

Mike Metz mă aștepta în holul clădirii lui Tommy Vickers. Era rezemat de o coloană și apăsa butoanele agendei sale electronice Blackberry. Avea fața roșie din cauza gerului și era extrem de concentrat. Am trecut de securitate, care n-a constat chiar dintr-o percheziție corporală, și am urcat singuri cu liftul până la etajul douăzeci și șapte. Pe drum, am discutat despre întâlnirea cu Darrow. Mike își trecu degetul de-a lungul bărbiei în timp ce liftul urca domol.

— Coyle e o combinație de caracteristici, presupun, zise el când am terminat de vorbit. A reușit să-și depășească problemele de stăpânire a furiei, dar tot te-a luat la bătaie, a fost un adevărat model de fost deținut eliberat condiționat, atâta doar că l-a mințit pe polițistul care-l supraveghea. Și se pare că era foarte serios în privința lui Holly, poate chiar suficient cât să se înfurie serios pe ea, serios și violent.

M-am uitat la numerele etajelor în timp ce urcam și m-am gândit la ce-mi spusese Krug – despre cât de fericită era Holly – și la ce-mi spusese Lia, că Jamie e un băiat de treabă.

— Toată lumea e o combinație stranie de caracteristici, am zis. Nu sunt sigur ce părere să-mi fac despre Coyle.

Mike se uită la mine cu o sprânceană ridicată. Liftul se opri și se deschiseră ușile. Am ieșit amândoi pe coridorul pustiu.

— Slujba ta e să găsești teorii alternative, zise el. Și tipul ăsta se potrivește. Lasă poliția să vadă cât de bună e teoria.

Biroul lui Vickers era la capătul culoarului, o ușă de lemn întunecat cu clanță lucitoare de alamă și o plăcuță de alamă pe care scria „TEV Consulting”. Am intrat într-o sală de așteptare destul de mare, decorată în stilul corporațiilor de Hollywood: lambriuri de tec, covoare orientale, lămpi de alamă, mobilă de piele verde cu ținte de alamă. Imaginile de pe pereți erau nautice: pacheboturi și goelete, încărcate cu comori, ducându-se în porturi îndepărtate, la adăpost de impozite, fără legi împotriva spălării de bani și fără extrădare.

În față era o ușă dublă și la stânga un birou mare, de lemn de tec; la birou, o femeie al cărei păr părea mai tânăr decât ea cu câteva decenii. Era scundă, palidă și pudrată, și pletele ei castanii improbabile erau strânse la spate cu cruzime într-un

coc. Ne privi pe amândoi și apoi se uită la ceas, cu ochii îngustați.

— Domnul March?

Pe viu, vocea îi suna chiar mai fragilă decât mi se păruse la telefon.

— Eu sunt March.

Femeia se uită la Mike și păru nefericită să-l vadă.

— Nu m-am așteptat să…

O voce răgușită și moale o întrerupse din direcția ușii duble.

— E în regulă, Edie. Întotdeauna e loc la masă pentru domnul Metz.

Thomas Vickers avea un metru optzeci înălțime, și trupul masiv îmbrăcat în stofă albastră bine croită. Părul îi era o cască sclipitor de albă pe capul pătrățos, iar ochii îi erau adânciți în orbite și albaștri. Avea trăsăturile fine, dar ridate – marginile și colțurile netezite de vârstă și traversate de vene – și i-am dat șaizeci de ani.

Îi întinse lui Mike o mână cu manichiură fină.

— Nu ne-am văzut de multă vreme, Michael, zise el.

— Ar fi trebuit să sun înainte, replică Mike, zâmbind.

— Aiurea, făcu Vickers, și se întoarse spre mine. March, mulțumesc c-ai venit. Îmi întinse o mână surprinzător de rece și de delicată. Și că l-ai adus pe Michael cu dumneata. Am auzit că ai lucrat de multe ori cu el; nu știam că și acesta e un asemenea caz. Să ne așezăm.

Edie ne luă paltoanele.

Mike îl urmă pe Vickers și eu l-am urmat pe Mike – prin ușile duble și de-a lungul unui coridor cu pereții acoperiți de cărți de drept și tăcere. După o cotitură am trecut pe lângă un birou mare. Ușa era deschisă și am văzut o canapea, un birou impunător de mahon și un covor oriental verde. Înăuntru era un bărbat voinic, cu părul negru, cu pantaloni negri și un sacou de culoarea ciocolatei. Stătea pe canapea și se uita la mine. M-am oprit pentru o clipă și l-am privit și eu, iar el s-a ridicat și a închis ușa biroului. I-am ajuns din urmă pe Mike și pe Vickers, întrebându-mă de ce mă simțisem brusc așa de încordat, ce era cu senzația aceea bizară de déjà-vu.

Ne-am oprit într-o sală de conferințe ce dădea spre Broadway și Bowling Green și o parte a portului ce se întuneca. Pereții care nu erau în întregime din geamuri erau acoperiți de un material gri și de alte imagini nautice. Masa era

de abanos, cu douăsprezece scaune în jur. Lângă perete era o consolă de lemn de abanos cu cești de porțelan și farfurii. Vickers ne oferi cafea și am refuzat amândoi. Ne-am așezat la masă.

Vickers își netezi cravata și se uită la mine.

— N-ai spus niciodată de ce ești de fapt interesat de Cassandra Z, începu el.

Am aruncat o privire rapidă către Mike, care clătină extrem de puțin din cap.

— Persoane dispărute, am zis.

Vickers încuviință.

— Cassandra e această persoană?

Am dat și eu din cap în semn că da.

— Ai fost la poliție?

— Încă nu, am zis.

Vickers încuviință.

— Clientul dumitale preferă să n-o faci? mă întrebă.

Mike mă scuti de răspuns.

— John mi-a spus că voiai să vorbim despre Cassandra, Tommy. A înțeles el greșit?

— Nu, oftă Vickers, și zâmbi obosit. N-a înțeles greșit. M-ai întrebat despre Cassandra; uite ce pot să vă spun: am căutat-o în numele unui client; am vorbit cu impresarul care o reprezintă – un oarecare Orlando Krug – și în cele din urmă am vorbit și cu ea. Asta a fost în decembrie, acum o lună. Nici eu, nici clientul meu n-am mai avut niciun contact cu ea de atunci.

Se uită la amândoi cu atenție. Mike se uită afară pe fereastră, țuguindu-și buzele. Eu am clătinat din cap.

— Și…? am zis eu.

— Și ce? întrebă Vickers.

— Și asta e tot? Ne-ai chemat până aici ca să ne spui asta?

— De fapt, nu te-am chemat decât pe dumneata, nu că nu m-aș bucura să-l văd pe Michael.

— Dar asta-i tot ce știi?

Vickers încuviință.

— Atunci de ce te-ai mai obosit să ne spui?

Vickers păru vag nedumerit.

— M-ai întrebat.

— Numai asta era necesar? Am râs eu scurt și ascuțit. Pentru că atunci am o grămadă de alte întrebări.

Vickers oftă.

— Ai o reputație de om foarte insistent. M-am gândit că ne va scuti pe toți de un efort inutil și de timp pierdut, și astfel te vei putea concentra pe lucruri mai productive. Sper că nu am calculat greșit, zise el, uitându-se la Mike.

— Bineînțeles că nu, Tommy, răspunse Mike. Și-ți suntem recunoscători că ne-ai primit. Nimeni nu vrea să-și piardă timpul sau să provoace necazuri inutile, și dacă putem să lămurim câteva chestii, te lăsăm în pace să-ți vezi de treburile tale.

Vickers făcu un gest vag și Mike zâmbi mai tare.

— Pentru început, ce anume voiai să discuți cu Cassandra?

Vickers își întoarse palmele în sus.

— E o chestiune confidențială, Michael, sunt sigur că înțelegi. Îmi imaginez că și clientul tău gândește la fel.

Mike dădu înțelegător din cap.

— Și clientul tău e…?

Vickers ridică o sprânceană albă.

— O persoană particulară, zise el.

— Înseamnă că a fost o mare surpriză pentru el faptul că s-a trezit în scurtmetrajele Cassandrei, am spus eu.

Vickers își întoarse spre mine o privire înghețată și strânse din buze.

— N-ai sesizat amănuntul important, afirmă el. Amănuntul important este că am văzut-o o dată, acum o lună, și de atunci n-am mai văzut-o. *O dată.* Acesta e detaliul important, tinere.

M-am încruntat și am tras adânc aer în piept.

— Și clientul dumitale? am întrebat.

— Clientul meu s-a întors la New York acum o săptămână, după trei săptămâni în America Latină. Poate demonstra asta. Traseul avut îl face impenetrabil, Michael, zise el zâmbind către Mike.

— Nu neapărat, am intervenit eu. Dacă-și poate permite să te angajeze pe dumneata, atunci clientul dumitale își poate permite tot felul de alte ajutoare.

Vickers se uită la mine de parcă tocmai mi-aș fi făcut nevoile pe masa lui de conferințe. Când vorbi din nou, i se adresă lui Mike, cu o voce uscată ca un mănunchi de vreascuri.

— Ce naiba are prietenul tău? Îl invit la mine să vorbim – ca o favoare, nu uita – și asta mi-e răsplata? Am auzit că e repezit, dar Doamne sfinte… Adică, și eu aș putea sta aici să vă pun vouă exact aceleași întrebări despre clientul *vostru* – cine e, ce vrea cu fata asta, și așa mai departe – dar fac eu asta? Nu. Dimpotrivă, încerc să vă ajut. Și asta primesc în schimb?

Mike ridică din umeri pentru a se scuza și se uită la mine.

— Tommy are dreptate, John, nu e cazul să speculăm despre lucruri din astea când el încearcă din răsputeri să ne fie de ajutor, zise el. Luna ianuarie e o perioadă numai bună pentru a pleca din oraș, și a merge undeva unde e cald, continuă el, întorcându-se iar spre Vickers. S-a dus în America Latină într-o călătorie de afaceri?

Vickers își îngustă ochii.

— Ce-are asta de-a face cu…?

— Sunt sigur că ai dreptate – probabil nu contează, și dacă poliția nu gândește așa, cred că pur și simplu o să întrebe.

Peste ochii albaștri ai lui Vickers se lăsară brusc obloanele.

— N-am nimic de-a face cu poliția.

Zâmbetul lui Mike era nevinovat și avea ochii larg deschiși.

— Bineînțeles că nu, zise el. Și nici nu există vreun motiv să ai.

Pentru câteva clipe tăcurăm toți trei. Vickers fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea.

— Asta e o amenințare, Michael? întrebă el, deși nu părea prea amenințat.

— Mai mult o propunere.

— Și ce anume propui?

— Să ne spui ce voia clientul tău de la Cassandra, și apoi noi o să mergem și o să

ne concentrăm pe lucrurile acelea mai productive, pe care le-ai menționat.

Vickers își netezi iar cravata.

— Nu cred, zise el. Dacă poliția are întrebări, atunci așa să fie. Nu-i putem împiedica, dar dacă trebuie să ne pierdem timpul explicând asta, atunci presupun că asta e.

Mike dădu din cap și vorbi pe un ton compătimitor, plin de regret:

— Discuțiile cu poliția, vorbitul cu presa, întrebările despre afaceri… toate astea iau timp.

— Nu cred că presa… începu Vickers, dar l-am întrerupt.

— Clientul dumitale face parte dintr-un grup select, Tommy: e singurul tip din scurtmetrajele Cassandrei care a venit vreodată s-o caute, și cu atât mai puțin s-o găsească. Chiar și numai asta va necesita niște explicații elaborate… mai ales având în vedere momentul.

Vickers bătu cu degetele în masă câteva clipe. Apoi clătină încet din cap.

— Complici lucrurile mai mult decât trebuie, tinere – le faci mai complicate decât s-ar cuveni – și-ți pierzi timpul și banii clientului făcând asta. Eu am discutat cu fata asta acum o lună și atât, iar clientul meu n-a văzut-o și n-a vorbit cu ea de ani de zile. Se uită iar la Mike. Te rog să ai încredere în mine când îți spun asta, Michael.

Zâmbetul lui Mike era vag și politicos.

— Asta ar fi mai ușor de făcut dacă am ști de ce o căutai de fapt pe Holly.

Vickers sorbi din ce-o fi avut în ceașcă și oftă.

— O fată ca ea – trebuie să fie cel puțin alți zece oameni cu care să vorbiți, dacă nu mai mulți. Serios c-ar…

— O fată ca ea? l-am întrerupt eu, iar furia din vocea mea m-a surprins chiar și pe mine.

Vickers își țuguie buzele și se uită la Mike.

— Chiar nu se poate controla nicio clipă, nu? Asta ar putea să-ți cauzeze probleme.

Mike ridică din umeri.

— E crucea pe care trebuie s-o port, rosti el cu răceală.

Apoi se uită la mine și-și mișcă o sprânceană pentru o fracțiune de secundă.

— Te aștept în față, i-am zis, și am ieșit din încăpere.

Vickers nu-mi spuse la revedere, și nici eu.

M-am oprit iar lângă biroul de la colț, în timp ce mă întorceam spre camera de așteptare. Ușa era și acum închisă și m-am gândit s-o deschid să mă uit la bărbatul brunet dinăuntru, dar n-am făcut-o. Am luat în schimb liftul până la parter și l-am așteptat pe Mike într-un colț al holului. Când se apropie de mine, își încheia nasturii paltonului.

— Am uitat cât de arogant e nemernicul ăsta, zise el. Și ce scene de teatru – ori și-a pierdut talentul, ori standardele mele sunt mai ridicate acum decât la douăzeci și cinci de ani. Reprezentația ta însă a fost mult superioară: nimeni nu face mai bine pe „volatilul”.

Zâmbi și își trecu o mână prin păr.

— N-a fost întru totul teatru, i-am zis.

— Cele mai bune scene nu sunt niciodată.

— A zis Vickers ceva folositor?

Mike își scoase agenda Blackberry și își verifică mesajele în timp ce vorbea cu mine.

— Nu prea. O ofertă vagă să facem schimb de nume ale clienților – un fel de „tu mi-l arăți pe-al tău, eu ți-l arăt pe-al meu” dar nimic sincer. Nu avea de gând nicio secundă să ne zică nimic.

— Și atunci care a fost scopul invitației?

— Un risc calculat din partea lui Tommy, presupun – o șansă să te măsoare, să te uluiască și să te deruteze, și poate să afle ceva de la tine. În cel mai bun caz, o șansă să-ți vândă povestea lui și să te facă să-i lași clientul în pace. Toate astea ar fi putut merita să agite puțin cuibul de viespi, mai ales având în vedere că știai deja că a căutat-o pe Cassandra. Presupun că a renunțat la mare parte din plan în momentul când m-ai adus pe mine cu tine.

Peste umărul lui Mike, m-am uitat cum se golește liftul. Șiruri de siluete îmbrăcate în paltoane întunecate se scurseră

pe lângă noi, înfofolindu-se împotriva gerului.

— Tu ai crezut ceva din povestea lui?

— Nu știu, răspunse Mike. Tommy n-a fost deosebit de circumspect când a mers s-o caute pe Cassandra, și nu la asta te-ai fi așteptat în cazul în care clientul lui avea intenția să-i facă poate ceva.

— Poate că n-avea intenția să-i facă totuși ceva când doar o căuta; poate că s-au schimbat lucrurile când a găsit-o cu adevărat. Sau poate că amicul tău nu știe tot ce face clientul lui.

Mike se uită la mine.

— Nu te-ai gândit vreodată că poate suntem și noi în aceeași barcă?

Eram pe punctul de a spune ceva – poate de a recunoaște că era un argument rezonabil, sau de a-l întreba cât de îngrijorat era în privința lui David – când se deschise ușa liftului. Ieși un bărbat gras, în spatele căruia era de o femeie blondă scundă, urmați de un bărbat voinic, cu părul negru. Acesta mergea legănându-se țanțoș pe picioare, rotindu-și umerii în mers, și dintr-odată mi se păru mai mult decât familiar. M-am dat cu un pas înapoi, la umbra unei coloane, și l-am privit traversând holul și ridicându-și gulerul paltonului voluminos din păr de cămilă. Mike se întoarse să se uite și l-am prins de mână.

— Ce e? mă întrebă.

— Tipul ăla – în paltonul bej – a fost în biroul lui Vickers.

— Da, l-am văzut când am intrat. Și?

— Cred că el e clientul lui Vickers.

Bărbatul scund și vânjos împinse ușa turnantă și intră în mulțimea densă de pe Broadway. Se întoarse la dreapta, către nord.

— Cel cu Cassandra? întrebă Mike. De unde știi?

Dar deja trecusem pe lângă el când îmi punea aceste întrebări, îndreptându-mă spre ușă. Am aruncat o privire înapoi și i-am răspuns:

— El e Bluto.

# 25

Afară era aproape întuneric, și-mi trebuiră câteva minute să recunosc mersul legănat și umerii largi în haina din păr de cămilă în mulțimea grăbită de pietoni. Am rămas la depărtare în urma lui cât timp așteptă la semafor la Exchange Place, și mobilul începu să-mi vibreze. Era Mike.

— Îl urmărești numai, nu? mă întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că știu că Tommy te-a scos din sărite și știu ce părere ai despre scurtmetrajele alea, și nu vreau să fii ridicat pentru o tâmpenie ca de pildă un atac la persoană când suntem în mijlocul unui caz. N-o să-i faci niciun serviciu lui David.

Se schimbă lumina la semafor și Bluto începu să traverseze.

— Nicio tâmpenie, am zis, și mi-am închis telefonul.

L-am urmărit pe Broadway. Mergea spre vest, pe Exchange Alley, și la Trinity Place o luă din nou la nord. După o jumătate de stradă, intră într-o clădire de birouri.

Era o clădire mai veche, de prin anii 1950, construită din cărămidă cafenie, și mai scundă decât vecinele ei. Se numea Trinity Parc Tower, iar oasele ei îmbătrânite și distinse erau parțial ascunse sub spoiala recentă de marmură și sticlă mată. Am fost recunoscător că holul era mic, astfel că se vedeau lifturile din stradă. De asemenea, mi-a fost foarte de folos că lista cu ocupanții clădirii era nouă și că paznicii erau niște netoți.

Prin holul de sticlă, l-am văzut pe Bluto intrând singur într-un lift gol, și apoi afișajul etajelor urcă până la etajul 11, unde se opri. Am verificat rapid lista de nume și am intrat în clădire. Am mâzgălit numele unei firme de avocatură de la etajul doisprezece în registrul de intrare și le-am arătat gardienilor permisul de conducere, iar aceștia îmi făcură semn să intru aproape fără să-mi arunce o privire.

Pe lista de nume a clădirii erau trei firme la etajul unsprezece: Fenn Partners LLC; MF Securities LLC; și Trading Pit LLC, și se pare că cele trei împărțeau și același birou. Din lift am ieșit direct în zona de recepție, și cele trei nume erau scrise cu litere albastre de plastic pe un panou aflat deasupra unui birou de recepție, la care nu era nimeni. La dreapta erau aranjate câteva fotolii unghiulare de piele și câteva măsuțe de sticlă – zona de așteptare, de asemenea

goală. În spatele ei, dincolo de un perete despărțitor până la nivelul brâului, era un covor gri mohorât, lumină fluorescentă și birouri-nișă.

Nișele erau minuscule și separate de partiții scunde; cele pe care le puteam vedea erau echipate cu birouri înguste, scaune rotitoare și monitoare cu ecran plat. Monitoarele erau iluminate cu diagrame, grafice și numere, deși chiar atunci nu erau urmărite în mare parte decât de scaune goale. Puținii bărbați care erau încă în nișe – și nu erau decât bărbați – își umpleau gențile de plecare și-și îmbrăcau hainele. Nu-și dădură prea mare atenție unul altuia la lifturi și niciunul nu-mi aruncă măcar o privire în treacăt, și în câteva momente eram singur în sala de așteptare.

Pe măsuțele de cafea erau câteva broșuri lucioase și am luat una s-o citesc. După patru pagini de fotografii, diagrame și flecăreli acronimice despre ultimele tehnologii comerciale, cele mai curente date de piață, management de risc de ultimă oră, cote Nasdaq de Nivelul II, instructaj intensiv și tarife mici, mici, mici, știam deja tot ce era nevoie să știu despre Trading Pit LLC. Era o firmă de tranzacții bursiere – un fel de motel – care pentru niște tarife mici, mici, mici, închiria unul dintre birourile-nișă și permitea folosirea sistemelor lor de tranzacții pentru a câștiga sau a pierde bani într-un loc curat și bine luminat. În teorie, sistemele firmei erau mai bune decât cele pe care le poți accesa de obicei de acasă, tarifele erau mai scăzute decât dacă ai fi făcut tranzacțiile printr-un agent de schimb, cel puțin la jucătorii de mare volum, execuțiile erau mai rapide și mediul mai disciplinat și profesional. Poate, dar vedeam mai multe ecrane ce afișau pagina unui site popular de pocher online.

Cea mai folositoare parte a lecturii a fost ultima pagină, cu biografiile și fotografiile directorilor firmei. Acolo, în vârful grămezii, era Bluto, fondator, președinte al consiliului de administrație și director executiv al firmei Trading Pit LLC: Mitchell Fenn.

Broșura spunea că Fenn era de multă vreme un veteran în industria titlurilor de valoare – fost vicepreședinte la un mare agent de schimb, și director al operațiunilor de schimb ale acelei firme – și plecase de acolo în urmă cu doi ani ca să înființeze Trading Pit, alcătuindu-l din resturile mai multor alte firme de tranzacții bursiere care nu supraviețuiseră ultimei răsturnări de piață. În fotografie era o față lată și bronzată cu părul negru și creț. Avea dinții mari și sclipitori și zâmbetul larg se arăta flămând. Am aruncat broșura înapoi pe masă și am intrat în labirintul de birouri-nișă.

L-am găsit pe Fenn în colțul nord-vestic al etajului, într-un birou mare, decorat cu piele și crom, cu vedere spre Ground Zero. Stătea tolănit la un birou de crom și sticlă, vorbind cu un individ roșcat, cu cămașă și cravată, care stătea pe scaunul din față, zâmbind și dând aprobator din cap. Am văzut firele albe care împestrițau buclele negre și lucioase ale lui Fenn, și o rețea de riduri în jurul ochilor întunecați, iar de mai aproape, părea cu zece ani mai în vârstă decât în fotografie – în jur de cincizeci de ani, poate. Își scosese paltonul și sacoul de la costum, și-și suflecase mânecile cămășii albastre pe brațele groase. M-am oprit în prag și mă recunoscu imediat. Pentru o clipă încremeni, și apoi îi reapăru zâmbetul mare și lacom.

— Să fiu al naibii dacă Tommy n-a avut dreptate în privința asta, zise el.

Avea o voce groasă, cu accent puternic de Brooklyn, și era șocant s-o aud. O parte din mine se așteptase cumva să audă o vorbire sintetizată.

— Să fiu al naibii dacă n-a zis că n-ar trebui să trec azi pe la el. Dar nu l-am ascultat – am vrut să văd cu ochii mei. Învață din asta, Chris, zise el, întorcându-se către roșcat. Nu-ți contrazice avocatul.

Chris își mută privirea de la Fenn la mine, și chipul lui puhav era nedumerit. Își puse mâinile mari pe genunchi, ca și cum ar fi fost pe punctul de a se ridica în picioare.

— Ți-e prieten, Mitch? întrebă el.

Avea vocea surprinzător de ascuțită. Își trecu o mână prin părul țepos și-și îngustă ochii albaștri și tâmpi. Fenn zâmbi și mai larg.

— N-am făcut cunoștință, dar ne-am mai văzut – nu-i așa?

— Cred că eu am văzut mai mult, am replicat eu.

Zâmbetul cel mare nu șovăi, dar se răci și deveni mai răutăcios.

— Da? Sper că n-ai căpătat un complex de inferioritate.

Scoase un hohot de râs aspru ca un lătrat de câine.

— Mai degrabă am făcut indigestie.

Rânjetul îi rămase pe figură, dar până și Chris sesiză furia ce radia din el. Deși n-avea idee despre ce era vorba, se ridică în picioare.

— Vezi ce vorbești, amice, mă avertiză el.

Era poate cu doi-trei centimetri mai înalt decât mine și mai greu cu vreo șase kilograme.

M-am uitat mai atent la fața lui – pistruii, nasul cârn, buzele subțiri, dintele din față ciobit – și l-am recunoscut din broșură: Christopher Fitz sau ceva de genul ăsta, șeful vânzărilor. Ceea ce-i explica zelul de a-și impresiona șeful. Am clătinat din cap.

— Nu cred că vrei să ai un public pentru asta, Mitch, am zis eu.

Fenn scoase un nou hohot de râs, ca un lătrat.

— Un public pentru ce? Ai de gând să faci trucuri magice, sau ce?

Chris făcu un pas către mine și-și întinse degetul către mine și apoi către ușă.

— Tu, afară – acum.

Avea fața roșie și pumnii încleștați. Ochii negri ai lui Fenn sclipeau anticipator.

— O să fie rănit din cauza ta, i-am zis lui Fenn.

Acesta ridică din umeri, în spatele lui Chris. Chris mai făcu un pas către mine.

— N-o să fie decât un singur rănit aici, tâmpitule, zise el.

Își ridică mâinile să-mi dea un brânci. Am făcut rapid un pas lateral și a căzut lângă mine, iar eu l-am grăbit împingându-l de la spate. Mi-am întins piciorul în momentul când trecea pe lângă mine și s-a prăbușit împleticindu-se în hol, cu un genunchi la podea și dând din mâini ca o pasăre roșie stângace. Am închis ușa, am încuiat-o și m-am uitat la Fenn. Acesta izbucni în râs.

— Mi-a zis Tommy că ești o poamă, zise el și se scutură din tot trupul său mătăhălos.

În spatele meu, Chris înjură și zgâlțâi de clanță. Apoi începu să bată cu pumnii în ușă.

— Ești bine, Mitch? strigă el. Vrei să chem poza pentru dobitocul ăsta, sau poliția?

— Nu, îi strigă Fenn. Nu chema poliția. Totul e bine, Chris – ne vedem mâine.

— Ești sigur? Pot să…

— Mâine, Chris, repetă el.

Chris se prinse în sfârșit și plecă. Fenn luă o mingiuță roșie de cauciuc de pe birou și începu s-o strângă în mână. Clătină din cap.

— Sau m-am înșelat, și vrei să încerci să mă arunci și pe mine la podea? Că-ți spun de pe-acuma, cu mine n-o să-ți fie așa de ușor.

— Oricât de atrăgătoare ar fi fost ideea asta, eu am venit aici ca să vorbim.

Fenn se rezemă de spătarul scaunului și zâmbi. Era greu de sesizat dacă era ușurat.

— Dacă vrei să vorbești, vorbește cu Tommy.

M-am apropiat de birou, mi-am aruncat haina pe unul dintre scaunele de oaspeți și m-am așezat în celălalt.

— Am auzit ce-a avut el de spus. Nu mi s-a părut prea convingător.

— Asta pare a fi o treabă între tine și Tommy.

Am oftat adânc.

— Chiar vrei să mă faci să trec prin tot dansul?

Fenn își strânse mingea de cauciuc și își privi articulațiile degetelor albindu-se.

— Despre ce dans vorbești? întrebă el.

— Ăla în care sun la poliție.

— Ca să spui ce?

— Despre tine și Sirena din Williamsburg, pentru început.

Fenn tăcu o vreme și-și studie degetele înfășurate în jurul mingii roșii.

— Asta ar trebui să mă facă să tremur în pantaloni de frică? întrebă în cele din urmă.

— Să te îngrijorezi mai mult pentru efectul pe care-l are asupra poliției, și mai ales după ce-o să vadă scurtmetrajul Cassandrei.

— Știi, rânji el. N-am văzut niciodată produsul final. Sper că m-a făcut să arăt bine.

Am început să aud un țiuit de tensiune în urechi.

— Da, arăți grozav când o sugrumi, Mitch – aproape la fel de bine ca atunci când îi tragi palme de pică pe jos sau îi arzi sânii cu ceară topită.

Fenn lăsă să-i cadă din mână mingea care săltă puțin pe birou și se opri lângă telefon. Fenn împunse aerul cu degetul în direcția mea și în sfârșit rânjetul îi dispăru de pe față.

— Du-te dracului, March – târfa aia a fost o nebună, dar o nebună adultă. Știa în ce se bagă, și i-a plăcut, așa că nu-mi ține mie predici.

Mi-am simțit mâinile încleștându-se pe mânerele fotoliului și mi-am dat seama că mi se schimbă expresia feței. Fenn își împinse scaunul de la birou.

— Ce… ți-era prietenă sau ceva?

Am tras adânc aer în piept și l-am expirat apoi lent.

— Nu-i mai spune „târfă”, am zis încet.

— Mă rog, zise el. Ce voiam să spun e că nu era școlăriță, și poliția o să-și dea seama de asta. Și oricum, pot să demonstrez unde am fost.

— Sigur, și cât timp își dau ei seama, și tu demonstrezi, cine știe ce alte agenții încep să pună întrebări – despre afacerea ta, poate, și a lui Tommy, despre clienții tăi…

Fenn își îngustă ochii.

— Ce agenții?

— Oh, nu știu, am zis, ridicând din umeri. IRS poate, sau SEC – sunt o mulțime de inițiale pe-acolo, și nu-i nevoie decât de un telefon.

Gura lui Fenn era acum o line îngustă de mânie, și aproape vedeam cum îi ies aburi pe urechi în timp ce mă fixa cu privirea. Clătină din cap.

— Tommy nu te-a mințit; n-am mai avut niciun contact cu ea de ani de zile și n-am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat.

— De ce l-ai trimis s-o caute, atunci?

Se frecă pe ceafă cu o mână și răsuflă greu.

— Am primit o scrisoare – acum aproximativ trei luni – fotografii cu ea și cu mine, de când am fost împreună. Câteva zile mai târziu, a venit și un mesaj, de la cineva care mă șantaja, sau cel puțin încerca să o facă.

— Cine era acest cineva?

Fenn pufni.

— Șantajiștii își semnează de obicei scrisorile?

— Ai presupus că era Wren?

— După fotografii și amenințările fără noimă, asta m-am gândit, dar n-am știut niciodată cine naiba era Wren. De aceea l-am sunat pe Tommy.

— Ce amenințări erau?

— Aceleași porcării de acum doi ani, zise Fenn. Că o să trimită fotografiile șefului,

soției, rudelor – tot refrenul. Fenn tăcu o pauză și mă surprinse cu un zâmbet satisfăcut. Nu știa că erau deja vești vechi. Vaporul ăla era dus demult din port.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că în ultimii câțiva ani am devenit aproape complet neșantajabil.

— Cum adică neșantajabil?

Fenn râse.

— Acum doi ani, eram încă însurat, lucram pentru altcineva, și tocmai îmi strângeam bani să pun pe picioare afacerea asta, și făcu un gest în jurul lui. Acum sunt burlac, eu sunt șeful aici și în urmă cu șase luni mi-am cumpărat și ultima acțiune de la investitorii mei. Așa că, dacă cineva vrea să afișeze pe internet poze cu mine cum regulez o fată frumoasă, n-are decât. La cum i-am tras-o, probabil o să obțin și alte întâlniri pe chestia asta.

— De ce n-ai ignorat scrisoarea, atunci? De ce l-ai trimis pe Vickers s-o caute?

— Exact asta a zis și Tommy – las-o în pace dar eu am zis nici vorbă. Imun sau nu, urăsc ca naiba ideea că cineva încearcă să mă stoarcă de bani. Urăsc să fiu hărțuit; îi urăsc pe oamenii care se bagă în viața mea. Și faptul că cineva își închipuie că poate scăpa basma curată după o chestie de-asta – și crede că sunt atât de fraier – asta e o afurisită de insultă.

— Deci ce trebuia Vickers să facă odată ce-o găsea?

— Să-i transmită un afurisit de mesaj, atâta tot. Să-i spună că *știu* cine e, și că o să se bage singură în rahat – în rahat *legal* serios – dacă mai face pe nebuna cu mine.

Am clătinat din cap. Cuvintele îmi erau familiare, și tot așa și raționamentul.

— Și ce s-a întâmplat atunci? am întrebat.

— Exact ce ți-a zis Tommy. A găsit-o, au avut o scurtă discuție, și asta a fost tot, prima și singura dată când a vorbit cu ea.

— Și ea ce-a zis?

— Târ… fata? Tommy a zis că a fost surprinsă ca naiba.

— Surprinsă că i-a dat de urmă?

Fenn clătină din cap.

— Surprinsă de toată chestia. După părerea lui, ea cică nu știa despre ce naiba vorbea el. N-a știut nimic despre fotografii sau despre scrisoare, n-a știut nimic despre niciun șantaj. După Tommy, totul a fost un șoc pentru ea.

— A crezut-o?

Fenn ridică din umeri.

— I-am spus că muierușca asta ar fi în stare să le vândă gheață eschimoșilor, dar el tot a crezut-o.

— Dar tu, nu?

— Eu o cunoșteam. Și știu și că după discuția asta dintre ei n-am mai auzit niciodată nimic despre fotografii, amenințări sau cereri de bani. După părerea mea, asta înseamnă că a înțeles mesajul.

— După părerea poliției, asta ar putea însemna că ai omorât-o.

Fenn lovi cu palma în birou. Avea vocea încordată și vorbea foarte tare:

— Tu n-auzi? N-aveam *niciun motiv* s-o omor. Fotografiile alea nu erau o amenințare pentru mine, nu erau decât o iritare. Nu era decât iritantă. La naiba, dacă plănuiam ceva de genul ăsta, crezi că l-aș fi trimis pe Tommy s-o caute în felul ăla? Nu a fost un secret ce-a făcut.

— Poate lucrurile s-au schimbat când ai găsit-o. Poate a zis ceva, sau a făcut…

— Ce… un fel de crimă pasională? Ți-am spus, eu nici măcar n-am văzut-o. Și nu eram în țară când a murit.

Am clătinat din cap.

— Nu mă crezi, zise Fenn. Uite aici.

Deschise un sertar și scoase un plic pe care-l împinse peste birou către mine. M-am uitat înăuntru. Erau cincisprezece pagini, toate copii – în principal bilete de avion și chitanțe de hotel. Rio, Sao Paolo, Buenos Aires, Punta del Este, apoi înapoi la Rio – trei săptămâni, exact cum spusese Vickers. I le-am azvârlit înapoi.

— Astea nu înseamnă nimic. Ai fi putut să angajezi pe cineva să o facă.

Fenn clătină din cap și pe chip începu să-i reapară rânjetul.

— Pur și simplu nu te poți hotărî, nu-i așa? „Am angajat pe cineva” sau „crimă pasională” – care din ele? Să angajezi pe cineva înseamnă planificare, și dacă plănuiam s-o fac, nu l-aș fi trimis pe Tommy să bată toba așa de tare. Și ca să-mi ies din minți dintr-odată înseamnă că trebuia să fiu acolo – și poți vedea limpede că n-am fost. Și-n plus de asta, n-am avut *niciun nenorocit de motiv* să-i fac ceva fetei ăsteia, în afară de a o da în judecată până la ultimul cent. Pentru numele lui Dumnezeu, March, pentru un tip care se dă deștept, n-ai minte nici cât o găină.

## 26

Răceala și oboseala îmi atârnau ca un jug pe umeri și m-am rezemat de peretele liftului în timp ce urcam. Era abia ora șapte, dar mi se părea că trecuseră ani de zile de când plecasem de-acasă ca să-l întâlnesc pe Paul Darrow. Am deschis ușa și-am fost întâmpinat de miros de cimbru și pâine caldă, și am văzut-o pe Clare în bucătărie, răsfoind printr-o revistă lucioasă. Mi-am pus haina în cuier, mi-am turnat un pahar de suc și m-am uitat în oala de pe foc. Înăuntru clocotea mocnit o fiertură consistentă.

— Ai gătit? am întrebat.

Clare zâmbi.

— Dacă se poate numi gătit când le cumperi, le trântești în cratiță și le pui la fiert – atunci da. E o veche rețetă de familie pe care am prins-o la poala rochiei de bal a mamei.

I-am zâmbit, însă zâmbetul s-a transformat singur într-un căscat.

— Asta poate să aștepte, zise ea. De ce nu te duci să te odihnești puțin?

Ceea ce mi se păru o idee foarte bună – excelentă, de fapt – doar că zâmbetul larg al lui Mitchell Fenn îmi apărea scânteind în întuneric ori de câte ori închideam ochii, și mi-am dat seama că ar trebui să-l sun pe Mike Metz. Însă nu trecură nici cincisprezece minute cât m-am foit fără astâmpăr pe canapea și m-a sunat el. Am dus telefonul cu mine în dormitor.

I-am spus lui Mike cum decursese discuția cu Fenn și când am terminat, s-a lăsat tăcerea pentru câteva momente, urmate de iritare.

— Eu credeam că nu faci decât să-l urmărești, zise Mike.

— Mi s-a prezentat o oportunitate, am zis. Și oricum, nu s-a lăsat cu vărsare de sânge.

— Cel puțin asta e liniștitor. Și i-ai crezut povestea?

Pe tot drumul cu taxiul până acasă nu mă gândisem decât la asta.

— În ciuda voinței mele, am zis.

— Și eu la fel. Și asta ne prezintă un scenariu interesant – cineva a folosit scurtmetrajele lui Holly pentru șantaj, și Holly a aflat. Asta e o situație care poate da naștere la violență, și e o poveste pe care poliția o va lua în serios.

— Și sugerează o persoană apropiată de ea – cel puțin suficient de aproape ca să aibă acces la materialele ei needitate.

— Ca de exemplu iubitul ei.

— Asta e una dintre posibilități.

— Având în vedere cazierul lui Coyle, e o posibilitate asupra căreia se va concentra poliția. Și apropo, e timpul să-i căutăm – aproape prea târziu, de fapt. Ai vorbit cu David despre Stephanie?

— Încă nu, am zis.

— Oh, Doamne, oftă Mike. Trebuie s-o faci, John. Trebuie să știm…

— Știu, știu – o să-l sun diseară.

Și asta am și făcut, imediat după ce am terminat convorbirea cu Mike. N-aveam idee ce să-i spun, și m-am simțit ușurat când mi-a răspuns robotul. M-am gândit să închid pur și simplu, dar până la urmă i-am lăsat un mesaj: „Sună-mă".

Am ieșit din dormitor când Clare punea bolul de mâncare aburindă și o pâine țărănească pe masă. Își aduse un bol și pentru ea și se așeză pe scaun.

— Nu pari să te fi odihnit prea mult, zise ea. Am clătinat din cap. N-o să te întreb ce-ai făcut azi, pentru că atunci o să trebuiască să mă omori, și ești prea obosit acum.

Am rupt o bucată de pâine și am înmuiat-o în fiertură. I-am zâmbit.

— Ești atât de grijulie. Cum a mers cu avocatul tău?

— Nicio surpriză, zise Clare. Contractul prenupțial e foarte limpede și Jay a spus că nimeni nu contestă nimic. Nu mai trebuie decât să intentez procesul și să fie programată prima înfățișare.

— Și după aceea? am întrebat-o.

Pe chip îi apăru un zâmbet firav.

— După ce?

— Ai…?

— Planuri? întrebă Clare și am încuviințat. M-am gândit să mă ocup iar de galerie, zise ea. Sau poate altceva. Nu e nicio grabă. Cât despre unde o să locuiesc… mă gândeam să mă mut pur și simplu aici.

M-am oprit din mestecat pentru o jumătate de secundă – poate nici chiar atât, dar a fost de-ajuns pentru Clare să râdă de mine. Zâmbi încântată și răutăcioasă și se îmbujoră.

— N-ai niciodată o cameră de luat vederi când îți trebuie una.

Am clătinat din cap.

— Și eu care ți-am zis că ești grijulie, am bombănit, iar asta o făcu să râdă și mai tare.

Mai târziu, eram întins lângă ea în pat, cu capul rezemat de coapsa ei. Clare citea și cu vârful degetelor îmi urmărea conturul părului. Îmi simțeam ochii ca niște porți grele.

— Nu mă supăr dacă stai aici, i-am zis, înainte să mi se închidă ochii.

— Știu, mi-a șoptit ea.

Eram surd și orb, și Clare trebui să mă scuture ca să mă trezesc să răspund la telefon. M-am frecat la ochi și m-am uitat la ceas, și nu mi-a venit să cred că era șapte dimineața. M-am uitat pe afișajul telefonului.

— La naiba, am oftat.

Era David, și nici acum nu aveam idee ce să-i spun. Însă se dovedi că vorbi el de-ajuns pentru amândoi.

Vocea de la telefon nu semăna deloc cu David, nu-l mai auzisem niciodată vorbind atât de tremurător, de fragil și complet pierdut.

— Johnny, e poliția jos. Vor să urce la mine.

# 27

Pitt Street trece prin inima cartierului Lower East Side, la câțiva kilometri la sud de locuința fratelui meu, și de obicei la o lume distanță – deși nu și în acea marți dimineață. În acea dimineață, lumea lui David se redusese catastrofal la dimensiunea camerei înguste și fără ferestre unde stăteam și așteptam, uitându-mă la ceasul care bătea de ora zece. Secția de poliție 7 era o clădire nouă, dar pereții crem din jurul nostru păreau vechi de cel puțin un secol, și aerul dens, chiar și mai vechi. Eram așezați de o parte a mesei de metal, Mike, eu, și David între noi. Era tăcut și nemișcat, și avea privirea buimăcită a unui om care tocmai a scăpat dintr-o furtună înfiorătoare. Atâta doar că furtuna de-abia începea, și supraviețuirea era încă o întrebare deschisă.

În apartamentul lui David, sceneta se redusese în întregime la cordialitate și prudență, toată lumea politicoasă și toate amenințările implicite. Cei doi detectivi trimiși să-l aducă, Russo și Conlon, erau oameni masivi și cu un aer obosit, aproape plictisiți de toată rutina. Așteptaseră fără niciun comentariu să sosim eu și Mike înainte să discute cu David și nu rostiseră nici măcar o dată cuvintele „arest” sau „suspect”, nici măcar nu făcuseră aluzie la ele. Dăduseră niște explicații vagi de ce veniseră la David – ceva despre ajutor într-o anchetă, o femeie necunoscută pe care încercau s-o identifice de peste o săptămână – și se comportaseră ca și cum o convocare la o secție de poliție era un lucru complet normal, o neplăcere birocratică cu nimic mai importantă decât carnetul de sănătate expirat al unui câine.

Nu reacționaseră decât atunci când Mike încercase marea cu sarea, sugerând ca David să apară în ziua următoare. Și atunci, fără niciun cuvânt rostit – doar cu priviri, sprâncene încrețite, mici tusete și schimbarea greutății de pe un picior pe altul – situația lui David era clară. „Am venit așa de devreme dimineața pentru tine.” Așa că ne-am dus.

În clădirea poliției, politețea se subție și mai mult și după stilul obișnuit al polițiștilor – după cum făcusem și eu pe vremuri – ni se ceru să așteptăm. Pentru că așteptatul funcționează. Îngrijorarea se transformă în fantezii paranoice și începi să transpiri, crampele de la stomac se transformă într-o nevoie urgentă de a merge la toaletă, și suficient de repede ai parte de răbufniri de groază pură. Și funcționa cu David – o vedeam clar din paloarea sa și din luciul umed de pe frunte, și o auzeam în chiorăielile stomacului lui – și nimic din ce-i ziceam eu și Mike nu părea să-l ajute. Nu eram sigur nici măcar dacă ne auzea.

Mike îl strânse pe David de umăr și-i zâmbi, relaxat, imperturbabil și întru totul încrezător.

— O să mergem curând acasă, zise el.

Speram că avea dreptate. Se deschise ușa și intrară niște personaje noi. Erau trei, un bărbat și două femei.

Detectivii erau Leo McCue și Tina Vines, și împreună formau un cuplu ciudat. McCue avea aproximativ cincizeci de ani și era de înălțime medie, cu un pântece proeminent și cearcăne mari ce-i atârnau sub ochii de câine spaniel. Mustața și părul îi erau dese și încărunțite, iar degetele, groase și cu unghii roase inegal. Vines avea vreo treizeci de ani, era înaltă și precisă, cu obrajii concavi și privirea agitată a unei dependente de exercițiu fizic. Avea părul blond tuns scurt și ochii albaștri iuți și total neinfluențabili. Își purta mânecile suflecate și antebrațele aveau mușchi vizibili.

De la procuratura districtuală venise Rita Flores. Era scundă și rotunjoară, de vreo patruzeci de ani, cu părul negru lucios până la umeri, cu fața plină și drăguță, și ochi aproape negri. Avea un costum albastru îngrijit, pantofi fără toc și era ușor să-ți imaginezi desene de grădiniță atârnate pe pereții biroului ei și mașina de familie din garaj – era ușor s-o consideri mama amabilă care-și duce copiii la meci și-i conduce cu mașina la școală cu rândul. Ceea ce ar fi fost o greșeală foarte gravă. Când s-a prezentat, l-am văzut pe Mike încleștându-și falca.

McCue și Vines se așezară în fața noastră și Rita Flores luă loc pe un scaun lângă ușă. Vines avea un laptop, pe care-l porni. McCue zâmbi și zise ceva vag, cum că întâlnirea era neoficială și că ne mulțumește că am venit. Nimeni nu crezu un cuvânt. Vines scrise ceva pe laptop și Flores îl privi fix pe David. McCue continuă:

— Autopsia ne-a arătat că, în afară de faptul c-a fost împușcată în față, victima noastră necunoscută a fost bătută foarte tare înainte de a muri – probabil cu câteva zile înainte, poate chiar mai mult. Și apoi a stat în apă cinci zile, așa că, per total, era într-un hal îngrozitor.

Se opri să se uite la noi, cu privirea zăbovind asupra lui David. Apoi continuă:

— Am prelevat amprente din apartamentul ei și le-am asociat cu victima. Am luat și ADN – de la o perie de păr – și suntem destul de siguri că ne va confirma potrivirea amprentelor. Știm că necunoscuta este Holly Cade.

Se opri din nou, așteptând o întrebare, provocându-ne parcă să întrebăm. „Ce necunoscută? Care Holly?”

Mike zâmbi agreabil și oferi o întrebare diferită:

— Atunci nu mai aveți nevoie de ajutorul domnului March pentru identificare?

McCue îi zâmbi și el înapoi.

— Nu pentru asta, ci pentru alte câteva lucruri, zise el, și se uită la Vines.

— Puteți să ne spuneți ceva despre asta? întrebă Vines.

Răsuci ecranul laptopului către noi și apăsă o tastă. Laptopul scoase un șuier și se porni o înregistrare video, întunecată, dar nu prea întunecată să nu se poată vedea. David și Holly, în camera de hotel, și fără mascare digitală.

— Speram că puteți să ne confirmați că este păsărică lui Holly cea pe care o lingeți.

— Doamne sfinte, șopti David.

Mike îi puse o mână pe braț.

— Serios, doamnă Flores… zise el.

Din capătul celălalt al încăperii, Flores își ridică mâinile în aer într-un gest de neputință. „Polițiștii ăștia nebuni. Ce poți să le faci?” Zâmbetul de pe fața ei însă nu era deloc compătimitor.

McCue arătă cu degetul pe ecran.

— Vezi aici, pe piciorul ei, chiar lângă fața dumitale? Mie asta mi se pare că seamănă cu o pisică roșie fericită, dar Tina nu e de acord. Poate o să ne lămurești dumneata, domnule March: era o pisică fericită pe piciorul acela, sau erai prea ocupat ca să bagi de seamă? Și dacă tot veni vorba, poate ne explici și ce relație aveai cu Holly – în afară de linsul păsăricii, adică – și de ce naiba n-ai venit să o identifici pentru noi?

După asta urmă o mică scenetă de teatru. Mike era șocat și ofensat: „intenționat stânjenitor”… „inutil”… „abuziv”… „clientul meu e aici de bunăvoie”. Lovi cu palma în masă. McCue și Vines jucară rolurile polițistului rău și respectiv al polițistului și mai rău: „nicio urmă de responsabilitate”… „ceva de ascuns”… „aiurea”. Gesticulară și rânjiră și Rita Flores nu spuse mare lucru, dar își luă cumva înfățișarea de Darth Vader. Numai eu și David am rămas tăcuți – eu pentru că n-aveam nimic de zis, și David pentru că, pe moment, era incapabil să vorbească. Se holba la ecran și avea fața albă ca

varul. Mi-am întins mâna și am întors laptopul ca să nu-l mai vadă. Rita Flores mă privi cu ochi scânteietori.

Când Mike simți că-și apărase suficient terenul, își drese glasul și deveni din nou perfect amabil și rațional.

— După cum se întâmplă, ne-ați luat-o înainte cu doar câteva ore. Așteptam ca domnul March – celălalt domn March – să-și completeze raportul.

McCue și Vines vorbiră deodată, într-un torent de neîncredere, dar Flores îi întrerupse:

— Fără discuție, domnule Metz, aș vrea să aud ce aveți de spus dumneavoastră și celălalt domn March.

Și Mike le spuse povestea – despre relația scurtă și limitată dintre David și Cassandra, despre apelurile telefonice și amenințări, despre intenția de a iniția o acțiune în justiție împotriva ei dacă ar fi fost necesar, despre cum m-a angajat pe mine și cum eu am găsit-o pe Holly și apoi cum am citit în ziare despre Sirena din Williamsburg.

— Clientul meu a fost șocat de vestea asta, și de asemenea supărat și speriat – iar direcția anchetei voastre pare să-i justifice temerile. Așa că am ales să așteptăm câteva zile înainte să contactăm poliția, și în acest timp să facem tot ce puteam pentru a identifica și alte direcții rezonabile pe care le-ar putea urmări ancheta. Și după cum reiese clar din raportul lui John, sunt mai multe.

Era foarte bun la explicații, mai mult decât bun, și făcu șirul de evenimente – raționamentul, deciziile și acțiunile întreprinse – să pară în întregime logice, dacă nu chiar inevitabile, însă în ciuda felului în care prezentase Mike lucrurile, povestea în sine rămânea greu de înghițit. El o știa foarte bine, și tot așa și Rita Flores și polițiștii.

Flores zâmbi trist.

— Ar trebui să vă invit în fața studenților mei, domnule Metz, pentru că asta a fost cât se poate de grozav. Serios, vă ridicați la înălțimea reputației pe care-o aveți. Dar faptul cel mai trist este că, după toate aceste cuvinte magice, tot este un catâr cu șa de cal. Adevărul e că Holly Cade l-a șantajat pe clientul dumneavoastră, el a angajat un detectiv privat – pe propriul frate, nici mai mult, nici mai puțin – ca s-o

găsească, și ea a fost descoperită moartă. Tot el rămâne cel care avea motive, ba chiar și posibilitatea de a o ucide.

— Vreți să spuneți că-l considerați pe clientul meu suspect, doamnă Flores?

— Asta e doar o discuție amicală, domnule Metz, zise ea, fluturând din mână. Și aștept în continuare să aud ceva de la anchetatorul vostru.

Nu i se auzi decât o urmă mică de ironie în voce în timp ce zicea asta. Mike se întoarse spre mine, și tot așa și ceilalți.

— A avut o viață periculoasă, am zis eu.

Și le-am descris pe rând cum a decurs investigația mea, și tot ce aflasem despre întâlnirile sexuale anonime, deseori extreme, ale lui Holly, despre înregistrările secrete, despre presiunile exercitate asupra partenerilor ei, despre sesiunile de interogare, despre fostul iubit abuziv și despre iubitul actual care era un fost deținut violent, și despre posibilitatea ca scurtmetrajele ei să fi fost folosite de altcineva pentru șantaj. Mi-am dat seama după privirile schimbate și după notițele pe care și le luară că multe dintre cele ce le spuneam erau noutăți pentru ei. Rita Flores se uită din nou la mine și am simțit greutatea ochilor ei negri.

McCue oftă din rărunchi și clătină din cap.

— Am auzit o tonă de chestii despre tine, și nimic bun, dar nimeni nu mi-a spus că ești în halul ăsta de prost – să te arunci într-o anchetă activă cu capul înainte… Mai clătină puțin din cap. Știm că ai vorbit cu vecinul și cu sora din Connecticut, dar vreau o listă cu toți ceilalți: nume, adrese, numere de telefon, totul. Trebuie să știm cât de rău ai stricat lucrurile.

— Îmi cunosc meseria, McCue – m-am informat cu privire la toate, și nu am stricat nimic.

— Da, exact, pufni Vines. Faptul că te amesteci într-un caz deschis îmi spune că nu știi nici pe dracu'. Nici nu pot să-mi imaginez pe câți martori i-ai ametit de cap.

Am respirat adânc.

— Verificați-mi însemnările, vorbiți cu oamenii cu care am vorbit și eu. Nu l-am ametit de cap pe niciunul. Nu i-am condus, convins, și nu i-am spus nici unuia ce să spună.

Vines mă ignoră.

— Și numai Dumnezeu știe ce-ai făcut cu dovezile.

— Care dovezi? m-am răstit, iar Mike își drese glasul. N-am fost nicăieri lângă dovezi fizice.

— Nu? întrebă McCue. Și ce zici de apartamentul lui Holly, pe care l-ai dat peste cap?

Am clătinat din cap.

— Nu eu am făcut asta, am zis.

Mike tuși din nou și se uită la Flores.

— Cum a zis și John, suntem perfect dispuși să vă împărtășim orice informație…

Vines pufni, dar Mike dădu impresia că nu observă.

— Și se pare că am găsit câteva pe care voi nu le aveați.

— Nu e chiar așa de greu când știi cine e victima, zise Vines.

Mike se uită la Flores.

— Înțeleg că sunt multe lucruri ce trebuie luate în considerație dintre cele spuse de John.

— Multe speculații, replică McCue. Multe lucruri ghicite.

Mike continuă:

— Multe îndoieli rezonabile ce ar trebui verificate și vom fi fericiți să vă ajutăm în orice fel putem. Dar am putea fi și mai de folos dacă am ști mai multe despre starea anchetei.

Sprâncenele lui McCue se ridicară până la linia părului.

— Chiar că ai tupeu, să întrebi…

Flores îl întrerupse:

— Toți ne ținem cărțile lipite de piept, domnule Metz, și presupun că e perfect firesc în momentul acesta. Se uită la McCue. Pe de altă parte, Leo, nu cred că e o problemă să împărtășim și noi ceva – cu condiția ca domnul Metz să fie dispus să facă același lucru.

Mike încuviință:

— În limite rezonabile.

Vines îi aruncă o privire otrăvită și McCue își încleștă fălcile.

— Ce vrei să știi? mormăi el.

— Filmul pe care ni l-ați arătat – de unde-l aveți?

McCue se uită la Flores, care aprobă din cap.

— Am primit un DVD prin poștă. Avea filmul pe el și o imagine a permisului de conducere al lui March.

— Știți de unde provenea?

McCue clătină din cap.

— Plicul era marcat Manhattan, dar adresa expeditorului era a lui Holly.

— Mai era și altceva în el? întrebă Mike. O scrisoare, poate?

McCue se gândi câteva clipe, și apoi clătină din cap că nu.

— O informație anonimă, am zis eu. Ce efort polițienesc uluitor!

Vines aproape sări de pe scaun.

— Ce naiba vorbești acolo, jigodie?

— Nu vi s-a părut prea convenabil? Poate chiar dubios?

— Și asta înseamnă că trebuia s-o ignorăm? întrebă McCue roșu la față. Ăsta chiar c-ar fi un afurisit de efort polițienesc uluitor!

— Nu s-o ignorați, zise Mike. Dar având în vedere ce știți acum, despre faptul că cineva folosea scurtmetrajele lui Holly pentru șantaj, sper că veți privi lucrurile puțin diferit.

— Diferit, cum? rânji Vines.

Am răspuns înainte să apuce Mike să spună ceva.

— V-ați gândit măcar o clipă că poate DVD-ul a provenit de la șantajist – care poate a avut ceva de-a face cu moartea lui Holly, și deci a avut toate motivele să-l facă pe fratele meu să pice drept țap ispășitor?

Vines începu să se răstească iar la mine, dar Flores îl întrerupse:

— Vom analiza toate aceste lucruri, domnule Metz, și cu foarte mare atenție, vă promit, zise ea, și se uită la David. Și acum, dumneavoastră, domnule March? Am vorbit multe despre dumneavoastră azi, dar încă nu v-am auzit vorbind.

Mike îi făcu un semn încurajator din cap și David se uită la Rita Flores. Când reuși să vorbească, o făcu încet, dar calm.

— Mike și John au expus deja faptele, și nu mai am ce adăuga la ele. Dar dacă vreți să mă auziți spunând că n-am avut nimic de-a face cu moartea acestei femei, atunci o s-o spun. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, și n-am avut nimic de-a face cu ce i s-a întâmplat.

Flores dădu vag din cap și McCue îl întrebă:

— Ai o armă, domnule March?

David nu tresări.

— Nu.

— Poți să ne spui unde ai fost acum două săptămâni, domnule March? întrebă el.

Și David le povesti ce făcuse în ziua aceea. Era același lucru pe care mi-l spusese și mie, și știam că și ei vor observa aceleași lipsuri.

McCue își luă notițe și se uită la David.

— Și soția dumitale poate să confirme că ai fost acasă toată seara?

Ceva în vocea lui făcu să mi se ridice părul de pe ceafă.

— Da, zise David.

— Deci a fost cu dumneata toată perioada asta? întrebă McCue.

Mike avu și el aceeași senzație rea și întrerupse.

— Cred că răspunsul domnului March a fost limpede, interveni el, înainte ca David să poată răspunde.

McCue schimbă niște priviri cu Vines și Flores, dar trecu la alte lucruri.

— Din ceea ce dumneata – și avocatul dumitale – ați zis, se pare că Holly a telefonat în primul rând pentru că voia să te vadă din nou. David încuviință. Niciun alt subiect de conversație?

David păru nedumerit și reapăru senzația neplăcută.

— Numai asta și… amenințările.

McCue dădu din cap.

— Deci n-a menționat niciodată că era gravidă?

Toți păreau să aștepte ca tăcerea care a urmat acestei declarații să fie sfărâmată de zăngănit de metal și geamuri sparte. Fața lui David se transformă din albă în pământie; deschise și închise gura de câteva ori, fără să lase să iasă niciun sunet. I-am pus o mână pe spate. Mike se uită la Flores

și-și lipi degetul de bărbie. Avea chipul lipsit de expresie și vocea înghețată.

— Vreți să ne explicați asta?

Flores ridică din umeri.

— Legistul a zis că era gravidă, deși nu demult – poate patru săptămâni.

— Patru săptămâni, zise Mike, încruntându-se ușor. Poate că nici chiar ea nu știa.

— E dificil s-o întrebăm pe ea, așa că-l întrebăm pe clientul dumitale.

David trase aer cu zgomot în piept.

— N-a zis niciodată nimic despre asta.

— Atunci nu vă deranjează să ne dați o probă de ADN, zise Flores. Ca să vă eliminăm ca tată prezumtiv.

Mike răspunse în locul lui.

— Întrebarea e dacă domnul March știa că Holly era gravidă, și răspunsul este *nu.* Cred că o probă de ADN este cam prematură.

— O conversație pentru o altă zi, atunci, spuse Flores. Dar să ne întoarcem la cine știa că Holly era gravidă…

Flores făcu un semn către Vines, care apăsă câteva taste pe laptop și-l întoarse apoi ecranul către noi.

Pornise o altă înregistrare video, de data aceasta bine iluminată, în care protagonista era complet îmbrăcată. Și aceasta era o înregistrare cu camera ascunsă, filmată dintr-un unghi oblic și de jos, de undeva la nivelul genunchilor. Pe fundal se vedeau ferestre acoperite de gratii metalice și în prim-plan era o femeie. Avea părul negru sârmos și ochii mari pe fața palidă și încordată. Calitatea sunetului era slabă, dar cuvintele rostite de Stephanie erau clare.

— Lasă-l în pace, târfă nenorocită. Lasă-mi soțul în pace.

Un râs arogant îi răspunse din afara imaginii, și mi-am dat seama că era Holly. Din celălalt capăt al încăperii, Rita Flores îi vorbi lui David. Prin vâjâitul ce-mi răsuna în urechi, cuvintele ei păreau să vină de mult mai departe.

— Unde este soția dumneavoastră acum, domnule March? întrebă ea.

## 28

În bucătărie, ceva se sparse cu zgomot, un vas mare de ceramică, și l-am auzit pe David înjurând. Mike Metz clătină din cap.

— Și mie-mi vine să sparg ceva, zise el.

Vorbea pe un ton grav, și se uita la peticul alb și cenușiu din Central Park ce se zărea de la fereastra camerei de zi a lui David. Crengile desfrunzite ale copacilor păreau a fi cufundate în ceață și parcă mi se așternuse și mie o ceață pe creier de când plecasem de la secția de poliție din Pitt Street. Mi-am frecat fața cu amândouă mâinile, dar nu mi-a folosit la nimic.

— Suntem exact în situația în care n-am vrut să fim, zise Mike. Descumpăniți, surprinși, și încercând să-i ajungem din urmă. Și n-o să fie ușor să o ajungem din urmă pe Flores.

Oftă din rărunchi, își desfăcu puțin nodul de la cravată și-și ridică mânecile cămășii până la coate.

— Dar de fapt, ce căuta ea acolo? am întrebat eu. E prea devreme să apară procuratura.

— A fost acolo ca să-și protejeze interesele, răspunse Mike. O crimă urâtă, un suspect bogat, important, și mult sex, toate pe o piață ahtiată de presă ca New Yorkul: dacă ajunge în fața instanței, Flores știe că o să fie minimum șase luni de frenezie pe toate cablurile de televiziune, și după aceea o carte și Dumnezeu mai știe ce. Și știe la fel de bine că asta poate să-i distrugă cariera, așa că n-o să permită să se facă nicio greșeală. Deci a fost acolo ca să aibă grijă de asta, și să trimită un mesaj.

— Ce mesaj?

— Că nu e de glumă, dar și că s-ar putea să vrea să facă un târg; că altfel, asta poate deveni o chestie extrem de urâtă pentru fratele tău; și – în primul rând – că ea are toate cărțile.

— Filmul ăla…

— Naiba să-l ia de film, zise el cu vehemență. Nu vreau să-l vadă niciun juriu.

McCue și Vines nu ne arătaseră decât un scurt fragment, dar era suficient. Holly făcea o variantă a scenetei cu interogatoriul, și Stephanie era albă la față și tremura de furie.

Am tras adânc aer în piept.

— Sigur mai este mult până să ne gândim la asta.

— Nu atât de mult pe cât mi-ar plăcea, zise el.

Mike se răsuci pe călcâie și traversă toată camera. Era un traseu lung, o suprafață întinsă de podea decolorată chimic, din lemn de esență tare și un covor alb, pe lângă piese scunde și elegante de mobilier de sticlă, piatră șlefuită și piele albă. Fața lui Mike era palidă și concentrată.

— Amănuntele vieții lui Holly i-au luat prin surprindere, am zis eu. Asta ar trebui să fie în avantajul nostru.

— Complică lucrurile pentru ei, așa că noi câștigăm timp, deși probabil nu foarte mult. O să verifice informațiile pe care le-am oferit noi – trebuie s-o facă dar dacă nu le sare nimic în ochi, o s-o facă superficial. Nu-ți face iluzii – pe David au pus ochii pentru cazul ăsta, sau pe Stephanie, sau pe amândoi.

— M-am prins și eu de asta.

Sprâncenele lui Mike se încruntară.

— Nu sunt chiar așa de convinși nici în privința asta.

— Și de asta m-am prins. Ce vrei să faci cu timpul pe care l-am câștigat?

— Primul lucru pe care vreau să-l faci e să-l găsești pe Jamie Coyle.

Am ridicat o sprânceană.

— Coyle o să fie în capul listei lui McCue de oameni cu care vor dori să vorbească.

— Exact, zise Mike. Și nu mai vreau nicio surpriză. Vreau să știu ce are de zis, și nu vreau s-o aud la mâna a doua, prin intermediul Ritei Flores.

— Polițiștii n-o să fie deloc bucuroși să mă vadă primprejur.

— Câtuși de puțin, zise Mike. Dar nu cred că avem ce face.

— Ție ți-e ușor să vorbești – nu licența ta o s-o anuleze.

Mike mă privi cu ochii îngustați.

— Fratele tău patinează pe o gheață extrem de subțire în momentul ăsta – nu e timpul să devii…

— Știu, știu, l-am întrerupt. Și dacă Jamie Coyle a dispărut?

Mike se uită iar afară pe fereastră.

— Cel mai bun lucru pentru fratele tău este o mărturisire din partea lui Coyle. Următorul ar fi un Coyle care o ia la sănătoasa.

— Dar un Coyle care n-a avut nimic de-a face cu moartea lui Holly?

— Veste proastă, clătină el din cap. Fără o alternativă viabilă, Flores o să continue să caute în direcția în care caută acum.

M-am uitat în sus pe Fifth Avenue, și am văzut un autobuz trecând pe lângă Engineer's Gate spre Ninetieth Street. Nu eram încă sigur ce caz se putea face împotriva lui Coyle, sau dacă era posibil să găsesc ceva, dar am ținut asta pentru mine. Mike păru să-mi citească gândurile.

— Dacă te gândești la altcineva, nu ține secret, zise el. Pentru că Flores e nerăbdătoare, și timpul nu e de partea noastră.

Am clătinat din cap.

— Crezi că o să facă lucrurile mai oficiale în curând?

— Probabil. Și după aceea, presa o să afle povestea imediat. Chiar și așa s-ar putea să afle. Cu cât mai mult timp David rămâne în radarul lui Flores, cu atât mai probabil e să iasă totul la iveală în presă, într-un fel sau altul.

— Poliția o să dezvăluie rezultatele identificării?

— Flores a zis c-au anunțat-o pe sora ei, dar că încă nu fac niciun anunț.

Am auzit amândoi zăngănit de tacâmuri pe gresie, și încă o înjurătură a lui David. Am ieșit în hol și m-am uitat prin sufragerie în bucătărie. Am văzut o umbră mișcându-se, dar nimic altceva. M-am întors către Mike.

— Deci eu îl caut pe Coyle; și tu?

Mike își trecu o mână prin păr.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să stăm de vorbă cu Stephanie, și să ne dăm seama ce naiba se întâmplă aici.

Am încuviințat. David nu fusese de mare ajutor în privința asta. În taxi, pe drumul de întoarcere, fusese tăcut și lipsit de expresie. Ajungând în apartament, trimisese menajera acasă și se oprise în holul de la intrare buimăcit, într-o stare de derută totală. L-am condus în camera de zi și l-am așezat pe canapea. Mike îi pusese întrebări și David îi dăduse niște răspunsuri bâlbâie.

— Ce știa Stephanie despre aventurile tale?

— Știa că există și alte femei, nu știu de unde. N-am vorbit despre asta, nu direct. Poate o dată… nu știu. Nu m-am gândit că știe despre Wren – n-a zis niciodată nimic. Presupun că m-am înșelat.

— Ați fost împreună toată seara de marți?

— A fost aici când am ajuns acasă, dar a plecat puțin mai târziu. A zis că se duce până la colț, pe Eighty-sixth Street, să se întâlnească… nu-mi amintesc cu cine, parcă o prietenă de-a ei, să meargă la un film. Nu sunt sigur când s-a întors – cred că am băut câteva pahare și am adormit. A fost aici pe la unsprezece și jumătate, când m-am trezit, și mi s-a părut că e bine.

— Cum ar fi putut s-o întâlnească pe Holly?

— Nu știu cum s-au întâlnit – poate a sunat-o Holly. N-am nici cea mai vagă idee.

— Crezi că Stephanie ar fi putut să…

— Nu, absolut sigur nu. Steph n-a avut nimic de-a face cu asta. Nimic.

Vocea îi era monotonă, și se uita fix la covor pe toată durata discuției, de parcă era ceva ascuns în țesătură pe care numai el putea să-l vadă. Abia când Mike îl întrebă despre graviditatea lui Holly își ridică privirea. Se înroși la față și, pentru o clipă, îi apăru un zâmbet firav și amar.

— Nu e al meu, zise el.

— Prezervativele nu funcționează totdeauna, zise Mike cu vocea blândă.

— Nu e al meu.

— Și Holly niciodată…

— N-a zis niciun cuvânt despre asta.

— Se poate să-i fi spus ceva lui Stephanie? întrebă Mike.

— Nu știu ce-a zis sau n-a zis, dar Steph… n-ar crede asta.

După această discuție, David se dusese în bucătărie să facă o cafea.

Mike își băgă mâinile în buzunar și se plimbă iar încoace și-ncolo prin cameră.

— Nu ne ajută nici că l-a mințit pe McCue, zise el.

— În legătură cu faptul c-a fost cu Stephanie toată seara? A fost tulburat – a făcut o greșeală.

Mike strânse din buze.

— Spune-i cum vrei; polițiștii o să-i spună că alibiul nu ține.

— Alibiul cui?

Mike clătină din cap.

— Asta-i întrebarea, nu?

Ne-am întors amândoi spre ușă când intră David. Avea o cană goală în mână și o expresie buimacă pe chip.

— Filtrul de cafea… zise el.

Avea vocea slabă și foarte obosită.

— Mă duc eu să văd, i-am zis.

În caverna bucătăriei de piatră și oțel a lui David, se zăreau rămășițele unei bătălii: boabele de cafea erau răsturnate pe masă, râșnița goală și scoasă din priză, o cutie de filtre de hârtie pe podea, împreună cu o lingură de măsurat și paltonul lui David. Am luat paltonul și restul lucrurilor de pe jos, și am măcinat boabele. În timp ce așteptam să iasă cafeaua, am văzut o sticlă desfăcută de vodcă lângă chiuvetă. La naiba!

Am găsit o tavă și am dus cafeaua în cameră. Mike și David migraseră în sufragerie. Se așezaseră la masa lungă și ovală, iar David își privea fix imaginea reflectată în sticla mesei. Mike părea să aștepte un răspuns, deși nu părea să primească niciunul.

— O sun eu, dacă vrei, David, dar trebuie să afle ce s-a întâmplat. Și trebuie să mă întâlnesc cu ea.

David oftă și se săltă înțepenit de pe scaun.

— O sun eu, ce naiba, zise el.

Dar nu reuși să-și adune destulă energie pentru o bombăneală autentică. Ieși din cameră și Mike se uită la mine.

— A băut? întrebă Mike.

Am încuviințat.

— Asta e o problemă la el?

— Nu știu.

Își luă ceașca de cafea.

— Minunat, murmură el. Fir-ar să fie de treabă.

David se întoarse cu ochii roșii și ne spuse că nu reușise să dea de Stephanie. Mobilul îi era închis și părinții ei nu-i spuseseră decât că nu era acasă toată ziua. David lăsase un mesaj. Mike renunță să-i mai pună întrebări pe moment. Își luă paltonul pe el și-și căută mănușile în buzunare.

— O să suni dacă descoperi ceva despre Coyle? mă întrebă, și i-am făcut semn că da. Trebuie să-l faci să-și păstreze controlul, îmi șopti el, dar nu avu nicio sugestie cum anume să fac asta.

L-am condus la ușă. Pe David l-am găsit în bucătărie, cu o sticlă într-o mână și un pahar în cealaltă.

— Poate că nu e cea mai bună idee acum, i-am zis.

Se duse la frigider și-și puse gheață în pahar.

— Nu începe, spuse el, dar vocea îi era lipsită de orice tăiș.

— Ai de făcut niște lucruri care vor merge mai bine dacă ești treaz.

— Am sunat-o pe Stephanie. Nu era acolo.

— Eu vorbeam despre telefonul la Ned.

David turnă băutură până când acoperi cuburile de gheață și încă un deget în plus. Luă o sorbitură adâncă, se rezemă de masă și oftă.

— I-am spus că nu merg azi la birou.

— Trebuie să-i spui ce se întâmplă.

— Ce treabă are el?

— Ești șeful de marketing și achiziții, David; Ned conduce firma. Trebuie să știe ce se întâmplă și ce s-ar putea întâmpla. Trebuie să se pregătească.

— Să se pregătească pentru ce? întrebă David ridicându-și privirea. Pentru ce să-i spun să se pregătească, Johnny? Să mă vadă cu cătușe la mâini? Sau poate pe Steph? Sau pe amândoi? La ce naiba să se aștepte?

Își frecă fruntea cu mâna. Avea fața pătată și ochii adânciți în orbite.

— Spune-i pur și simplu ce se întâmplă.

Se uita în gol în spatele meu.

— Nu știu ce se întâmplă, șopti el.

I-am luat paharul din mână și nu comentă.

— Vrei să-l sun eu? l-am întrebat, și după câteva clipe dădu din cap că da.

I-am golit paharul în chiuvetă și l-am luat de braț. Ne-am dus în camera de zi și l-am condus la canapeaua albă și lungă. Se uită în sus la mine.

— Nu m-am gândit… că se va sfârși așa.

Vorbea nedeslușit și pleoapele îi tremurau. Nu eram sigur la ce anume se referea.

— Nu fi melodramatic, David. Nu s-a sfârșit în niciun fel încă. Nimic nu s-a sfârșit.

— Înregistrarea aia… Steph era așa de furioasă.

— Nimic nu s-a sfârșit, am repetat. Mai sunt lucruri pe care le putem face.

Mă prinse de încheietură cu o mână de bătrân, și am simțit cum îi tremură tot brațul.

— Doamne, oftă el. Sunt așa de obosit.

M-am dus în bucătărie să sun, și când m-am întors, David dormea. Își proptise bărbia în piept și respira greu. Din când în când gemea și tresărea, ca un câine care visează că e fugărit.

# 29

Printre nori se strecura un apus de soare îngălbenit, și râul Hudson părea să aibă culoarea unei vânătăi vechi. Intram cu mașina în Tarrytown și de-abia trecuse de ora patru; venisem să-l văd pe Kenny Hagen, administratorul complexului de locuințe Van Winkle Court, unchiul lui Jamie Coyle. Am luat-o spre vest de pe Route 9, către College Avenue, și m-am apropiat de râu. Mormane uriașe de zăpadă murdară străjuiau drumul, și am ratat două intersecții, dar în cele din urmă am ajuns unde trebuia. Nu părea un loc care să merite vizitat.

Van Winkle Court era un careu urât de blocuri de apartamente de două etaje, opt buncăre turtite cu pereți laterali din cărămidă falsă și PVC alb. Cu excepția bărbatului care împrăștia sare pe cărările dintre clădiri, complexul părea abandonat în lumina înserării. L-am văzut pe bărbat presărând sare pe câteva trepte, până la intrarea într-o pivniță, și apoi intrând înăuntru. Am ieșit din Nissanul pe care-l închiriasem și m-am dus după el.

Am intrat prin ușa metalică pe un coridor scund din blocuri de zgură. La dreapta se găsea o cameră de depozitare și multe unelte. Înăuntru era un bărbat mic de statură cu o jachetă verde, punând dispozitivul de împrăștiat sare lângă un teanc de prelate împăturite. Se uită la mine și-și dădu jos mănușile. Vorbea cu un puternic accent spaniol, într-o engleză rudimentară.

— Ajut pe tine? zise el.

— Kenny Hagen?

Bărbatul arătă cu degetul.

— Kenny jos acolo.

Am făcut semn c-am înțeles și am mers mai departe pe coridor.

L-am găsit pe Kenny în biroul pe care-l împărțea cu mai multe mașini de gătit vechi. Erau pline de urme de arsuri și lovituri, și acoperite cu un strat gros de unsoare și mâncare străveche, și tot așa era și el. Kenny avea aproape șaizeci de ani, era slab și ridat, cu fața roșie, unde nu era mânjită cu murdărie. Mânecile mizerabile ale cămășii în carouri erau suflecate peste o flanelă, și pe dosul mâinii avea un tatuaj vechi cu un șoim în zbor. Pe bărbie avea o pată ce semăna cu o virgulă roșie, ca sosul de tomate. Lucra ceva cu un ciocan de lipit și un motor mic când am intrat eu, și aerul mirosea a metal încins. Își ridică privirea de la măsuța la care lucra și puse motorul pe masă. Avea ochii mici și albaștri, ascunși în spatele ochelarilor lipiți cu bandă adezivă. Își trecu mâna cu vene groase prin părul alb.

— Ai nevoie de ceva? mă întrebă.

Avea vocea mai groasă decât îi sugera statura și m-am gândit că probabil din cauza țigărilor. Pe masă era o scrumieră plină și un pachet de Marlboro lângă ea. Își rezemă ciocanul de lipit de marginea scrumierei și-și aprinse o țigară cu o brichetă albă de plastic.

— Îl caut pe Jamie, am zis.

Se uită la mine cu ochii mijiți.

— Care Jamie?

— Jamie, nepotul dumitale.

— Aha, și tu cine ești?

— Un prieten al unui prieten. Încerc să dau de el.

Kenny dădu din cap.

— Da? Păi, și eu. Și dacă-l găsești pe dobitoc, zi-mi și mie.

— Eu credeam că lucrează aici.

— Numai până îl văd iar.

În fața mesei lui Kenny era un scaun de plastic; l-am tras și m-am așezat pe el.

— De ce? l-am întrebat.

— Ce zici de faptul că n-a mai apărut la lucru de câteva săptămâni, și nici n-a sunat să zică ce bai are? Ce zici că nu mi-a răspuns la cele o sută de nenorocite de telefoane pe care i le-am dat? Ce zici că-și bate joc de singura rudă pe care-o mai are pe lume, care și-a riscat pielea să-i dea lui de lucru? Astea nu ți se par motive suficiente?

Își punctă discursul cu vârful portocaliu al țigării și când termină, în aer pluteau bucățele mici de funingine. Am încuviințat.

— Știi unde locuiește?

— Aici locuia înainte, în camera de la capătul coridorului, dar n-a mai dat pe-aici de săptămâni de zile.

— Ai un număr de telefon de-ai lui?

Îmi recită răstit numărul de mobil al lui Coyle.

— Însă nu răspunde nimeni.

— Mai are și alți membri ai familiei cu care ține legătura sau pe care-i vizitează?

— Taică-său a băut pân-a crăpat acum douăzeci de ani și soră-mea, Dumnezeu s-o ierte, s-a prăpădit și ea acum vreo trei ani

– așa că numai pe mine mă mai are, cum am zis.

— Dar prieteni?

Kenny își trecu o mână peste față, lăsându-și o urmă de unsoare pe falcă. Ridică din umeri.

— Tu știi asta mai bine decât mine, mă gândesc – eu am crezut că n-are niciunul măcar. Kenny tăcu o pauză, afișând o expresie gânditoare. Mai e un tip în nord, cred, un băiat cu care a fost închis.

— Are și un nume?

Kenny suflă fumul și clătină din cap.

— Un număr de telefon sau o adresă?

Încă o clătinare din cap.

— Nu știu – poate pe undeva în Buffalo.

Am dat din cap. Buffalo.

— O cunoști pe iubita lui Jamie?

Își ridică sprâncenele.

— Are o iubită?

Nu m-am obosit să-i explic.

— Jamie n-a lăsat nimic aici când a plecat?

— Uită-te singur, zise Kenny.

Își vârî mâna în buzunarul hanoracului portocaliu mare, atârnat pe spătarul scaunului. Scoase un inel zornăitor de chei și ieși dindărătul mesei.

— Hai, zise el.

Se duse pe coridor clinchetind cheile și l-am urmat. Apartamentul era întunecos și mic, nici măcar douăzeci și cinci de metri pătrați, și se vedea totul din pragul ușii. La dreapta era o chicinetă, amenajată într-un fost closet. Lângă ea era o baie, puțin mai mare decât o toaletă dintr-un avion. Pe podea se găsea o saltea, așezată sub o fereastră îngustă situată la înălțime pe perete. Pereții erau de un alb murdar și pe jos era un linoleum gri. Becul care atârna golaș din tavan dădea o lumină de culoarea apei murdare.

Kenny îmi spuse să închid ușa când termin, și nu-mi luă prea mult timp. În afara prafului și a mirosului de motorină, camera era goală. Kenny era iar la masă când am trecut pe lângă biroul lui, uitându-se la motorașul său și suflând fum de țigară. Nu m-am obosit să-mi iau rămas-bun.

Am intrat în mașină, am ieșit din parcarea Van Winkle, și m-am înapoiat pe Route 9. Și m-am oprit după cam cincizeci de metri. De partea cealaltă a străzii era o scobitură în peretele de zăpadă, un spațiu gol de unde fusese excavată o mașină, și am luat o curbă strânsă cu Nissanul ca să intru în spațiul

respectiv. Mi-am luat binoclul și m-am pus pe așteptat. Era aproape întuneric acum, dar becurile din jurul aleilor de la Van Winkle Court erau suficiente. Îl voi putea vedea pe mincinosul ăla ordinar de Kenny când va urca scările de la pivniță.

Kenny avea tot atât de mult talent actoricesc ca și Gene Werner. Nu mă întrebase deloc cine eram și de unde-l știam pe Jamie, sau ce voiam de la el, și nu-mi spusese nici măcar o dată să-l las în pace. Chestia cu amicul lui Jamie din Buffalo nu era egalată (în dubioșenia ei), decât de expresia de surpriză de pe fața lui când am menționat-o pe iubita lui Jamie. Însă în primul rând, Kenny fusese exagerat de pregătit să mă lase să cotrobăiesc prin camera lui Jamie. Voise să mă facă să cred că Jamie se mutase de acolo – și credeam asta, dar credeam și că era în continuare prin apropiere, iar Kenny știa exact unde. Am deschis puțin geamul, am stins farurile, am oprit motorul și mi-am tras fermoarul până la gât.

Pe măsură ce se întuneca, traficul se întețea la Van Winkle Court și se aprinseră tot mai multe lumini în cutiile de cărămidă, dar nu urcă nimeni pe treptele de la pivniță. În timp ce așteptam privind, m-am gândit la conversația pe care avusesem cu Ned.

Fusese surprins să audă că eram eu – nu mai vorbisem de optsprezece luni, dar își dădu seama, după tonul vocii că nu-l sunasem ca să pălăvrăgim. Mă ascultase în liniște în timp ce-i explicam că David era implicat într-o anchetă de crimă, că victima era o femeie cu care David avusese o relație sexuală și că David – sau Stephanie – ar putea fi suspectați de moartea ei și că, dacă va avea loc un arest, reportajele și articolele de presă vor fi numeroase și feroce.

Vestea îl șocă – cum altfel? – dar Ned nu ajunsese în vârful companiei Klein & Sons fiind prost sau ușor de panicat, și nu deveni așa nici cu ocazia asta. Îmi puse întrebări inteligente, nu insistă asupra celor la care nu voiam să-i răspund și nici nu mă provocă să fac speculații aberante la cele la care n-aveam niciun răspuns. L-am auzit luându-și notițe rapide pe tot parcursul conversației. Mă întrebă despre avocați, și glasul îi păru mai relaxat când i-am spus că Mike Metz îl reprezenta pe David.

— Și în ce stare e David? mă întrebă.

— De asta te sun. Eu trebuie să ies, dar nu vreau să-l las singur. A băut.

— Steph nu e acasă?

— Nu, și nici nu sunt sigur când o să se întoarcă. Sau dacă o va face.

— Doamne, oftă el. O s-o trimit pe Liz acolo.

Ned închise și, o oră mai târziu, apăru sora noastră mai mare. Am întâmpinat-o în hol. Era îmbrăcată cu un palton negru peste un costum negru și părul ei blond și drept era pieptănat pe spate. Avea tocuri joase, dar suficient de înalte ca să o facă să fie aproape la fel de înaltă ca mine, iar ochii ei verzi erau nesiguri și îngustați. Nu avea aerul ei obișnuit de detașare, iar trăsăturile ei puternice și frumoase erau fixate într-o mască de îngrijorare. Însă pe chipul ei se întrezărea mai degrabă furia, ceea ce-mi amintea în mod inconfortabil de mama.

— Unde e? mă întrebă, într-o șoaptă răgușită.

— Adormit, pe canapea. Cu puțin noroc, o să rămână așa pentru o vreme.

— Și ce-ar trebui să-i fac când se trezește?

Am ridicat din umeri.

— Stai cu el. Dă-i ceva să mănânce. Nu-l lăsa să facă vreo prostie.

Liz clătină din cap.

— Asta se pare că e mai ușor de spus decât de făcut. O să fie surprins să mă vadă?

— Probabil.

— Și enervat?

— Cu siguranță.

— Excelent, clătină ea din cap. Ned mi-a zis c-a băut.

Am încuviințat.

— Încearcă să nu-l lași să mai bea.

— Și ce vrei să fac, să-l leg?

— Fă tot ce poți.

Mi-am luat haina pe mine și Liz mă prinse de braț.

— Doamne sfinte, Johnny, asta e dramatic chiar și pentru tine. Nu auzim nici măcar un cuvânt de la tine de peste un an, și apoi dintr-odată ești în mijlocul unei *crime* – împreună cu David, pe deasupra. Ce naiba se întâmp…?

Am întrerupt-o:

— Ce pot să-ți spun? Chestii de rahat li se întâmplă tuturor. Acum încerc să nu-l las pe David să se scufunde în el.

Am încercat să-mi trag brațul, dar Liz nu-mi dădu drumul.

— „Li se întâmplă tuturor” nu e de ajuns. Cum s-a băgat în… toate *astea?*

— Nu există un răspuns simplu, am spus. Poate că nu există niciun răspuns de niciun fel. Dar poți încerca să-l întrebi pe David când se trezește.

Am văzut o mișcare pe treptele ce urcau de la pivniță și mi-am luat binoclul. Am văzut o pată portocalie: Kenny Hagen în hanoracul lui mare, mergând cu mare grijă pe alee. Avea ceva sub braț, și-mi trebuiră câteva clipe până să-mi dau seama ce anume. Erau două lucruri: un cartuș de Marlboro și o cutie de gogoși. Se duse spre sud, trecu pe lângă blocuri și coborî iar niște trepte. Își scoase inelul de chei din buzunar. Se chinui puțin cu broasca și apoi intră. Rămase înăuntru douăzeci de minute după ceasul meu și, când ieși, avea mâinile goale.

Cobora scările spre propria pivniță, când trecu pe lângă mine un Ford maro și hârbuit, ce intră în parcarea de la Van Winkle. Din el ieșiră doi oameni, și nu aveam nevoie de binoclu ca să recunosc pântecul pronunțat al lui McCue și părul blond, tuns scurt, al lui Vines. Se îndreptară direct spre blocul lui Kenny Hagen. O jumătate de oră mai târziu, Vines ieși. Intră în Ford și porni motorul, dar nu se duse nicăieri. După un minut sau două, geamurile se aburiră și deveni o siluetă vagă la volan.

Rămase acolo aproximativ cincisprezece minute, și ieși iar când o mașină a poliției din Tarrytown parcă în spațiul alăturat. Un polițist în uniformă ieși și dădu mâna cu ea, și după încă un minut li se alătură o altă mașină amărâtă. Din ea ieși un individ masiv, care putea fi unul dintre polițiștii care fuseseră în apartamentul lui David în dimineața aceea. Vorbi cu Vines și cu polițistul din Tarrytown, și toți trei se îndreptară spre pivnița lui Kenny. Și atunci, polițistul înalt se aplecă și-i spuse ceva lui Vines. Aceasta se opri și se întoarse, iar el îi arătă cu mâna mașina mea. Iar Vines începu să vină – și apoi să alerge – spre mine.

Am pornit motorul, am băgat brusc în marșarier și m-am rugat să nu vină nimeni pe stradă. Nissanul se clătină și derapă când am ieșit din scobitura din mormanul de zăpadă și apoi afară în stradă, și am văzut-o pe Vines luând-o la goană prin parcare. Avea paltonul descheiat și își vâra mâna înăuntru să ia ceva, și am pornit pe faza lungă. Mâna i-a zburat instinctiv la ochi, iar eu am apăsat accelerația. Pentru o clipă de groază, roțile șuierară și se rotiră în gol, și evantaie înalte de zăpadă maronie ca nisipul zburară de amândouă părțile. Însă mașina se scutură din toate încheieturile și se răsuci, și dus am fost.

L-am sunat pe Mike de la Saw Mill.

— Nu cred că m-a recunoscut, deși o să aflu destul de curând.

— Și Coyle? întrebă Mike.

— S-a dus, dar nu departe, și sunt sigur că unchiul Kenny știe unde. O să mai încerc o dată mâine, asta presupunând că nu pun McCue și Vines mâna pe el înainte sau că nu-mi suspendă licența.

— Însă nu prea devreme mâine, zise Mike.

— De ce?

— David a reușit în sfârșit să dea de Stephanie. I-a spus ce s-a întâmplat azi-dimineață și i-a explicat că trebuie să răspundă la niște întrebări. A zis că va veni înapoi în oraș mâine-dimineață, ca să discute.

— Era și timpul, am zis eu. Dar ce-are asta de-a face cu mine?

Mike tăcu pentru mai multe clipe și apoi își drese glasul.

— Zice că nu vrea să vorbească decât cu tine.

# 30

La ușă mă întâmpină menajera. Fața ei ridată era lipsită de orice expresie, dar în ochii albaștri se citeau îngrijorarea și o mare curiozitate. Știam cum se simțea. Mă conduse prin hol și de-a lungul unui coridor și mă lăsă să aștept într-o cameră kaki. Pereții erau în cea mai mare parte acoperiți cu rafturi de cărți, și mobila de piele era joasă. De la ferestre se vedea o parte a parcului, un fragment din Guggenheim, și cerul albastru, albastru. Era zece și jumătate și pe Fifth Avenue traficul era zgomotos și agresiv, dar în liniștea densă a apartamentului nu pătrundea niciun sunet din stradă.

Știam că David era la lucru, deși, după mesajul pe care mi-l lăsase Liz, mă îndoiam că lucra prea bine.

> — A început să bea pe la șase, și n-am putut face nimic ca să-l opresc. Am stat până pe la unsprezece, când a picat fără cunoștință și m-am dus acasă. E un bețiv ordinar, și toată tevatura asta m-a făcut să-mi doresc să fi fost singură la părinți. Și tu și Ned îmi rămâneți datori, și o explicație despre ce naiba se întâmplă ar fi un bun început.

*Pe la șase:* asta înseamnă că imediat după ce vorbise cu Stephanie. Nu puteam decât să-mi imaginez cum se desfășurase conversația aceea, și faptul că pusese mâna pe sticlă nu era o reacție de neînțeles. Și care ce gândise despre insistența lui Stephanie de a nu vorbi decât cu mine? Mike îmi repetase de două ori, și tot nu pricepeam.

Am clătinat din cap și m-am plimbat prin cameră. Rafturile erau încărcate de volume subțiri, cafenii-deschis, de dimensiuni identice. Toate erau despre arhitectura modernă și toate erau în italiană și, după câte știam eu, David nu știa nimic despre niciuna dintre ele. Desigur, aflasem recent că de fapt cunoștințele mele despre fratele meu – și soția lui – nu erau prea bune. Poate era fluent în italiană și avea o adevărată pasiune pentru J.M. Pei[4], sau poate Stephanie era o entuziastă a lui sau poate doar decoratorul lor era un adept al lui Pei. Ce știam eu?

Pe câteva rafturi erau și niște fotografii: David și Stephanie zâmbind ceremonios la o serată de gală; Stephanie în curtea casei lor din East Hampton, părând decolorată în fața ușii roșii. David, Ned și Liz în cabina vasului lui Ned. Toți erau uzi leoarcă, iar Ned și Liz zâmbeau cu gura până la urechi. Se deschise ușa și intră Stephanie.

Era palidă și desculță, îmbrăcată în blugi și un pulover gri de lână. Avea părul despletit. Îi cădea într-un val întunecat pe spate, încadrându-i trăsăturile aspre și îndulcindu-le. Avea ochii roșii și adumbriți, și mai mari ca niciodată, și nu mai avea ticurile și încordările obișnuite pe față. Avea în schimb un aer îndepărtat, distrat, ca o convalescentă preocupată de accentuarea sau slăbirea simptomelor și durerilor ei. Mergea cu pași rigizi și prudenți prin cameră, ca și cum ar fi avut oasele golite pe dinăuntru și cea mai mică boare de vânt ar fi putut s-o spulbere. Se ghemui într-un fotoliu adânc și-și încrucișă picioarele mici și albe sub ea. Avea un pahar cu apă în mână, sorbi ușor din el și-l ținu în poală. Se uită la mine cu o privire aproape timidă.

— Nu e o conversație pe care să mă fi așteptat vreodată s-o am, zise Stephanie, și reuși să producă un zâmbet infim.

Vocea îi tremura și părea îngrozitor de obosită.

— Sunt în aceeași situație, i-am răspuns.

— E greu de crezut cât de rău a reușit să strice totul – femeia aceea, filmele, iar acum asta. Ar trebui să fiu îngrijorată din cauza poliției, dar mă gândesc mereu la televiziune, dacă mă crezi – cum îi fugăresc pe oameni pe stradă cu camerele de luat vederi… ce o să ne facă și nouă. Încerc să mă gândesc cine va mai vorbi cu mine, pe cine o să pot privi în ochi, zise ea clătinând din cap și trăgând de un fir scurt de la cusătura blugilor. Știi de ce am vrut să vorbesc cu tine?

— Nu pentru c-am fost atât de apropiați.

Stephanie scutură din cap.

— Mai degrabă pentru că n-am încercat niciodată să ne prefacem că suntem, zise ea. Nu ne-am plăcut niciodată unul pe celălalt…

Am încercat să vorbesc, dar mi-a făcut semn să mă opresc.

— Nu te obosi, John, nu acum. Nu ne-a plăcut niciodată unul de celălalt, dar nici nu ne-am prefăcut; nu ne-am mințit niciodată în felul ăsta. De fapt, tu ești singurul din tot coșmarul ăsta care nu m-a mințit.

— Mike Metz…

— Nu l-am văzut pe Mike Metz în viața mea. Poate că e într-adevăr un avocat pe cât de bun spune toată lumea că e – mă rog lui Dumnezeu să fie așa și poate când o să ajung să-l cunosc o să am încredere în el. Dar acum nu e decât o voce la telefon, și nu am puterea necesară acum să vorbesc despre asta cu un străin, sau cel puțin nu încă. Acum vreau pe cineva pe care-l cunosc, pe cineva care n-o să-mi vândă gogoși.

— Chiar dacă e cineva de care nu-ți place în mod deosebit?

Mai zâmbi o dată, același zâmbet fragil.

— E ciudat, nu, să ai încredere într-o persoană de care nu-ți place?

— Nu e cel mai ciudat lucru de pe lume

Zâmbetul firav deveni trist și apoi dispăru.

— Nu e la fel de ciudat ca a fi căsătorită cu o persoană în care n-ai încredere, de exemplu.

— Se mai întâmplă, am zis eu și, trăgând aer adânc în piept, mi-am scos carnetul. Am niște întrebări pe care trebuie să ți le pun, am continuat, și Stephanie încuviință.

— Și nu vreau să fiu arestată. Deci, dacă acesta e prețul, dă-i drumul.

„Ce bine ar fi să fie așa de simplu”, m-am gândit, și apoi i-am pus întrebări și ea îmi răspunse:

— Cred c-am știut, la modul general, de ceva vreme, zise ea. Nu l-am prins în pat cu niciuna dintre ele, dar are un ton anume, iritat și vinovat în același timp, când îi pun o întrebare incomodă despre unde a fost și unde merge. Și uneori când vine acasă, are o expresie anume, furișă și puțin înfumurată. Mi-au trebuit câțiva ani să mă prind, dar în cele din urmă am făcut-o. Cred că o parte din mine n-a vrut să știe. Nici nu e surprinzător, presupun. Despre aventura asta am aflat la scurt timp după Anul Nou. A lăsat un mesaj – „David, de ce nu mă suni?” sau ceva în genul ăsta. David părea mai stresat decât de obicei, și bea mai mult, și mi-am dat seama că îl

rodea ceva. Când am auzit mesajul, am știut ce.

— I-ai spus ceva?

Reuși să mai producă un zâmbet, de data asta amar.

— Crezi c-ar fi avut un rost?

— Probabil nu.

— Nici eu n-am crezut, dar am încercat totuși. Efectiv s-a înfuriat pe mine – *el* s-a înfuriat *pe mine* – și apoi pur și simplu a mințit. „N-am nimic, sunt foarte ocupat la noua slujbă" și alte lucruri în genul ăsta. Am știut că sunt niște minciuni ordinare, dar…

Stephanie își încleștă maxilarul, străduindu-se să-și țină în frâu furia.

— Cum ai întâlnit-o?

Se întunecă la față, și clătină din cap.

— Era aici în bloc, dacă poți să-ți închipui. Era o seară de joi și veneam acasă de la yoga. M-am apropiat de ușa de la intrare și în holul blocului era o femeie, care urla la portar. Avea vocea întretăiată și teatrală, dar și familiară, deși n-am știut de unde o cunosc. Fără să-mi dau seama de ce, am rămas afară pe trotuar și am ascultat. Și atunci mi-am dat seama că urla despre David. „Nu mă minți. Nu-mi spune că nu e acasă când tocmai l-am văzut intrând. March – apartamentul 10A." Părea nebună, și atunci mi-am dat seama cine era. A ieșit afară într-o criză de nervi și a trecut chiar pe lângă mine. Am fost șocată de cum arăta… de cât de frumoasă era.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu atunci.

— Și atunci cum…?

— Am urmărit-o, zise Stephanie, și se îmbujoră.

— Unde ai urmărit-o?

— Până pe Eighty-sixth Street, apoi în metrou, și apoi am mers după ea când a coborât în Brooklyn, până la apartamentul ei. Stephanie văzu ceva pe fața mea și clătină din cap. Nu am plănuit asta – pur și simplu s-a întâmplat. Nu mi-am putut lua ochii de la ea, și… a trebuit s-o fac.

La naiba.

— Atunci ai vorbit cu ea – în apartamentul ei?

— Asta a fost a doua zi. Toată noaptea aceea, m-am gândit la…

Făcu o pauză, își strânse pleoapele, și își prinse cu degetele rădăcina nasului. Mormăi ceva prea încet ca să o pot auzi – poate o înjurătură – și apoi își ridică privirea.

— David a fost mai rău ca niciodată în seara aceea, s-a rățoit la mine pentru orice scoteam pe gură, și a băut… Când totul era o chestie abstractă, când femeile erau fără față, era mai ușor să mă prefac. Dar când i-am auzit vocea și am văzut-o – n-am mai putut suporta. Nu mă gândeam decât la ea, la ei doi împreună, și a trebuit să *fac* ceva. Așa că a doua zi m-am dus s-o văd.

— Și ce s-a întâmplat?

— A fost groaznic. Râdea și… n-am văzut nicio cameră de filmat, dar David mi-a spus c-a înregistrat totul.

— Noi n-am văzut decât o parte. Trebuie să știm totul.

Stephanie se ghemui mai strâns în fotoliu și mai bău niște apă.

— Mi-am spus numele la interfon și a știut imediat cine sunt, și a început să râdă. M-a invitat în apartamentul ei și m-am așezat, și pentru foarte multă vreme n-a zis nimic. Pur și simplu s-a uitat fix la mine și a așteptat. Apartamentul era oribil – mic și întunecos – și blocul ăla… Dar cumva, felul cum s-a uitat la mine, m-a făcut să mă simt – nu știu – ca și cum aș fi fost prost îmbrăcată sau ceva. În cele din urmă, i-am spus ce-aveam să-i spun.

— Ce anume?

— I-am spus să-l lase pe David în pace. I-am spus să-și găsească un soț al ei și să nu-l mai hărțuiască pe-al meu. N-a zis nimic un timp; a stat pur și simplu și s-a uitat la mine, ca și cum aș fi fost un fel de specimen. Și apoi a început iar să râdă. M-am înfuriat – și mai tare – și i-am zis câteva lucruri.

— Ce lucruri?

— Am înjurat-o și a râs și mai tare. În cele din urmă, a început și ea să vorbească.

— Despre ce?

Stephanie se uită afară pe geam la o siluetă solitară care înconjura încet lacul – o formă neagră ce înainta greu pe suprafața albă-albastră a zăpezii. Se încruntă iar și îi apărură riduri de încordare pe linia fălcii.

— Mi-a pus întrebări… despre mine și David.

— Ce întrebări?

— M-a întrebat de ce-mi las soțul să facă sex cu alte femei.

Cuvintele i se opriră în gâtlej și pe obraji și pe gât îi apăru o pată roșie.

— M-a întrebat cum pot să fiu măritată cu el și să las să se întâmple asta – de ce m-am măritat cu el de la început, dacă aveam de gând să-l las să facă asta. De ce am rămas măritată. De ce suport toate astea… Apoi m-a întrebat dacă eu l-am împins să facă asta, dacă unei părți din mine îi place ideea… dacă-mi place să mi-l imaginez…

Stephanie păru să se sufoce, clătină din cap și se uită la mine.

— M-a întrebat dacă știam măcar ce-i… place lui David, dacă vorbește cu mine despre ce face cu femeile lui. Cu ea. Dacă-mi face vreodată și mie lucrurile alea. A zis că-mi spune ea, dacă vreau. A zis că o să mă învețe… A mai zis și alte chestii, dar ai înțeles deja de ce factură.

Mi se încleștase stomacul și pe ceafă simțeam o sudoare rece. Stephanie scoase un sunet înăbușit și mai bău niște apă.

— Și ce-ai făcut? am întrebat-o.

Îi apăru din nou zâmbetul acela firav care îi rămase întipărit pe față preț de câteva clipe bune. Mă aținti cu privirea.

— Stătea acolo, zâmbind, așa de frumoasă… a fost oribil. Ea era oribilă și am vrut s-o omor. Am vrut s-o lovesc cu ceva, sau să-i frâng gâtul și, dac-aș fi avut un pistol atunci, aș fi împușcat-o pe loc.

Mi se uscase gura și mi-a fost greu să o întreb.

— Ce-ai făcut? am repetat.

Râse cu amărăciune și furie, un ecou al unei Stephanie mai familiare.

— Am plâns, John. Am plâns ca un copil și am fugit de-acolo. Am fugit până am găsit un taxi și am plâns pe tot drumul spre casă.

Își scutură capul și-și șterse ochii cu mâna.

— Și a doua oară când ai văzut-o?

— N-am mai văzut-o.

— Niciodată?

— Niciodată, zise ea cu ochii îngustați.

— Nu v-ați certat, acasă la ea? N-ai lovit-o?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Aș *vrea* s-o fi plesnit peste față – aș vrea să fi putut dar n-am atins-o.

— N-a fost nicio violență?

Se ridică în picioare și expresia feței i se înăspri.

— Ți-am spus că n-am atins-o deloc.

— Ai amenințat-o?

— Am… am fost furioasă. Am urlat la ea și-am înjurat-o, și i-am spus să ne lase în pace. Poate i-am spus și alte lucruri…

— Ce alte lucruri?

— Nu-mi amintesc.

— Ai amenințat c-o să-i faci ceva? Să…

— Ți-am spus, nu-mi amintesc tot ce-am zis.

Am dat din cap.

— Avea vreun semn pe ea care să sugereze c-a fost bătută? Vânătăi sau tăieturi?

— Nu, zise ea cu ochii îngustați. Nimic de felul ăsta.

— Ce altceva ți-a spus, în afară de întrebări?

— Asta-i tot, clătină ea din cap. Nu mi-a spus nimic altceva.

M-am uitat la însemnările din carnet.

— I-ai spus lui David ce-ai făcut?

— Am… am fost jenată.

— S-a terminat cu telefoanele după aceea?

— Nu cred c-a mai sunat aici, dar asta n-a părut să-l ajute prea mult pe David. Era într-o stare mai rea ca niciodată, aproape panicat. N-am știut ce să fac, și atunci a venit la tine.

— Cum de-ai știut asta?

Stephanie se uită fix la covor.

— V-am văzut împreună, la micul dejun. L-am… l-am urmărit.

— Se pare c-ai făcut asta mult timp.

Se înroși din nou.

— Nu sunt mândră de asta. Eram disperată – nu știam ce se întâmplă cu el, sau ce să fac. Apoi v-am văzut împreună și m-am gândit că tu ești implicat cumva în toată treaba – că tu l-ai vârât cumva pe David în ea. Nu știu – nu gândeam rațional. A fost penibil, știu, zise ea, privindu-mă în ochi.

Am tras adânc aer în piept.

— Spune-mi despre marțea aceea, i-am cerut.

— Care marți?

— Ieri s-au împlinit trei săptămâni de-atunci. Marțea de după ce-ai văzut-o pe Holly – ziua de dinainte să mă vezi pe mine cu David la micul dejun. Spune-mi ce-ai făcut în ziua aceea.

Și cu opriri, porniri, și poticniri, îmi spuse. Ca și David, și ea își petrecuse mare parte a zilei în centru – la birou sau în oraș, la ședințe sau conferințe. Ca și la David, orele de după amiază erau mai dificil de explicat. Se pare că erau niște oameni de la cursul ei de yoga care ar putea confirma că fusese prezentă acolo, dar oare și-ar aminti de ea vânzătorii din magazinele din Madison – încă o femeie bine îmbrăcată care se uitase la mărfuri, dar nu cumpărase nimic? Ar fi dispuși să jure în instanță? Și apoi mai era și mersul la cinema.

— M-am dus pe Seventy-second și Third. Trebuia să mă întâlnesc cu Bibi Shea, dar n-am avut chef de ea, așa că am sunat-o și am anulat întâlnirea.

— Deci te-ai dus singură la film?

— N-aveam chef de vorbă.

La naiba.

— Te-ai dus acolo pe jos?

Îmi făcu semn că da.

— A fost frig în seara aceea, am zis eu.

— Am vrut să stau la aer.

— Ai plătit biletul cu bani gheață?

Încă un semn că da.

— Ce film a fost?

Stephanie îmi spuse numele și ora la care credea că începuse filmul și la ce oră ieșise de la cinema. Nu-și amintea la ce filme se făcuse reclamă înainte de film.

— Ai văzut pe cineva cunoscut?

— Nu.

— Și David ce făcea în timpul ăsta?

— Din câte știu, era acasă. Era acolo când am plecat eu, și tot acolo când m-am întors, adormise – sau își pierduse cunoștința.

Am răsfoit carnetul și i-am spus încă o dată datele și orele. După aceea m-am uitat la ea.

— În afară de întrebările ei, ce ți-a mai zis Holly?

— M-ai mai întrebat asta, zise ea clătinând din cap. Și ți-am spus – n-a zis nimic.

— Nu ți-a spus nimic?

Stephanie scutură cu nerăbdare din cap.

— Nu.

Am respirat adânc.

— Nu ți-a spus că e gravidă?

Stephanie strânse din sprâncene și își țuguie buzele.

— Nu, zise după câteva clipe.

— Poliția ne-a lansat bomba asta ieri. Nu ți-a spus David?

Stephanie își atinse gâtul cu vârful degetelor. Zâmbetul ei mă surprinse.

— Probabil i-a ieșit din minte, zise ea și râse cu amărăciune.

— Voiau să știe dacă ar fi putut fi el tatăl. Și-mi imaginez că se întreabă cum ai fi reacționat tu la vestea asta.

— Și ce-a răspuns David?

— A zis că nu e al lui, și că, dacă Holly ar fi zis așa ceva, tu n-ai fi crezut-o.

— Nu mințea despre asta; n-aș fi crezut-o.

— Pentru că e steril?

Stephanie își ridică ambele sprâncene și încuviință încet.

— Nu acesta e cuvântul pe care l-au folosit doctorii, dar până la urmă e același lucru. Numărul lui de spermatozoizi e foarte scăzut, și puținii pe care-i are nu înoată și, dacă te uiți chiorâș la ei, mor. Ți-a zis el?

— David nu-mi spune multe lucruri. Am ghicit.

— Ne-am dus la teste acum câțiva ani. Încercasem și…

Clătină din cap.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? spuse ea rapid, cu ochii îngustați. Evident, s-a dovedit că e mai bine așa.

Am mai răsfoit o dată carnetul. Stephanie se ridică în picioare și scoase din buzunarul blugilor o cutie maro de plastic. Îi dădu la o parte capacul și scoase o pastilă albă din ea.

— El are vodca, eu am Ativan. Dar cel puțin a mea e prescrisă de doctor. Ai terminat?

Își puse pastila pe limbă, își goli paharul de apă și-l așeză pe o măsuță.

— Am terminat, am zis.

Dar Stephanie nu terminase. Se ghemui iar în fotoliu și se uită la mine.

— Ți-a spus de ce? mă întrebă.

— De ce?

— De ce-a făcut toată chestia asta? De ce toate femeile astea? De ce m-a mințit? De ce e așa de hotărât să-și arunce la gunoi viața – viața noastră?

Avea vocea fermă și calmă, ca și cum și-ar fi repetat dinainte întrebarea. Nu așteptă să-i dau vreun răspuns.

— Știi ce m-a surprins la fel de mult ca faptul că are alte femei? Când mi-am dat seama că David voia să descopăr asta despre el. Era ca un copil cu un secret, foindu-se pe loc de nerăbdare să spună. Nu știu dacă voia să vadă ce-o să fac – dacă o să mă înfurii, sau o să-l părăsesc, sau o să-l iert – nu știu ce anume voia. Știu numai că o parte din el aștepta de multă vreme toate astea.

— Toate astea ce?

— Astea. Un fel de pedeapsă.

— Pedeapsă pentru… ce?

— Crezi că eu înțeleg? zise ea, clătinând din cap. Dar a fost așa de când îl cunosc – o jumătate din el crede că mereu a primit mai puțin decât merita și cealaltă jumătate crede că orice lucru bun care i se întâmplă este mai mult decât merită. Și asta a fost partea pe care o aștepta – să fie prins, să fie pedepsit. Stephanie își închise ochii și-și frecă tâmplele. E un *quid pro quo* dement: fiecare lucru bun combinat cu o

durere pe care și-o provoacă singur. Ar fi trebuit să-mi dau seama că urma să se întâmple ceva grav când a reușit în sfârșit să obțină conducerea Departamentului de marketing și achiziții. Își ridică privirea și-mi studie chipul. N-ai idee despre ce vorbesc, nu-i așa?

Am clătinat din cap că nu.

— Bineînțeles că nu – cum s-ar putea? Voi toți, cei din familia March, închiși fiecare în mica voastră lume.

— Ai vorbit cu David despre asta?

— N-am mai vorbit de ani de zile, zise Stephanie strâmbându-și buzele cu furie. Poate Holly a avut mai mult noroc – ea era bună la întrebări. Încă mă gândesc și acum la cea pe care mi-a pus-o mie: de ce suport toate astea.

— Și de ce o faci?

Dacă mi-ar fi spus să mă duc naibii, sau pur și simplu dacă ar fi rămas tăcută și impasibilă, n-aș fi fost surprins, dar nu m-am așteptat la vocea controlată și scăzută sau la răspunsul pe care mi l-a dat. Își împreună mâinile în poală și le încleștă cu forță, dar vocea îi rămase uniformă.

— Ăsta e târgul pe care l-am făcut, nu-i așa? Sau ce-a mai rămas din el. La asta s-a redus după negocieri. Când te uiți înapoi – când te uiți pur și simplu la tot – pare o nebunie, știu. E o nebunie să stau. Dar nu s-a întâmplat dintr-odată. A fost un proces gradat, ca o eroziune. Puțin câte puțin, lucrurile se dovedesc a fi mai puțin decât ai crezut – în fiecare an, totdeauna un pic mai puțin. Așa că, într-o zi, îți dai seama că n-o să ai copii și-n altă zi îți dai seama că soțului tău nu-i place cu adevărat de tine. Mai târziu, descoperi că nici ție nu-ți place prea mult de el, și te întrebi dacă nu cumva e puțin nebun. Și asta mai ia din dezamăgire când te gândești la copiii pe care n-o să-i ai, și când afli despre celelalte femei. Te ajută să nu-ți pese așa de mult. E o erodare lentă, dar cu fiecare nouă dezamăgire, cu fiecare speranță pe care o abandonezi, faci un târg nou cu tine însăți. O să ai în schimb un apartament mai mare,

te gândești, poate într-o zonă mai bună, sau o să-ți cumperi o casă de vacanță mai mare. O să petreci o săptămână în plus la St. Bart anul ăsta, sau o să-ți organizezi o petrecere mai mare de ziua ta. O să-ți cumperi un Beemer modelul șaptezeci și șase în loc de cincizeci și cinci. Și de la o vreme, plecatul devine mai… dificil. Apartamente, case, vacanțe, toți prietenii și cunoștințele… În cele din urmă, totul. Se reduce la bani, presupun, și faptul că plecatul ar fi atât de scump și de complicat. Atât de înfricoșător. Au existat momente când am crezut c-am ajuns la capătul funiei – așa am gândit când am auzit vocea ei la telefon dar de fiecare dată am descoperit că funia n-are capăt. Mai există întotdeauna încă un firicel de care să te agăți, oricât de zdrențuit ar fi. Și se tot desface, kilometri întregi, an după an… tot mai jos, și mai jos, și mai jos.

Afară, soarele se mutase pe cer și o rază strălucitoare intră pe fereastră. Lumina nefiltrată căzu pe chipul lui Stephanie și îl transformă într-o mască albă, ca de Kabuki, încordată și fragilă. Numai voința ei, și poate pastila de Ativan, o ținea să nu se sfărâme. Se uită la mine.

— Sunt obișnuită cu eroziunea, John, dar asta e… prea repede. Nu suntem pregătiți pentru așa ceva, eu și cu David – nu suntem pregătiți.

# 31

Așteptam la telefon să vorbesc cu Mike Metz când intră Clare. Avea mobilul la ureche și câteva ziare sub braț.

— Da, Amy, Berkley e raiul pe pământ, îmi zici asta de ani de zile. Dar e o granola atât de crocantă și apoi ce-ar…

Amy, oricine o fi fost, îi răspunse ceva și Clare își puse ziarele pe masă și-și dezbrăcă paltonul în timp ce asculta. Îmi zâmbi și-și trecu mâna prin păr, care făcu valuri ca o eșarfă de mătase. Își ridică mânecile puloverului negru și își dezveli brațele albe și netede. Mike Metz răspunse la telefon.

— Ai vorbit cu ea? mă întrebă.

Părea să-și tragă răsuflarea. Am luat telefonul cu mine în dormitor, împreună cu carnetul de însemnări și i-am povestit totul lui Mike. Când am terminat, îmi puse întrebări și, după ce i-am răspuns, tăcu pentru câteva clipe.

— Deci niciunul n-are alibi, zise el în cele din urmă. Splendid!

— Nu stă rău la orele de serviciu, și nici David.

— Nu pentru orele de serviciu sunt eu îngrijorat. Legistul a stabilit ora morții undeva între șapte seara marți și miezul nopții spre miercuri.

— Asta e ceva nou.

— Tocmai am vorbit la telefon cu un prieten. Se bazează în primul rând pe conținutul stomacului. Polițiștii au găsit pe cineva care pretinde că a văzut-o pe Holly la un restaurant în apropiere de blocul ei marți, pe la ora cinci după-amiaza.

— Conținutul stomacului nu e chiar așa de precis.

— Nu. Deci le-ar fi de folos lui David și Stephanie să aibă un alibi pentru măcar o parte a acestei perioade. Din nefericire, n-au. Dacă adaugi la asta faptul că Stephanie a zis că vrea s-o omoare pe Holly, aproape că nu pot suporta vești așa de bune.

— Presupun c-o s-o sfătuiești să nu descrie ce s-a întâmplat chiar în termenii ăștia când o să discute cu poliția.

— Asta presupunând că o să-mi asculte sfatul.

— Știe că trebuie, am zis eu. Și când am plecat de la ea, părea pregătită pentru asta. Sunt înfiorător de speriați – și ea, și David.

— O reacție întru totul rezonabilă, dacă e să te gândești la toate. Trebuie să găsim o alternativă viabilă cât mai curând – ori asta, ori să ne gândim dacă nu cumva au nevoie de o apărare separată.

— Dumnezeule! Ce vrei să faci, să-l arunci pe unul din ei la lupi, ca să-l salvezi pe celălalt?

— Dacă se ajunge la proces, va trebui să căutăm o îndoială rezonabilă oriunde o putem găsi.

— Trebuie să se găsească într-un loc mai bun decât la unul din ei.

Mike tăcu și aproape puteam să-l aud cântărind ceva în minte. După aproape un minut, se hotărî să vorbească.

— Te-ai gândit la posibilitatea că poate poliția se uită în direcția corectă?

— David! Sper că glumești. De ce naiba m-a angajat pe mine, dacă avea de gând așa ceva? Sau de ce m-a lăsat să continui după aceea, dacă nu fusese un plan? N-are niciun sens.

— Nu vorbeam despre David.

Era rândul meu să rămân tăcut. M-am gândit la Stephanie, pământie la față, epuizată și luând medicamente în fotoliul ei, și am încercat să mi-o imaginez. Dar era o încercare stupidă, și o știam foarte bine: capacitatea mea de-a mi-o imagina apăsând pe trăgaci n-avea nimic de-a face cu abilitatea ei reală de a o face.

— Ai aflat ceva despre Coyle? am întrebat în cele din urmă.

— N-am auzit să fi fost arestat. Dar tu – ți-a zis ceva poliția?

— Deocamdată nu m-a aruncat nimeni într-o celulă.

— Te duci iar în Tarrytown?

— Diseară. Vreau să văd unde se ducea unchiul Kenny cu gogoșile alea.

Când am ieșit eu din dormitor, Clare terminase de vorbit la telefon și stătea la masa de bucătărie în fața ziarului deschis. Anunțuri de apartamente.

— Cumperi?

— Cel puțin văd care e piața. Nu vreau să stau mai mult decât sunt bine-venită, la urma urmei.

M-am dus în bucătărie și mi-am turnat un pahar cu apă minerală.

— Eu, unul, nu mă plâng de nimic, am zis. Cine e Amy?

Clare zâmbi.

— Sora mea – sora mea mai mare – care știe tot ce se poate ști despre divorțuri, agenții imobiliare, planificarea carierei, tot ce vrei. Încerc s-o ascult politicoasă, dar nu-mi iese întotdeauna.

— Locuiește pe coasta de vest?

Clare se răsuci și se rezemă de masă. Își încrucișă brațele peste piept.

— În Bay Area, zise ea. Cum merg treburile cu fratele tău?

Am clătinat din cap.

— Nu spre bine.

— Ai investit multe zile lungi în asta – și nopți.

— Și diseară încă una.

— Sunt sigură că apreciază efortul.

— Are alte lucruri pe cap, am zis. Și până acum, tot efortul ăsta nu i-a făcut prea mult bine.

— Îmi pare rău, spuse Clare.

Continuă să mă privească, și în ochii ei cenușii nu se putea citi niciun pic de ironie. Își puse mâna pe obrazul meu. Am sărutat-o pe palmă și m-am gândit din nou la Stephanie – la mâinile ei încleștate în poală, la degetele ei disperate.

— De ce ai stat? am întrebat-o.

Clare se încruntă nedumerită.

— Unde să stau?

— Cu soțul tău. De ce ai stat atât de mult timp?

Expresia feței i se înăspri și-și retrase mâna. Am prins-o de încheietură.

— Nu vreau să-ți fac rău, i-am zis.

Își trase mâna dintr-a mea.

— Da, făcu ea. Doar că ai ales iar un moment perfect.

M-am apropiat mai tare de ea și am prins-o de talie. Clare își puse pumnii încleștați pe pieptul meu.

— Vreau doar să știu, am zis eu încet, își ridică o sprânceană.

— Domnul Curios, replică ea.

Dar își descleștă pumnii. Se strecură afară din cercul brațelor mele și bău din paharul meu. Mă privi peste marginea paharului.

— A fost ușor să stau, răspunse ea. Era calea minimei rezistențe. Poate că e foarte îngăduitor cu sine și total egoist, dar nu e un ticălos ordinar, nu în felurile obișnuite. Atâta timp cât putea să facă tot ce voia, și câtă vreme apăream la brațul lui oricând voia să fiu acolo, era foarte bucuros să mă lase și pe mine să fac ce voiam. Și n-au fost rele nici avantajele – casa și vacanțele și toate celelalte. Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit și răzgândit dacă să las toate astea în urmă sau nu. Cum era cântecul ăla? „Banii schimbă totul.” N-am avut prea mulți în copilărie și schimbă cu totul decizia de a pleca sau a rămâne.

— Și totuși, ai plecat.

Mai bău niște apă minerală și așeză paharul pe masă.

— Din câte știu, nu ai decât o singură viață de trăit și oricum nu întineream. Și s-a dovedit că mai aveam niște idei despre căsătorie la care nu eram gata să renunț în schimbul unei noi poșete Hermès. Cine s-ar fi gândit că sunt așa de afurisit de nobilă? zise ea.

Un zâmbet strâmb îi apăru pentru o clipă pe chip și apoi se întoarse iar la ziarul ei. Am venit în spatele ei și mi-am băgat fața în părul ei. Mi-am strecurat mâna pe sub cămașa ei, peste pântecul ei cald și mi-am furișat degetele sub talia joasă a blugilor ei.

— E ceva în integritatea asta… i-am spus încet.

Clare se înfioră și-și frecă fesele de mine, iar apoi își descheie blugii.

— Domnul Curios, șopti ea și-mi împinse încet mâna mai jos.

Eram în trafic în mijlocul primului val al orei de vârf, mergând înspre nord. Cerul era vinețiu, cu tente de negru și pe Route 9 traficul era bară la bară până la Yonkers și apoi din nou la Tarrytown. Am oprit la trei străzi distanță de Van Winkle Court și m-am dus pe jos pe un drum lung, ocolit și

rece până la complex. Am fost atent la toate detaliile pe tot drumul; dacă erau pe undeva polițiști postați în urmărire, nu i-am văzut.

Ușa de la pivnița lui Hagen era încuiată și la ferestrele care credeam eu că sunt ale lui nu se vedea nicio lumină. Am mers pe aleea pe care mersese și el cu o noapte înainte, am ajuns la al treilea bloc spre sud și am încercat ușa de la pivniță de acolo. Încuiată. Am ocolit blocul și am verificat geamurile pivniței. Am văzut o spălătorie goală. Celelalte erau întunecate și unul era vopsit în negru. Printr-o crăpătură în ramă se strecura o lumină galbenă. M-am întors la ușa pivniței și m-am uitat la aleile din Van Winkle Court. Nimeni. Am scos un mic șperaclu din buzunar și l-am vârât în încuietoare. De-abia am început și ușa s-a deschis cu un sunet ca o tuse. Mi-am pus șperaclul înapoi în buzunar și am scos o lanternă.

Înăuntru mirosea a ciment umed și săpun de rufe. Am ascultat un moment și am auzit ticăit mecanic, apa din țevi, și vâjâitul aerului în conducte, și nimic altceva. În față era un coridor întunecat și m-am dus în ceea ce credeam că e direcția geamului vopsit. Pe podeaua de beton era un nisip fin și am încercat să merg fără zgomot.

Holul se bifurca. Spre dreapta se zărea lumină printr-o ușă deschisă. Spălătoria. La stânga era întuneric. Am mers la stânga. Am trecut pe lângă o ușă de metal lovită în câteva locuri, cu duhoare de legume putrede și scutece murdare. Ghena de gunoi. Am continuat să merg. La capătul coridorului, în fața unui teanc uriaș de ziare legate cu sfoară și cutii turtite de carton, mai era o ușă de metal. Sub mânerul ușii era o încuietoare, deasupra lui încă una mai zdravănă și o dâră de lumină lângă prag. M-am apropiat de ea și am simțit miros slab de cafea. Și de țigări.

Am scos șperaclul din buzunar și am găsit zona cea mai întunecată de umbră de lângă o stivă înaltă de ziare. Am ridicat șperaclul sus în aer și l-am lăsat să cadă. Căzu cu un zăngănit puternic pe ciment, l-am ridicat și am așteptat.

Aproape instantaneu, o umbră se mișcă în fața pragului. Prin brațe și picioare îmi trecu un torent de adrenalină și inima îmi flutura în piept înnebunită. Și apoi, nimic… pentru ceea ce mi se păru foarte multă vreme. Pe piept îmi apărură broboane de sudoare, care îmi alunecară în jos pe coaste, și umbra se mișcă din nou. Am auzit un scârțâit metalic și mi-am ținut răsuflarea. Dunga de lumină se lărgi încet și se ridică de-a lungul ramei ușii, și am văzut un fragment de cap tuns scurt, un ochi albastru și o bucățică de nas. Mi-am pus toată greutatea în lovitură.

Am lovit cu piciorul ușa deasupra clanței, și am auzit sunet de metal îndoit, lemn sfărâmat și o strivire a ceva moale. O înjurătură lătrată din pricina surprizei și ușa se izbi deschisă de zid și reveni în viteză, dar Coyle era prăbușit lângă perete și am intrat. Avea mâna pe față și-i curgea sânge printre degete. Am zărit un pat îngust și o masă pliantă, o chiuvetă mică, o veioză și un scaun pliant, un ibric de cafea – și apoi, cumva, Coyle se ridică rapid și se repezi la mine, izbindu-mă între coaste cu pumnul lui imens.

Lovitura scoase tot aerul din mine. Într-un țipăt, mi-am acoperit pieptul și l-am lovit cu cotul în gât. L-am nimerit în umăr însă și am făcut un pas înapoi, către rama ușii. Coyle mă înșfacă de haină și mă trase în față, către pumnul lui, pregătit să-mi dea o lovitură nimicitoare. Mi-am lăsat bărbia în jos, m-am împins de la perete și m-am aplecat pe sub pumnul lui, izbindu-l în obraz cu fruntea. Înjură din nou și amândoi ne prăbușirăm la pământ. L-am lovit undeva cu genunchiul și el mă plesni peste ureche, cu o explozie de durere în spatele ochilor. M-am chinuit să mă ridic, dar Coyle reuși înaintea mea și-mi înfipse degetul mare în gât. Am icnit și am apucat șperaclul din buzunar, lovindu-l în coapsă cu el. Scoase un muget și căzu la pământ, dar mă apucă de mână și mă trase și pe mine cu el, lovindu-mă peste față cu antebrațul. Am văzut stele verzi și șperaclul îmi zbură din mână, și m-am prăbușit înapoi, izbindu-mă de masă și într-un colț. Îmi trebui un moment până să mi se limpezească vederea și încă unul să-mi dau seama că lichidul cald de pe spatele meu era cafea, nu sânge, și încă unul să realizez că Jamie Coyle dispăruse. M-am ridicat, cu chiu cu vai, mi-am scuturat capul și m-am repezit afară pe ușă.

Aerul rece mă lovi ca o palmă când am urcat treptele de la pivniță și l-am zărit pe Coyle fugind spre sud, către un grup de lăzi de gunoi pe un pătrat de ciment. Nu se mișca prea bine, iar aleea era alunecoasă, și își pierdu echilibrul de câteva ori. N-am grăbit pasul să-l ajung, dar m-am ținut destul de aproape să-l văd, o siluetă musculoasă șontâcăind pe sub lămpile cu sodiu, pe lângă lăzile de gunoi, printr-un hățiș de tufișuri, și ieșind apoi pe strada înghețată. Fugind după el mi se dezmorțiră picioarele și pulsul mi se regulariză, și după puțin timp îmi scăzu și durerea din coaste.

Pe stradă, Coyle se întoarse spre vest. Am mărit pasul și am micșorat distanța dintre noi. Se uită peste umăr de câteva ori și de fiecare dată mărea viteza pentru câțiva pași, dar fumatul îi scăzuse capacitatea pulmonară și nu putea ține viteza. Când văzu că mă apropiam, înjură.

— Du-te dracului, cretinule, îmi strigă peste umăr. Pleacă naibii de aici.

Asta îl făcu să gâfâie și mai tare.

Am luat curba și în față ne apăru un pod peste calea ferată Metrou-North. Coyle își propti bărbia în piept și se năpusti înainte. Dar când ajunse acolo, nu traversă. Sări în schimb peste balustrada metalică și alunecă în jos până la șine. La naiba. Am mărit și eu viteza și l-am urmat.

Șinele erau înălțate și acoperite cu zăpadă și am mers pe urma lăsată de Colye, în mare parte alunecând pe fund până jos, spre un drum de serviciu curățat doar în parte de zăpadă, ce mergea paralel cu șinele și era separat de ele printr-un gard înalt. M-am uitat spre nord și spre sud. Drumul era pustiu. Nu se vedea nici urmă de Coyle, dar pe sub pod se zăreau urme prin zăpadă. Am respirat adânc și lent și mi-am scos lanterna din buzunar, și Glockul din tocul de la centură, din spate. Am aprins lanterna.

Raza dispăru în întunericul de sub pod, și am mers înainte, ascultând cu grijă pentru a prinde sunetul de respirație gâfâită. Ascultam cu urechile ciulite când am văzut o lumină galbenă strălucitoare venind dinspre nord. M-am oprit și am auzit sunetul unei sirene. Trenul. Lumina se intensifică și mătură șinele și, odată cu ea, crescu și vuietul și tensiunea din aer, înghițind orice alt sunet. Așa că nu l-am auzit când s-a apropiat de mine.

Mă atacă din stânga și mă azvârli la pământ și, dacă n-ar fi fost gardul, aș fi fost în drum spre Grand Central, strivit și lipit ca o plăcintă pe locomotiva trenului de pe Hudson Line. Nu se întâmplă așa, însă nu era decât vag mai bine. Lanterna dispăru și tot așa și răsuflarea mea, într-un urlet arzător, dar am ținut strâns pistolul în mână și l-am ridicat în amândouă mâinile când m-am desprins de gard. Nu ajunsese deasupra taliei când Coyle veni la mine cu ambele mâini în jurul mâinilor mele, cu degetele în spatele trăgaciului și peste piedică. Capul lui mare și țepos mi se vârî în orbita ochiului, și greutatea suplimentară mă împinse înapoi.

Îmi alunecară cizmele pe cimentul acoperit de gheață și, dacă n-ar fi fost gardul, aș fi căzut la pământ. Coyle mă împingea gâfâind, iar mirosul de țigări, cafea arsă și sudoare era sufocant. Alunecam pe călcâie și mi-am ridicat cu forță un genunchi – și l-am nimerit. Coyle mugi și, pentru o clipă, se pleoști, apoi se răsuci și-mi smuci pistolul din mâini. Mi-am auzit degetele rupându-se înainte să simt durerea.

Ne-am răsucit amândoi pentru a scăpa din încleștare, iar eu mi-am recăpătat echilibrul sprijinindu-mă de gard și aproape am urlat când l-am prins. Am început să gâfâi și tot

așa și Coyle, ținând în palma lui mare Glockul, uitându-se la el, cu sânge curgându-i din nas, de la gură și de la sprânceană. Se uită la mine. Se uită la armă. Mâinile și picioarele îmi tremurau de oboseală și adrenalină și mi-am adunat ultimele puteri pentru… nu eram sigur pentru ce. Coyle se uită fix la mine un minut lung și apoi îi scăpă o lacrimă mare, ce căzu pe Glock. Avea vocea gâtuită și cuvintele forțate printre respirațiile gâfâite:

— La dracu', omule – dă-le naibii pe toate. Dacă vrei să mă prinzi așa de tare, dă-i drumul. Arestează-mă, trimite-mă în nord, trimite-mă drept la dracu', dacă vrei. Nu-mi mai pasă de nimic. Nu mai pot așa.

Se rezemă istovit de gard și alunecă la pământ. Îmi aruncă Glockul la picioare în zăpadă.

## 32

Un colț al camerei lui Coyle scăpase nevătămat în urma luptei dintre noi, și acolo avea un frigider minuscul. Avea două tăvi de gheață mici ca pentru pitici și Coyle scoase una din ele, se așeză pe pat și răsturnă cuburile de gheață într-un tricou. Eu am luat-o pe cealaltă și m-am așezat pe scaunul pliant. Am făcut tot ce-am putut cu niște șervete de hârtie, dar era greu cu trei degete rupte, două la mâna dreaptă și unul la stânga. Deja începeau să se umfle și să se decoloreze.

Coyle își puse gheața la sprânceană.

— E așa de mare surpriza că am fugit? întrebă el cu vocea scăzută, răgușită și obosită. Dacă mă arestează poliția, cu cazierul meu, o să creadă c-au câștigat la loterie. De cine o să le placă mai mult decât de mine?

Îmi veniră în minte câteva nume, dar le-am ținut pentru mine și am dat din cap. Își aranjă gheața mai bine și se strâmbă. Pe față îi alunecă gheață topită și sânge. Bluza și blugii de pe el erau murdari și uzi leoarcă, și tot așa era și el, iar pe sub murdărie, oboseală și privirile bănuitoare, se puteau citi și alte lucruri: teamă, nehotărâre, dar și o tristețe adâncă și strivitoare. Își consumase pentru o clipă furia și panica într-o mișcare orbească; acum era pierdut și în derivă. I-am spus cine eram și cam ce voiam, câteva idei, dintre care cele mai importante că nu eram polițist, nu lucram cu polițiștii și n-aveam nici cea mai mică intenție să-i ajut. Nu-i păsă prea mult, fiindcă nu mai avea energie să-i pese de mai nimic în momentul acela. Cu coatele pe genunchi, păru să se dezumfle și să se ofilească sub ochii mei. Voiam să-și folosească puțina răsuflare rămasă pentru a discuta cu mine. Sub pat erau gogoșile unchiului Kenny, în cutia lor de carton, îndoită doar puțin după bătaia noastră. Am reușit să le trag afară fără să gem.

— Te superi? l-am întrebat.

Coyle se uită la mine și clătină din cap. Am luat o gogoașă cu glazură și i-am oferit cutia. Clătină din nou din cap. M-am ridicat și am îndreptat măsuța pliantă și am găsit micul filtru de cafea în mod miraculos intact sub ea.

— Ai niște cafea? am întrebat.

Coyle arătă un dulăpior deasupra chiuvetei. Am găsit filtre de hârtie, cafea Folgers și câteva pahare de unică folosință. Se uită la mine cât timp am pregătit-o, stângaci. Când începu să fiarbă, m-am întors spre el.

— Spune-mi despre Holly, am zis încet.

Coyle își strânse buzele și îi tremura bărbia, și rămase tăcut. Aroma cafelei umplu camera, acoperind pentru moment duhoarea de transpirație, țigări și haine ude. Coyle se uita în gol, cu o privire rătăcită, de pușcăriaș, și m-am gândit că l-am pierdut încă înainte să începem. După care se uită la mine și luă o hotărâre. Și apoi – cu privirea pe pereți, pe podea și undeva deasupra umărului meu, cu o voce răgușită și uneori tremurătoare – vorbi.

Se întâlniseră primăvara trecută, la 9.30 Club, într-o noapte când Jamie Coyle era la ușă. Holly și Gene Werner voiseră să intre, și Coyle o lăsase pe Holly să intre pe gratis, așa cum le lăsa pe toate femeile frumoase. Dar încă de la început ceva la Werner îl deranjase.

— Nenorocitul de Weenie. Poate era felul cum se uita mereu la imaginea lui reflectată în orice geam, sau modul în care a apucat-o de braț. Nu știu, viermele ăla m-a călcat pe nervi.

Holly intervenise în favoarea lui Werner, ceea ce-l enervase pe acesta. Asta-i făcuse plăcere lui Coyle – asta, și zâmbetul lui Holly.

— Omule, te topea, nu alta. Vreau să zic, ar fi câștigat orice concurs – nu puteai să nu te holbezi la ea dar zâmbetul ăla… Îți făcea să-ți explodeze ceva în piept. Nu semăna cu nimeni altcineva de pe lume.

Holly devenise o clientă regulată, apărând ocazional împreună cu Werner, dar de cele mai multe ori fără el.

— Uneori venea devreme, alteori târziu. Bea un pahar sau două, întotdeauna whisky Bourbon și suc de ghimbir, și poate dansa. De cele mai multe ori nu făcea altceva decât să se uite la oameni. Toți bărbații încercau s-o agațe, și uneori și femei, dar Holly era întotdeauna în lumea ei, și nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Însă venea mereu să stea la taclale cu mine; nu conta că eram la ușă, sau la bar, sau oriunde. De multe ori vorbea despre oamenii din club. Inventa tot felul de lucruri despre unul sau altul, bărbați sau femei, povești întregi despre viața lor. Uneori lucruri chiar distractive, și alteori chestii bizare – nu pricepeam tot timpul ce vrea să zică. Alteori vorbea despre lucruri total neimportante, despre vreme, sau mai

știu eu ce, sau mă întreba despre slujba mea – cum știam cine o să facă probleme, și cât de mari probleme, cum știam cine o să dea înapoi, și de câtă forță aveam nevoie, chestii din astea. Și apoi mai erau dăți când pur și simplu stătea cu mine, și nu zicea nimic.

Tot ce știa pe vremea aceea despre munca ei erau niște discuții vagi despre filme.

— Regizoare sau cameramană sau ceva în genul ăsta.

În iulie îl abordase întrebându-l dacă era dispus să lucreze ore suplimentare pentru ea, și atunci aflase mai multe.

— A zis că era vorba despre muncă de securitate pentru ea, în timp ce-și face filmele – ca o gardă de corp. Apoi mi-a dat amănunte – unde, și când, și de ce – și m-a lăsat efectiv cu gura căscată. I-am spus că nici vorbă. Plata era în regulă, dar toată chestia era dementă, parcă-i escroca pe tipii ăștia și voia niște mușchi cu ea. Stilul ăsta de treabă se duce dracului într-o clipită – parcă ai cere să-ți dea în cap, ce naiba. În stadiul în care eram atunci – și înainte – n-aveam deloc chef să mă bag într-o treabă din asta. Holly nu s-a supărat. N-a insistat și nici n-a încercat să mă seducă – n-a făcut niciodată faze din astea cu mine. M-a rugat numai să mă uit la un film de-al ei. Și m-am uitat… Și să-ți spun drept, m-a dărâmat. N-am mai văzut așa ceva în viața mea. Era… uluitoare. Felul cum arăta, lucrurile pe care le zicea – te făcea să-ți explodeze capul când te uitai. Și cum l-a sfâșiat la sfârșit pe tipul ăla, cum a intrat în mintea lui – Doamne. Am văzut unul, și apoi mi le-a arătat și pe celelalte. Absolut uluitor. Și a fost bizar s-o văd cu toți tipii ăia – era complet dement dar lui Holly nu-i era jenă. Era doar o chestie pe care-o făcea ca să-și termine filmele, mi-a zis – „face parte din proces”, ca și cum și-ar fi aranjat camerele, sau luminile, editarea și toate celelalte. Era numai un rol pe care-l juca, și ea era mereu cea care deținea controlul. Așa a zis ea. Am

întrebat-o de ce face asta, de ce face filmele alea când are destul talent să facă orice vrea. Și mi-a zis că astea erau poveștile pe care vrea să le spună și astea erau întrebările la care voia un răspuns. Eu i-am zis că mie mi se părea că era întotdeauna aceeași poveste. Ei i s-a părut distractiv și a zis că am dreptate, și că erau mereu și aceleași întrebări.

După ce Jamie se uitase la scurtmetrajele ei, Holly îi oferise încă o dată slujba. Și din cauza a ceea ce văzuse – ciudățenia muncii ei, forța ei, pasiunea și riscurile pe care și le asuma, dar în cea mai mare parte pentru că pe atunci era deja pe jumătate îndrăgostit de ea, Coyle acceptase.

Holly îl chemase numai de trei ori și, deși fiecare sesiune avea momentele ei mai tensionate, nu trebuise niciodată să intervină. Nu-i plăcea ideea că Holly făcea sex cu alți bărbați – îi venea rău și se înfuria la gândul ăsta, zise el, și încerca să nu se gândească la asta, dar nu o judecase niciodată.

— Am învățat în nord că fiecare e în închisoarea lui, și că toți își execută sentința în felul lor. Am cunoscut o mulțime de oameni foarte scrântiți – și înăuntru, și pe stradă, de fapt – și lucrurile pe care le făceau ca să reziste, ca să ajungă la ziua de mâine, erau mult mai trăsnite decât ce făcea Holly. Și la sfârșit aveau mult mai puține rezultate cu care să se mândrească decât ea. Toată lumea își are închisoarea lui.

Gene Werner însă era mai puțin luminat. El aflase de scurtmetrajele lui Holly la sfârșitul lui august și – așa cum îmi spusese și Orlando Krug – îi făcuse viața un adevărat iad. Coyle nu-l făcuse arșice numai pentru că i-o ceruse Holly.

— Îi făcea mereu scandal, și o înnebunea. Câteva nopți la club, a făcut niște scene de groază – urlete, pahare sparte, prostii din astea. Era un nemernic cretin și eram gata să-l scot afară în șuturi pe aleea din spate, dar m-a oprit Holly. Mi-a zis că nu dă niciun ban pe ce se întâmplă cu Weenie, atâta că nu voia să fiu eu închis pentru că i-am tras câteva în cap. Mi-a pus mâna pe piept, și să mor eu dacă n-am amețit.

În seara aceea făcuse așa cum îl rugase ea, dar Werner nu o slăbea pe Holly, și o săptămână și ceva mai târziu, când nu

mai aflase nicio veste de la ea, Coyle se dusese la el să-i facă o vizită.

— Nu l-am atins cu un deget pe individ. Nici măcar n-am ridicat tonul. I-am zis numai niște chestii, că o să-i zdrobesc moaca, și asta a fost de-ajuns.

Asta fusese în septembrie. În octombrie, Holly și Coyle deveniseră amanți. Începuse într-o miercuri, când Holly venise la 9.30 Club pentru prima dată o săptămână, și rămăsese până la închidere.

— M-a rugat să o conduc acasă, zise Coyle. Apoi m-a rugat să stau, zise el aproape în șoaptă. În unele săptămâni ne vedeam patru, cinci nopți, în altele numai o dată, sau deloc. Uneori mă suna de două sau trei ori, alteori nu mă suna deloc. Depindea de munca ei. Când lucra, avea mintea în altă parte. Avea nevoie de spațiu și de liniște. Și nu-i plăcea niciodată să fie stresată.

Ochii lui Coyle se luminară cu amintirile despre Holly în timp ce vorbea, și de fiecare dată un zâmbet îi încrețea fața lată. Dar era imediat copleșit de tristețe: ochii i se goleau și fața îi redevenea inexpresivă. Nu mai avea nicio amintire fericită când l-am întrebat despre ultima oară când auzise ceva de la Holly și despre ce făcuse de atunci.

— A fost într-o duminică, zise el.

L-am întrebat data exactă și mi-a spus. Era duminica de dinainte să moară: la două zile după ce o vizitase Stephanie.

— Lucra la un proiect și n-o mai văzusem de aproape două săptămâni. Trebuia să ne întâlnim în seara aia, dar m-a sunat dimineața să-mi spună că anulează – nu mi-a zis de ce. M-am enervat – voiam s-o văd, dar nu puteai s-o presezi pe Holly, și nu era prima dată când făcea așa ceva. Am sunat-o luni și nu mi-a răspuns. Am încercat din nou marți și miercuri. Deja eram îngrijorat. Joi m-am dus la ea. Nu era nimeni acolo, dar casa ei era dată peste cap și m-am speriat. Nu eram acolo nici de zece minute când ai bătut tu la ușă.

— N-ai chemat poliția, i-am zis.

— Și crezi că nu-mi trag pumni pentru asta? Dar eu n-am treabă cu poliția – și-n plus, pe atunci nu știam ce naiba se

întâmpla. Poate că i-a spart cineva casa; poate a raportat ea la poliție.

— Nu ți-ar fi spus dacă se întâmpla asta?

— Holly ținea pentru ea o grămadă de chestii.

— Ai văzut urme de spargere?

Coyle își încruntă sprânceana și îi apăru o picătură de sânge în tăietură. Clătină din cap.

— Nu.

Am dat din cap.

— Ai sunat pe cineva? Pe familia ei poate, sau pe prieteni?

— Nu-i știu familia; nu-i știu nici prietenii. A vorbit despre agentul de vânzări de la galerie – Krug – de câteva ori, dar nu l-am întâlnit niciodată.

— Deci ce-ai făcut după ce-ai fost acasă la ea?

Coyle se îmbujoră la față.

— M-ai speriat. M-am gândit eu că nu ești polițist, dar nu eram sigur, și n-am știut ce naiba vrei – n-am știut ce să fac. Așa că am venit înapoi aici și am sunat-o iar. Apoi m-am dus să-l caut pe cretinul ăla de Werner.

Cafeaua era gata și am umplut două cești fără să mă opăresc. N-am avut de ales decât s-o bem neagră.

— De ce Werner? am întrebat.

Coyle ridică din umeri și părea să-l doară.

— Holly a vorbit despre el cu trei, patru săptămâni înainte. Era enervată pe el pentru ceva și avea de gând să discute cu el despre asta.

— N-ai întrebat-o despre ce era vorba?

Coyle se înroși din nou și se uită la podea.

— N-o poți… Tu n-ai cunoscut-o. Nu puteai s-o presezi pe Holly – îți spunea ce voia să-ți spună, și-n rest își ținea gura. Nu mi-a spus ce treabă avea cu Werner. Dar n-aveam încredere în nemernicul ăla și-am vrut să aflu.

— Tu ce credeai că se întâmplă? Coyle clătină din cap și nu răspunse. Ai vorbit cu ea duminică și ai mers la ea acasă joi, am zis eu. Unde ai fost între timp?

— Aici.

— Și ce-ai făcut?

— Am lucrat.

— La ce?

Coyle se încruntă și se gândi.

— Toate tâmpeniile obișnuite. Luni și marți, Kenny m-a pus să vopsesc. Apoi a fost o problemă la instalația sanitară din blocul D – am fost acolo marți seara până pe la ora nouă sau zece. Miercuri a fost ziua gunoiului. Să-ți mai zic?

— N-ai lucrat la club?

— E închis duminica și lunea.

— Dar marți și miercuri?

— Am sunat și le-am spus că sunt bolnav, zise Coyle.

— Nu așa mi-a zis J.T., am zis eu, ridicând o sprânceană.

— Așa că n-am mers, spuse el încruntându-se și mai tare. Și ce?

— De ce?

Coyle se uită la tavan. Îi tremură bărbia și vocea.

— M-am gândit că poate Holly era acolo și… eram nervos pe ea. Înghiți în gol. Doamne… n-am vrut s-o văd.

Am dat din cap.

— Ce credeai că e între ea și Werner? l-am întrebat din nou.

— Nu m-am gândit…

— Credeai că se vede iar cu el?

Se înnegură la față și-și încleștă mâna mare în jurul tricoului cu restul de gheață; pentru o clipă, m-am gândit că o să se ia iar la bătaie cu mine, dar nu mai avea tragere de inimă pentru asta.

— Du-te naibii, zise el încet. N-am știut ce să cred.

Am încuviințat, și m-am gândit la date. Dacă Holly vorbise despre Werner cu trei sau patru săptămâni înainte de a muri, asta înseamnă că fusese în decembrie.

— A zis Holly că o căuta cineva? am întrebat. Ceva despre un avocat care venise s-o vadă?

Coyle păru nedumerit. Clătină din cap.

— Nimic.

— Când ți-ai dat seama că Holly a…

Coyle se uită fix la mâini, la tricoul ud și la cănile de cafea – la lucruri pe care eu nu le puteam vedea. Lăsă tricoul să-i cadă pe podea.

— Am văzut ziarul. Am văzut poza… cu tatuajul ei.

— Și după aceea?

— După aceea n-am știut ce să fac. Am început să-l caut iar pe Werner. Nu știu de ce, sau ce-aș fi făcut dacă-l găseam, dar n-am știut ce altceva să fac. Apoi am dat iar de tine. După aceea am fost de câteva ori pe la apartamentul ei. Am vrut să intru, dar n-am făcut-o. M-am… m-am uitat pur și simplu la bloc. Apoi am văzut niște polițiști acolo și am fugit. M-am gândit că n-o să treacă mult și o să apară aici și m-am gândit s-o iau la sănătoasa – dar unde să mă duc? În ultimele luni, orice plan pe care l-am avut a fost legat de ea, oftă Coyle și clătină din cap. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Doamne, au trecut două săptămâni de când am văzut poza aia? Parcă a fost acum o sută de ani, sau ieri.

— Ce planuri ați făcut?

— Am discutat să ne mutăm poate împreună, și poate să plecăm din oraș. Ei îi plăcea în Philly – zicea că acolo sunt ieftine locuințele. Se gândea să facă alte tipuri de filme – poate documentare – sau să scrie iar teatru… Am vorbit și despre copii, dacă-ți vine să crezi. Am fost surprins ca naiba că Holly voia copii, dar voia cu adevărat. A zis că s-ar putea să fie pregătită pentru ei în curând și m-a întrebat dacă-mi convine. Am zis sigur, de ce nu.

Coyle își încleștă mâna și formă un pumn. Îl examină cu atenție. Apoi se frecă la ochi. M-am gândit la Holly, care era gravidă, și m-am uitat la Coyle – gârbovit și uitându-se fix la o gaură în podeaua de ciment – și nu l-am întrebat. Dacă ar fi știut despre asta, eram destul de sigur că mi-ar fi spus chiar el; dacă nu știa… nu aveam inima să-i spun eu. Am sorbit din cafea. Era rece.

— Holly a zis ceva de indivizii din filmele ei? Nu a fost niciodată îngrijorată că i-ar putea face ceva?

Își ridică privirea. Pe chipul murdar și istovit reapăru o scânteie de viață.

— Crezi că asta s-a întâmplat? Crezi că unul dintre ei…?

Am clătinat din cap.

— E o întrebare, asta-i tot. Vreau să știu dacă a vorbit vreodată despre vreunul dintre ei, dacă era speriată de vreunul.

I se pleoștiră umerii.

— Nu; nu vorbea niciodată despre ei, cel puțin nu cu mine, și eu n-am întrebat-o. Dacă era îngrijorată, nu era decât atunci când trebuia să îi ia la întrebări. De aceea m-a rugat să stau de pază de fiecare dată. Dar chiar și atunci, nu se îngrijora prea mult. Nu destul, dacă mă întrebi pe mine. Zicea că ea deține controlul. Ea avea întotdeauna controlul.

Coyle începu să studieze iar podeaua și eu m-am gândit la Holly și la lucrările ei.

— I-ai spus lui Holly că povestea din scurtmetrajele ei era mereu aceeași. Ai zis că a fost de acord cu tine, și că întrebările la care voia răspuns erau și ele aceleași. Coyle se uită la mine și încuviință nesigur. Și care erau? am zis.

— Care erau ce?

— Povestea pe care voia s-o spună, întrebările la care voia răspuns – care erau?

Clătină încet din cap.

— Povestea era despre un tip însurat care se culca cu toate fustele din jur, și întrebările erau de ce – de ce o făcea, de ce-și bătea joc în halul ăsta de viața nevestei și a copiilor lui. Întotdeauna era același lucru, întotdeauna despre familia ei.

— Asta s-a întâmplat în familia ei?

— Așa mi-a zis ea. Taică-său era un adevărat ticălos, cred – nu putea să și-o țină în pantaloni și nu se obosea să țină secret față de nimeni, nici măcar față de mama lui Holly. Tot timpul cât au fost ele mici, ăsta se tot culca cu cine se nimerea – cu secretara, cu vecine, chiar și cu câteva profesoare ale lui Holly. Și am înțeles că și maică-sa și taică-său o făceau foarte des și mult. Și maică-sa nu l-a părăsit niciodată. După toate urletele și măgăriile, pur și

simplu le înghițea pe toate, iar și iar, până când într-o zi s-a vârât în cadă, a luat câteva cutii de pastile și și-a tăiat venele. Holly a venit acasă de la școală și a găsit-o. Avea cam paisprezece ani pe atunci.

— Dumnezeule.

Coyle încuviință.

— E o nebunie totală.

— N-ai întâlnit-o niciodată pe sora ei? am întrebat eu și Coyle clătină din cap.

— Holly nu m-a invitat niciodată cu ea când mergea la ea, zise el. Am rugat-o de câteva ori, dar ea a zis nu.

— Cât de des se ducea? am întrebat eu cu ochii îngustați.

— Nu știu – o dată sau de două ori pe lună, poate. N-am ținut socoteala.

O dată sau de două ori pe lună.

— Eu am auzit că n-a avut prea mult de-a face cu familia ei.

— Nici n-avea. Nu se înțelegea bine cu sora ei, așa că mergea acolo mai ales ca să-l vadă pe taică-său. E într-un fel de azil, și se pare că e dus rău cu pluta – prea dus ca să mai poată să se certe, presupun.

Am dat din cap. M-am gândit la apartamentul lui Holly și la cutiile aparatelor de filmat de pe jos.

— Holly își edita filmele acasă?

— Da – avea un calculator și un software pentru editare și ca să ardă discurile. Dar când am mers eu acolo, toate aparatele alea dispăruseră.

M-am gândit la scurtmetraje, și cum le văzusem în camera de proiecții a lui Todd Herring. Și atunci m-am gândit și la altceva.

— Relicvariile – lăzile acelea care veneau împreună cu scurtmetrajele – nu le făcea în apartament, nu?

Coyle clătină din cap.

— Pe alea le făcea în studioul ei.

— Studioul ei?

— Așa-i spunea ea. Nu e decât un compartiment de depozitare din alea închiriate – nu cu mult mai mare decât un dulap uriaș dar avea o masă de lucru acolo și unelte de tâmplărie și toate alea.

Coyle îmi dădu numele și adresa. Era în Greenpoint, Brooklyn. Nu avea cheia, dar știa numărul.

Mi-am privit mâinile. Îmi pulsau și erau urâte, și de-abia mă puteam concentra din cauza durerii. În viitorul apropiat mi se întrezărea o vizită la camera de urgențe, și m-am întrebat cum o să conduc. L-am întrebat pe Coyle cum pot da de el și oftă și-mi dădu numărul de mobil al lui Kenny. Moleșeala lui era contagioasă; mă cotropi un val de oboseală, care luă cu ea și puțina energie pe care o storsesem din cafeină și zahăr. M-am ridicat cu greu în picioare și mi-am luat haina pe mine. Coyle oftă din nou și se forță să se ridice de pe pat și să se ducă la chiuvetă. Dădu drumul la apă și se aplecă peste margine – cu răsuflarea întretăiată. Mă luă prin surprindere când vorbi.

— Nu era decât o chestiune de timp, zise el încet.

— Ce era o chestiune de timp?

Aplecat peste chiuvetă, cu spatele lat tremurând, vocea îi suna mică și înecată:

— Am simțit că sunt norocos că sunt cu ea – prea norocos, de parcă n-ar fi fost decât o greșeală, ca și cum aș fi primit norocul altcuiva în urma unui accident. Ca și cum ai găsi un portmoneu doldora de bani – știi că până la urmă o să vină cineva să-l caute. Nu era decât timp luat cu împrumut. Îmi pui toate întrebările astea afurisite la care nu pot răspunde și-mi dau seama că nu știu nici pe dracu' despre ea. N-am avut niciun rol din viața ei. Nu-i știu familia, nici prietenii – nu știu nici măcar unde o să fie îngropată, sau când, sau cine o s-o facă. O să fie un priveghi sau așa ceva? Dacă apar și eu acolo, o să știe cineva, în afară de poliție, cine sunt?

Coyle se aplecă mai mult deasupra chiuvetei și începu să vomite. Am închis ușa în urma mea.

# 33

Joi dimineața, cerul era cenușiu și mohorât, și norii ce forfoteau deasupra orașului erau încărcați de gheață, lapoviță sau piatră. În biroul lui Mike Metz nu era mult mai cald. Îi spusesem tot ce-mi zisese Jamie Coyle și că practic îl crezusem, iar Mike rămăsese tăcut de cealaltă parte a biroului său lat de abanos. Avea degetele împreunate și fața inexpresivă, însă privirea îi era sceptică și iritată.

— Durerea nu înseamnă inocență, zise el în cele din urmă. O mulțime de ucigași sunt îndoliați după victimele lor; adoră să le fie milă de ei înșiși, și asta e o metodă bună. Individul ăsta a înfăptuit multe acte de violență – Mike arătă către mine și fața mea plină de vânătăi, către degetele pansate și legate în atele – și practic a recunoscut că a fost îngrijorat că Holly se vedea iar cu Werner.

— N-a recunoscut asta, am zis eu. Și are un alibi. Am vorbit cu unchiul lui și se pare că povestea se verifică.

— Și ăsta ar fi același unchi care v-a mințit și pe tine și pe polițiști în legătură cu locul unde se află Coyle? Cât timp crezi c-o să-i reziste confirmarea?

— Se pare că au mai fost și alți oameni care l-au văzut în seara aceea de marți. Mike se încruntă și clătină din cap. Și-n plus, individul a avut pistolul meu și destul timp să-l folosească, și-n loc de asta, mi l-a dat înapoi.

— Ceea ce înseamnă că, atunci când a fost cu tine, a avut timp să se gândească, iar cu Holly a fost într-o stare de sentimente mai intense.

— Deja faci speculații.

— Și tu *nu* faci, deși ar trebui. E vorba de fratele tău aici, și de soția lui.

— Dacă n-a omorât-o Coyle pe Holly, atunci nu cred că le fac o favoare lui David și Stephanie ajutându-i pe polițiști să-l găsească. Dacă le ia câteva zile în plus să vadă care-i treaba cu el și să se lămurească de nevinovăția lui, atunci o să am aceste

zile în plus ca să găsesc o alternativă viabilă.

— Asta presupunând că ai dreptate în privința lui Coyle și presupunând că poliția n-a auzit deja despre alibiul lui grozav de la unchiul lui.

Am băut niște apă. Atela de aluminiu se ciocni cu un clinchet sonor de pahar.

— Din ce mi-a zis Kenny, nu l-au întrebat și el nu le-a zis, am adăugat eu. Coyle o iubea și o jelește și n-a luat-o la sănătoasa afară din oraș, deși a avut numeroase ocazii în sensul ăsta. Și pe deasupra, are un alibi mai bun decât al lui David sau al lui Stephanie.

Scepticismul lui Mike rămase nediminuat.

— El era cea mai bună șansă pe care-o aveam. Și de fapt, și acum cred că tot el e.

— Nu se duce nicăieri, Mike, și dacă…

— De unde știi că nu se duce nicăieri?

Am clătinat din cap.

— S-ar fi dus deja. Ascultă, dacă l-am găsit eu, o să-l găsească și poliția, și dacă nu-l găsește în câteva zile, îi sunăm și le dăm un indiciu. Între timp, Coyle mi-a oferit câteva piste de urmărit.

— Werner?

— Coyle zice că Holly l-a văzut la un moment dat în decembrie. Asta ar fi exact pe la momentul când a trecut Vickers pe la ea.

— Te gândești că a avut ceva de-a face cu șantajul?

— Momentul s-ar potrivi și se pare că Holly era supărată în perioada aceea.

— Dacă-l crezi pe Coyle, zise Mike.

Am ridicat din umeri.

— În afară de Werner, mai este și depozitul închiriat.

Mike ridică o mână în aer.

— Și deja știu mai mult decât vreau despre asta.

— Lașule, am zâmbit eu.

Nu-mi răspunse la zâmbet, îmi făcu în schimb un semn mustrător din deget.

— Nu uita cuvintele „contaminarea dovezilor” și fii naibii atent.

— Totdeauna, i-am răspuns eu. Ai vorbit recent cu David?

Mike încuviință.

— Eu îl sun, el nu-mi spune mare lucru. Mă gândesc că stă pe poziții acum.

— Era treaz?

Mike ridică din umeri.

— Nu mi-a spus mare lucru, repetă el.

— Și Stephanie?

— A acceptat să mă vadă în după-amiaza asta.

— Ăsta e un progres.

— Nu suficient, zise Mike. Și sper că nu e prea târziu.

— Ce s-a întâmplat?

— Numai inevitabilul. A sunat-o McCue; au chemat-o să vină la secția din Pitt Street mâine-dimineață, să discute.

— Și acum tot neoficial?

— Așa spun ei.

Am mers de la biroul lui Mike pe jos până la Grand Central, și am luat trenul 7 către Queens. În Long Island City am schimbat și am urcat în G, am mers la sud în Brooklyn, și am coborât pe Greenpoint Avenue. De acolo m-am dus spre est pe jos până la Greenpoint, și apoi la nord pe McGuinness Boulevard, și din nou spre est pe Freeman.

Creek Self-Store era pe Freeman Street, în jumătate dintr-o fostă fabrică de cărămizi, pe o stradă care nu avea nici cea mai vagă urmă de înfrumusețare, probabil din cauza apropierii de Newtown Creek și de o uzină enormă de tratare a deșeurilor. Gerul făcea să mă doară degetele, dar cel puțin nu mirosea chiar insuportabil.

Am deschis o ușă cu geam și plasă metalică și am intrat într-un holișor. Înăuntru era o bancă de lemn, bine șlefuită de turul multor pantaloni, și pe pereți erau afișate tabele cu mărimile și prețurile compartimentelor și containerelor de depozitare, și liste de reguli și restricții, majoritatea nefiind altceva decât „Interzis deșeuri nucleare” și „Interzis animale”. În față era încă o ușă de geam cu grilaj metalic și la stânga un ghișeu.

La ghișeu era o sud-americancă de douăzeci și ceva de ani, cu un inel de aur în nas. Tocmai își lua prânzul sau poate un mic dejun întârziat, și tot holul mirosea a ouă și ceapă prăjită. Îmi dădu câteva formulare și-mi arătă banca. M-am

așezat, am scos un pix din rucsac. Nu m-am grăbit deloc cu formularele – cu degetele mele, oricum nu aveam de ales – și m-am uitat bine prin hol și dincolo de ghișeu. La dreapta, în spatele ghișeului, era un mic birou, la care era așezat un individ gras și chel. Acesta era ocupat cu ceea ce părea o sticlă de bere într-o pungă de hârtie și un campionat de pocher la televizor. Pe masa de lângă fată erau trei monitoare video mici. Pe unul se vedea imaginea dintr-un unghi ciudat a ușii de la intrare și altul arăta imaginea tremurătoare a unei rampe de descărcare; al treilea nu funcționa. Un sistem de securitate întru totul satisfăcător, în ceea ce mă privea. Mi-am scos portmoneul și am dus formularele la ghișeu.

Chelul se duse cu pași târșâiți și lenți spre un lift de mărfuri și l-am urmat docil. Am urcat două etaje și l-am urmat iar, printr-un labirint slab luminat de uși metalice numerotate. Ne-am oprit la ușa numărul 137, o minunată încăpere de trei metri pe trei, cu pereții de plastic portocaliu încrețit și becuri fluorescente într-o cușcă de sârmă pe tavan. Individul plecă și am așteptat până am auzit ușa liftului închizându-se și apoi am mai așteptat o vreme. Aerul era rece – aproximativ cincisprezece grade – și mirosea a praf de ghips și a plastic. În tăcerea de după lift, am auzit slab muzică hip-hop, dar nu mi-am dat seama de unde.

Am închis ușa compartimentului 137, am găsit scara și am coborât un etaj. Compartimentul lui Holly era 58 și a trebuit să rătăcesc puțin pe coridoare până l-am găsit. Am trecut pe lângă câțiva oameni pe drum: un cuplu care se certa în timp ce cărau înăuntru niște cutii; un alt cuplu, într-o dispoziție mai bună, cărând cutii afară; un pictor stând în ușa deschisă a atelierului lui, amestecând vopsele verzi și albe pe o paletă; o femeie de vârstă mijlocie cu lacrimi în ochi, împingând un cărucior. Niciunul dintre ei nu-mi acordă vreo atenție. Compartimentul 58 era chiar la capătul unui coridor pustiu, și am fost ușurat să văd că nu era niciun sigiliu al poliției sau benzi care să delimiteze scena crimei. Încuietoarea era fixată în podea și avea pe ea un lacăt de mărime medie. Lacătul înlocuitor pe care-l adusesem în rucsac era mai nou și mai lucios, dar mă îndoiam că va observa cineva de aici. Mi-am pus rucsacul pe podea și m-am uitat de-a lungul coridorului. Nimeni. Am scos cleștele.

Era greu de mânuit cu degetele rupte, și am făcut mai mult zgomot decât voiam, dar în cinci minute, lacătul era bucăți. Am pus bucățile în rucsac, împreună cu cleștele, și am deschis ușa. Am intrat înăuntru și am închis ușa după mine.

Luminile fluorescente se aprinseră într-un spațiu de trei metri pe patru și jumătate, cu pereți de plastic galben și podea

goală de ciment. De-a lungul unui perete era un banc de lucru cu menghine montate la un capăt, un scăunel cu rotile dedesubt și multe unelte aranjate cu grijă pe rafturi: ciocane, fierăstraie de mână, dălți, rindele, clame, echere, sticle cu clei pentru lemn, cutii de lac și baiț. Un loc pentru toate. Pe peretele din fund erau rafturi metalice, cu o freză, o rașchetă, o mașină de șlefuit și câteva burghie electrice; în colț, lângă un aspirator, era un mic fierăstrău mecanic. De cealaltă parte a bancului de lucru era o cutie mare de carton, plină cu lemne. Am respirat adânc de câteva ori, ca să-mi liniștesc bătăile inimii, și mi-am scos din buzunar o pereche de mănuși de vinil. Mi le-am tras cu grijă pe mâini din cauza atelelor și am început cu această cutie.

Era mare – de dimensiunile unui frigider așezat pe o parte – dar nu era decât lemn în ea: scânduri de arțar, nuc, abanos, și tec, cu dimensiuni de un metru și un metru jumătate, și la fund câteva bucăți mai mici. Am trecut apoi la rafturile de metal, unde am găsit niște unelte electrice de mare putere, imaculate și destul de scumpe, și nimic altceva. Fierăstrăul mecanic era bine uns, dar nu-mi dezvălui niciun secret și aspiratorul era de asemenea lipsit de orice mister, în afară de niște așchii de lemn în rezervor. Peste tot era un strat subțire de praf, și nimic nu părea atins de curând. Când am terminat în cele din urmă cu bancul de lucru, am ajuns la concluzia că Holly avea o predilecție pentru echipamentul scump și că avea o grijă excelentă de toate. Am împins la loc scăunelul cu rotile sub bancul de lucru și am auzit o bufnitură. L-am tras iar afară, am îngenuncheat și m-am uitat dedesubt. Mi-a trebuit lanterna ca să le văd: două cutii de carton, una lângă alta, lipite de peretele de plastic. Le-am tras afară și am deschis una.

Era plină de pungi de plastic. Erau pungi din acelea care se sigilează, ca pungile pentru dovezi criminalistice, și conțineau suvenire de la întâlnirile din scurtmetrajele lui Holly – obiectele de tipul celor pe care le văzusem în relicvarii, deși acestea nu mai aveau o atare destinație. Prezervative folosite, ciorapi de damă, lenjerie intimă murdară – a lui și a ei, cravate, chiștoace, șervețele folosite, o față de pernă, câteva cutii de chibrituri, cincisprezece centimetri de tub de cauciuc: o colecție sordidă de obiecte pierdute. Fiecare pungă era etichetată cu carioca neagră, cu o dată și un loc, cu un scris ferm și precis. Am citit etichetele și mi-am dat seama că obiectele de deasupra erau cu siguranță de la întâlnirile ei cu David. Și, cu toate că era o ușurare să mă gândesc că măcar făcuseră sex protejat, trofeele mă stânjeniră și îmi alunecară ochii de pe ele. M-am uitat cu delicatețe prin cutie, destul cât să văd că erau pungi cu suvenire de sus până jos, și nimic

altceva. Am închis-o. Inima îmi bătea nebunește și am așteptat un moment ca să trag adânc aer în piept, înainte să o deschid pe a doua.

În aceasta erau amintiri de altă natură. Era o mapă neagră de nailon cu fermoar, plină de separeuri de plastic. În fiecare separeu erau câteva DVD-uri etichetate, cu scrisul ordonat al lui Holly: *„Interviul #1*; *Interviul #2*; *Interviul #3,* și așa mai departe, până la 12. Lângă cotorul mapei erau douăsprezece disk-drivere externe de calculator, fiecare de mărimea unei cărți subțiri. Ca și DVD-urile, fiecare era etichetat: „rezervă 31 ianuarie"; „rezervă 28 februarie", și tot așa, până la 31 decembrie anul trecut.

M-am așezat pe scăunel și m-am uitat la cutie. În minte îmi răsună vocea lui Mike Metz: „Nu uita cuvintele «contaminarea dovezilor» și fii naibii atent". Era însoțită de vocea detectivei Vines: „Numai Dumnezeu știe ce-ai făcut cu dovezile". Am bătut nervos cu piciorul în podeaua de ciment.

— La naiba, am șoptit.

## 34

Trecuse deja de șapte când intră Clare, și mi-am închis laptopul. Se opri în prag și-și dădu jos paltonul. Se încruntă pentru o clipă și apoi îi apăru un zâmbet pe față, în timp ce eu mă înroșeam.

— Ultima dată când am văzut pe cineva mișcându-se așa de repede și cu o expresie așa de vinovată, a fost când am intrat peste verișorul meu Roger în baie. Avea paisprezece ani și am uitat să bat la ușă. Ține-o tot așa și o să orbești, zise ea desfăcându-și fularul de la gât.

— E în interes de serviciu, i-am zis.

— Roger spunea că nu vrea decât să citească interviul.

Am arătat către pungile pe care le adusese.

— Cina?

— Am adus tăiței reci cu susan, supă picantă, găluște fierte la abur și conopidă cu sos de usturoi… asta presupunând că poți să te smulgi de lângă laptop.

Nu mi-era foame aproape deloc, dar eram bucuros de o pauză.

La Creek Self-Store mă holbasem minute în șir la cutia lui Holly și apoi mi-am zis, la naiba cu toate. Am pus una din cutii la loc sub bancul de lucru, am golit-o pe cealaltă și am pus lacătul pe care-l adusesem cu mine pe ușa 58. Cutia goală am pus-o într-o ladă de gunoi de lângă scări și am luat liftul până jos. Aveam rucsacul considerabil mai voluminos la ieșire, dar nimeni de la ghișeu nu păru să observe.

Când am ajuns acasă, mi-am pornit laptopul și i-am atașat discul cu rezerva din 31 decembrie. De atunci mă uitam la dosarele și filmele de pe el și tocmai văzusem două ore dureroase dintre Holly și fratele meu, când intrase Clare. Privisem scena pe care ne-o arătaseră McCue și Vines și multe altele, și mă lăsaseră acoperit de o peliculă de sudoare și jenă. Singura consolare pe care o aveam era că David nu o lovise. Se dovedi că preferințele fratelui meu erau de fapt tocmai în direcția opusă.

Ceea ce era o consolare infimă. Mi-am imaginat înregistrarea prezentată într-o sală de instanță – în fața juraților, a presei, a membrilor familiei și prietenilor prezenți acolo. Mi-am imaginat-o arătată la televizor. Umilința ar fi cutremurătoare, și nu era nevoie de un procuror nici pe jumătate atât de inteligent ca Rita Flores să convingă juriații că

filmul era perfect ca șantaj și un solid motiv pentru crimă. Dacă polițiștii văzuseră ceea ce văzusem și eu, nu-i de mirare că mergeau pe ideea că David era suspectul ideal pentru moartea lui Holly.

Clare mă chemă în bucătărie la cină și se uită la vânătăile mele în timp ce mâncam. Cu o noapte înainte se holbase la mine cu gura căscată când sosisem acasă făcut ferfeliță, și rămăsese nemișcată aproape un minut întreg. Apoi își luase paltonul pe ea și mă însoțise la urgențe la St. Vincent.

— Nebun afurisit, fusese singurul ei comentariu.

Dar îl rostise două ore mai târziu, în timp ce veneam acasă. Îl considerasem retoric și tăcusem mâlc.

Beam ceai și Clare puse pe masă felii de portocale și gogoși chinezești cu răvașe. Se uită la atelele de pe degetele mele.

— Nimic nou de ieri, i-am zis.

— O zi slabă, nu? dădu ea din cap.

— Nu se întâmplă chiar așa de des.

— Nu? Presupun că pur și simplu am avut noroc să văd eu mai multe odată.

— Se mai întâmplă din când în când în meseria asta.

— O spui ca și cum ai vorbi despre sindromul de canal carpian sau așa ceva. Când vii acasă tăiat, rupt și plin de vânătăi, nu e chiar același lucru.

— Nu se întâmplă…

Clare mă întrerupse.

— „Nu se întâmplă des", „face parte din meserie" – te-am auzit și prima dată. Și nu te-am rugat să-mi dai explicații. Îți place chestia asta – asta cel puțin e clar.

— Crezi că ador să fiu bătut?

— Nu, zâmbi ea. Nu cred că ești chiar în halul ăla de dereglat. M-am referit la munca ta – e limpede că-ți place munca ta. Atât de mult, încât ești dispus să fii bătut măr în mod regulat numai ca s-o faci.

Am ridicat din umeri.

— Nu cred că sunt potrivit pentru orice altă slujbă.

Clare mă privi cu ochi îngustați.

— Ce prostie! zise ea. Există un milion de alte lucruri pe care le-ai putea face, sau ai putea pur și simplu să stai și să nu faci

nimic. Dar nu faci asta – pentru că-ți adori meseria. Adori să alergi de colo până colo prin oraș, să cauți pe internet, să vorbești cu oamenii și să descoperi tot felul de lucruri. Și cred că o parte din tine adoră ideea – foarte discret – că ești cel mai deștept tip din orice încăpere. În primul rând însă, cred că pur și simplu îți place să ajuți oamenii, oricât de răsuflat ar suna. Cred că vrei să faci fapte bune. Îți iubești meseria și devii morocănos și ciudat – mai ciudat – când n-o faci. Așa că nu fi timid și recunoaște-o. Presupun că ceea ce vreau să-ți spun este: fii atent.

M-am uitat la ea. Îi alunecase părul pe față și peste unghiurile și suprafețele feței ei jucau umbre dulci. Prin perdeaua moale și blondă, ochii cenușii îi sclipeau și păreau mai mari decât îi văzusem vreodată.

— N-aș fi crezut că te-ai gândit așa de mult la asta.

— Închipuie-ți, zise ea și-și trecu vârful degetului pe lângă urechea mea.

— Nu știu câte fapte bune am făcut în ultima vreme, însă.

— Pentru fratele tău? mă întrebă și am încuviințat. Tot de asta te ocupi?

— Nu știu dacă îi folosește la ceva.

— Mă duc să pun de cafea, zâmbi ea.

Clare făcu un ibric mare de cafea și eu m-am întors la laptopul meu. Am trecut prin încă o oră de David cu Holly și apoi m-am plimbat prin cameră și am încercat să-mi pompez forțat oxigen în plămâni. Fusese la fel, ba poate mai chiar mai jenant către sfârșit. Cel puțin n-o lovise.

Mai erau și alte clipuri de la hotel pe disc, deși mult mai scurte decât cele cu David. O arătau pe Holly cu doi alți bărbați, unul înalt și chel, celălalt palid și foarte păros și, după datele de pe înregistrări, din martie și mai anul precedent, am ghicit că erau fragmente nefolosite din lucrări anterioare, și că tipii ăștia își avuseseră deja interviurile finale. Nu exista nimic pe clipurile cu ei care să-i facă pe oricare din ei mai suspect decât David, și nimic după care să fie identificați.

Clare îmi trecu o mână peste ceafă și se duse în baie. Am auzit apa curgând în cadă și m-am gândit să mă duc și eu cu ea, dar n-am făcut-o. Am deschis un alt dosar și am găsit o altă înregistrare video, acesta datată vara trecută.

Am pornit-o și m-am gândit la câteva lucruri pe care mi le spusese Jamie Coyle: „Însă întotdeauna venea să stea la taclale cu mine – nu conta dacă eram la ușă sau la bar sau oriunde”. Și „se gândea să facă alte tipuri de filme – poate documentare…” M-am întrebat dacă aceasta nu era cumva prima ei încercare de acest fel.

Și aceasta era o filmare cu camera ascunsă, filmată probabil dintr-o poșetă, și nu era vorba decât despre Jamie Coyle. Camera se uita în sus spre el și perspectiva denota adorație și admirație excesive. Sonorul era bruiat, pe fundalul se auzeau zgomotele difuze din club – muzică, râsete, pahare ciocnite, zumzetul și foșnitul multor corpuri laolaltă dar vocea lui Coyle era apropiată și intimă, și tot așa era și Holly, care-i punea întrebări.

— Dar tipul ăla? întrebă ea. Crezi că va face probleme?

— Tipul ăla de-acolo – cu gelul de păr și bărbița de sub buză? Face el pe grozavul, mare și tare, și e clar că a băut cam prea multe mojitos, dar nu face ăsta probleme. Uită-te numai la mâinile lui – individul are o afurisită de manichiură; până și maică-mea avea mâini mai groase ca el. Plus că are un Blackberrry la centură. Un tip cu Blackberry și manichiură, de nouă ori din zece o să facă ce-i spui să facă…

Îl întrebă cum se hotăra pe cine să lase înăuntru și cum se comportau VIP-urile, sau chelnerițele, și toate răspunsurile lui Coyle erau relaxate, amuzante și suprem de competente, sau cel puțin așa îl făcea Holly să pară. Era evident că era nebună după el și mă întrebam dacă văzuse și el înregistrarea. Poate când toate astea se vor sfârși…

Când am terminat, am deschis un dosar numit „Brookfield” și am mai găsit vreo douăsprezece. Le-am văzut și pe acestea și am respirat adânc.

Era umbra unui bărbat chipeș – păr des, albit cu totul, ochi albaștri apoși, un nas puternic și drept plin de cratere și înnegrit de vase sparte de sânge, pielea albă atârnând pe pomeții înalți, degete grațioase încleștate ca niște gheare, pline de pete, tremurând. Vocea îi era în continuare puternică și sonoră, ceea ce-i făcea buimăceala mai tristă și mai înspăimântătoare. Frederick Cade, tatăl lui Holly. Am știut sigur că era el când am auzit-o zicându-i „tăticule”.

Aici nu filmase cu camera ascunsă, o ținuse în mână și era filmată din punctul de vedere al lui Holly. Filmase în jurul camerei ce părea a fi o combinație de salon de spital și motel

de vacanță – butelie de oxigen, suport de perfuzii, tapet roz, lemn gălbui decorativ, stofe în culori aprinse și banale – și revenise la silueta tatălui ei, înfășurat într-un halat de flanel și așezat pe un scaun.

— Sunt eu, tăticule, sunt Holly. Uită-te la mine, tăticule – aici, în cameră. Nu, la naiba, aici! Așa, la mine. Acum, spune-mi despre doamna Manton. Îți amintești de ea, tăticule – profesoara mea din clasa a șaptea? Spune-mi despre tine și doamna Manton.

În camerele de hotel, cu bărbații fără chip, întrebările lui Holly erau instrumente de dispreț, pedeapsă și putere, iar cu Jamie Coyle erau dovezi de afecțiune. Dar aici… era altceva – bosumflare, curiozitate imploratoare, încercarea disperată a unui copil de a atrage atenția. Frederick Cade nu putea să-i răspundă, bineînțeles – nu eram sigur că știa măcar cum îl cheamă –, dar Holly insista. Aproape toate scurtele înregistrări se terminau cu camera focalizată pe podeaua de linoleum, și cu sunetul răsuflării ei întretăiate. Mi se puse un nod în gât privind și o durere surdă în piept.

Nu toate întrebările lui Holly pentru tatăl ei erau însă despre celelalte femei ale lui. În mai multe clipuri îl întreba despre mama ei, și în altele îi punea întrebări despre ceva numit Redtails. Chiar nu-și amintea că mămica i-l promisese ei? Cum se poate să fi uitat? De ce l-a dat atunci altcuiva? Frederick nu făcea decât să se uite la ea. Mi-am scris cuvântul în carnet, cu un semn de întrebare lângă el.

Am împins laptopul de lângă mine și m-am dus în fața ferestrei. Strada era liniștită, Clare dormea, și cafeaua mea se răcise demult. Și oricum nu-mi folosea la nimic. Pleoapele îmi erau grele, oasele înțepenite de o oboseală pe care nicio cantitate de cafeină n-o putea răpune, dincolo chiar și de somn. M-am gândit la ce-mi spusese Clare – „Îți iubești meseria, îți place să descoperi lucruri”. Nu și în momentul acela.

Descoperisem mai multe lucruri despre David și Stephanie decât voisem: fațada respectabilă, de succes și mulțumire de sine pe care se chinuiau amândoi din greu s-o mențină; nefericirea, furia și ura de sine care se ascundeau în spatele ei; și ce structură disperată și fragilă era. Mai mult decât voisem să știu, dar nimic ce i-ar fi putut ajuta.

Descoperisem o mulțime de lucruri și despre Holly – despre obsesiile și furia ei, despre cruzimea și plăcerea de a se răzbuna, despre talentul ei prodigios, viziunea ei artistică atât de întunecată și devotamentul îngrozitor pe care-l avea față de sine, față de secretele ei și credința periculoasă pe care o avea

în propria abilitate de a controla situația. Descoperisem multe, dar încă nu știam cine o omorâse. „Cel mai inteligent om din încăpere.” Era o chestie dificilă în momentul acela, chiar dacă eram singur în cameră.

Mă dureau degetele și-mi înțepenise spatele și voiam să merg să mă culc. M-am întors în schimb la laptop și la dosarele lui Holly. Atunci am găsit înregistrarea cu Gene Werner.

## 35

În afara reflectoarelor de pe scenă, micul teatru era întunecat, și în afară de Claudius, Hamlet, Laertes și regizor, era gol. Erau adunați în stânga scenei, lângă o masă ce părea pe punctul de a se dezmembra. Am intrat în liniște și nu s-au uitat la mine când mi-am găsit un loc în ultimul rând. Era cald și mirosea a vechi, cu ceva chimic în el, ca antigelul.

Regele: Hei, gagiilor, O.G. bea în cinstea lui Hammy!
Lăsați fițele și să-i dăm bătaie
Și voi, nenorociților ce vă holbați, aveți grijă.
Hamlet: Dă-i drumul, moșule.
Laertes: Tu dă-i drumul, tataie.

Gene Werner se uita la Hamlet și Laertes care se mișcau în cerc, cu floretele tremurându-le în mâinile nehotărâte.

— Nu, cretinilor, zbieră el. Vă duelați, nu săriți coarda. Vă luptați pentru nenorocita voastră de viață!

Werner avea și el o floretă în mână și o flutură entuziast prin aer, zgâriindu-l pe Laertes pe picior.

Actorul își scăpă sabia din mână și se răsuci pe loc.

— Naiba să te ia, Gene – dacă mai faci asta o dată, tu o să te lupți pentru nenorocita ta de viață.

Hohotul de râs al lui Werner era profund și arogant, și ajunse cu ușurință în fundul sălii.

— Așa, Sean, fii furios! Și Greg, ține-ți naibii mâna *sus*. Nu știu cum ții chestia aia, că arăți ca un băiat de casă poponar, care se învârte prin cameră cu un nenorocit de puf de curățat praful. Tu ești afurisitul de prinț al cartierului, ce naiba – *eroul principal*. Toată piesa e despre tine!

Fața lui Hamlet era lucioasă și la subsuori avea pete mari de sudoare. Își șterse fruntea și-i arătă degetul mijlociu lui Werner. Claudius își trase mai sus blugii largi și râse, și apoi toți actorii își reluară locurile ca să o ia de la-nceput. Werner se duse în fața scenei și se uită în întuneric. Nu credeam că mă vedea în umbra deasă, dar un radar actoricesc îl făcuse excepțional de sensibil la prezența unui public. Am rămas nemișcat, iar Werner se întoarse iar către actorii lui, și repetiția continuă.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a dimineții în Brooklyn, unde îi mai făcusem o vizită vecinului lui Holly,

Jorge Arrua. După-amiaza mi-o petrecusem în apartamentul meu, citindu-mi notițele și schițând o succesiune a evenimentelor. L-am sunat pe Mike Metz de mai multe ori în timpul zilei și de fiecare dată îmi răspundea secretara lui, ca să-mi spună că era încă în oraș, la secția 7 de poliție, cu Stephanie.

Când am terminat de stabilit cronologia faptelor, m-am dus la vânătoare, pe internet și la telefon, ca să-l găsesc pe Gene Werner. Îmi aminteam ce-mi spusese despre proiectele pe care le avea ca regizor, și am găsit unul dintre ele, o interpretare hip-hop a piesei *Hamlet,* menționată pe website-ul Little Gidding Theatre. Pe site scria că premiera trebuia să aibă loc într-o lună, și am sunat la teatru, unde mi s-a spus că repetițiile se desfășurau în fiecare după-amiază în spațiul de la subsol din West Thirteenth Street.

Râsul răutăcios al lui Werner se rostogolea peste șirurile de scaune.

— Ce parte din „schimbați săbiile" n-o pricepi, Greg? Înseamnă că el ți-o ia pe-a ta și tu o iei pe-a lui și apoi începeți să vă luptați din nou. Uite.

Werner puse vârful floretei lui sub garda floretei lui Hamlet și o ridică de pe scenă cu o fluturare ostentativă. O prinse din zbor și i-o oferi – cu mânerul înainte – lui Hamlet, care o apucă șovăitor. Werner își ridică propria armă și, înainte ca Hamlet să apuce să facă același lucru, strigă:

— *En garde!*

Dădu la o parte floreta lui Hamlet, făcu un pas înainte și blocă garda floretei lui Hamlet cu a lui. Werner îl apucă de cămașă pe bărbatul mai scund decât el și-i rânji. Apoi își plantă adidasul în spatele călcâiului celuilalt actor și împinse. Hamlet se prăbuși pe scândurile scenei cu un bufnet răsunător și Werner izbucni în hohote de râs.

Nu răsese prea mult în filmul lui Holly, și nu fusese nici pe departe atât de dichisit și de stăpân pe sine. Era o lucrare fără nume, needitată, filmată în apartamentul ei, cu o singură cameră ascunsă, și Werner era vedeta ghinionistă. Era nebărbierit și șifonat, cu părul lipit de cap și ochii plini de frică și furie. Holly, care nu se vedea aproape deloc, era în plină formă inchizitorială. Vocea îi era un amestec perfect calibrat – lingușitoare, înțelegătoare, seducătoare și răbdătoare.

— Ești nervos pe mine, nu-i așa? zicea ea de undeva. Ai crezut că te-am mințit.

— Și ce altceva *era* să cred? Doamne, Holly, te-am *iubit.* Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

— N-a avut nicio legătură cu tine, Gene.

— Nicio *legătură* cu mine? Tot timpul cât am fost împreună, tu te culcai cu toți indivizii ăștia, pe care nici măcar nu-i cunoști – făcând *filme porno* – cum naiba nu are asta nicio legătură cu mine?

— Este proiectul meu – munca mea. N-are nimic de-a face cu nimeni în afară de mine.

Werner clătină din cap, cu ochii mari.

— Nimic de-a face cu… Și te mai întrebi de ce-am fost furios. Fir-ar… Ești incredibilă.

— Mă întreb mai puțin despre furie cât despre furt, zise Holly.

Pe fața lui Werner trecu un rânjet jenat.

— Despre ce tot vorbești? întrebă el.

Încercă să pară nedumerit și iritat, dar nu reuși.

Holly era relaxată, aproape amuzată.

— Ei, asta-i acum, iubitule, ne cunoaștem de prea multă vreme pentru jocuri de-astea.

— Se pare că, de fapt, nu știu câtuși de puțin cine ești tu, zise el.

— Ba știi, replică Holly. Știi cine sunt.

Vorbea cu o voce lenește și mieroasă, iar Werner reacționă ca un câine la auzul fluierului – atent și flămând.

— Am crezut că știu, zise el încet.

— N-a fost decât pentru bani, iubitule, sau a fost și altceva? Spune-mi că n-a fost numai pentru bani.

Werner făcu o mutră bosumflată.

— Am fost furios, Holly – *mi-ai sfâșiat naibii inima.*

Spadele încleștate, și încă o bufnitură mă readuseră în teatru și la acțiunea de pe scenă. Laertes își freca încheietura mâinii și Hamlet se scutura de praf. Claudius râdea.

— Duceți-vă naibii, zise Hamlet. N-am nevoie de o slujbă chiar în halul ăsta, încât să mă las bătut de oricine.

Werner râse iar și-și trecu mâna prin părul lucios.

— E alegerea ta, Greggers. Într-o oră aduc aici zece tipi ca să dea o audiție pentru rol și niciunul n-o să fie prea leneș sau prea delicat să nu poată învăța să lupte pe

scenă. Dar, cum am zis, tu alegi. Deci ce vrei – stai sau pleci?

Își încrucișă brațele pe piept și-i zâmbi trufaș lui Hamlet. Actorul se uită lung la el.

— Du-te dracului, zise el încet, dar își ridică floreta și-și reluă poziția de la început.

Se chinuiră împleticit în scena de luptă din actul cinci de multe ori în următoarea oră, fără nicio plăcere și nicio îmbunătățire apreciabilă de tehnică. Numai Werner părea să savureze procesul, evident pentru că-i oferea o mulțime de ocazii să-și batjocorească și jignească nestingherit colegii. Am fost surprins de faptul că, atunci când actorii plecară în cele din urmă acasă, ieșind prin dreapta scenei, îl lăsară în viață. Vocile le deveniră mai stinse și apoi o ușă grea se deschise și se închise undeva în spatele scenei și după ce am tras aer adânc în piept, m-am ridicat în picioare.

Werner aduna floretele și mă auzi apropiindu-mă. Își feri ochii de reflectoarele de pe scenă și se uită în sus către coridorul dintre scaune. Când mă recunoscu, făcu un pas înapoi.

— Ce faci aici? zise el, de data asta fără urmă de trufie.

— Am venit să te văd.

Îmi bubuia inima în piept și am respirat ușor de câteva ori, ca să mă calmez.

— Tehnic vorbind, teatrul e închis.

— Nu era nimeni să mă oprească.

— Ei, bine… Trebuie să merg undeva, așa că trebuie să închid.

Am ajuns la scenă și am sărit pe ea. Werner mai făcu un pas înapoi.

— Nu va dura mult.

— Ce n-o să dureze mult? zise el, cu falca încleștată și împinsă înainte.

— Am venit să vorbesc, Gene. Despre film.

— Am vorbit deja despre scurtmetrajele lui Holly, și ți-am spus tot ce știu. N-am nimic altceva de zis despre asta; nici măcar nu-mi place să mă gândesc la asta.

— Nu vorbeam despre scurtmetrajele cu ea și bărbații aceia.

Werner înghiți în sec vizibil și ridică din umeri. Reuși să se prefacă relaxat în timp ce se apropia de o măsuță pe care își puse floretele, toate în afară de a lui.

— Atunci despre ce naiba vorbești?

— Hai, Gene, suntem adulți, nu? Putem cel puțin să nu ne irosim reciproc timpul.

Werner se sili să zâmbească. Își netezi părul lucios și se trase de coada mică de la spate. Apoi își flutură floreta într-o serie de arcuri fulgerătoare și șuierătoare și termină cu brațul întins drept înainte și cu vârful floretei îndreptat direct spre mine. La un moment dat, butonul de plastic din vârf căzuse și vârful gol și ascuțit era nemișcat la nivelul ochilor mei. Zâmbetul lui Werner crescu și fu însoțit de un chicotit. Coborî floreta cu o șfichiuire ca de bici.

— Nimic nu seamănă cu senzația unei arme în mână, zise el.

Se apropie de mine, oprindu-se la lungime de două brațe.

Arătă cu floreta către atelele de pe degetele mele și zâmbi.

— Ți-ai nenorocit mâinile, ei?

— M-am întâlnit cu amicul tău, Jamie Coyle, am zis, și toată culoarea se scurse de pe fața lui Werner. Deschise gura să vorbească, dar nu zise nimic. Am văzut înregistrarea, Gene.

Werner se încruntă. Se trase înapoi doi pași și începu să exerseze fandări la jumătate de viteză. Se încordă și se întinse – precis, unduitor și grațios de fiecare dată. De fiecare dată, vârful floretei se opri tremurând la treizeci de centimetri de pieptul meu.

— Ce înregistrare?

— Nu i-ai răspuns la întrebare – dacă a fost sau nu vorba numai de bani.

— Nu știu despre ce vorbești.

Următoarele fandări le făcu la o viteză de trei sferturi. Lama deveni din nou o dungă cețoasă de mișcare.

— Holly a făcut o rezervă, Gene. Am o înregistrare cu tine pe disc, în care mărturisești că tu ai șterpelit copiile needitate ale scurtmetrajelor din apartamentul ei și că ai încercat să-l șantajezi cu ele pe Mitchell Fenn.

Werner își încetă fandările și rămase perfect nemișcat. Avea capul aplecat într-o parte, de parcă se chinuia să audă ceva. După un minut, zâmbi într-un fel despre care credea probabil că e insinuant.

— Rezervă, zise el încet. Își lovi ușor floreta de picior și se mișcă lent în cerc în centrul scenei. A fost o farsă, zise el. Toată

chestia cu scurtmetrajele și cu Fenn – șantajul – a fost doar o farsă. Am ridicat o sprânceană și Werner râse scurt și jalnic. Recunosc c-a fost o prostie, dar nu gândeam bine în momentul acela. Eram… se uită la scândurile scenei și apoi iar la mine, cu buza de jos aproape tremurând. Aveam *inima sfâșiată* din cauza ei, pentru numele lui Dumnezeu. Poți înțelege așa ceva? Mi-am pierdut puțin cumpătul în clipele alea și am vrut să mă răzbun cumva.

— Și șantajându-l pe Fenn ți s-a părut modalitatea cea mai potrivită?

— N-a fost o chestie serioasă – nu i-aș fi luat niciodată banii. N-am vrut decât… își lăsă iar ochii în podea, dar își ridică imediat privirea. Ascultă, nu sunt mândru de asta, dar… am vrut să o atingă cumva pe Holly. Am vrut să vadă și ea că ceea ce face e o *nebunie.* Că are consecințe.

Consecințe. Am dat din cap aprobator, ca și cum ar fi spus ceva rațional.

— Și ce – te-ai bazat pe faptul că Fenn o va descoperi și va crede că totul a fost mâna ei?

— Da, exact, zise Werner nerăbdător. Și când s-a întâmplat exact așa, Holly s-a speriat ceva de groază.

— Și apoi și-a dat seama că de fapt tu ai făcut totul – că ai păstrat un set de chei și i-ai furat discurile.

— Și am fost bucuros că și-a dat seama, spuse el, dând din cap. Am vrut să știe ce mi-a făcut. Și am vrut să știe ce riscuri își asuma. Se gândea că e imună cumva. Se gândea că poate controla totul – dar nu putea.

— Se pare că nu, am zis eu. Deci n-ai fost surprins când Holly te-a sunat – când a vrut să te vadă?

— Surprins, nu, răspunse Werner.

Nu se mai plimba pe scenă, dar își luă în schimb o postură de scrimă. Își îndoi genunchii și ridică floreta, cu o expresie extrem de concentrată pe față, în timp ce schița în aer forme lungi.

— Motivul pentru care te întreb e că, pe înregistrare, păreai surprins când ți-a spus despre ce voia să vorbiți.

— N-am fost surprins, se încruntă Werner.

Am clătinat din cap.

— Ai fost evident surprins, Gene, și speriat, transpirat, palid. De câteva ori am crezut că ești pe punctul de a începe să vomiți.

Werner își încreți sprâncenele.

— Nu eram transpirat.

Am clătinat iar din cap.

— Și spui că ai vrut să știe ce ai făcut, dar asta nu e adevărat, nu-i așa? Vreau să spun, n-ai recunoscut nimic; ai făcut-o pe Holly să se străduiască să scoată totul de la tine.

— Am fost agitat. A fost o farsă prostească și o știam și eu. Am fost jenat la început – stânjenit. Dar după aceea i-am spus totul.

— Chiar că i-ai zis, am spus eu, și Werner își miji ochii. Când ți-a zis Holly că a înregistrat totul? l-am întrebat.

Werner se încruntă și mai tare.

— Despre ce tot vorbești?

— Ei, hai acum, Gene – e o întrebare simplă; când ți-a spus Holly că a înregistrat discuția voastră? Ți-a spus pe loc sau după aceea? Sau poate nu ți-a spus deloc; poate pur și simplu ți-a venit ție brusc ideea asta la un moment dat.

— Nu știu…

— Nu te juca așa cu mine, Gene – când ai aflat?

Werner învârti floreta în aer ca un jucător de baseball, într-un cerc masiv. Lama șuieră prin aer.

— Nu mă joc de-a nimic, și nu înțeleg de ce ar trebui să-ți spun ție ceva.

Am zâmbit în sinea mea.

— Nu trebuie să-mi spui nici pe dracu', Gene, dar cu poliția e altă treabă. Îmi imaginez că ți-au făcut deja o vizită, și probabil ai trecut toate chestiile astea în revistă cu ei. Sau poate că nu. În cazul ăsta, voi fi fericit să-i anunț.

Veni spre mine, cu brațul rotindu-se încă în aer. Se opri poate la șase pași de mine, cu un rânjet răutăcios pe față.

— Îi știi bine pe polițiști, nu?

Mi-am înălțat sprâncenele.

— Ce vrei să spui cu asta, Gene?

Werner se înroși la față și flutură mâna, nerăbdător.

— Nimic.

— Atunci de ce ai zis-o?

— Niciun motiv, zise el și îmi întoarse spatele. Și dacă vrei să știi, Holly mi-a spus despre film. Mi-a spus că a înregistrat totul.

Am zâmbit.

— Când anume?

— Nu-mi amintesc – o săptămână mai târziu; poate mai mult de-atât.

— Data de pe video era douăzeci și șapte decembrie. O săptămână sau așa ceva mai târziu înseamnă ianuarie. În ianuarie ți-a spus despre asta? Werner ridică din umeri. Și ți-a arătat înregistrarea?

Făcu o mutră ostentativ de gânditoare.

— Da, mi-a arătat-o.

— Când?

Șovăi.

— După ce-a sunat. După Anul Nou, cred.

— Și atunci a fost ultima dată când ai văzut-o? Werner încuviință. Îți amintești data?

Se încruntă și își controla meticulos ceasul.

— Trebuie să plec, zise el.

— Bineînțeles că trebuie. Stai numai să recapitulez încă o dată faptele, ca să fiu sigur. Holly a înregistrat mărturisirea ta din douăzeci și șapte decembrie. La un moment dat după aceea – să zicem la începutul lui ianuarie – ți-a zis despre înregistrare, după care, în sâmbăta de dinainte să fie omorâtă, te-ai dus la apartamentul ei, ai bătut-o măr și ai ieșit cu calculatorul ei și cu tot echipamentul ei video. Cam așa a fost?

Werner se uita la mine cu gura căscată, dar nu scoase niciun sunet.

— Ce… ce naiba zici acolo? întrebă în cele din urmă.

Deja ne apropiam. Am tras aer adânc în piept și i-am zâmbit larg.

— Am înregistrarea video cu tine mărturisind șantajul, Gene, și cu Holly aruncându-te afară din apartamentul ei după aceea. E evident cât de furios ai fost pe ea când ți-ai dat în sfârșit seama că nu te vrea înapoi. Nu pot decât să-mi imaginez cum te-a făcut asta să fierbi pe dinăuntru și cu atât mai mult, mă gândesc, după ce ai aflat că a înregistrat toată chestia.

Werner își îndreptă umerii și-și scutură brațul. Își trecu o mână peste bărbie, voind parcă să se asigure că era încă acolo. Afișă un zâmbet strâmb pe față.

— Poți să interpretezi cum vrei înregistrarea aia, dar eu am fost de față. Eu știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Cât despre celelalte chestii, e o porcărie și o știi și tu, și poți să te duci dracului. N-am atins-o niciodată pe Hol…

— Ai bătut-o de multe ori, Gene. Le-a spus asta mai multor oameni.

— Cui naiba i-a spus – lui Krug, lui Coyle? Ți-am spus că poponarul ăla are râcă pe mine, și tot așa și cimpanzeul ăla cretin.

Fața lui Werner era roșie ca focul. Își flutură spectaculos brațul în formă de opt. Puțin mai aproape acum.

— Ai îmbrâncit-o în film, Gene.

— M-am împiedicat. M-am împiedicat, am căzut și m-am ciocnit de ea.

Rânjetul zdrențuit îi deveni mai larg și floreta zbârnâi prin aer.

— Ai azvârlit-o în cealaltă parte a camerei, pentru numele lui Dumnezeu.

— Tu ai povestea ta, eu o am pe-a mea.

— Atâta doar că eu am și un martor, Gene, care te-a văzut la apartamentul lui Holly în sâmbăta de dinainte de a muri, într-o ceartă gălăgioasă cu ea.

Termină sfâșierea aerului și-și lăsă floreta să-i atârne lateral. Își strânsese buzele într-o linie mânioasă și falca i se încleștase ca o piatră de moară. Am continuat:

— Și-n plus, ai fost văzut plecând de-acolo, cărând ceea ce părea a fi un

calculator și echipament video.

Degetele lui Werner se albiră pe mânerul floretei. Își dezveli dinții și brațul i se ridică fulgerător. Lama biciui aerul și am simțit curentul pe față. Foarte aproape acum. Am zâmbit.

— Ar fi cazul să fii atent, Gene. Nu sunt unul dintre actorii tăi, și sunt în stare să fac față unui pumn mai bine decât Holly.

Își plesni floreta de picior.

— În afară de „du-te dracului", n-am nimic altceva să-ți spun.

Aproape…

— Mă gândesc că o să trebuiască să merg pentru discuții altundeva, atunci.

— Vorbești tâmpenii – n-o să mergi la poliție. Nu poți.

— Nu? Și de ce crezi asta, Gene?

Werner își mușcă buza de jos, dar nu răspunse.

— Nu mă gândeam la poliție, însă. Mă gândeam mai degrabă să stau puțin la taclale cu Jamie Coyle.

— Jigodie împu… șopti Werner.

— Deci ce s-a întâmplat după sâmbăta aceea, Gene? N-ai găsit înregistrarea în chestiile pe care le-ai luat? Sau poate te-ai speriat la gândul bătăii pe care i-ai tras-o? Ți-ai pierdut controlul cu totul, nu? Ai făcut-o să sângereze, i-ai lăsat urme.

Fața lui Werner trecu de la albă la roșie. Își încleștă pumnii și-și ridică iar floreta.

Aproape…

— Te-ai temut că se va duce la poliție – sau poate că-i va spune lui Coyle despre asta? Trei nopți lungi de îngrijorare; cred că deja erai scos din minți când ai văzut-o din nou. Dar ceea ce nu-mi dau seama e dacă te-ai dus la ea plănuind să termini treaba, sau dacă pur și simplu ți-au scăpat cu totul hățurile când ai ajuns acolo.

Werner își trase brațul înapoi și lama era îndreptată spre gâtul meu.

— Javră, scuipă el și atacă.

Acum.

Lama mă tăie pe braț, și în ciuda mânecii groase a paltonului, am simțit usturimea. M-am răsucit pe loc, și l-am lovit pe Werner cu piciorul – cu forță – în coapsa stângă. Am fost rapid și mi-am pus toată forța în lovitură, și l-am nimerit

chiar deasupra genunchiului. Se prăbuși mototol ca o păpușă de cârpe.

Scoase un urlet ce răsună cu ecouri prelungi în teatrul gol. Am aruncat floreta într-o parte cu piciorul și l-am privit rostogolindu-se pe scenă câteva clipe, văitându-se și ținându-se de picior. Când încetă cu zvârcolirile, mi-am scos Glockul de la spate. Nu-l puteam ține destul de bine în mâini ca să pot trage drept, dar Werner nu știa asta și m-am asigurat că vede bine pistolul.

— O să-ți treacă, i-am zis. Zbieretele n-o să-ți ajute la nimic. Chipul lui frumos era roșu și schimonosit, dar reuși să scoată câteva înjurături gâfâite. M-am așezat pe vine lângă capul lui.

— Nu mi-ai răspuns încă la întrebare: te-ai dus acolo ca s-o termini sau situația ți-a scăpat de sub control?

— Ești neb…

Un spasm de durere în picior îl făcu să-și piardă răsuflarea.

— Răspunde la întrebare, Gene.

— Spui c-am omorât-o. Zici că eu am omorât-o pe Holly. Vocea lui profundă se spărgea la fiecare silabă.

Am râs puțin.

— Păi, bineînțeles că asta zic.

— Dar n-am…

— Ai bătut-o de-ai rupt-o în bucăți, Gene, și gândește-te bine înainte să-mi zici că nu-i așa.

— Am…

— Gândește-te bine.

La linia părului îi apărură broboane de sudoare. I se desfăcuse coada la spate și șuvițele de păr i se lipiseră de față.

— A… a scăpat de sub control. Mi-a spus că m-a înregistrat, apoi mi-a povestit despre Fenn, și am vrut să-mi dea filmul. Dar n-a vrut să mi-l dea. N-a făcut decât să râdă.

— Și ai lovit-o.

Werner se strâmbă și-și strânse piciorul.

— N-a vrut să mi-l dea și a tot râs.

M-am ridicat în picioare și am oftat adânc.

— Ai bătut-o ca pe hoții de cai.

— Tu nu știi cum a fost – cum era Holly. Era așa de frumoasă… trebuia s-o ai. Dar

ei nu-i păsa – oricât de mult simțeai pentru ea, oricât de mult o doreai, nu conta. Nu puteai niciodată să ajungi la ea – ea ținea întotdeauna lucrurile sub control. Râdea încontinuu și… mi-am pierdut capul. Chiar și când am lovit-o, continua să râdă.

M-am îndepărtat de el, pe scenă, și am scrâșnit din dinți.

— I-ai luat calculatorul?

— Calculatorul, camerele, CD-urile…

— Și filmul cu tine era acolo? Werner încuviință. Și ai găsit și filmele cu fratele meu, și cu soția lui.

Frica alungă durerea de pe fața lui Werner și se sprijini pe cot încercând să se târască mai departe de mine.

— Gândește-te, Gene, i-am zis încet. Ai găsit scurtmetrajul cu fratele meu? A încuviințat. Și după ce-am venit eu la tine, ce s-a întâmplat?

— M-am… m-am speriat. Ți-am recunoscut numele și te-am verificat. Am văzut că ești fratele lui. Mi-am dat seama că încerci să-l scapi din toată treaba cu Holly… că voiai să găsești pe altcineva.

— Pe cineva ca tine.

Werner clătină din cap.

— M-am temut că, dacă află poliția că am… dacă află despre Fenn, și că m-am certat cu Holly, o să creadă că eu am… omorât-o.

— Și așa ceva era inacceptabil, nu? Prin urmare i-ai servit pe tavă pe fratele și pe cumnata mea. Le-ai trimis DVD-ul acela.

Se trase înapoi, ca un crab rănit. L-am urmat și umbra mea a căzut peste el.

— Tu le-ai trimis DVD-ul, am repetat.

A încuviințat și am oftat.

— Spune-mi despre ziua aceea de marți, am zis după câteva clipe.

— Ce să-ți spun despre ea?

— Aproape am terminat – nu te prosti acum. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Werner păru nedumerit.

— Nimic… nu s-a întâmplat nimic.

Am făcut un pas mai aproape.

— La naiba, Gene…

Era alb la față și cu ochii înnebuniți de panică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îți spun adevărul! Nu s-a întâmplat nimic în seara aia! N-am văzut-o și n-am vorbit cu ea și nimic. N-am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. Exact cum am zis și la poliție.

Am clătinat din cap.

— Și ce gogoși le-ai servit polițiștilor?

— M-au întrebat ce-am făcut în marțea aia, și le-am zis.

— Ce minciuni?

— N-au fost minciuni.

M-am ghemuit lângă el. Încercă să se târască mai departe, dar l-am prins de braț. I-am vorbit încet și jos.

— Nu mă insulta, Gene.

— Nu te insult! Am fost la teatru toată noaptea – Morningside Lyceum, lângă Columbia. Sunt regizor acolo și unul dintre actorii principali s-a îmbolnăvit în noaptea aceea. A trebuit să-i țin eu locul. Am ajuns la teatru înainte de șase și toată seara am fost fie pe scenă, fie în culise cu actorii și echipa tehnică. N-am ieșit de acolo până pe la zece și jumătate sau chiar unsprezece, și atunci câțiva dintre noi ne-am dus să mâncăm. N-am ajuns acasă până la unu, și n-am fost singur.

Înghiți și-și strânse pleoapele, și păru pe punctul de a voma.

— Ai bătut-o, nenorocitule!

— Știu – Doamne, știu ce-am făcut. Dar jur pe Dumnezeu că n-am omorât-o.

— Și atunci cine a făcut-o, Gene? Cine a omorât-o?

Werner se uită la mine. Îi tremurau buzele și pe față avea o expresie devastată.

— Nu știu, zise el cu vocea gâtuită. M-am uitat la filmele alea și m-am gândit… Îți jur pe Dumnezeu că am crezut c-a fost fratele tău.

## 36

Nu erau prea mulți avocați care mai lucrau încă la Paley, Clay & Quick vineri seara, și sigur niciun alt partener, și coridoarele erau întunecate și cufundate în tăcere când am mers spre biroul lui Mike Metz. Era întins pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea. Își suflecase mânecile și-și desfăcuse cravata, și era palid la față și mohorât. Avea niște hârtii în poală, dar se uita afară pe geam, la zgârie-norii din centru, strălucitori pe fundalul cerului indigo. Mi-am agățat paltonul în cuier și m-am așezat pe un scaun. Nu și-a ridicat privirea.

— Ai fost în oraș mult timp, am zis.

— A trebuit să stăm foarte mult să așteptăm, replică el.

Avea o voce de om bătrân.

— Și cum a fost?

Se frecă la ochi.

— Stephanie a fost agitată, deși își luase medicamentele, iar polițiștii au fost polițiști. McCue a făcut pe durul, rol ce i s-a potrivit de minune, ca de obicei, și Vines a încercat să facă pe prietena care poartă o discuție ca între fete, ceea ce a fost aproape amuzant. Au încercat s-o ia din zece direcții diferite ca să le spună ce-a făcut în marțea aceea – când a plecat de-acasă, pe ce drum a mers, ce vreme era – i-au pus întrebări chiar și despre film. Și bineînțeles c-au vrut să vorbească despre excursiile ei în Brooklyn, și despre Holly, care era gravidă. Totul în stil foarte neoficial.

— Și cum s-a descurcat?

— Eu, unul, i-aș da un opt, poate un șapte. N-a fost prea clară în câteva privințe despre seara de marți și în înregistrarea conversației cu Holly s-a văzut cât se poate de limpede cât de furioasă era.

— Nu i-au arătat filmul cu David, nu?

— Au încercat – Vines a pretins că a deschis filmul greșit dar l-am oprit eu.

— Și Flores cum a fost?

Mike clătină din cap.

— Greu de spus. A pus câteva întrebări, dar n-aș putea să-ți spun dacă i-au plăcut

răspunsurile. În general, a stat doar și s-a uitat.

— Încerca să vizualizeze cum va apărea Stephanie în fața unui juriu, fără îndoială.

— Fără îndoială.

— Și părerea ta care e?

Mike oftă.

— Niciunul din ei nu ar suscita prea multă compasiune. David pare rece și arogant, iar Stephanie e mult prea încordată – te simți inconfortabil numai uitându-te la ea. Și, bineînțeles, au prea mulți bani. Își trecu o mână peste față și se uită la mine. Totuși, sper să nu ajungem acolo, zise el. Te rog, spune-mi că nu mă păcălesc singur.

I-am spus că am văzut filmele lui Holly, fără să-i spun nimic despre proveniența lor, ca și despre conversația pe care am avut-o cu Gene Werner. Nu m-a întrerupt, dar a clătinat din cap și a oftat de câteva ori. După ce am terminat, se ridică în picioare și se duse lângă fereastră. Își puse palma pe geam, acoperind astfel imaginea aceleiași palme reflectate.

— Ai verificat alibiul? mă întrebă.

— Am început să dau câteva telefoane. Singurul cu care am vorbit până acum e directorul de la Lyceum, și el mi-a confirmat elementele de bază – că Werner l-a înlocuit pe un actor în seara aceea și că a fost la teatru de la aproximativ șase până aproape de unsprezece. Își amintește chiar și că l-a văzut după aceea pe Werner plecând împreună cu o parte din actori.

— Știi că, dacă îl anchetează poliția, Werner o să nege totul – mai ales când o să afle că n-ai niciun martor. O să pretindă că nu ți-a spus nimic despre nicio ceartă cu Holly, sau o să pretindă că l-ai forțat. Și probabil că aruncă echipamentele de la ea chiar în momentul ăsta, dacă n-a făcut-o deja.

— Deja le-a aruncat, se pare. A zis că s-a debarasat de tot, imediat după ce-a trimis DVD-ul poliției.

— Și-l crezi?

— Nici măcar dacă-mi spune ce zi din săptămână e, dar asta e absolut de înțeles.

Mike oftă din nou.

— Ce păcat că povestea ta cu martorul e o minciună.

Am dat din cap că da.

— Am făcut tot ce-am putut cu Arrua. Își amintește c-au fost scandaluri la Holly, și unul poate chiar în zilele alea, dar e vag în privința datelor. Și jură că n-a văzut pe nimeni.

Mike dădu din cap.

— Cum ai știut că Werner a fost la ea sâmbătă?

— Am ghicit pe baza unor informații. Stephanie mi-a spus că Holly n-avea nimic vineri – nicio vânătaie – și Coyle a primit un telefon de la Holly duminică dimineața, în care i-a spus să nu vină pe la ea, fără nicio explicație de ce. M-am gândit c-a fost probabil pentru că n-a vrut să vadă ce i-a făcut – n-a vrut ca el să meargă la Werner și poate să ajungă iar la închisoare. Așa că am dedus că a fost sâmbătă.

— O deducție bună, zise Mike.

— Un degetar de noroc, într-un ocean infinit de rahat.

Mike tăcu o vreme, uitându-se lung afară. Silueta lui subțire era perfect nemișcată și fața lui palidă plutea deasupra orașului ca o stafie.

— Ai observat și tu chestia asta?

Mi-am încleștat falca.

— Am observat că tot ce-am reușit să descopăr în ultimele patruzeci și opt de ore este că cele mai bune două alternative nu se potrivesc deloc, dacă la asta te referi. Am observat, de asemenea, că în momentul ăsta n-avem nici măcar un singur alt candidat.

Mike se întoarse cu fața spre mine.

— Ceea ce ne aduce la punctul de la care am pornit, cu David și Stephanie.

Am tras aer adânc în piept și durerea îmi pulsă în degete.

— În ce direcție se îndreaptă Flores? am întrebat.

— Nu știu ce-o să facă, zise Mike. Există o mulțime de motive ca un caz împotriva oricăruia din ei să fie groaznic de greu de câștigat: niciun martor, nicio dovadă

fizică, stilul de viață al victimei, ce-a făcut până acum – și lista poate continua. Un procuror așa de inteligent ca Flores nu se grăbește de obicei să-și încerce norocul cu așa ceva. Dar aici n-avem „de obicei". Aici avem înregistrări de sex, adulter, o victimă albă frumoasă și suspecți bogați, proeminenți și care-ți inspiră mult prea puțină compasiune – visul oricărei televiziuni prin cablu. Flores e ambițioasă și… Clătină din cap. Pur și simplu nu știu.

— Cea mai bună presupunere, atunci?

— Nu-mi bazez munca pe presupuneri.

— Ca o favoare pentru un prieten.

Mike se uită la mine cu ochii înroșiți de oboseală.

— Nu știu dacă e chiar o favoare, zise el. Dar presupunerea mea e că ne învârtim în jurul gurii de scurgere.

Cuvintele acestea îmi rămaseră în minte pe tot drumul cu taxiul acasă, și mă bântuiau încă și în fața mesei, holbându-mă prostește la însemnările mele. Amintirile din Pitt Street și Rita Flores – privirea ei fixă, întrebările și postura ei, gesturile către Vines și McCue – toate căpătau o umbră chiar mai amenințătoare, și era greu să mă dezbar de senzația că toată această afacere era destinată să sfârșească tragic încă de la început. Încă nu exista nimic sigur care să sugereze că va ajunge în rechizitoriu, îmi spuneam singur, cu atât mai puțin în proces, și niciodată nu era sigur ce va decide un juriu, chiar dacă se ajungea atât de departe. Dar dacă ajungea, știam cu siguranță că va avea un rezultat foarte previzibil – umilință publică pentru David și Stephanie, precum și distrugerea profesională și personală. Mi-am amintit ce-mi spusese Stephanie: „O parte a lui a așteptat totdeauna așa ceva… să fie prins, să fie pedepsit". Oare la asta se gândise David când răspunsese la anunțurile acelea?

Mi-am deschis laptopul. Mă puteam întreba și îngrijora toată noaptea și tot nu le-ar fi fost de niciun ajutor lui David și Stephanie – nu că aveam prea mare ajutor de oferit în clipa aceea, oricum. Mai trebuia să dau niște telefoane, să verific alibiul lui Werner, dar vineri seara nu e momentul cel mai potrivit să găsești oamenii la telefon, mai ales oamenii din teatru. Mai erau niște piste ce nu duceau nicăieri în carnetul meu de însemnări. Și mai erau și celelalte discuri de rezervă, și DVD-urile pe care le luasem din camera 58 de la Creek Self-Store – ore în fața unor înregistrări deprimante, așezat la masa mea din bucătărie. Știam că ar trebui să mă uit la ele, dar în

clipa aceea, nu m-am putut sili s-o fac. *Ne învârtim în jurul gurii de scurgere.*

Am oftat și am ciocănit cu atelele în masă, și m-am gândit la altceva ce-mi spusese Mike: „Te-ai gândit la posibilitatea ca poliția să se uite de fapt în direcția corectă?" Era o întrebare rezonabilă, o întrebare prudentă, pe care era corect să o pună. Era tipul de întrebare pe care mi-am pus-o și eu înainte, cu mulți alți clienți. Dar nu și în cazul ăsta. Nu cu adevărat. Oare pentru că eram convins că știu răspunsul sau pentru că nu voiam să îl aflu?

— La naiba, am zis tare și am auzit cheia în broască.

Clare deschise ușa și rămase în prag, uitându-se la mine.

După câteva clipe, clătină din cap.

— Ia-ți paltonul, zise ea. Dacă se întrevede o noapte lungă de cugetări negre, cel puțin să iei niște aer și să mănânci ceva înainte.

Mă duse la sud-vest, la Doctor Wu's, filiala newyorkeză a unui celebru lanț de fastfood din L.A., foarte la modă pe atunci. De obicei era imposibil să găsești o masă acolo în orice seară, cu atât mai puțin într-o vineri, dar Clare făcu un truc de magie și ni se găsi o masă în mai puțin de zece minute.

Mi-am comandat un suc și Clare bău vin, și lumina lumânărilor ne învălui, iar sunetul surd al conversațiilor din restaurant ne acoperi ca un cort. Căldura, întunericul și zgomotul formau un fel de atmosferă intimă și alunecam într-o tăcere și oboseală, plină de învălmășeala pe care-o aveam în cap, când Clare mă apucă de mână. Mi-am ridicat privirea. Avea părul desfăcut pe umeri, aproape alb peste bluza neagră. Avea chipul luminos și degetele netede și reci.

M-am gândit că avea de gând să-mi pună întrebări – unde am fost, cum mergea cazul, ce aveam – și n-aveam niciun răspuns, nici măcar energia necesară să încerc. Dar Clare nu mă întrebă nimic. Îmi zâmbi în schimb, și începu să vorbească, spre uimirea mea, despre proprietăți imobiliare: cele douăsprezece apartamente pe care le văzuse în ziua aceea, prețurile scandalos de mari pe care le cereau, mobilele oribile, proprietarii bizari, comitetele fasciste de locatari și agenții imobiliari ciudați. Era un monolog ironic și curgător, întrerupt doar de chelneriță și de mâncare, și n-a trebuit să fac nimic decât să râd, ceea ce – după o vreme – am și făcut.

În timp ce mergeam spre casă, Clare se rezemă de mine și mă prinse de mână. Mirosea discret a parfum în aerul înghețat.

— Ar trebui să lucrez, i-am zis eu.

Clare clătină din cap.

— Asta mai poate aștepta.

M-am trezit cu două ore înainte de răsărit, în cenușa unui vis. Era ceva cu Holly, David, Stephanie și Jamie Coyle, dar uitasem deja ce se întâmplase. M-am dus la fereastră și m-am uitat la orașul înghețat, și mi-am reamintit câteva fragmente disparate: vocea lui Holly, rugătoare, râzând, crudă, tristă; ochii ei umbroși; spinarea ei goală, lucioasă; gura mânioasă a lui David; degetele cu care se trăgea de pielea de pe mărul lui Adam; mâinile lui Stephanie, încleștate în poală; Coyle, aplecat peste chiuvetă; un val de tristețe peste toți. Am răsucit fragmentele în minte la nesfârșit și n-am reușit să le fac să se potrivească. Mi-am luat pe mine niște blugi și un pulover și mi-am deschis laptopul.

Clare se trezi la nouă și jumătate și se mișcă încet, dar metodic, prin apartament – micul dejun, ziarul, dușul. Eu parcurgeam DVD-urile lui Holly și Clare îmi puse în trecere mâna pe păr.

Trecusem prin trei deja, Interviurile Nouă, Zece și Unsprezece, versiunile finale și cele needitate pe care le găsisem în mapă. Bărbații erau nemascați, în toată splendoarea, și tot așa le erau și numele, adresele și locurile de muncă. Nu mai văzusem Interviul Nouă, dar Zece și Unsprezece erau, respectiv, individul înalt și chel și individul palid și păros pe care-i văzusem cu o noapte înainte. Chaz Monroe avusese dreptate, ultimele ei lucrări erau mai extreme, și fiecare din acești bărbați merita o vizită.

Nu că ar fi fost ceva care să sugereze că vreunul din ei ar fi venit s-o caute pe Holly la luni de zile după ce se întâmplase. Totuși, era posibil să-l fi zgândărit ceva pe vreunul din ei, poate în felul în care fusese zgândărit Mitchell Fenn. Tremurând de frică pe scena teatrului Little Gidding, Werner îmi jurase pe tot ce avea el mai sfânt că Fenn fusese singura lui încercare de șantaj, dar îmi era foarte ușor să nu-l cred. Am oftat. Toate astea îmi dădeau senzația că mă apucam de ultimul firicel. Eram pe punctul de a mai viziona încă un CD, când sună interfonul.

M-am dus la ecran chiar în momentul când apăru imaginea lui David. Era înfășurat într-un palton ce părea prea mare pe el și apăsa mereu, convulsiv, butonul interfonului. L-am lăsat să intre și am deschis ușa apartamentului. Când l-am văzut ieșind din lift, am știut că era beat.

Mergea cu pași lenți și studiați și, deși nu se clătina, părea că face un mare efort ca să se concentreze. Era îmbrăcat în blugi și o cămașă roz pe sub paltonul cel mare; haine ce arătau de parcă ar fi dormit în ele, și poate nu numai o dată. Era nebărbierit și barba țepoasă îi era căruntă. Avea părul încâlcit și zburlit. Trecu pe lângă mine prin apartament, mirosind a

sudoare și țigări. M-am uitat la ceas; era abia unsprezece. Splendid.

— Ai suc de portocale? mă întrebă, cu vocea uscată și obosită.

— În frigider, i-am zis.

Încercă să se servească singur și l-am privit. Îi tremurau mâinile și nu se putea concentra, și parcă mă uitam la un accident de mașină la ralanti. În cele din urmă, m-am dus în bucătărie și i-am turnat eu.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Beau suc de portocale, zise el iritat. Ce ți se pare că fac?

— Ce faci aici, David? Ce faci de umbli pe drumuri beat sâmbătă dimineața?

Sorbi din pahar și-și vărsă suc pe cămașă. Nu păru să observe.

— Nu sunt beat. Nu sunt nici măcar pilit decent.

— Mă duc să-ți chem un taxi. Trebuie să mergi acasă.

David pufni.

— Tu ești ultimul om de pe lume care să-mi spună mie ce naiba să fac, Johnny.

Minunat.

— Trebuie să mergi acasă, am repetat.

Își înfipse degetul în aer în direcția mea și vărsă și mai mult suc.

— Ce ar fi *trebuit,* era ca tu să faci un lucru – un singur afurisit de lucru – și uite în ce s-a transformat.

Pe la sfârșit aproape striga. Am clătinat din cap.

— Vorbești fără noimă.

— Da? Atunci stai să-ți explic: mi-ai distrus viața, Johnny. Am avut nevoie de tine să mă ajuți să rezolv o problemă și ai transformat-o într-un dezastru – un afurisit de dezastru total. Dumnezeule mare, ești un ratat mai rău decât ne-am gândit noi de la început – și asta nu-i puțin…

Se uită peste umărul meu. La Clare care ieșea din baie, purtând un prosop lung, și cu părul desfăcut și ud.

— Am nimerit într-un moment prost? întrebă ea.

David râse și se uită la mine.

— Asta-i povestea vieții mele! Uite-mă aici, cu toată viața țăndări, iar tu stai

tolănit cu ea, să-ți facă sex oral!

L-am lovit. Nici n-am încercat să mă abțin. Nici nu mi-a trecut prin minte măcar. L-am pălit cu brațul peste cap și s-a prăbușit grămadă la podea. Sucul de portocale a stropit peretele bucătăriei și paharul s-a spart în trei bucăți la picioarele lui.

Clare se uită la mine, apoi la David, și pe urmă iar la mine. Avea fața lipsită de expresie și ochii reci și pustii.

— Doamne, zise ea încet.

Clătină din cap, se duse în dormitor și închise ușa în urma ei. La naiba.

Am îngenuncheat lângă David și am întins mâna să-l ajut. Gemu și-mi împinse mâna la o parte. Murmură ceva și reuși să se ridice, prinzându-se de tăblia mesei. Am încercat să-l ajut, dar se smuci la o parte.

— Dă-te jos de pe mine, dement cretin ce ești, zise el, rezemându-se de masă.

O parte a feței i se înroșise deja și avea o picătură de sânge la colțul buzei.

— Stai să-ți aduc niște gheață.

Flutură din mână.

— Du-te naibii. Nu te apropia de mine, naiba să te ia.

Îi tremura vocea și ochii i se umplură de lacrimi. La naiba.

— Stai jos și pune niște gheață pe ea, și-ți aduc să bei ceva.

Flutură iar din mână. Mâneca îi era udă leoarcă de suc.

— Du-te dracului, zise el, și se duse împleticindu-se spre ușă.

— Stai naibii jos!

Mi-am întins mâna spre el, și se feri speriat.

— Ce – mă lovești iar?

Mi-am ridicat mâinile în aer și am tras aer adânc în piept. Mi-am îndulcit vocea și am vorbit încet.

— Îmi pare rău că te-am lovit, David. N-o s-o mai fac. Vreau numai să stai jos, te rog.

I se umfla buza și ochii îi erau roșii și câteva clipe nu spuse nimic, dar în cele din urmă se duse târșâindu-și picioarele la masă.

I-am luat paltonul și i-am pregătit un pachet de gheață. I-am turnat încă un pahar de suc de portocale. În timp ce bea, i-am verificat capul, să văd dacă i-l spărsesem. David nu scoase un cuvânt, dar îmi urmări fiecare mișcare cu atenție. Îi turnam al doilea pahar de suc când apăru Clare. Avea pe braț paltonul

și nu se uită la David în timp ce traversă camera, și de-abia se uită la mine. Se opri la ușă.

— O să vă descurcați singuri, băieți? întrebă ea cu un zâmbet subțire și pe un ton înghețat.

Am încuviințat.

— Să sperăm, zise ea și plecă.

Am aruncat cioburile de la paharul spart și mi-am turnat niște apă minerală. Am băut-o și David și cu mine ne uitam între timp unul la altul peste masa de bucătărie. Și nu spuneam nimic. David stătea încovoiat în scaun, trăgându-se absent de pielea de pe gât. Sună telefonul și tresărirăm amândoi. Era Mike Metz.

— Am primit un telefon de la Stephanie, zise el.

— Dacă-l caută pe David, e aici cu mine. Am…

— Nu ea îl caută. E la casa din East Hampton și poliția execută un ordin de percheziție acolo chiar acum. Același lucru se întâmplă la apartamentul lor, și vor o mostră a ADN-ului lui David.

## 37

N-ar fi trebuit să fie trafic. Era duminică dimineața devreme și era senin, și ar fi trebuit să pot merge ușor cu o sută zece kilometri pe oră, în loc să mă chinuiesc pe trei benzi restrânse în una. Mă târâm un metru înainte și mă opream cu o zguduitură. În mașina din față, șoferul bătu cu pumnii în volan și apoi lovi și bordul cu palma. Tipul din spatele meu se trăgea de păr și rostea obscenități. La dreapta mea era un Mercedes SUV, ce venea într-un unghi abrupt chiar spre bara din față a mașinii mele închiriate. La volan era un blond durduliu care se uită la mine cu ceea ce el credea a fi o privire usturătoare. Apoi aruncă o privire în interiorul mașinii mele, pe scaunul de lângă mine, și păli. Apăsă rapid pe frână și cineva îl claxonă îndelung. Am acoperit Glockul cu carnetul. În față se vedeau faruri de mașini până foarte departe. Am respirat adânc și lent și mi-am spus că aproape ajunsesem.

Greșeala mea fusese că nu începusem cu DVD-ul din coperta de plastic etichetat *Interviul 1*. Dacă aș fi început cu el, aș fi făcut drumul ăsta ieri. Însă nu m-am uitat la discurile acelea decât sâmbătă seara la ora șapte.

După telefonul lui Mike, mă dusesem în oraș cu David, și pe toată durata drumului în taxi, el păstră tăcerea, cu o privire goală de expresie. L-am găsit pe Mike pe trotuar în fața blocului lui David.

— Sunt sus chiar acum, începu Mike. McCue, Conlon, un laborant și un polițist în uniformă. O să mai stea o vreme.

Portarul se uita prin ușa de sticlă, holbându-se la buza umflată a lui David, la fața lovită și la hainele lui șifonate. Am intrat și ne-a salutat agitat.

— Domnule March, zise el.

Îi explică apoi pe un ton serios, speriat, că fusese nevoit să lase poliția să intre. David trecu pe lângă el și intră în lift fără să pară că auzise măcar un cuvânt. Mike îl urmă și eu la fel, dar când am încercat să intru în lift, David îmi puse o mână pe piept.

— Tu nu, rosti el încet.

Mike ridică o sprânceană și începu să vorbească, dar am clătinat din cap. David apăsă butonul liftului și se închiseră ușile. M-am uitat la numerele etajelor în timp ce urcam până la etajul unde stătea David. Când m-am întors, portarul se uita la mine și se scărpina pe bărbie. M-am întors încet acasă pe jos.

Am ajuns pe la mijlocul după-amiezii. Lumina începuse să slăbească și apartamentul era gol. Suna telefonul. Era Mike, și părea obosit.

— Tocmai au plecat, zise el. David s-a culcat.

— Cum a fost?

— Lung. Au colectat o mulțime de lucruri pentru comparații – mostre de fibre, mostre de păr, mostre de vopsea – și probe de salivă de la David. Cel mai mult însă au căutat o armă. N-au găsit niciuna.

— Și David cum a reacționat?

— Ca un manechin – un manechin cu o buză umflată. Ce s-a întâmplat cu fața lui?

M-am făcut că nu aud întrebarea.

— Și la East Hampton cum a fost?

— Cam la fel. Am trimis un asociat să stea cu Stephanie și mi-a spus că acolo, Vines a condus tot spectacolul.

— Și…?

— Și nicio armă.

— Asta măcar e ceva.

— Nu prea mult, zise Mike. În caz că am avut vreo îndoială, ordinele astea de percheziție înseamnă că Flores nu glumește – de fapt, nu e câtuși de puțin o glumă. Mai rău încă, a reușit să convingă niște judecători că există o cauză probabilă.

— La naiba! am exclamat.

— Mai poți zice asta o dată. Deci dacă mai sunt secrete nedezgropate pe-acolo pe undeva, apucă-te și dezgroapă-le rapid, că luni de dimineață aștept să primesc un telefon de la Flores – unul oficial.

— La naiba, am repetat.

Mike nu răspunse, dar nici nu închise.

— Ce e? am întrebat.

— Trebuie să plec destul de repede și… cred că n-ar trebui să-l lași pe David singur chiar acum.

— Stephanie nu vine înapoi în oraș?

— Nu în seara asta, așa mi-a spus, și am impresia că a vrut să zică de fapt că nici mâine, și poate nici poimâine.

— O să-l sun pe Ned, am zis.

L-am sunat. I-am explicat fratelui meu cât am putut, cât de scurt am putut, și mi-a zis că va merge la el imediat. Am închis telefonul și m-am uitat la mapa neagră de nailon, care

era încă pe masă, și la DVD-urile – cu toate secretele încă îngropate – ce așteptau încă înăuntru. M-am întrebat dacă poliția descoperise deja depozitul 58 de la Creek Self-Store, și am înjurat din nou. Mi-am pornit laptopul și am deschis alt buzunar din mapă. Îmi luase ore întregi să ajung la DVD-urile cu *Interviul 1* și la discul fără etichetă ascuns împreună cu ele.

O camionetă trecu pe lângă mine și, zece minute mai târziu, traficul începu să se dizolve. Zece minute după aceea, mergeam cu o sută zece kilometri pe oră. Pe cerul gol apăruse soarele și capul mi se umplu din nou de gânduri despre familia mea: frați, surori, fața lovită și pustiită a lui David, cuvintele lui din lift. „Tu nu."

Am ajuns înainte de amiază. Sunasem cu o seară înainte și eram așteptat, dar am simțit un fior pe șira spinării când am văzut ușa roșie larg deschisă. Draperiile erau trase, dar n-am văzut nicio mișcare înăuntru când am intrat pe alee. Am coborât din mașină și am ascultat, dar n-am auzit decât crengile înghețate trosnind în vântul slab. Am simțit că mi se strânge stomacul.

Mi-am privit degetele și le-am mișcat puțin în atele. Mi-am desfăcut leucoplastul de pe mâna dreaptă și mi-am scos atelele. Sub ele, degetele îmi erau vinețiii și umflate. Mi-am luat pistolul din mașină și l-am cuprins foarte încet cu mâna. Mă durea ca naiba, și nu eram deloc sigur că voi fi în stare să țin pistolul în mână în timpul reculului, dar era mai bine decât nimic. Am pus pistolul în tocul de la spate și am urcat pe cărare. L-am scos din nou când m-am apropiat de ușă.

În zăpada imaculată se vedeau urme de pași și de mâini, și formele pe care le-ar lăsa un corp dacă ar alerga, ar cădea și apoi s-ar târî pe jos. Pe cărare era ici și colo presărat sânge, în pete, linii subțiri și întrerupte și puncte ca niște poame putrede. Am strigat, dar nu mi-a răspuns nimeni. Urmele de sânge duceau la alee, sus pe treptele de piatră, la ușa de intrare și înăuntru. Îmi simțeam pulsul accelerându-se nebunește și am intrat și eu.

Sistemul de încălzire funcționa zgomotos, dar în holul de la intrare nu era mai cald decât pe treptele de afară. M-am întrebat cât timp fusese ușa deschisă, și am strigat din nou. Nici acum n-am primit niciun răspuns. Pe podeaua de lemn lustruit erau urme de pași și covoarele persane erau răsucite și strâmbe. Picăturile ruginii duceau spre stânga, prin camera de zi, printr-un hol și pe lângă birou. În afară de șuierul aerului condiționat, camerele erau cufundate în tăcere.

Am mers după urmele de sânge până la niște uși de sticlă și la seră. Era o încăpere lungă de sticlă, cu pereții și acoperișul ascuțit de sticlă și o podea de cărămizi așezate după

modelul unui schelet de pește. Prin ușa deschisă pătrundea aer cald și un miros puternic. Nu era miros de grădină și nu era plăcut. Mi-am ținut pistolul în jos, pe lângă picior, și am trecut pragul.

Ghivece mari și rotunde de ceramică arsă – pomișori fructiferi și tufișuri prăfuite – stăteau aliniate în încăpere, formând un spațiu îngrădit în jurul unui covor oriental rotund, o canapea lungă de nuiele împletite, o măsuță de cafea din sticlă și nuiele, și un fotoliu de nuiele împletite. Nicole Cade era așezată pe canapea, cu picioarele ghemuite sub ea. Era îmbrăcată în blugi și o bluză de trening violet, cu o expresie distrată pe fața bătută de vânt. Avea mânecile ridicate peste brațele vânjoase și ținea în mână o pușcă Smith Wesson cu țeava scurtă. Herbert Deering era pe fotoliu. Era aplecat mult spre stânga și pe podeaua de sub el era o băltoacă de sânge.

# 38

Deering era în viață. Își mișcă mâna albă ca hârtia și-și deschise ochii împăienjeniți și îngroziți când am intrat în încăpere. Își desfăcu buzele uscate și scoase un geamăt. Fața pământie îi era acoperită de un strat de sudoare și avea părul subțire lipit de cap. Cu brațul drept se ținea de pântec și cu mâna dreaptă își apăsa o pată udă de pe partea stângă. Sângele trecuse prin cămașa de flanelă de la subsuoară până la brâu. Pantalonii kaki erau pătați cu altceva. Deering respira rapid, superficial și neregulat și, dacă nu intrase deja în comă, nu era prea departe. M-am uitat la Nicole. Ea nu se mișcase, în afară de faptul că îndreptase arma înspre soțul ei.

— Mi-a zis că o să vii. Mi-a spus aseară.

Avea vocea tremurătoare și nu părea să-i controleze bine volumul. Un picior îi tremura, și mai multe șuvițe din părul roșcat și lipsit de strălucire îi cădeau pe față. Sub ochi avea cearcăne întunecate ca de funingine, iar pe obrajii osoși și pe gât avea pete roșii. Arma era neagră și Nicole își trecu agitată o unghie peste mânerul îmbrăcat în cauciuc.

— Așa a început – cu faptul că trebuia să vii tu. A zis că vii să discuți iar despre Holly, și că ai întrebări despre Redtails și despre tata. L-am întrebat de unde știi tu despre Redtails și… s-a prăbușit.

Am încuviințat, afișând cea mai sinceră față din repertoriul meu.

— Aha. Ar trebui să chemăm o ambulanță acum, bine? Ar trebui să chemăm pe cineva în ajutor.

Nicole clătină absentă din cap.

— A zis că nu mai poate suporta… toate minciunile. A zis că-l înnebunesc și că s-a bucurat că s-a terminat și că e epuizat. Îți vine să crezi c-a vrut să-mi fie milă de el? Să-mi fie *milă,* pentru numele lui Dumnezeu!

Am încuviințat din nou.

— Ar trebui să chemăm o ambulanță acum, Nicole, și să aranjăm să fie totul bine.

Mi-am scos mobilul din buzunar. Nicole își îndreptă arma spre mine.

— Niciun telefon, rosti ea cu o voce foarte sigură. Are o cădere nervoasă – plânge isteric – și se așteaptă să am grijă de el. *Să-*

*l consolez!* M-a apucat de braț, mi-a sărutat mâinile, și-a pus capul pe umărul meu, implorându-mă să-l iert. De parcă eu ar trebui să fac totul ca să fie bine din nou. Se uită la pistolul din mână și aproape zâmbi. Când am adus jos arma lui tăticu, a știut că n-o să se întâmple așa. A alergat prin casă, urlând ca o fetiță. Și-a udat *pantalonii,* pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să-l las în zăpadă toată noaptea.

— L-ai împuș… Herbert a fost împușcat aseară?

Încuviință printr-un gest vag. M-am uitat iar la Deering și am văzut că ținea încleștat în mâna dreaptă ceva ce părea un prosop de bucătărie năclăit de sânge. Își deschise gura și reuși să scoată o șoaptă răgușită.

— Îmi pare rău, Nikki, am…

Arma se îndreptă iar spre Deering și am scrâșnit din dinți.

— Nu vreau să aud niciun cuvânt de la tine, Herb. Niciun cuvânt!

Am respirat o dată încet și am încercat să-mi păstrez un ton neutru.

— Când ai mâncat ultima dată, Nikki? am zis.

Îmi ignoră întrebarea, dar se întoarse iar spre mine. Își ridică pistolul să-l văd.

— Asta a folosit, știi – arma *tatălui meu.* Câinele ăsta abject a luat-o din sertarul meu de lenjerie.

Se întoarse iar spre Deering și se întunecă la față.

— Așa că pe deasupra, după toate celelalte, ești și hoț!

Își îndreptă iar arma spre el, cu degetele albe pe mâner. Îmi bubuia inima în piept și simțeam că tremur. Am tras adânc aer în piept speriat.

— Lasă-mă să-ți aduc ceva, Nikki – niște apă, ceva de mâncare…

Am făcut un pas înapoi, și pistolul se răsuci iar spre mine, urmându-mă ca un aparat de filmat.

— Rămâi pe loc, zise Nicole. Se uită la mine cu ochi mijiți, de parcă m-a fi văzut pentru prima oară. Ce voiai de la el? De ce voiai să vorbești despre Redtails?

M-am străduit să-mi mențin vocea calmă.

— Holly l-a menționat, în niște înregistrări pe care le-a făcut când l-a vizitat pe tatăl vostru. Am vrut să știu ce este și de ce nu voia să fie vândut. Și am vrut să îl întreb despre vizitele acelea. Herbert mi-a spus că Holly nu l-a văzut niciodată, dar se pare că mergea totuși acolo.

— A fost o surpriză că te-a mințit? A fost un mare *șoc?* Asta e tot ce face el – minte.

Deering se foi în fotoliu și scăpă un nou geamăt profund. Fața i se schimonosi de durere și Nicole își îndreptă pistolul spre el.

— Ce e Redtails, Nicole? am întrebat.

Chiar și mie mi se păru că vocea îi suna disperat și mult prea ascuțit. Buzele înguste ale lui Nicole se despărțiră într-un rânjet urâcios și scoase ceva ce s-ar fi putut poate numi un hohot de râs. Se uită la Deering.

— Tâmpitule! Ai crezut că știe ceva! Ai venit plângând la mine cu mărturisirile tale pentru că venea el aici, și ai crezut că știa. Și se pare că nu știa nimic. Tâmpit penibil și prost ce ești!

Își încleștă iar degetele pe armă, iar eu mi-am dres glasul.

— Ce e Redtails? am repetat încet.

Nicole clătină din cap.

— E o cabană. Nici măcar o cabană, mai degrabă o cocioabă dărăpănată. O cameră, o toaletă în curte, o verandă ce stă să cadă – dar Holly n-a putut niciodată s-o lase în pace, șuieră ea și se întoarse iar spre el. Și despre asta e de fapt vorba, nu-i așa, Herbert?

În glasul ei se citea o ură profundă. Deering rămase tăcut.

— E o casă? am întrebat.

— E o cocioabă, ți-am spus – o nenorocită de cocioabă pe o bucată mare de pământ. *Redtails* – Holly i-a dat numele ăsta, de parcă era un conac sau mai știu eu ce. Avea șase sau șapte ani, și am văzut o pereche de șoimi pe casă într-un weekend – așa i-a venit numele ăsta. Și numai pentru că a fost a mamei, numai pentru că mama mergea acolo când era mică, și pentru c-a fost în familia ei nici nu știu de când, Holly a făcut o fixație pentru locul

ăla. Dar mama nu i l-a lăsat lui Holly. Nu – i l-a lăsat tatei, să facă el ce-o vrea cu el.

Simțeam o picătură de sudoare ce-mi aluneca pe coaste, și degetele încleștate pe Glock mă dureau. Deering se uita la mine și părea să caute ce – compasiune? O salvare? Se tot foia în fotoliu și, de fiecare dată, Nicole își îndrepta arma spre el și eu îmi țineam respirația.

— Și acum tatăl tău vrea să vândă? am întrebat.

Nicole se încruntă.

— Tăticul nu e în stare să se ocupe de așa ceva în momentul ăsta; de aceea a lăsat toate hotărârile de genul ăsta pe seama mea. Eu sunt cea care vrea să vândă, și de ce nu? La ce cheltuieli sunt pentru îngrijirea lui – e al naibii de scump, și din ce în ce mai mult în fiecare an. Constructorii ar plăti o sumă foarte mare pentru două sute de hectare de teren în Columbia County în momentul ăsta. Asta a înnebunit-o pe Holly și mai tare – gândul că banii ăia o să intre în îngrijirea lui tăticul.

Am încuviințat.

— Te-ai certat cu Holly în legătură cu asta?

— N-am vorbit cu ea.

— N-ai văzut-o când se ducea să-l viziteze pe tatăl vostru?

Dezgustul se transformă în furie pe chipul lui Nicole.

— Dac-aș fi putut aranja asta, n-aș fi lăsat-o să-l viziteze. Felul cum se purta cu el, toate întrebările alea și cum filma totul – îi tot dădea înainte cu mama, cum ceea ce și-a făcut singură a fost vina lui tăticul… Dacă mă întrebi pe mine, Holly îl abuza făcând asta. Nimeni n-a fost de acord cu mine, dar poți fi sigur că nu era să stau și s-o privesc făcând asta.

Se răsuci iar spre Deering și-și ridică arma cu amândouă mâinile. Mi-am strâns și eu pistolul mai cu putere. M-am uitat la degetele lui Nicole și m-am concentrat să-mi păstrez brațul lejer.

— Nu, nu cu Holly m-am certat despre proprietate, zise Nicole. Cu el. Și acum știu de ce.

M-am gândit la înregistrarea pe care o văzusem seara trecută – filmul de pe discul nemarcat – și m-am gândit că și eu știam de ce. Dar aveam nevoie să-i aud spunând asta cu voce tare. Încet, ca să n-o sperii pe Nicole, mi-am mișcat umerii și gâtul, care-mi înțepenise. Nicole își îndreptă iar arma spre mine.

— De ce-i pasă lui Herbert de proprietate? am întrebat.

Fața ridată a lui Nidcole se întunecă. Își dezveli dinții, într-o imitație de zâmbet, și se uită la Deering.

— De ce nu-i spui, Herbert? Hai – spune-i de ce!

Deering încercă din nou să se ridice în șezut, dar un val de durere trecu peste el și se lăsă și mai jos în fotoliu. Ochii îi rătăciră pierduți pentru câteva clipe, până mă găsiră. Privirea din ei era de om oropsit.

— Spune-i! strigă Nicole.

Vocea ei stridentă răsună în ecouri prin încăpere. Deering vorbi cu vocea ce de-abia ajungea a fi o șoaptă, doar vag mai puternică decât foșnetul frunzelor.

— M-a forțat, zise el. Holly m-a forțat.

— Cum te-a forțat, Herbert? întrebă Nicole, de parcă i-ar fi vorbit unui copil foarte indolent și exasperant.

Deering își închise ochii.

— A făcut un film. A zis că trebuie s-o convingă pe Nikki să nu vândă Redtails și dacă nu – dacă nu pot – o să i-l arate. O să i-l arate lui Nikki.

— Spune-i ce era în film, Herbert!

Îi făcu un gest de încurajare cu pistolul. Deering se lăsă și mai adânc în fotoliu și capul i se bălăbăni într-o parte.

— A fost un film cu mine și Holly. Eram… în pat.

Am încuviințat încet. Având în vedere că văzusem și eu filmul cu o seară înainte, am înțeles de ce l-ar fi adus în pragul isteriei – poate chiar mult dincolo de el – gândul că soția lui l-ar fi văzut. Am înțeles și de ce oferise o descriere atât de palidă a înregistrării: „în pat”.

Începusem să mă gândesc la acea înregistrare ca la filmul test al lui Holly, pentru că strângea laolaltă atât de multe elemente esențiale ale lucrărilor ei de mai târziu: sex grafic și extrem, teme privind dominația și supunerea, și un interogatoriu sfâșietor și crud la sfârșit. Dar erau și diferențe. Cele tehnice erau minore prin comparație – o lumină mai puternică, sunet mai slab, și folosirea unei singure camere de

filmat. Deosebirea cea mai importantă însă era lipsa anonimității: faptul că Deering nu era mascat – față și voce – pe toată durata lui, și faptul că el și Holly se cunoșteau unul pe altul și dincolo de pereții acelei camere de hotel. Așa că, în afara manifestărilor extrem de explicite ale poftei trupești a lui Deering față de Holly, filmul scotea la iveală și numeroasele lui declarații de dragoste pentru ea, discursurile sale lungi despre deficiențele sexuale ale lui Nicole – despre deficiențele ei în general – și, spre sfârșit, cererea în căsătorie pe care i-o făcea Deering cumnatei lui.

Nicole chicoti mohorât.

— Bineînțeles, Herbert nu e în stare să vândă nici măcar apă în deșert, și toate aiurelile lui despre Redtails – „Hai să-l mai păstrăm o vreme, o să valoreze chiar mai mult anul viitor" – n-au făcut decât să mă enerveze. Asta m-a făcut să încerc să semnez contractul chiar mai repede.

— Și ce s-a întâmplat atunci? am întrebat.

Nicole se uită la Deering.

— Haide, Herbert – spune-i.

— Nu, Nikki, clătină acesta din cap.

— Fă cum îți spun, cretinule! se răsti ea și poziționă gura armei exact în mijlocul frunții lui Deering. Acesta își strânse pleoapele și Nicole se uită la el cu dezgust reînnoit. Spune-i sau jur pe Dumnezeu că te împușc din nou!

Deering își ținu ochii închiși, și cuvintele aproape i se pierdeau în șuierul uscat al răsuflării.

— Am mers s-o văd, în oraș. Am mers să-i explic că Nikki nu voia… că n-am putut s-o conving. M-am dus s-o rog – s-o implor – să nu facă asta. Am…

Nicole îl întrerupse cu un nou hohot aspru de râs.

— Dar ți-ai luat cu tine arma, nu-i așa, cretinule? Ai furat arma lui tăticu de la mine și ai luat-o cu tine.

Deering dădu slăbit din cap.

— Era noapte și ne-am plimbat pe lângă apă și Holly nu se simțea bine. I se întâmplase ceva, un accident sau ceva, și era plină de vânătăi. Și era într-o dispoziție îngrozitoare – furioasă. Am încercat să-i explic despre Nikki, dar n-a vrut să asculte. A urlat și m-a amenințat – a zis că

o să-i trimită chiar în seara aia filmul lui Nikki. Și m-a făcut în tot felul – tâmpit, om de nimic, maimuțoi… Și atunci am lovit-o. Am lovit-o cu dosul palmei. N-aveam de gând să fac asta – pur și simplu s-a întâmplat, și a căzut la pământ. Am încercat s-o ajut, dar m-a împins la o parte și când s-a ridicat în picioare, ținea în mână o cărămidă. M-a înjurat și a aruncat-o și aproape m-a nimerit. Atunci a luat altceva de jos, o sticlă spartă și urla la mine și mă insulta în fel și chip și…

Deering își lăsă capul în jos și i se scuturară umerii.

— Doamne, spune odată, Herbert – spune ce s-a întâmplat după aceea.

Deering nu-și ridică privirea, dar vorbi.

— Am scos pistolul… și am împușcat-o.

Am oftat adânc și am simțit că mi se relaxează ceva în stomac. Nicole se holba la soțul ei, ca o gaiță la un vierme.

— Și ce s-a întâmplat după aceea? am întrebat eu.

— I-am luat lucrurile… hainele… și i le-am aruncat într-o gură de canal. Și am dus… corpul… la râu. Apoi m-am întors în apartamentul ei ca să caut înregistrarea, dar n-am putut… Era o harababură, totul era făcut ferfeniță, așa că am plecat și am venit acasă. Tu ai trecut pe-aici a doua zi, și de atunci, am… înnebunit. Nu pot să dorm, nu pot gândi bine.

Deering își apăsă mâna dreaptă mai tare pe cămașă și se încovoie de spate, aplecat peste rană. Băltoaca de sub fotoliu era mai mare acum.

Nicole pufni. În ochii ei albaștri sclipea o lumină sălbatică.

— Al naibii tip, nu-i așa? zise ea.

— Lasă-mă să chem o ambulanță, Nicole, i-am cerut, uitându-mă la ea. Pentru binele tău, nu numai al lui. Dacă moare…

Dar Nicole nu mă băgă în seamă.

— Ai știut bine cine e Holly. Am știut cum era, cât de egoistă era, cât de preocupată de sine și de perversă, știam că e capabilă de orice. Holly nu m-a surprins. Dar el… se întoarse spre Deering și ridică din nou arma, ținând-o cu amândouă mâinile. M-ai

luat prin surprindere, Herbert. Am crezut că știam din ce stofă ești croit – poate că nu Superman, nu cel mai isteț din cartier, dar niciun individ care să se culce cu sora mea diabolică. Se pare însă că ești plin de surprize. Cât trăiești, înveți, ce să zic.

— Lasă-mă să sun, Nicole – pentru tine. Nu vrei să stai aici să te uiți cum pierde sânge până moare.

Nicole râse cu un sunet urât și dement.

— Ești sigur de asta?

— Nu merită, Nicole. Hai, te rog.

Se uită la mine și oftă, și-și lăsă mâinile să-i cadă în poală. Trase adânc aer în piept și fu străbătută vizibil de un fior. Expresia feței păru să i se prăbușească brusc și arăta de parcă ar fi avut o mie de ani.

— Haide, am repetat.

Își trecu o mână peste ceafă și-și desfăcu părul. Pletele îi căzură în față, încâlcite, captând lumina de iarnă, care le ilumină și le făcu să pară mai pline de culoare. Pentru o clipă, când își întoarse capul, semănă cu părul lui Holly, și preț de o bătaie de inimă, Nicole însăși semăna foarte mult cu Holly. Nicole își găsi un zâmbet calm și epuizat. Îmi vorbi încet și sigur.

— Ai dreptate – nu vreau să văd cum pierde sânge până moare, zise ea. Durează prea mult.

Și îl împușcă de două ori, sfărâmându-i pieptul în bucăți.

# 39

— Deja m-am săturat până peste cap de tine, zise Leo McCue, trecându-și degetul mare peste mustață, și închizând ușa camerei de interogatorii.

Am început să spun ceva și Mike mă lovi cu piciorul pe sub masă. McCue ne adunase iar pe toți: eu, Mike Metz, Rita Flores, Tina Vines și el însuși, în toată masivitatea lui, îngrămădiți iar în sala de interogatorii, în secția de poliție numărul șapte. Era suficient de devreme în acea joi dimineață, să bem toți cafea și să ne frecăm la ochi de somn. McCue avea dreptate: ne văzuserăm mult prea mult unii pe alții în ultima vreme.

Venisem duminică, în buncărul de cărămidă de pe Route 7, unde era secția de poliție din Wilton. Îmi petrecusem toată ziua acolo, înconjurat de indivizii de la poliția din Connecticut care se comportau previzibil de rece cu mine – câțiva detectivi din Wilton, șeful poliției din Wilton, și un tip de la procuratura de stat – și, când nu stăteam să aștept, răspundeam la întrebări și dădeam declarații.

Îmi păstrasem povestea simplă și aproape adevărată: că venisem la Wilton în încercarea de a finisa câteva piste lăsate deschise în ancheta mea – și anume că voisem să discut cu Deering despre declarațiile lui aparent false, potrivit cărora Holly nu-l vizita niciodată pe tatăl ei, și că voisem să-l întreb ce era „Redtails”. Nu menționasem și că voiam, de asemenea, să discut despre scurtmetrajul pe care-l văzusem cu o noapte înainte, în care Deering și cumnata lui se regulau ca iepurii. Tot ceea ce spusesem în rest poliției despre ce se întâmplase la casa Cade, din momentul când mi-am oprit mașina acolo, până în momentul când au apărut primele mașini ca răspuns la apelul meu la 911, era întru totul complet și precis. Și din fericire se potrivea perfect cu povestea pe care o repetase Nicole – cu o lipsă remarcabilă de remușcări, și împotriva obiecțiilor insistente ale avocaților ei – de mai multe ori în ziua aceea.

Mike Metz mi se alăturase pe la mijlocul după-amiezii, și puțin după aceea, polițiștii din Connecticut se îmblânziseră față de mine suficient cât să-mi ofere o a doua ceașcă de cafea foarte proastă. Pentru o scurtă perioadă de timp, aproape îmi venea să cred că vom reuși să plecăm de-acolo înainte să se întunece. Stăteam într-o cameră întunecată, la o masă de metal, sub luminile fluorescente stridente, când năvăliseră McCue și Vines și sorbiseră tot aerul din cameră.

Vines se cocoțase pe un birou, răsturnând fotografia copiilor cuiva. McCue deschisese gura și lăsase să-i scape o avalanșă de porunci condescendente. Cei din Connecticut însă erau uluitor de răbdători. Îi spuseră lui McCue că avea să treacă un pic de timp până când el și Vines vor putea să-i pună întrebări lui Nicole, și ceva mai mult până vor putea să se uite la scena crimei. Abia mai târziu vor putea să vadă efectele personale ale lui Herbert Deering. Iar cererea ca arma lui Nicole să fie predată poliției din New York pentru teste fu întâmpinată cu râsete uluite. Poate numai ca să se debaraseze de McCue, șeful poliției din Wilton acceptase să-l lase să discute cu mine.

Așa că ne-am dus într-o cameră mică și fără aer, McCue, Vines, Mike și cu mine, și am trecut prin același set de întrebări și răspunsuri pe care-l avusesem cu poliția din Wilton. Le-am spus aceeași poveste, dar ei au insistat mult mai mult. „Cine naiba ți-a dat dreptul să-i pui întrebări lui Deering?”, „Cu cine naiba altcineva ai mai vorbit?”, „Ce naiba ți-am spus despre intervenția într-o anchetă activă?” Se răstiră la mine și mârâiră ca niște dulăi furioși, dar până și ei știau că jocul se schimbase. Cazul lor cel mare, deși era încă suficient de scabros, era în mod efectiv închis. Mike le făcu un rezumat al situației.

> — Toți știm cum se întâmplă uneori în anchete, domnule detectiv, zise el zâmbind. Vi se ivește singură o direcție și – corectă sau greșită – se investesc în ea mai multe resurse. Și, cu cât mai mulți oameni și ore de muncă sunt investite în ea, cu atât este mai probabil să descoperiți diverse lucruri care să vă întărească supozițiile, sau care să pară că fac asta, justificând astfel investirea a și mai multor resurse în aceeași direcție. Și astfel, celelalte variante nu mai primesc destulă atenție. Nimeni nu vorbește despre o conspirație aici, domnule detectiv, sau despre comportament greșit din partea procuraturii, și nici chiar despre neglijență și dezorganizare – nimeni nu a folosit aceste cuvinte, e pur și simplu un lucru care se întâmplă uneori. Ai putea să-i spui cameră de ecou sau gândire de grup. E pur și simplu norocul tuturor că John are o minte oarecum mai independentă. Asta a scutit pe toată lumea de multă stânjeneală.

Vines scrâșnea din dinți și McCue se întunecase la față, înroșindu-se de parcă avea un atac de cord, dar la scurtă vreme după aceea m-au lăsat în pace. Deși nu pentru mult timp.

Evaporarea procesului lor de mare acoperire mass-media și toate fanteziile de salt în carieră pe care le-ar fi adus pentru ei îi lăsaseră pe McCue, Vines și Flores frustrați și furioși, iar pe mine mă transformaseră într-o țintă la îndemână. Așa că luni, marți, și din nou miercuri, mă găseam iar pe Pitt Street. Oficial, poliția ancheta încă moartea lui Holly Cade, dar de fapt loveau la nimereală. Cu cine vorbisem, ce găsisem, ce știam și când aflasem ce știam – orice ar fi sugerat obstrucționarea justiției.

Am spus cât mai puțin posibil și l-am lăsat pe Mike să danseze printre capcane, ceea ce reuși să facă mai bine decât oricine altcineva. Invocă bine-cunoscuta clauză de confidențialitate dintre avocat și produsul muncii când fu nevoie, și înălță în fața lor, mai mult sau mai puțin subtil, spectrul umilirii publice, și în cele din urmă n-am spus absolut nimic despre Jamie Coyle, despre discurile de rezervă, despre DVD-uri și depozitul 58 de la Creek Self-Store – pe care, după câte știam eu, încă nu-l descoperiseră. Când McCue sugeră destul de neîndemânatic că DVD-ul cu David, Holly și Stephanie ar putea ajunge cumva pe internet, Mike izbucni în râs, și-i tăie creanga de sub picioare.

> — Mai bine ți-ai vinde apartamentul din Florida chiar acum, domnule McCue, și ți-ai scoate și toți banii din fondul de pensie, și cineva ar trebui să-i spună și primarului că Departamentul de poliție o să depășească bugetul pe anul ăsta la procesele civile.

Însă pe măsură ce se termina săptămâna, era evident că le mai trecea din entuziasm. Mike atribui asta parțial dovezilor de laborator din ce în ce mai numeroase care sprijineau mărturisirea lui Deering: înregistrările video ale mașinii lui când traversase podul Triborough în noaptea când murise Holly; raportul balistic despre arma lui Nicole, care se potrivea cu gloanțele care o uciseseră pe Holly; și suvenirele găsite în portbagajul mașinii lui Deering – sutienul și chiloții lui Holly, și cheile de la apartamentul ei, toate într-o pungă de plastic. Deering o făcuse și toți știam că poliția avea din ce în ce mai puține scuze să continue să mă ia la rost pe mine.

Mike punea însă cea mai mare parte a scăderii entuziasmului lor pe seama presei. Pentru că nu erau prea multe crime în zona Wilton, cea a lui Deering pornise încă de la început ca o poveste remarcabilă. Crescuse apoi, căpătând o

turnură gotică, când reporterii locali reamintiră sinuciderea, cu mai mulți ani în urmă și în aceeași casă, a mamei lui Nicole. Ajunsese la statutul de frenezie minoră când ieșise la iveală că victima mărturisise personal că o împușcase pe cumnata sa, o anume Holly Cade, cunoscută sub porecla de Sirena din Williamsburg. Mike îmi explicase asta când intram în secția de poliție în acea dimineață.

— Cu cât povestea capătă mai mare anvergură, cu atât mai puțin vor Flores și ceilalți să se afle că ancheta lor se îndrepta într-o direcție complet greșită. Vor să închidă cazul lui Holly și vor ca tu să dispari din fața lor.

Ceea ce mie-mi convenea, dar înainte de asta trebuia să stau să ascult o mustruluială.

Spre sfârșit, vocea lui McCue suna ca mârâitul surd al unui câine, și avea fața mohorâtă.

— Concluzia e: ai avut un noroc chior în cazul ăsta. Lucrurile au mers cum ai vrut tu. Dar Dumnezeu din cer să te ajute dacă ai senzația că ne-ai păcălit, pentru că să știi că nu s-a întâmplat așa. Crezi că nu știm ce măgării ai făcut? Crezi că nu știm că ai mers la Coyle acasă, sau că l-ai bătut pe Werner de i-a sunat apa-n cap? Nu ne duci tu pe noi și jur că, dacă-ți mai văd odată rânjetul ăla, vin la tine și te plesnesc de nu te vezi.

Își îndreptă degetul amenințător spre mine și începu să se ridice de pe scaun, și Mike mă ținu de braț. Rita Flores dădu din cap și oferi și ea niște mustrări.

— Bine faci, domnule avocat, fă-l să stea – e un sfat bun. Și explică-i și că data viitoare – dacă e atât de nesăbuit încât să existe o dată viitoare – anularea licenței de detectiv particular nu va fi decât începutul. O să existe capete de acuzare, civile și penale, credeți-mă, și n-o să-mi pese dacă l-a capturat pe nenorocitul de Jack Spintecătorul, zise ea uitându-se la mine cu ochii duri ca niște cuie. Ai înțeles, March?

Am încuviințat. Perfect.

— Și acum pleacă de aici până vorbesc cu șeful tău.

M-am ridicat și m-am uitat lung la McCue, sperând că era pentru ultima dată. Nu mă îndoiam că și el spera același lucru. Însă se dovedi că amândoi urmam să fim dezamăgiți.

L-am așteptat pe Mike în Pitt Street, sub cerul cenușiu, în gerul pătrunzător. Ieși din clădire zâmbind și pipăindu-și buzunarul paltonului.

— Ți l-a dat? am întrebat.

Încuviință și-și scoase DVD-ul din buzunar, dându-mi-l mie.

— Flores a promis că nu sunt copii.

— Și ai crezut-o?

— Cred că, dacă ne ținem de cuvânt – și nu spunem nimic și nu ne apropiem de presă – nu va trebui să aflăm.

— Și Werner? am întrebat. O să-l ducă în instanță pentru atac?

Mike tăgădui din cap.

— Am încercat, zise el. Dar fără martori, fără dovezi, numai cu mărturisirea smulsă de tine cu forța, e un caz imposibil de câștigat pentru ei.

— A rupt-o în bătaie…

— Nu se poate câștiga, John.

Am oftat și am dat din cap că da.

— Deci am terminat?

— Cu ăștia de aici, da. O să mai trebuiască să mergi la New Haven de câteva ori.

— Ce crezi c-o să se întâmple cu Nicole?

Ridică din umeri.

— Îmi închipui că avocatul ei se gândește să argumenteze că era în stare de capacitate diminuată, și mă gândesc că și procuratura și-a dat seama de asta. Presupun că o să aranjeze o pedeapsă redusă, dar cât de redusă, n-am idee.

— Mie nu mi s-a părut chiar așa de diminuată, am zis. Cel mult, a părut furioasă la culme.

— Când soțul tău se culcă însă cu soră-ta și apoi o împușcă, poate exista și efectul ăsta.

— Nu cred că partea cu împușcatul a deranjat-o așa de tare.

# 40

Clare era la masă când am ajuns acasă, își termina micul dejun și se uita pe anunțurile cu proprietăți imobiliare. N-o văzusem prea mult în ultimele zile – fusese peste tot prin oraș și prin Brooklyn, uitându-se la apartamente –, dar mă așteptase duminică noaptea, încordată și palidă pe canapea când am sosit.

— Am văzut știrile la televizor, zise ea. Un tip împușcat în Wilton. N-au spus cum îl cheamă.

Își strecură mâinile pe sub bluza mea. Erau netede și înghețate.

— N-am fost eu, am zis.

— Tipul tău, însă?

Am încuviințat.

— Am avut o senzație, nu știu de ce. Tu ai…?

— Am fost de față… Ar fi trebuit să te sun.

Mi-am vârât fața în părul ei deschis la culoare. Săpun, parfum, și dedesubt, ceva mai cald.

— Nu ți-am cerut să… șopti ea.

— Totuși…

Clare îmi arătă ziarul – secțiunea Metro – și mi-l puse în față.

— Mai e și altceva despre cazul tău, zise ea.

M-am uitat pe articol. Era a cincea poveste din săptămâna aceea, și în cea mai mare parte doar o recapitulare a altor articole: încă un portret al Sirenei din Williamsburg, înfățișată ca o tânără maniacă și plină de probleme, actriță, autoare ratată de piese de teatru și asezonată din greu cu zvonuri despre înregistrări de sex sado-masochist. Fu menționată din nou Cassandra Z. M-am uitat la rucsacul meu din colț, burdușit cu DVD-uri și discurile de rezervă.

— Vrei să vii în Brooklyn? mă întrebă Clare. Să ne uităm la niște apartamente?

Am clătinat din cap.

— Am niște treburi de rezolvat.

Mi-am petrecut după-amiaza ștergând înregistrările de rezervă de pe discuri și rupând DVD-uri – ceea ce n-a fost ușor, cu atelele pe degete. Între timp, am răspuns la mai multe telefoane. Primul era de la Ned.

— Am urmărit povestea în ziare, zise el.

— Au nimerit-o pe jumătate bine.

— Se pare că Holly asta a fost o persoană cam dereglată.

— A fost multe lucruri, am zis eu. Dereglată e unul dintre ele.

— David a avut noroc că s-a rezolvat totul. A avut noroc că te-a avut pe tine să-l ajuți. Ar trebui să-ți fie recunoscător!

Am izbucnit în râs.

— Sunt sigur că va ajunge și la stadiul ăsta, la un moment dat.

— Nu ți-a…?

— Nu-ți face probleme. S-a întors deja la lucru?

Ned tăcu pentru o clipă.

— Nu ți-a spus?

Am oftat.

— Ce să-mi spună?

— David își ia o pauză de la serviciu. Șase luni.

— A cui a fost hotărârea asta?

— M-am gândit c-ar fi o idee bună, și Stephanie a fost de acord cu mine.

— Și David?

— A ajuns și el acolo, în cele din urmă, spuse Ned și am râs iar. Că tot veni vorba, speram că o să ajungi și tu pe aici – la propriu, adică. Nepoților tăi le e dor de tine, ca și mie de altfel, și lui Janine.

— Sigur, Ned, când se aranjează lucrurile, o să vedem.

— Vreau mai mult decât „o să vedem”, John. Vreau să vii pe la noi.

Am tras adânc aer în piept.

— Sigur, am zis, și am închis.

Nu mult după aceea mă sună Chaz Monroe. Și el urmărise povestea în ziare și din vocea lui răgușită răzbăteau nuanțe șirete.

— N-am crezut că ești cu adevărat un cumpărător, zise el. Dar nu te îngrijora, eu iert minciunile. Și cel puțin ale tale au fost în exercițiul funcțiunii, sau cum se mai spune.

— Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

— Într-adevăr, chicoti el. Deci, se pare că era actriță. Păi, nu e deloc o surpriză, și nici faptul că scria piese de teatru. Sunt

mirat numai că n-a avut mai mult succes oficial – era șocant de remarcabilă.

— Avea alte lucruri pe cap, mă gândesc.

— Așa se pare. Și tot așa și eu, bineînțeles. Toate poveștile astea despre ea au scos la iveală cumpărători din toate direcțiile, și cred că e mai mult decât poate vinde Don Orlando – sau decât vrea să vândă – pentru că mie-mi sună telefonul încontinuu. Așa că, dacă știi pe cineva care vrea să vândă…

— Am crezut că-i știi pe toți proprietarii lucrărilor Cassandrei, sau cel puțin că știi cine sunt.

Monroe ezită.

— Eu mă gândeam mai degrabă la lucrări de-ale ei *nedocumentate* – ceva peste care poate ai *dat* din întâmplare… Prețurile cresc, știi?

Aproape am izbucnit în râs.

— O să stau cu ochii în patru, am replicat.

Am închis și am mai rupt un DVD în două. Ștergeam ultimul disc cu înregistrările de rezervă ale lui Holly când mă sună Orlando Krug. Avea vocea obosită și mult îmbătrânită, și accentul îi era mult mai pronunțat.

— Chiar a fost cumnatul ei? întrebă el.

— Da, i-am răspuns.

— Poliția e sigură? N-a fost Werner?

— A fost Herbert Deering, domnule Krug.

— Dar de ce? Ziarele au sugerat o aventură între ei…

N-am zis nimic, și Krug sesiză intenția.

— Înțeleg, nu poți vorbi despre asta. Atâta doar că citesc ziarele și persoana descrisă acolo… nu e Holly pe care am cunoscut-o eu.

— Ei n-au cunoscut-o. Trebuie să-și umple coloanele, așa că scriu tot felul de lucruri.

L-am auzit pe Krug sorbind ceva.

— M-am întrebat zilele astea cât de bine am cunoscut-o și eu, de fapt.

— Chiar dumneata mi-ai spus că nu era ușor s-o cunoști. Era complicată – nu era într-un singur fel.

— Era foarte nefericită, zise el.

— Și furioasă, și pierdută.

— Și crudă, domnule March. Nu cu mine – niciodată dar ce le-a făcut bărbaților ălora…

— A fost și talentată – poate genială. Și pasionată.

— „Obsedată” e un cuvânt mai bun, sau poate „nebună”, râse Krug cu amărăciune. Pur și simplu nu putea să lase lucrurile în pace.

— I-a zis lui Jamie Coyle că avea o poveste pe care voia s-o spună, și întrebări la care voia un răspuns.

— Crezi că și-a găsit răspunsurile?

— Nu sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi asta, domnule Krug. Dar cred că uneori, pentru unii oameni, întrebările ajung în cele din urmă să nu mai fie atât de covârșitor de apăsătoare. Și răspunsurile nu mai contează atât de mult.

Sorbi din nou din băutura lui.

— Mă întreb dacă Holly ar fi ajuns vreodată la punctul acela, zise el.

— Era fericită cu Jamie, cred. Poate că era pe-aproape.

Era singura consolare pe care puteam să i-o ofer. Am închis la scurt timp după aceea.

Nu știam dacă era ca urmare a tristeții și a istovirii lui Krug, sau din cauza lungului șir de nopți nedormite, sau pur și simplu din pricina luminii slabe de pe cerul mohorât și apăsător, dar m-am simțit dintr-odată copleșit de un val de epuizare, care-mi umplu mâinile și picioarele de plumb. Ascultam hârâitul discului – lucrările lui Holly risipindu-se în neant – și m-am uitat la cioburile lucioase de plastic din coșul de gunoi. Holly, Wren, Cassandra – toată acea furie și tristețe, toată acea cruzime și dorință de control, toate căutările, și pentru ce? M-am întins pe canapea și, când mi s-au închis ochii, mi-am amintit încă un lucru pe care mi-l spusese Jamie Coyle: „Fiecare e în închisoarea lui și fiecare-și execută sentința în felul său”.

Cum mi se întâmplase în fiecare zi începând de duminică, am visat trupul neînsuflețit al lui Deering. Era răsucit pe cărămizi, ca o cioară moartă, și sunetul pe care-l scosese când se lovise de podea era tulburător de intim și înfiorător. Avea chipul pustiit; frica și surpriza și orice altceva dispăruseră. Cuvintele lui Nicole erau singurul refren – „Durează prea mult” dar vocea din capul meu era a lui Holly.

Mă trezi vocea lui Clare. Era în bucătărie, vorbind la mobil și punând ceva de mâncare în cuptorul cu microunde. Vorbea încet, dar ferm.

— Ți-am spus că mă gândesc la asta, Amy, și asta și fac.

Am intrat în baie și m-am stropit pe față cu apă rece; când am ieșit, își terminase discuția la telefon.

— Sora ta? am întrebat, și Clare încuviință. Cum a fost în Brooklyn?

— Departe, zise ea și ridică din umeri. Mâine mă duc să văd niște locuri în Tribeca.

— Nicio grabă, am zis, și Clare dădu din nou din cap.

Jamie Coyle mă sună după cină. I-am recunoscut vocea joasă imediat, deși am fost luat prin surprindere de motivul telefonului lui.

— Am vrut să-ți mulțumesc, zise el.

— Pentru ce?

— Am citit ziarele și am citit printre rânduri, și se pare că nenorocitul ăla nu și-ar fi primit niciodată răsplata dacă nu erai tu.

— Am avut noroc, am spus. Poliția l-ar fi descoperit în cele din urmă… atâta doar c-au pierdut timpul căutând în direcția greșită. Și eu am făcut același lucru, de altfel.

Coyle pufni în râs.

— Tu ai fost tipul care s-a chinuit, însă. Așa că, mulțumesc.

— Și ție, pentru informații. Fără ele…

— Da, sigur, nicio problemă, murmură el.

— Și acum ce faci? l-am întrebat.

— Nimeni nu mă caută pentru nimic, așa că m-am întors să lucrez pentru Kenny – dar nu sunt sigur pentru cât timp. Un tip care lucrează în Vegas mi-a spus că este de lucru acolo, și că pot să stau să dorm la el pe canapea. Acum aștept numai ceremonia… pentru Holly. O organizează dintre ai ei o verișoară din Virginia. Am vorbit cu ea ieri.

M-am uitat la masă, la DVD-ul pe care-l făcusem înainte să șterg înregistrările de rezervă ale lui Holly: interviurile ei cu camera ascunsă din club, cu Coyle.

— Am ceva ce s-ar putea să vrei – o amintire.

Mă întrebă ce anume și i-am spus. Păstră tăcerea câteva clipe.

— Nu știu, zise el în cele din urmă. Nu fac decât să mă gândesc la ea. Uneori mă enervez, și atunci simt o durere… în piept. De parcă cineva mi-ar fi scobit măruntaiele cu o lingură. Nu cred că pot să stau să-i ascult vocea.

M-am gândit la golul din pieptul meu, care era încă acolo după cinci ani. Și la senzația sufocantă, paralizantă, care mă lua încă prin surprindere. Nu aveam de gând să-i spun că va trece.

— Poate o să-l vrei mai târziu, i-am zis.

— Trimite-l atunci, zise Coyle încet.

I-am pus DVD-ul la poștă chiar în seara aceea.

Vineri mai erau încă două articole despre Sirenă în ziarele de scandal, amândouă având o fotografie reușită a lui Holly, pe care cineva o descoperise pe undeva. Unul din articole, bazându-se pe o informație de la Departamentul de medicină legală, dezvăluia că Holly fusese bătută înainte de a muri, și că era gravidă. Celălalt oferea niște zvonuri despre coprotagoniștii scurtmetrajelor ei de sex, printre care se numărau inclusiv câțiva dintre cei mai proeminenți oameni de afaceri și agenți imobiliari. Nu se menționa niciun nume, dar fără îndoială mulți oameni se speriaseră citindu-l.

Tocmai terminasem de citit articolul, și Clare tocmai plecase la Tribeca, când am auzit interfonul. Pe ecran apăru fața lui Stephanie, cu David foindu-se în spatele ei. Le-am dat drumul înăuntru.

Stephanie purta un pulover și pantaloni de yoga, și pe braț ducea un palton de lână. Avea aplicat un machiaj expert și părul ei negru era prins lejer cu o panglică de catifea. David era palid și proaspăt bărbierit, și se muta de pe un picior pe altul în fața ușii, cu expresia golașă și sperioasă a unei oi proaspăt tunse. O oaie proaspăt tunsă care vrea un pahar de tărie.

— Suntem în drum spre aeroport, zise Stephanie, cu vocea încordată. Plecăm pentru o vreme.

— Mi-a spus Ned.

David se încruntă și se uită lung la mine.

— Ce ți-a spus Ned?

— Nu mi-a spus decât că-ți iei un concediu. Mi s-a părut că e o idee bună.

— Grozav, zise David, și se trase de pielea de deasupra mărului lui Adam.

Stephanie se îmbujoră și clătină din cap. Își întinse agitată mâna și mă strânse de braț.

— Am vrut să ne luăm rămas-bun, și am vrut să-ți mulțumim.

Am dat din cap către ea, și am reușit amândoi să ne zâmbim stingheriți.

Stephanie se uită la David. Acesta se încruntă și-și vârî mâinile în buzunare. Stătea cu ochii plecați spre podea.

— Da, mulțumesc, zise el, și îi tresări un mușchi pe falcă.

Stephanie își țuguie încordată buzele,

— Încotro vă duceți? am întrebat.

— La Vail, câteva săptămâni, și apoi în insule.

— Sună frumos.

David pufni.

— Nu ne-am duce nicăieri dacă…

Stephanie îl prinse cu o mișcare fulgerătoare de încheietura mâinii. Avea degetele albe și unghiile ascuțite, și David își smulse mâna de sub a ei, de parcă era o flacără. Îi aruncă o privire urâtă, dar când vorbi, avea vocea obosită și joasă.

— O să aștept în mașină, spuse el și plecă.

Stephanie clătină din cap și oftă.

— Nu vrea să zică nimic cu asta. E încă supărat – e într-un fel de șoc.

— Ar trebui să discute cu cineva, Stephanie. Are nevoie de ajutor.

Stephanie se îmbujoră iar, și se încordă. Dădu o dată din cap, prea repede.

— Și o să-l primească. Niște timp liber, o schimbare de peisaj, puțin aer curat și exercițiu fizic – excursia asta o să-l ajute cu adevărat.

Am clătinat din cap.

— Are nevoie de mai mult decât o excursie.

— Și o să-l primească, John, nu te îngrijora. David o să fie bine.

— Și tu?

Stephanie se încruntă și se uită la mâinile ei. Avea manichiura perfectă, unghiile îi erau ca niște perle roz.

— Eu? Sunt încă încordată, dar puțin schi și după câteva tratamente cu alge de mare

și o să fiu ca nouă.

Se uită la mine cu ochii imenși și sclipitori. Îmi strânse iar brațul.

— Nu-ți face griji pentru noi, John, o să fim bine. Curs stabil din nou, mai repede decât te gândești.

Am început să spun ceva și m-am oprit, și Stephanie păru ușurată. Și apoi plecă – un râs agitat, un zâmbet fragil, și câțiva pași rapizi afară pe ușă. M-am dus la fereastră, m-am uitat în jos și l-am văzut pe David stând lângă o mașină neagră. După un moment apăru și Stephanie. Veni lângă el și-i puse o mână pe spate. David își înclină capul spre al ei și-i încercui talia cu un braț, și rămaseră nemișcați împreună pentru un moment. Apoi intrară în mașină și mașina se îndepărtă. I-am privit dând colțul și am auzit din nou în minte vocea lui Jamie Coyle: „Fiecare e într-o închisoare a sa”.

# Epilog

În martie, Clare își găsi o locuință. Nu era în Manhattan, și nu era nici în Brooklyn. Era o casă cu verandă pe Rose Street, în North Berkeley. Stătea cu picioarele încrucișate sub ea când îmi spuse, și-mi puse mâna pe obraz.

— Dacă rămâneam în New York, aș fi rămas în cele din urmă cu tine, zise ea.

— Și asta ar fi fost un lucru rău?

Clătină din cap că nu.

— Nu un lucru rău, dragă, ci un lucru ușor. E confortabil, amical, și ne distrăm foarte bine – și Dumnezeu știe că-mi lași tot spațiul din universul cunoscut. Să stau cu tine e lucrul cel mai ușor din lume. E ca și cum aș fi din nou la facultate, calea minimei rezistențe. Dar am mers deja pe calea aceea, și nu este ceea ce caut acum.

— Și ce anume cauți? Și cum știi că…

— Vreau copii, John, zise ea și camera se cufundă în tăcere. Nu mai zise nimic pentru câteva clipe și apoi zâmbi. Am treizeci și cinci de ani și vreau să am un copil. Și vreau să-l fac cu cineva care vrea să crească un copil cu mine, care e gata să aibă copii în viața sa.

Am început să vorbesc și mi-a pus o mână pe gură.

— Și ăsta nu ești tu, John – nu acum.

I-am ținut mâinile într-ale mele și am stat așa până când s-a întunecat în jurul nostru, dar n-am putut să-i spun că nu avea dreptate.

L-am văzut pe Leo McCue din nou în aprilie, la două săptămâni după ce se mutase Clare, și la două zile după găsirea cadavrului lui Gene Werner sub podul Williamsburg. McCue era mai gras ca niciodată și mustața îi crescuse urât și exagerat de mult. Îmi împinse în față un pahar de hârtie cu cafea, pe masa din sala de interogatorii.

— E o coincidență teribilă, nu ți se pare? întrebă el. L-am găsit sub pod, la nicio sută de metri de locul unde am găsit-o pe ea. Mi-am amintit cum ți se băgase tipul ăsta pe sub piele pe la sfârșit, așa că, bineînțeles, m-am întrebat dacă nu i-ai făcut felul.

— Bineînțeles. Ce i s-a întâmplat?

McCue sorbi din cafea și se strâmbă.

— Cineva l-a bătut de-a făcut pe el și, ca să termine în mod mai interesant, i-a frânt gâtul după aceea. Dă-mi să-ți văd mâinile.

I le-am întins și McCue le inspectă.

— Moi ca un fund de bebeluș, zise el.

— Și nicio tăietură sau vânătaie. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

McCue ridică din umeri.

— O încercare cu puține șanse de reușită, spuse el. Și presupun că poți spune și unde ai fost în momentul acela.

Am oftat.

— Numai dacă-mi spui în care moment.

Îmi spuse, și nu păru teribil de supărat când auzi că fusesem într-o cameră plină de bancheri în seara cu pricina.

— Cum am zis, nu erau prea multe șanse, oricum. Ai dat peste cineva în călătoriile tale care să vrea să-l facă să dea colțul?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Dar dacă îți vine cineva în minte, o să suni imediat, nu-i așa?

— Sigur, am zis, și m-am îndreptat spre ușă.

Eram aproape la ușă când McCue vorbi din nou.

— Și ce mai face fratele tău, apropo? întrebă el. I-a dat nevastă-sa înapoi biluțele, sau încă nu?

— Du-te naibii, i-am zis, și-am plecat.

Râsul lui mă urmă pe coridor.

A doua zi m-am dus în Tarrytown. Complexul de locuințe Van Winkle Court era tot acolo, și tot așa și unchiul Kenny, dar Jamie Coyle dispăruse demult.

# NOTĂ DESPRE AUTOR

Peter Spiegelman lucrează de mai mult de douăzeci de ani în domeniul serviciilor financiare și în industria de software, și a colaborat cu instituții financiare importante pe marile piețe din întreaga lume. Spiegelman este autorul romanelor *Black Maps,* care a câștigat în 2004 Shamus Award pentru cel mai bun roman de debut, și *Death 's Little Helpers.* În prezent, locuiește în Connecticut.

David, fratele detectivului particular John March, ar
probleme – este disperat și foarte speriat – și pe bună dr
E urmărit de o femeie pe care a cunoscut-o pe internet și c
a avut câteva partide de sex toride. David îi cunoaște num
numele – Wren –, dar ea pare să știe totul despre el și am
să dea în vileag povestea față de soția și de colegii lui. Cu
nicia, cariera și reputația îi sunt în pericol, David îl ro
fratele său să-i sară în ajutor. Șocat de dezvăluiri, John înc
o caute pe Wren și ceea ce descoperă îl alarmează, dar îl
cinează totodată. Actriță, scenaristă și artistă, Wren repr
un mister provocator – deși nu la fel de mare ca propriu
al lui John.

Însă atunci când un cadavru iese la suprafață în East
March descoperă brusc că nu mai este în căutarea unui s
obsedat. Acum caută un ucigaș – și urma duce tot mai ap
de David.

ISBN 978-973-54-0

NAO
International

# Notes

[←1]
Ciocârlie

[←2]

Prigorie

[←3]

Slăbănogul

[←4]

Jeoh Ming Pei - arhitect american de origine chineză, considerat ultimul maestru al arhitecturii moderniste (n.tr.)

# Table of Contents


3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
37
38
39
40
Epilog

# Table of Contents


3 19

4 25

5 36

6 42

7 48

8 54

9 59

10 66

11 72

12 82

13 88

14 100

15 106

16 111

17 116

18 126

19 133

20 140

21 148

22 156

23 164

24 170

25 178

26 187

27 190

28 199

29 206

30 213

31 225

32 233

33 244

34 250
35 256
37 278
38 282
39 290
40 295
Epilog 303